

от авторката на „Озарени от любов“ и „Дивата котка“

**ХЕДЪР ГРЕЪМ**



**СЪЗДАДЕНА  
ЗА ЛЮБОВ**

**ХЕДЪР ГРЕЪМ**  
**СЪЗДАДЕНА ЗА ЛЮБОВ**

[chitanka.info](http://chitanka.info)

Тя е Кендъл Мур — остроумна, красива и горда южнячка, тласната от мъчителната брачна измяна в рискована игра с живота си... Той е Брент Маклейн — конфедерален офицер, който среща Кендъл на борда на военния кораб „Джени Лин“ в една нощ на безумие и любовен порив. Войната и предателството скоро ги разлъчват — Брент към кървавите сражения, Кендъл — към безразсъден полет надалеч от яростното отмъщение на презрения съпруг. Брент и Кендъл живеят само с обещанията на бъдещето, носени на крилете на славата. Съдбата за миг ги тласка в прегръдка, за да ги раздели и хвърли в опасен хазарт с живота и смъртта, където залог са свободата и честта. И да им обещае любов — завинаги.

## ПРОЛОГ

*Чарлстън, Южна Каролина  
Декември 1860*

Нощта беше тъмна, времето — студено и влажно, но никога досега на осемнайсети декември в Чарлстън не беше царяло толкова празнично настроение. Църковните камбани биеха, оръдията гърмяха, изстрели придружаваха веселбата.

На вълнолома, където бе позицията на батареята, все още се чуваха възгласите на тълпата. Хората бяха обзети от лудост.

Южна Каролина току-що бе обявила излизането си от Съюза.

Малцина не празнуваха окончателното отделяне, макар всички да бяха разбрали, че то е неминуемо, след като фермерският син от Илинойс, Линкълн, бе спечелил президентските избори. Още през май губернаторът на Южна Каролина бе изпратил до ръководителите на щатите, произвеждащи памук, писма относно излизането от Съюза.

Да, повечето интелигентни хора бяха разбрали, че този ден неминуемо ще дойде. Но някои, предани на Юга, не се присъединиха към пияните тълпи и мечтите за слава. Те знаеха, че това ще доведе до конфликт, че брат ще се изправи срещу брата и земята, която обичаха, ще бъде окъпана в кръв преди декларацията за независимост да стане факт.

Един от тези мъже стоеше сега на вълнолома, обърнал изсеченото си лице към морето, пъхнал силните си загрубели от работа ръце в джобовете на редингота. Беше южняк, но въпреки това тази вечер бе тъжен. Много беше пътувал, разбираше политиката и дяволски добре знаеше, че Линкълн няма лесно да се прости с който и да е щат...

Разбира се, още беше рано. Сега Южна Каролина бе сама. Но Мисисипи и Флорида бяха готови да разперят крилете на независимостта. Тексас, Джорджия, Арканзас щяха да последват примера на Южна Каролина и да излязат от Съюза.

Видни водачи на Юга вече се бяха обърнали към Брент Маклейн. Със сигурност и други щати щяха да гласуват за отделянето и да образуват южна коалиция. Ако проклетите янки решаха да се намесят, щеше да се наложи Югът да организира армия. И флота. А когато създаде флота, Югът ще призове своите предани синове на служба заедно с корабите им.

Мрачно вперил стоманеносивия си поглед към водата, Брент помисли с огорчение, че славата му на морски капитан, който се справя и с най-силната буря, който е способен да маневрира и в най-коварните плитчини, сега ще го тласне във водовъртежа на събитията. Някои добре информирани личности вече знаеха, че Северът ще се опита да блокира южните пристанища. Когато това стане, щяха да са необходими ловки и смели мъже, които да се промъкват през блокадата.

Брент почувства остра, пронизваща болка, по тялото му премина тръпка. Никой не можеше да спре хода на събитията — времето и съдбата бяха всесилни. Той се страхуваше, че всичко неповторимо и красиво, създадено от мъжете и жените на Юга, ще бъде разрушено. Представи си „Саут сийз“ — семейната плантация, величествена под магнолиите и мъха на Флорида и почувства как по тялото му се разлива топлина. Той отбягваше някои от така наречените благороднически занимания, но все пак обичаше салона, където майка му някога бе свирила на клавесин, ценеше хубавото бренди след лов и се възхищаваше на красивите гладки колони, които сякаш стояха на стража пред дома им.

Той бе построил „Саут Сийз“ заедно с баща си и брат си. Беше работил на полето рамо до рамо с освободените негри и индианците. Изградиха плантацията с пот, сълзи и кръв и той по-скоро би умрял, отколкото да позволи...

Въздъхна. Когато дойдеше време за бой, щеше да бъде готов. Но не вярваше, че янките са страхливци. Или че всичко ще свърши за няколко месеца. Беше плавал до много северни пристанища и не можеше лесно да се заблуди.

На вълнолома беше студено. Не знаеше защо продължава да стои, загледан в морето, с лице към пронизващия зимен вятър. По-добре би било да потърси подслон в удобната капитанска каюта на

борда на „Джени Лин“. Малко бренди и можеше да забрави лошите си предчувствия.

Някакво леко движение на север по вълнолома привлече, вниманието му.

Видя жена — по-скоро силует, очертан на светлината от пристанището и блясъка на луната. Тя беше твърде далеч, за да я чуе — сигурно само движението ѝ бе привлякло погледа му.

Сега тя не помръдваше, приковала поглед във Форт Молтри — преден пост на Съюза.

Отначало любопитство, после раздражение, го накара да тръгне към нея. Наближаваше полунощ, никоя почтена жена не би стояла сама на пристанището по това време. Но когато с широки крачки се приближи към нея, той с изненада откри, че тя не би могла да бъде обикновена проститутка — дрехите ѝ бяха много по-изискани. Под черното си кадифено наметало носеше вечерна копринена рокля с блестящ сребристорперлен цвят. Камбановидната ѝ пола бе ушита по последна мода, а меднорусата ѝ коса се спускаше като водопад... Явно бе дама с високо обществено положение, и въпреки това бе сама в тъмната нощ, когато дори някои почтени мъже бяха толкова пияни, че биха могли да я изнасят или ограбят.

Той рязко спря на няколко стъпки от нея, а тя не помръдна, само продължи да трепери от студ.

Раздразнен, Брент изруга под нос. Женските съблазни не можеха да го заблудят. Познаваше много жени — и дами, и проститутки — и бе разбрал, че повечето представителки на „нежния пол“ са способни да се държат като бесни улични котки. Дори най-изисканите салонни маниери не винаги успяваха да прикрият ноктите на женския характер. Той си помисли студено, че всъщност предпочита компанията на някоя честна проститутка пред тази на южняшките красавици, които с цялата си привидна невинност бяха решени да го вкарат в леглото си.

Но той бе възпитан в галантния Юг. И не можеше да остави сама жена да стои на вълнолома, когато улиците бяха пълни с твърде въодушевени веселбари. Може би тя не заслужаваше помощта му, но... по дяволите, той трябваше да разбере какво прави тя тук по това време. Съвестта щеше да го измъчва, ако нещо ѝ се случеше.

— Госпожо — започна той, но изведнъж спря, когато тя рязко се обърна към него с вик на изненада и тревога, явно възмутен, че някой

прекъсва мълчаливото ѝ бдение. Очевидно смяташе, че е сама.

Той откри, че е невероятно хубава. Погледът му срещна поразително красиви сини очи — тъмни и развълнувани като нощното море, очи, които омагьосваха, обкръжени от мигли като кадифе с цвета на нощта. Носът ѝ бе малък и прав, скулите — изпъкнали, а лицето — нежно и аристократично. Устните ѝ, рубиненочервени от студа, бяха мрачно стиснати, но личеше, че са чувствени и страстни.

Котка, която той с радост би срещнал в нощта, независимо колко остри са ноктите ѝ.

— Госпожо — започна той отново, а откъм морето задуха силен вятър. Вихърът подхвана издутия като балон кринолин и преди да успее да каже още нещо, Брент усети, че протяга ръце да хване нейното олюляващо се тяло, за да не падне в ледените води под вълнолома.

Беше много лека и много, много студена. Докато я държеше в ръце, той чу нейния стон, подобен на въздишка. Лицето ѝ побеля като платно, а крехкото ѝ тяло се отпусна безжизнено.

— Господи — промърмори той. Гласът му бе рязък от тревога и раздразнение. Не биваше да се занимава с нея. Сега държеше в ръце припаднала жена и нямаше ни най-малка представа къде живее тя.

Няколко секунди остана нерешително — нещо необичайно за него — като се чудеше какво да прави с припадналата красавица. Не беше от Чарлстън и нямаше какво друго да ѝ предложи освен гостоприемството на кораба си, а тъй като екипажът му бе на борда, това едва ли бе гостоприемството, което човек би трябвало да предложи на една благовъзпитана дама.

Ако тя действително бе такава. Независимо как изглежда, една дама не би трябвало да стои сама на вълнолома в разгара на празненствата в града. Той сви рамене. По-голямата част от екипажа му сигурно все още празнуваше. Тъй както не хранеше илюзии относно янките, той не се заблуждаваше и по отношение на жените. Беше прекарал достатъчно забавни нощи в спалните на „почтени“ вдовици.

Тя все повече изстиваше в ръцете му. Раздразнен, той отново изруга, решително се завъртя на пети и бързо понесе жената към каютата на „Джени Лин“.

За щастие повечето от моряците все още се веселяха в кръчмите и публичните домове на Чарлстън. Докато се качваше на „Джени Лин“, той срещна само Чарли Макферсън. Един буреносносив поглед на капитана бе достатъчен, за да предотврати язвителните забележки, които Макферсън се канеше да изрече. Брент тръгна по палубата към капитанската каюта, а Чарли се отдръпна и с любопитство погледна прекрасния товар, който капитанът носеше. Попита само дали Брент желае нещо.

— Малко бренди — отговори Брент. — А също и амонячна сол.

— Нямаме амонячна сол! — сви устни Чарли с отвращение.

— Тогава само бренди — нетърпеливо го срязва Брент. — И по-бързо.

— Добре, добре, капитан Маклейн.

Като мърмореше нещо за жените, Чарли тръгна да изпълни поръчката. Брент отвори с ритник вратата на каютата и внимателно положи жената на леглото.

Тя все още бе смъртно бледа и студена. Той взе едно дебело вълнено одеяло и се опита да я завие, но възмутен се отказа, защото обръчът на кринолина ѝ отхвърляше одеялото обратно към него. Като ругаеше тихо от раздражение, той пъкна ръце под неудобните копринени дипли на роклята, намери кукичките на кринолина, откачи ги и свали чудовищното модно съоръжение от притежателката му.

Гневът му малко поутихна, когато я докосна. Почувства извивката на бедрата ѝ, стегнатия ѝ закръглен задник. Коремът ѝ бе гладък и плосък и докато сваляше кринолина, ръцете му докоснаха хълбоците ѝ — удължени и порочно заоблени. Топлина нахлу в слабините му от интимността, която бе започнал с раздражение, и това го ядоса още повече. Не знаеше, по дяволите, коя бе тя, и щеше да се проклина, ако чрез обвинения, че е компрометирал нечия дъщеря, го заставеха да се ожени за нея. Много пъти беше виждал да скрояват някому този уж невинен номер.

Тя леко изстена, когато той премести тялото ѝ, но все още беше бледа, а гъстите ѝ извити мигли лежах неподвижно върху бузите. Брент я уви в одеялото, взе я в скута си и я притисна към себе си. Чарли се появи с брендито и Брент сърдито го помоли да налее една чаша.



— Къде я намери, капитане? — с любопитство попита Макферсън, огледа момичето и явно се заинтересува още повече, като откри изумителната ѝ красота.

— На вълнолома — кратко отвърна Брент. — Това е всичко, Чарли. Оттук нататък аз поемам нещата.

Чарли почеса прошарената си брада, не му се искаше да пропусне интересното събитие — капитанът щеше да ноцува на кораба заедно с тази странна красавица. При това студена като лед! Чарли едва се сдържа да не се изхили, умираше от желание да подразни капитана. Напоследък бе забелязал, че капитан Брент Маклейн се чуди как да се отърве от дамите, а не как да си осигури компанията им. Маклейн обичаше жените и стоманеносивият му поглед ги покоряваше. Но независимо дали избираше плячката си от улицата или от плантациите, той първо я оценяваше със своя самоуверен поглед и играеше креватните игри само с онези, които знаеха правилата. За него се говореше, че е безразсъден негодник и въпреки че не притежаваше изисканите маниери на мнозина свои връстници, той явно привличаше жените с грубостта си. Ръцете му бяха мазолести, мускулите — яки от работата, която вършеше, а природата бе изсякла чертите на лицето му със замах. Никога не се държеше като угодлив ласкател. Това, че помагаше на припаднала жена бе нещо много странно за него — обикновено, когато някое момиче почнеше да трепка с мигли и да губи съзнание, Брент се отдръпваше с презрение и оставяше някой друг да я „спасява“.

Но въпреки, че капитан Маклейн се веселеше, пиеше и любеше с най-хубавите жени, той бе общо взето благоразумен — джентълмен, роден и възпитан в Юга. Не беше първороден син, бе спечелил парите си с тежка работа и пот на чело и притежаваше чест и морал. Никога не съблазняваше невинни момичета.

С една дума, Чарли не вярваше, че Брент може да има нечестни намерения спрямо тази млада дама.

Но в такъв случай какво, по дяволите, правеше той с нея в каютата си? Никой нормален мъж не би могъл да погледне лицето и тялото на тази жена и през ума му да не минат порочни мисли.

— Чарли! — изръмжа Брент.

— Да, да, капитане — смънка Чарли и тръгна заднишком към вратата на каютата. — Ако аз бях на ваше място, щях да ѝ сваля

корсета. Веднъж видях как една дама умря на представление в Ричмънд. Казаха, че било заради корсета ѝ. Да, капитане — повтори той и като срещна ледения поглед на Маклейн, забърза към вратата. — Това щях да направя аз.

Брент погледна жената, сърдито изръмжа и отпи голяма глътка от брентито.

После поднесе бутилката с огнената течност към устните ѝ, наклони главата ѝ назад и остави брентито да се стича в устата. Тя се задави, плю и се закашля, после леко простена, вяло махна с ръка и бавно отвори тъмносините си очи.

„В тях има болка“, помисли си Брент, толкова силна, че придава на очите ѝ цвят, по-тъмен от цвета на морето; болка, по-яръстна от бурите, които бушуват в разпенените океани. Но тя бързо изчезна и на него му се стори, че очите му са го измамили.

Изобщо не изглеждаше ужасена от това, че се свести в каютата. Хвърли поглед към него, поизправи се и с любопитство се огледа, за да види къде се намира. Отново отправи поглед към него.

— Къде сме, господине?

— На кораба „Джени Лин“, госпожо.

— Вие ли се погрижихте за мен? — запита тя и страните ѝ най-после леко порозовяха. Очевидно бе разбрала, че кринолинът ѝ липсва.

— Да — отвърна той безцеремонно.

Тя продължи да го гледа, като възприемаше думите му спокойно и с интерес. Той почувства, че гневът, му се усилва отново.

— Намерих ви на вълнолома — каза той рязко. — Припаднахте и ви донесох тук.

— Значи корабът е ваш?

— Той мрачно се усмихна.

— Да, госпожо. Мой е.

Тогава тя се изправи и той видя, че е доста висока. Отново установи, че е много красива. Без кринолина, който променяше фигурата ѝ, тя бе гъвкава и грациозна и сега, когато се бе свестила, той откри, че кожата ѝ е изключително нежна — като коприна. Бледността бе изчезнала и свеж цвят покриваше страните ѝ — естествено бледорозово, което красиво допълваше ефекта от меднорусата коса, наситено черните мигли и тъмносините необикновени очи.

Тя закрачи нервно, но грациозно из тясната каюта.

— Извинявам се, капитане. Никога досега не ми се е случвало да припадам. Днес от многото вълнения май забравих да хапна.

— Разбирам — отвърна Брент и скръсти ръце на гърдите си, като разглеждаше странната си гостенка. — Сигурно сте били твърде заета с празника?

Тя сведе мигли.

— Не, сър, днес не празнувах.

— Привърженичка на Съюза ли сте? — запита я той.

— Не — промърмори тя. Погледът ѝ падна върху захвърления кринолин, но изглежда това, че той го бе свалил не ѝ направи впечатление. Очевидно се бе примирила напълно с положението си. — Аз съм от Южна Каролина. — Миглите ѝ, досега сведени, изведнъж се повдигнаха и тя го дари с ослепителна усмивка. Устните ѝ бяха красиво очертани, а зъбите — малки, бели и равни.

Кой безумец бе позволил на тази красавица да броди по улиците сама?

— А вие, капитане?

В този очарователен въпрос той долови внезапния ѝ опит да насочи разговора от себе си към него. Добре, помисли си Брент и присви очи. Ще приема за момент играта.

— Аз ли? — попита, с ръце зад гърба си той обиколи гостенката и стигна до вратата. Оттам продължи да я наблюдава.

— Вие празнувахте ли днес? — настоя тя и отново го дари с една от своите ослепителни, кокетни усмивки.

— Дали съм празнувал? — повтори той с лека горчивина, сякаш за него въпросът бе нещо ново, което тепърва трябва да осмисли.

— Сър! — гласът ѝ звучеше нетърпеливо. — Ако се стигне до война, на чия страна ще бъдете вие?

— На страната на моя щат — тихо отвърна той.

— Кой щат? — запита тя дрезгаво.

Забавлявайки се, той хвърли смръщен поглед към нейните сини, сини очи.

— Флорида, госпожо. Аз съм от Флорида.

— Флорида — повтори тя и бавно се усмихна. Пак сведе мигли и небрежно погледна картите, които покриваха бюрото му, като докосна края на една от тях с изящен пръст. Отново погледна към него.

— Винаги съм мислила, че там има само блата и индианци — и пустош. Вярно ли е това, сър?

Брент се засмя от все сърце.

— Не, мадам, прекрасни плантации красят пейзажа на Флорида. Почвата е богата и плодородна, времето — топло, слънцето — ярко. Океанът е винаги син, винаги красив.

Тя отново сведе мигли. Чудесно играеше ролята си на южняшка красавица и въпреки това не приличаше на никоя друга жена, която той досега бе срещал — проститутка или дама. Тя се преструваше само, когато искаше да получи определен отговор. Ясно бе, че усилено разсъждава. Всеки неин въпрос бе предварително обмислен и целеше нещо.

Изглежда тя, неговата гостенка, го поставяше на изпитание. Преценяваше го.

Внезапно го завладя гняв. Прииска му се да я разтърси. Не си ли даваше сметка колко безразсъдно се държи? Дори само като я гледаше, той се възбуждаше от лекото полюшване на бедрата ѝ, докато тя крачеше из каютата. Почувства как кръвта му закипява... пулсира и прелива в него...

— Достатъчно, госпожо — каза рязко. — Нямам време да ви забавлявам или да задоволявам любопитството ви. Искам да знам коя сте, за да мога да ви върна на баща ви или съпруга ви.

Тя сведе мигли и тихо каза:

— Нямам нито баща, нито съпруг.

— Тогава, госпожо, кажете какво мога да направя за вас.

— Скоро ли ще отплавате?

— Със сутрешния прилив.

Откритият ѝ поглед срещна неговия:

— Бих искала да тръгна с вас.

Много бавно, сякаш я оценяваше, Брент огледа гостенката си от глава до пети.

— Не ми приличате на проститутка — изрече той грубо.

Тя трепна и сведе мигли, но веднага пак вдигна поглед към него. В тъмносините ѝ очи гореше огън и той помисли, че трепването е само плод на въображението му.

— Не съм проститутка, капитане. — Гласът ѝ бе дрезгав и гореща вълна отново заля слабните му. — Просто искам да стигна до

друго пристанище. Освен това — тя понижи глас и го погледна многозначително — ви намирам за доста привлекателен.

Отговорът ѝ го завари неподготвен, но той недоверчиво повдигна вежди. Въпреки думите и държането ѝ на него му се стори, че не всичко е истина. Беше поразително красива. Дрехите ѝ бяха от най-добро качество. Гласът ѝ — равен и отмерен.

Той седна до бюрото с картите, облегна се назад, качи краката си върху бюрото, запали тънка пура и я заразглежда с критичен поглед, който трябваше да я накара да се изчерви.

— Госпожо, вие май не си давате сметка за какво ме молите. Ако имате неприятности, не съм аз човекът, който ще ви помогне. Не съм от тези, дето се женят лесно...

— Нямам никакво желание да ви карам да се жените за мен! — възкликна тя с раздражение. Като видя, че той повдига вежди и иронична усмивка се появява на устните му, тя отново сведе мигли и съблазнително каза:

— Искам само да сключим сделка.

Гласът ѝ прозвуча като приятна мелодия.

— Наистина, капитане. — Тя погледна към кринолина си. — И без това съм сигурна, че вече съм компрометирана. А един истински джентълмен...

— Не разчитайте на това, че съм джентълмен — предупреди я Брент и дръпна от пурата.

Но още докато говореше, той почувства, че пулсиращото в него желание се усилва. Обхвана я със сивия си като гранит поглед. Искаше му се да я докосне, да види как розовите ѝ устни се разтварят в очакване на неговите, как невероятно сините ѝ очи се замъгляват от страст... Но не, той нямаше да позволи на никого — било то мъж или жена — да го използва.

— Какво значи това, госпожо — попита той. — Ако се надявате да подразните някой свой любовник и да го накарате от ревност да ме извика на дуел, само за да ви достави удоволствие, аз няма да участвам. Няма да погубя нечий живот заради суетата на една глупава жена, която се нуждае от внимание. Страхувам се, госпожо, че голяма част от кавалерите в околността ще загубят живота си.

Тя леко си пое въздух:

— Вече ви казах, господине, че никой няма да ми се притече на помощ.

Господи! Той се чудеше каква е тази сила, с която го покорява. Ако продължи още малко да го дразни, вече няма да го е грижа, ще разкъса остатъка от дрехите ѝ и ще я вземе на пода...

Коя бе тя? Изискана куртизанка? Как иначе ще му се предлага с такава самоувереност? Може би вдовица, която отдавна е загубила мъжа си? Както и да е, тя явно не беше невинна девица и щом като искаше да скочи в леглото с него, той със сигурност нямаше нищо против, стига тя да не очаква от него обвързване.

— Искате да сключим сделка, но ви предупреждавам, че цената може да бъде висока. Кажете ми вашите условия — усмихна се той студено — и аз ще ви кажа моите.

Това вече явно подейства. Тя се изчерви, самоувереният ѝ поглед трепна.

— Искам да стигна до някое друго пристанище. — Тя се поколеба за момент. — Вземете ме и ще бъда ваша.

Брент Маклейн повдигна вежди и известно време не каза нищо.

— Май трябва да ви донеса нещо за ядене.

— Значи приемате предложението ми? — прошепна тя.

— Още не — бавно отвърна той. — Но независимо дали приемам или не, не искам отново да припаднете. Трябва ми малко време да реша дали цената ви отговаря на едно такова пътуване.

За миг тя изгуби непоклатимото си спокойствие. Погледна го, сякаш искаше да прегризе гърлото му. Но после червенината се оттегли от лицето ѝ и убийственият блясък изчезна от очите. Погледна го и се усмихна:

— Уверявам ви, капитане, че отговаря.

Той отвори вратата, на която се беше облегал, и грубо повика Чарли. Когато любопитният Макферсън се появи, Брент поиска храна и му каза, че не желае да ги безпокоят. Подразни го това, че Макферсън се ухили като маймуна и едва не се препъна. Непознатата го дари с една от бляскавите си усмивки и той бе очарован. Докато чакаха, Брент се обърна рязко към нея:

— Аз съм капитан Брент Маклейн — каза студено. — А вие как се казвате? Ако ще шептя страстно името ви, поне да знам към кого да се обърна.

Тя пак се изчерви, но не отстъпи.

— Кендъл — ясно изрече тя. — Кендъл Мур.

Той разсеяно кимна и тръгна към отворената врата.

— Чарли, да те вземат дяволите, защо се бавиш толкова?

Чарли се появи с похвална бързина и го погледна с упрек.

Само за няколко минути бе успял да приготви поднос със студено пилешко, хляб, масло и вино.

— Добре, Чарли, благодаря ти — кимна късо Brent и затвори вратата под носа му.

После седна до бюрото и я погледна. Тя не каза нищо, настани се срещу него и се зае с храната лакомо, но с изящна изтънченост. Не се извини за апетита си. Той знаеше, че тайно го наблюдава, докато без притеснение отпива от виното. Изглежда се надяваше то да я отпусне...

Всъщност не ѝ се пиеше, тя надигаше чашата от притеснение. Беше изплашена от мъжа срещу нея. Той имаше телосложението на Голиат и се движеше ловко като пантера. Лицето му не беше красиво, но привличаше вниманието. Издаваше смелост и характер. Скулите му бяха сякаш изсечени, челюстта — твърда и ъгловата. Погледът му бе спокоен, пряк и открит. Човек, който ще иска много. Човек — опасен, ако го ядосат, в това беше сигурна. Ако го използват — а тя смяташе да го направи. Погледът му сякаш проникваше в душата ѝ и я караше да трепери. Господи, не беше попаднала на човека, който ѝ трябваше. Той не си губеше времето за любезности. Но тя искаше да се махне от Чарлстън, не можеше да провали плана си.

Отново го погледна тайно. Беше висок, с широки рамене и тесен ханш. От прилепналите към тялото му панталони и ботушите, стигащи до коленете, личеше, че краката му са дълги и яки като стволоче на дървета, добре оформени и мускулести. Пръстите, с които барабанеше по бюрото, дълги, с удебелени кокалчета, издаваха силата ръцете му.

Тя отново започна да трепери. Чудеше се как ли такъв мъж ще докосне жена. Захапа парче месо, за да не забележи той, че трепери. Досега мъжете ѝ бяха причинявали само страдания.

Отпи от виното, почти се задави. Беше направила грешка. От него струеше сила и мъжественост. Бяха в природата му, в начина по който дишаше и вървеше. Такъв човек щеше да е безмилостен. Чувстваше го по очите му, които я обгаряха, докато я наблюдаваше.

Как ли ще го държа на разстояние? — питаше се тя отчаяно. „Ако се проваля и той открие, че го лъжа, няма да ми прости. Господ да ми е на помощ. Сигурно съм полудяла, никога няма да успея. Но трябва! Трябва!“

Как бе измислила това, самата тя не знаеше. Хрумна ѝ, когато видя Брент Маклейн. Изрече толкова безразсъдни думи. Сега трябваше да довърши започнатото. Каквото и да станеше, щеше да си струва, защото щеше да се махне, преди събитията в Чарлстън да я направят завинаги пленница на чужда земя.

Аз съм луда...

Беше изяла всичко. С усилие преодоля треперенето на пръстите си, наля си още вино и отправи хладен поглед към него.

Защо е толкова разгневен? — чудеше се тя.

— Нахрани ли се, Кендъл? — попита той подигравателно.

Тя кимна.

— Ще бъдеш ли така добра да станеш? — Гласът му бе приятен. Прекалено приятен.

Той отново обхвана тялото ѝ с поглед, като ѝ даде да разбере, че мислено я разсъблича. Няма да ѝ е за първи път, реши той. Беше млада и свежа, но бе преминала възрастта, в която едно южняшко момиче току-що навлиза в обществото. Дали това не беше игра, която тя често играе? Дали не си търси любовници по този начин? Странна невинност се четеше в очите ѝ, те говореха за загадъчността, мъдростта и съблазните на нежния пол... С жестокост, която не можа да потисне, той презрително попита:

— Какво ви кара, госпожо, да мислите, че ви намирам достатъчно привлекателна, за да си платите пътуването?

Този път бузите ѝ пребледняха, но това не беше онзи пепеляв цвят, който преди бе видял на лицето ѝ. Не се гордееше от победата си, но все пак това беше справедливо. Знаеше, че откакто бе отворила очи, го наблюдава внимателно. Преценява физическите ми качества, помисли си той кисело. Изглежда бе издържал изпита.

Ужасена, Кендъл изведнъж разбра как се чувстват робите на търг, докато стоят на платформата. И за първи път пренебрегна плана си. Страшен гняв я завладя и тя заговори, без да мисли:

— Защото разбрах, че си падаш по рискованите сделки, копеле проклето! — изсъска тя, обърна се на пети и затърси бравата на



каютата.

— О, не, госпожо! — изрева внезапно той, с няколко бързи стъпки се озова до нея и я сграбчи. — Достатъчно дълго ме дразнихте със смелото си предложение, с обещанието в очите ви. Ще ви имам тази вечер, Кендъл Мур. Сделката е сключена.

Тя наклони глава назад, очите ѝ, дълбоки, бурни и загадъчни като океана, срещнаха неговите:

— Нека първо стигнем до някое друго пристанище! — ледено настоя тя. — Това е моето условие.

Той мрачно стисна устни. Стоманеният му поглед се заби в нея като жесток нож.

— Вашите условия? Добре, госпожо, но преди да се съглася, искам да изпробвам това, което ми предлагате.

Той грубо впи устни в нея. Завзе със сила устата ѝ, езикът му се промъкна между зъбите ѝ. Не ѝ даде възможност да се отбранява. Пръстите му се вплетоха в косата ѝ, той обхвана с ръка кръста ѝ и я придърпа към себе си. Но внезапно... промени решението си. Искаше да ѝ предаде треската, която го бе обзела, но се отказа. Отдръпна устните си, после с леко, възбуждащо движение сля дъха си със сладостта на нейния дъх. Тя ухаеше на мента и рози...

Отстрани се от нея, извади ризата от панталоните си и разкопча седефените копчета. Повдигна вежди, докато махаше сребърните копчета на ръкавелите си. Спря. Чакаше. Твърдо решен.

— Сега, Кендъл — каза ѝ с пресипнал глас. Безмилостно. — Ако искаш да пътуваш, ще те взема сега.

Тя трепереше, уплашена от нападението му. Не можеше нито да му се противопостави със сила, нито да се отърси от нежността, която бе събудил в душата ѝ. Той бе докоснал нещо вътре в нея, нещо което я караше да го желае, въпреки че беше опасен и настоятелен...

Но той щеше да разбере! Щеше да открие, че е измамница и да я изхвърли от кораба.

— Сега! — повтори той, сивите му очи я гледаха с неприкрито желание, което той не можеше да потиска повече.

Тя проследи с очи как ризата му пада на пода. Загледа се в широките му гърди, в трептящите мускули на раменете, в кестенявите косми, които преминаваха в тънка линия и се губеха в колана на панталоните му.

— Аз... — тя повдигна брадичка. Не беше типичен южняшки джентълмен, но сигурно щеше да удържи на думата си... — Обещайте — каза тя, като се опитваше да овладее треперенето на гласа си. — Обещайте, че ще ме закарате до някое друго пристанище.

Устните му бяха мрачно стиснати. Трябваше да ѝ обещае, преди треперенето ѝ да стане толкова неудържимо, че да изпадне в паника и да избяга. Не можеше да направи това! Тя не знаеше правилата на играта! Но трябваше да играе. Сега.

Усмихна се чувствено и посегна към копчетата на дрехата си. Остави сребрилата рокля да се свлече като поток коприна, докато се опитваше да остане изправена и горда с разголени над корсета гърди.

— Гарантирам ви, че заслужавам цената на пътуването — промълви тя бавно, съблазнително развърза връзките на корсета си и го остави да падне на пода.

Брент отметна кестенявата си коса и се засмя:

— Госпожо, вече виждам, че заслужавате. Няма да ми е толкова трудно да ви закарам от едното легло на другото.

Кендъл се нацупи и сложи пръст върху устните си. После сви юмрук над сърцето си.

— Думата ви, капитане — промълви сладко, като трепкаше с мигли и се молеше да не направи грешка в тази игра, която бе съвсем нова за нея. — Думата ви...

Докато я гледаше, без корсет и банели, той откри с удоволствие, което спря дъха му, че тя е наистина съвършена. Погледът му срещна твърди, стегнати гърди с цвят на сметана, с розови връхчета. Под тях се очертаваше ясно линията на ребрата, стесняваше се в талия, която той можеше да обхване с длани. Пулсът му препускаше, той протегна ръка към връзките на гащичките ѝ и ги проследи с поглед, докато те се свлякоха в краката му.

Коремът ѝ бе плосък, краката — дълги и гладки. Сенките от бедрата ѝ придаваха очарование на женствения триъгълник с цвят на мед, който опияняващо контрастираше с кремавата коприна на плътта ѝ.

Докато тя стоеше гордо изправена, той отстъпи назад, поглъщайки тялото ѝ с поглед, а сетивата му се превръщаха в лава. Седна на стола, на който тя се бе хранила, и започна да събува

ботушите си. Бяха впили очи един в друг, но кой кого хипнотизираше, той не бе сигурен.

— Думата ви, капитане — настоя тя. Господи! Не можеше повече да стои така.

Той се усмихна небрежно и сви рамене.

— Давам ви думата си, Кендъл. Както вече казах, няма да ми е трудно да ви прекарам.

Наложи ѝ се да прехапе устни. Той прие заплащането ѝ, само защото пътуването беше толкова евтино. А тя стоеше гола пред този арогантен, но омайващо красив непознат. Сега, без дрехи, той ѝ се стори още по-страшен.

Той хвърли ботушите си настрана, изправи се и бавно се приближи към нея. Бузата му се притисна до нейната, той потърси устните ѝ и този път ги всмукна дълбоко в устата си. Ръцете му намериха раменете ѝ, погалиха копринената кожа, после бавно се плъзнаха по гръбнака, възхитени от красивата му извивка. Той почувства нежното докосване на пръстите ѝ по гърдите си...

Устните ѝ се разтвориха и той отпи от вкуса на мента, езикът му се гмуркаше все по-надълбоко в устата ѝ, а страстта му нарастваше. Тя му отговаряше с колебание, но по-важното бе, че не е безстрастна.

Изведнъж пръстите, които се притискаха така възбуждащо в гърдите му, се размърдаха, устата ѝ се отдръпна. Тя видя с учудване, че очите му са подивели и се втурна към вратата на каютата.

— Господи! — възкликна Брент, направи крачка и я стисна за китката. — Луда ли сте? Не можете да излезете оттук напълно гола! — Той придърпа стройното ѝ тяло към себе си. — И няма да ми избягате точно сега!

Хвърли я на леглото, забравил от гняв всякакво приличие. Тя отново го погледна, в сините ѝ очи личеше, че се е върнала към здравия разум. Той свали панталоните си.

Всеки човек, отраснал в плантация, знае доста неща за живота. Въпреки това Кендъл не беше подготвена за Брент Маклейн. Той бе великолепен, както тя си го бе представяла. Кръстът и бедрата му бяха стройни, раменете и гърдите — нагънати от яки мускули, от слънцето кожата му бе бронзова на цвят и гладка като сатен при допир.

Но очите ѝ се спряха върху ханша, здравите колони на бедрата и върху желанието му — твърдо и силно между тях.

„Великолепен е“, отново помисли тя, но с тази мисъл я завладя страшна паника. Не знаеше какво върши. Как ще се справи с първичната му сила? Ще креци ли? Ще успее ли? Всъщност в черния ад на живота ѝ едва ли имаше значение какво ще ѝ се случи тази вечер. Можеха ли унижението и срама да бъдат по-лоши от това, което животът ѝ бе донесъл досега? Би платила на драго сърце всяка цена.

Дланите му обгърнаха лицето ѝ, беше се надвесил над нея. Тя започна да трепери, но той неочаквано се усмихна и усмивката му бе много нежна.

— Госпожо — промълви той. — Сключваме ли сделка или не?

Имаше избор. Дори сега имаше избор. Тя облиза с език устните си, когато видя страстта и добротата в очите му. Той шепнеше, но гласът му не трепна нито за миг.

— Сключваме — промълви тя.

— Тогава, госпожо — прошепна той дрезгаво, сякаш я галеше с глас, — не треперете! Ще ви любя много нежно.

Тя усети тежестта му и изгарящата я топлина, когато той се наведе над нея, желанието му се докосна до бедрата ѝ като горящ факел. Той ѝ бе обещал нежност и я дари щедро с нежност. Внимателно държеше главата ѝ, докато обсипваше с целувки лицето ѝ, брадичката, бузите, очите, челото. Накрая устата му се спря върху нейната, чувствено разтвори устните ѝ с език, нахлу дълбоко, бавно и внимателно...

Ръката му взе гърдата ѝ, поигра си с нея, палецът погали розовото връхче и устата му се спря върху него. Докато устните му дразнеха чувствителното място, тя усети онзи израстък да се движи надолу, да се плъзга по корема ѝ, по хълбоците и бедрата, да потъва между тях. Кендъл се задъха и зарови пръсти в косата му. Чувстваше се така, сякаш неговото докосване я бе превърнало в течен огън, сякаш се разпадаше на атоми...

Устните му се разхождаха по ямичката между ключиците ѝ, по другата ѝ гърда, смучеха зърното, докато то се втвърди, докато и тя като него остана без дъх. Но той продължи да броди по плътта ѝ с влажната топлина на устните и езика си, като от време на време се отдръпваше да види страстта, която бе обхванала тялото ѝ, и да запали собственото си желание от тази гледка. „Създадена е за любов“,

помисли си той. Отговаряше му с естествена красота, която го омагьосваше.

Опияняваше се, като я гледаше: косата ѝ — ветрило от мед и огън, — разпиляна върху белия чаршаф, морскосините ѝ ечи — огромни и замъглени, устните ѝ — разтворени и влажни, прекрасното ѝ тяло. Не му беше нужно да я докосва, за да се изпълни до крайност с желание. Но не можеше да спре. Не можеше да спре да пие от сладостта на това тяло.

Прокара върха на езика си между ребрата ѝ и като чу приглушения ѝ стон, почувства как треска обхваща слабините му. Полудял, галеше гърдите ѝ, спускаше горещите си устни все по-надолу и по-надолу, държеше я, когато тя скачаше, сякаш да се възпротиви, но вместо това се извиваше и гърчеше, неспособна да се контролира. Шептеше думи в плътта ѝ, дразнеше я, искаше я цялата с изследващи пръсти, целувките му следваха ръцете, гледаше желанието, което предизвиква в нея и си мислеше, че всеки сантиметър от тялото ѝ е невероятно красив и страстно отговаря на ласките му...

Тя се напрегна, когато той се опита да разтвори краката ѝ, но той нежно постави ръка върху бедрото ѝ и вмъкна коляното си. Нежно и сладко тя се разтвори за него.

— Спокойно — прошепна той, — знам, че ме желаеш. Топла си, влажна и подканяща...

„Наистина го желая, господи, желая го“, мислеше си тя, без да вярва. Беше ли предполагала, когато го видя, че ще стане така? Течният огън пълзеше по нея, овлажняваше я, изгаряше я, защото той я докосваше, докосваше...

„Сега“, помисли си тя с остатъка от разума си... „Сега!“

Но в собствената си треска той измъчваше и двамата. Тя се бе превърнала в податливо, извиващо се същество с изключителна чувствена красота. Той започна отново да я целува, като я местеше, за да изследва всеки сантиметър от отзивчивата ѝ плът, която без усилие се разтваряше за него, докосваше я, докосваше я страстно със зъби, език и пръсти, докато я чу да вика името му. Колко сладко звучеше то от нейните устни, колко чувствено...

— Докосни ме — нареди той с пресипнал глас.

Тя го направи с треперещи пръсти. Той пулсираше от живот, това беше толкова чудесно и страшно и тя имаше такава нужда от него да

запълни празнината, която бе създал в нея...

И двамата не чуха тихите стъпки по палубата. Бяха оглушали за всичко друго освен за своя шепот и за биенето на сърцата си.

Внезапно вратата на каютата се отвори с трясък.

— Това е онзи проклет бунтовник — Brent Маклейн! — извика някой.

Brent понечи да се обърне, готов да прогони натрапника, когато усети дулото на пистолет в бузата си. Той стисна зъби и замръзна.

Гласът — дрезгав, стържещ — продължи:

— Кендъл, хитра лисицо, намерила си си южняшко копеле точно като за теб! Добре си го измислила, нали, Кендъл?

Всичко стана само за няколко секунди... Тя чу как някой отваря вратата с ритник, после думите. Както беше върху нея, Brent срещна очите ѝ. Погледът му бе изпълнен с изненада от жестокото ѝ предателство, изпълнен с омраза и стоманеносива ярост, с укор и гняв...

Вече не даваше пет пари за нея. Яростта му бе огромна. Той понечи да се обърне, бързо и ловко като пантера да скочи и да избие пистолета от ръцете на натрапника или да умре. Но беше твърде късно. Въпреки че Brent бе невероятно бърз, ловък и способен, нападателят бе дошъл подготвен, докато той се бе оставил в ръцете на тази...

Кендъл. Кендъл Мур. С нейната богата медноруса коса. С нейната загадъчност, тайнственост, красота и съблазнителност.

Не успя да види нападателя... или нападателите. Сигурен беше, че са повече от един. Не стреляха, но той усети ужасна болка, сякаш главата му избухна, когато го удариха с приклада.

Преди да му причернее, една единствена мисъл мина през главата му. Че се държи като глупак. Измамиха го. Тя бе примамката, бяха му поставили капан, за да го хванат. Гол и невъоръжен, той бе лесна плячка. Някой искаше да го премахне. Някой офицер на янките, някой от предишните му съмишленици, някой за когото той бе заплаха сега, когато войната бе неизбежна. Бяха използвали нея — тази разкошна, съблазнителна русалка. Тя го бе хванала, беше ги завела при него. Проклетата вещица! Как ли се бе молила да дойдат навреме. Бяха я нарекли хитра лисица — и май бяха прави.

Какво бяха сторили с екипажа му? Господи, какво можеше да направи? Светът избледняваше пред очите му, той си отиваше.

Съзнанието му се губеше в пространството и само една мисъл остана.

Ако оживее, ще ги открие.

Ще открие и нея. Тя ще съжалява за това, което му стори. Ще си плати. И то прескъпо.

Когато натрапникът заговори, никакви мисли не измъчваха повече Брент — той бе загубил съзнание. Мъжът бе висок, с черна коса и мустаци, с подстригана брада, удивително красив. С изключение на очите му. Бяха леденосини, груби, сякаш празни ями върху жестоките черти на лицето му.

— Кучка! — обърна се той към Кендъл. — Май ще е най-добре да те убия.

Той сграбчи припадналия Маклейн за раменете и хвърли голото му тяло на пода. Дръпна жената за ръката и стовари дланта си върху лицето ѝ с такава сила, че главата ѝ се блъсна в стената на каютата.

Но тя не издаде ни звук, ни стон, ни дума.

Вдигна нараненото си лице към него и изрече студено:

— Презирам те, Джон. Един ден ще ти избягам.

Той я дръпна от леглото и отново я удари, този път просвайки я на пода.

Но преди да успее да замахне пак, нечия здрава ръка го хвана за рамото.

— Джон, помогнах ти да намериш Кендъл, но не мога да стоя и да гледам как я пребиваш до смърт. Да се махаме оттук.

— Няма да се махна, докато не хвърля това бунтовническо копеле зад борда, Травис! — заяви Джон, устните му се изкривиха в презрителна усмивка и той зарита тялото на Брент.

Травис Деланд потръпна, мина покрай приятеля си от детинство и подаде на Кендъл чаршаф. Тя му благодари шепнешком и с мъка се изправи. Гордо повдигна брадичка и застана пред Джон, увита с чаршафа.

— Ако убиеш този човек, Джон, ще намеря начин да те дам под съд за убийство. И ще увиснеш на въжето.

— Джон — тихо каза Травис, — това наистина ще е убийство.

— Копелето е бунтовник! — изрева Джон.

— Все още не сме във война — възпротиви се Травис.

— Но ще бъдем! — избухна Джон. — И това копеле ще оглави флотата на южняшките предатели. — Хвърли убийствен поглед към

Кендъл. — Между другото, Красавице на Юга, когато приключи с теб, ще си като мъртва. Ако ще ме бесят за убийство, поне да е за две.

— Джон...

— О, няма да я убия. Тя все още е непокътната. Ако беше прекарала още няколко минути с него, щеше да се наложи да ги убия и двамата. А така...

Изведнъж Кендъл се завтече към Травис, с огромни и умоляващи очи:

— Травис! Как можа да участва в това! Защо ме караш да се върна при него?

Травис се почувства така, сякаш някой сграбчи сърцето му. Погледна Джон, видя кръвожадния му поглед. Погледна и Кендъл, видя нещастieto и страха, скрити зад стената на гордостта.

Изведнъж му стана толкова тъжно, едва издържаше. Искаше му се да каже на Кендъл, че някога Джон е бил добър човек. Че някога се е смял, че някога е бил способен да я обича с нежността и вниманието, които тя заслужаваше...

Искаше му се да наругае господ. Искаше да знае що за справедливост е това — човек като Джон да е толкова разяден от болестта си, че непоносимите последици за неговата мъжественост да отровят съзнанието му. Да го превърнат в звяр. Бедната Кендъл. Бе видяла само жестокост от мъжа, комуто бе продадена срещу „ценно“ парче земя. Не можеше да я вини за това, че се бе опитала да избяга. Но Травис познаваше Джон, откакто се помнеше, и не спираше да се моли нещата да се оправят. Но те не се оправяха. Никога досега не беше виждал Джон да я удря. Не знаеше, че нещата са стигнали дотам. Бяха я намерили с друг мъж, а тя бе съпруга на Джон...

Погледна я и тъжно поклати глава.

— Той ти е съпруг, Кендъл. Трябва да се върнеш при него.

Джон събра дрехите ѝ и ги хвърли към нея.

— Обличай се. Бързо. Преди да съм променил решението си, преди да понижа и двама ви — теб и южняшкия ти любовник.

Като се тресеше, Кендъл отиде в ъгъла и започна да се облича. Тайно поглеждаше към капитана, за да се увери, че ударът в главата не е бил фатален.

— Прости ми, че те забърках в това! — тихо се молеше тя. — Прости ми, защото аз никога няма да те забравя. Ти си единственото



хубаво нещо, което съм имала в живота си, и сега ще ми бъде много по-трудно.

Тя трепна, като видя, че Джон се навежда и запъхтян мята през рамо тежкото мускулесто тяло на капитана.

— Не й позволявай да мръдне, Травис. Веднага се връщам. — Джон излезе от каютата. Кендъл се завтече и се хвърли към Травис, а очите й се изпълниха със страх.

— Травис! Спри го! Аз може би заслужавам съдбата си, но този човек — не.

— Тихо, Кендъл — успокой я Травис. — Щом той се върне, дръж се смирено. Ще е по-добре за теб, а аз ще изляза да проверя какво става с капитана. Джон е с още петима мъже на палубата. Превзеха кораба неочаквано за екипажа.

Вратата на каютата се отвори с трясък. Джон влетя, злобно дръпна ръката на Кендъл и присви очи, а тя потисна вика си.

— Ела с мен, госпожо Мур. — Той горчиво се засмя. — Жена ми. Голямата красавица на Юга. Голямата развратница на Юга!

Кендъл наведе глава и стисна очи. Господи, как го мразя — помисли си тя. Но понеже се тревожеше за Брент Маклейн, охотно тръгна след жестокия си съпруг.

— Брент Маклейн — с присмех каза Джон. — Знае кого да избере, нали, Травис? Май направи голяма услуга на Съюза.

— Разбира се, Джон — промърмори Травис.

Той изостана назад, след като Джон Мур свали жена си от кораба. Обезумял, претърси палубата. Дишането му бе започнало да се нормализира. Някои от хората на Брент бяха завързани, но всички бяха живи. Но къде бе Маклейн?... Зад борда. По дяволите — зад борда!

Травис се спусна към пристанището. Видя го — гол в ледената вода, той се опитваше да се освободи от въжетата, с които бяха вързани китките му. Травис стигна до него и го издърпа до сушата.

— Лисица — мърмореше капитанът, — проклета красива лисица! Вкара ме в капан. Но ще я откроя.

Брент Маклейн се вгледа в непознатия, който го бе извадил от водата.

— Благодаря.

Недей да благодариш на мен — помисли си Травис. И аз участвах в това, а то бе тъжно и грозно. И не обвинявай Кендъл. Не

разбираш нищо.

Травис се усмихна със съжаление.

— Помни, че не всички янки са лоши хора — каза той.

— Оттеньци на сивото — промърмори капитанът.

Травис чу, че на кораба се раздвижиха — щяха да открият капитана си на пристанището. А Травис бе премръзнал. Той се изправи, хвърли последен поглед към капитана и се затича по вълнолома.

Оттеньци на сивото... — размишляваше той върху странните думи. — Да, идваше време, в което нещата нито изглеждаха, нито бяха вече така прости. Животът не се делеше само на черно и бяло.

## ГЛАВА ПЪРВА

*Ноември 1861*

Водата бе красива. На места греиваше синьозелена и блещукаше ослепително като хиляди скъпоценни камъчета. Простираше се отвъд пролива и там придобиваше тъмносин цвят — дълбок и загадъчен като нощта. Предизвикваше. Завладяваше. А наблизко бе кристално бистра. Дребни рибки прорязваха като брилянти прозрачните ѝ дълбини. Когато Кендъл присвиеше очи и ги оставеше да се замъглят, рибките ставаха цветни, вълшебни като дъга, напомняха далечен изблик на тайнствени надежди, готови да се сбъднат.

Тя въздъхна и отвори очи. Нямаше надежда във водата, нито в омагьосващата красота на рибките край подводните скали. Горещият въздух яростно я заливаше, тя се намираше на безброй мили южно от линията Мейсън-Диксън, но все още бе на територията на Съюза. Беше в третия щат, който се бе отделил от Съюза, но макар щатът вече да принадлежеше на Конфедерацията, Форт Тейлър, а следователно и целият остров Кий Уест, беше част от Съюза.

Въпреки че жителите на малкия остров Кий Уест нямаха достатъчно сили да се противопоставят на съюзническите войски, Кендъл знаеше, че повечето от тях са на страната на Конфедерацията. Това я успокояваше, макар никога да не ѝ позволяваха да напуска сама границите на Форт Тейлър. Все още обаче можеше да мечтае. Един ден някой войник ще прояви нехайство и тя ще избяга. Добри хора, привърженици на Конфедерацията, като разберат, че е родом от Южна Каролина, ще ѝ помогнат да избяга от примката на Съюза. Ще им разкаже как е била принудена да се омъжи...

Сълзи замъглиха очите ѝ и тя нетърпеливо ги избърса с опакото на дланта си. След толкова време беше смешно да плаче. И след нечувания риск, който бе поела миналата Коледа, след провала си имаше късмет, че е все още жива.

Обърна се отново към морето, очите ѝ пак се замъглиха и във водата се появи блясъкът на кристалната дъга. Животът ѝ можеше да бъде по-приятен — не, не приятен, поне поносим, — ако Джон не я мразеше толкова. Защо я бе пожелал така силно, след като я презираше още от самото начало?

Травис непрекъснато ѝ повтаряше, че Джон я обича. Че нощем се моли болестта му да отстъпи, че копнее да я люби като истински съпруг. Но Кендъл не вярваше. Джон я притежаваше така, както синята униформа на Съюза, мечовете и оръжията си. За него тя беше символ — присъствието ѝ говореше на света, че Джон Мур е мъж...

Ако поне веднъж се бе държал мило с нея, тя щеше да се опита да го разбере. Охотно щеше да се съгласява с него и никога нямаше да спорят.

„Може би сама съм предизвикала омразата му“ — помисли си тя мрачно. Но кой би могъл да знае...

Затвори отново очи и си спомни онзи далечен ден преди три години, когато за първи път видя Джон Мур в Крестхевън.

Крестхевън...

По закон имението трябваше да бъде нейно. Баща ѝ бе създал плантацията. Докато двете с Лоли бяха малки, Уилям Тартън ги качваше на силните си рамене и ги разнасяше из имението от сутрин до вечер. Тя все още помнеше думите му.

— Синове! — смееше се той. — Не ми трябват! Кендъл, малката ми красавица, умът ти е остър като бръснач! Един ден Крестхевън ще бъде твой и ти ще засрамиш мъжете, защото аз ще се погрижа да знаеш всичко — от отглеждането на памук до готвенето. И ще се омъжиш за когото си избереш, скъпата ми дъщеричка. За мъж, способен да обича силно. Ще се омъжиш за човек умен, духовит, нежен и силен, не за някого, който ще ти осигури само добро положение в обществото.

Сълзи потекоха по бузите на Кендъл. „По дяволите, татко!“ — плачеше душата ѝ. Ти ми даде дванайсет години, през които мечтах, и после умря. И въпреки че ми предаде своите знания и любов към земята, не успя да промениш майка ми.

Кендъл потръпна. Колко много обичаше баща си. Е, разбира се, обичаше и майка си. Елизабет Тартън бе отгледана да служи за

украшение. Умееше да свири на клавесин, да дава чудесни приеми, но не се справяше с паричните въпроси.

Независимо от горещите молби на Кендъл, Елизабет се омъжи за Джордж Клейтън и го остави да се грижи за плантацията.

И той се погрижи наистина. Погрижи се да я срине до основи.

Така в живота ѝ се появи Джон Мур. Той бе военен, разквартируван във Форт Молтри. Заедно със свои приятели бе отишъл в покрайнините на Чарлстън за конните състезания и там бе срещнал Джордж Клейтън. Джордж го беше поканил вкъщи. И тогава Джон Мур и Кендъл се срещнаха за пръв път.

Семейство Мур бяха невероятно богати. Без да каже нито дума на Кендъл, вторият ѝ баща я бе предложил на този янки срещу огромна сума.

Кендъл отново потръпна. Пот изби по челото ѝ. Ясно помнеше всичко, което последва. Спорът в дневната...

— Не! — беше извикала тя, потресена и ужасена. — Няма да се омъжа за янки. Ти си глупак, Джордж. Всички виждаме какво ни очаква! Страната ще се разцепи на две.

Джордж мрачно бе стиснал устни.

— Не ми викай, дръзка госпожичке! Откакто те знам, все важничеш, но аз не давам пет пари за това. Аз съм ти баща...

— Не си ми никакъв баща! Ожени се за майка ми, но никога няма да ми бъдеш баща. И няма да ме накараш да се омъжа, само защото пропиля имуществото на баща ми на комар и по жени!

— Какво?! Нахална кучка!

Джордж бе пристъпил към нея, разкопчавайки колана си.

— Ще те пребия от бой, госпожичке!

Заплахата беше безсмислена. Много пъти вече ги беше бил с Лоли. Но Кендъл никога не трепваше. Бе силна и волева. И макар Джордж да бе едър човек, той се бе отпуснал от мързел и пиянство.

— Само посмей да ме докоснеш, мръсна свиньо, и ще ти изтръгна сърцето! — извика му тя студено.

Спокойната увереност в гласа и ледените ѝ, присвити очи бяха накарали Джордж да се поколебае. Той се обърна и запали една от любимите си хавански пури.

— Добре, момиче, вече си достатъчно голяма, за да те налагам с колана. Ще оставя съпруга ти да те научи на покорство.

— Няма да се омъжа за твоя приятел янки. Изобщо не се каня да се омъжа, за когото ти наредиш, Джордж. Когато реша да сторя това, то ще е за човек, когото аз избира.

Джордж се обърна към нея със злорада усмивка:

— Ще се омъжиш за него и още как! Защото ако не го направиш...

— Няма да се омъжа за него! Той е груб и противен и няма никакви обноси. Гледа жените, сякаш вече ги е съблякъл. Освен това е янки и аз никога няма да се омъжа, само и само за да ти угодя!

В този миг Кендъл бе погледнала към вратата. Там стоеше техният гост — Джон Мур. Сините му очи бяха отровно студени, а чертите му — груби. Тя съжали, че гостът е чул жестоките й думи, но не можеше да направи нищо.

— Извинявам се, мистър Мур, че станяхте свидетел на моята невъздържаност, но аз няма да се омъжа за вас.

„Сигурно ще се откажат“ — помисли си тя. Но Джон Мур погледна втория й баща с изкривено от гняв лице, обърна се и излезе. Джордж се изсмя фалцетно:

— Кендъл, ти току-що обрече на нещастие целия си живот. Защото ще се омъжиш за него, момиче. Или ще го направиш, или ще дам скъпата ти сестричка Лоли на Мат Уортън. А него няма да го е грижа дали тя ще каже „да“ на брачната церемония. Много си пада по млади девизи, особено синеоки и руси като нашето момиченце.

— Но тя е само на четиринайсет! — Кендъл се нахвърли срещу него с отчаяние и гняв. — Няма да посмееш да направиш такова нещо. Майка ще те убие!

Джордж изтърси пепелта от пурата си върху излъсканите дъски на пода.

— Знаеш, че майка ти е твърде болна, за да повярва на думите ти, скъпа. Тя има нужда от мъж до себе си. А аз ще се погрижа Мат да се добере до Лоли, без Елизабет изобщо да разбере какво става.

Кендъл усети, че кръвта се отдръпва от лицето й. Лоли приличаше много повече на майка им. Беше нежна и деликатна. Джордж щеше да я изтормози. А Мат Уортън оковаваше и биеше с камшици робините си. Две от съпругите му бяха вече мъртви, но никой не можеше да докаже, че той е виновен за смъртта им.

— Ако се омъжиш за този янки, госпожичке, аз ще подпиша споразумение, че нищо няма да се случи на скъпата ти Лоли. Само ти ще имаш право да ѝ избереш съпруг. И ще се погрижа тя никога да не отива на места, където няма кой да я спаси. Сега разбираш какво искам да кажа, нали, Кендъл?

Кендъл усети, че Джон Мур я презира. Но първата брачна нощ я порази. Щом вратата се затвори зад тях, той я зашлеви и я запрати в другия край на стаята. Заповяда ѝ да се съблече. Като се тресеше, но с гордост и омраза в очите, тя се подчини. Пръстите ѝ трепереха и сякаш измина цяла вечност, докато се освободи от неудобната сватбена рокля на майка си.

Но после той остана само да я поглъща с поглед. В навъсените му сини очи се появиха омраза, мъка и мрачно отчаяние. Удари юмрук в стената и излезе от стаята, като затръшна вратата след себе си.

Това се повтори стотици пъти по време на брака им.

Травис ѝ бе споменал, че Джон се разболял, докато бил във Флорида по време на войната с индианците. За малко да умре през 1856, но оживял. Само Травис, а сега и Кендъл, знаеха, че след нещастieto Джон вече не е пълноценен мъж. Кендъл се опитваше да разбере какво го измъчва и прави жесток и злобен, но това бе невъзможно, защото срещаше само омразата му.

Първата година тя понасяше всичко с мълчаливо достойнство. Когато беше сърдит, той я биеше, но винаги внимаваше да не остави следи. Тя понасяше болката с вдигната глава, гордостта ѝ бе като стена, която никой камшик не можеше да пробие. Непоносима бе единствено самотата. Много от приятелите на Джон в Ню Йорк бяха приятни, а градът — оживен и пъстър. И двамата създаваха пред хората впечатление, че всичко в брака им е наред.

Но година и половина след сватбата на Кендъл Лоли се бе влюбила. Писмата, които Кендъл получи бяха пълни с възторг и любов и въпреки че сестра ѝ бе само на петнайсет години, Кендъл ѝ даде съгласието си да се омъжи. Младият мъж, който споделяше любовта на Лоли, бе син на един от най-влиятелните и заможни плантатори в Чарлстън и Кендъл винаги го бе харесвала. Джин Макинтош бе галантен, както само един южняк би могъл да бъде — интелигентен, добър и образован, щеше да се грижи предано за Лоли и да я пази.

Сега, когато сестра ѝ вече бе в безопасност, Кендъл се почувства по-свободна. С интерес надаваше ухо към новините, които пристигаха в Ню Йорк, и след като обесиха Джон Браун — водача на аболуционисткото въстание, тя бе сигурна, че предстои гражданска война. Нямаше намерение да бъде на север, когато Южна Каролина обявеше излизането си от Съюза.

Травис ѝ помогна да убеди Джон, че се налага да посети майка си въпреки нарастващото напрежение. Но тя вече се бе опитала веднъж да избяга по улиците на Ню Йорк и сега трябваше да се досети, че Джон ще тръгне след нея.

— Господи! — простена тя и зарови лице в дланите си. Каква глупост! За малко да убият човек заради нея! Откъде можеше да знае, че се е натъкнала на капитан от Юга, когото северняците и без това мразеха и от когото се страхуваха? Всъщност това нямаше значение в случая. В положението, в което я откриха, само благоразумието на Травис бе възпряло Джон да не убие и двама им. А Травис я бе уверил, че човекът е жив...

Брент Маклейн.

Тя потрепери, като си спомни за него. Колко пъти след тази съдбовна нощ мислите ѝ се връщаха към него! Колко пъти по тялото ѝ преминаваха горещи и студени вълни, после я изпълваше пак тази течна, разтърсваща топлина. Често се будеше разтреперана и обляна в пот.

Колкото и да се опитваше, не можеше да го забрави.

Дрезгавият му провлачен говор. Наситеносивите му очи, твърди като стомана, когато ги присвиваше от гняв, и тъмни, почти сребристи, когато се замъгляваха от жарка страст.

Но се държеше арогантно! — припомни си тя. Арогантно и самоуверено, с подтиснат присмех и... прекрасно по своя суров, първичен, мъжествен начин. Никога нямаше да изтрие съзнанието ѝ образа на голото му тяло, смайващо мускулесто, но елегантно, широките рамене, мускулите на корема, твърди като стомана. Движеше се с пъргавината на дива котка въпреки високия ръст и плътната си фигура. Всъщност трайно се налагаше приликата му с красиво диво животно, изпълнено със здраве, мъжественост и овладяна сила.

— О, господи... — прошепна тя отново. Пое си дъх бавно и дълбоко, като трепереше. Другото, което никога нямаше да забрави, бе



изразът в очите на Брент, когато Джон стовари приклада на пистолета си върху черепа му.

Никога не бе виждала толкова студени и изпълнени с презрение очи. Никога не се бе чувствала така обладана от страх, дори когато срещна погледа на съпруга си...

Това, че Брент Маклейн оживя, бе добре за Юга. Тя чуваше да изричат шепнешком името му със страхопочитание в казармите на Съюза. Той винаги съумяваше да се промъкне през блокадата, зареждаше Флорида, Джорджия и Луизиана с провизии от островите и успяваше да мине под носа на съюзническите войски, без да го хванат.

Президентът на Конфедерацията Джеф Дейвис го бе произвел в офицер. Това Кендъл научи от южните вестници, които с настървение поглъщаше, когато Травис успяваше тайно да ѝ ги достави. Два пъти Брент Маклейн бе хвален за смелостта си.

Господи, молеше се Кендъл, не позволявай да го хванат! — И добавяше: — Не позволявай да ме открие!

Тя отново потръпна въпреки горещината. И след милион години щеше да помни стоманеносивите стрели в очите му, когато я погледна за последен път. Заобиколена от хилядите войници на Съюза, тя пак се страхуваше. Беше сигурна, че той ще намери начин да я убие... освен ако Джон не се добере пръв до него. Беше вбесен, когато разбра, че Маклейн е жив. Двамата с Травис се бяха скарали така жестоко, че разривът между тях никога нямаше да се заличи.

Въпреки това Травис бе помолил да го преместят заедно с Джон във Форт Тейлър. Беше дошъл да я защитава. „Това е единственото, което може да направи за мен“ — помисли си тя. Травис беше благороден човек! Независимо че бе янки. „Не — помисли си Кендъл и прехапа устни, — не исках да кажа това“. Много от янките бяха благородни. Хората са си хора. Цветът на униформите им не определя степента на тяхното благородство. Това отдавна го бе разбрала.

Нещастieto ѝ идеше и оттам, че Южна Каролина бе нейният дом. Памуковите ниви бяха нейната родина. Тихото припяване на робите, докато работеха, бе музиката, която познаваше най-добре. Бе предана до мозъка на костите си на това място и нямаше да се поколебае да поеме риска и да стане Троянският кон в самата крепост на Съюза. Накъдето и да погледнеше, както сега към кулата на часовия, пред очите ѝ изникваше синя съюзническа униформа.

— Кендъл!

Тя се затича по моста. Усмихна се, защото знаеше, че я вика Травис, а не мъжът ѝ. Едно от предимствата тук бе, че Джон рядко се връщаше: постоянно плаваше покрай двата бряга, от Пенсакола до Джаксънвил, където ставаха повечето схватки. Флорида, чиито губернатори бяха предани на Конфедерацията, сега страдаше заради самата кауза, която подкрепяше с цялото си сърце. По-голямата част от войските ѝ бяха призовани на бой във Вирджиния и Мисисипи, където се водеха основните сражения, и останалото без защита крайбрежие бе подложено на атаки.

— Здравей, Травис! — поздрави го тя.

Травис усмихнат се приближи по мостчето, откъдето се виждаше океанът. Обземаше го чувство за вина всеки път, когато се доближеше до нея, но въпреки това често търсеше компанията ѝ. Беше влюбен в нея. Тя бе красива, но чувствата му не спираха дотук. Провлеченият ѝ южняшки говор бе нежен, но изтъкан от гордост и сила. Каквото и да ѝ се случеше, тя го приемаше с високо вдигнала глава и предизвикателно гледеше света с достойнство и невъзмутимост. При всички обстоятелства се държеше като истинска дама.

Ако не беше помогнал на Джон тогава да я открие, тя щеше да избяга... Травис заби нокти в дланите си. Беше съпруга на Джон, законно свързана с него. Затова се бе намесил. И защото се страхуваше, че Джон може да се опита да я убие, а тя, отчаяна, да не окаже съпротива.

— Искаш ли да излезем в морето? — предложи той. Видя как синевата в очите ѝ грейва, също като разкошната вода, по която се плъзгаше слънцето.

— Наистина ли е възможно, Травис?

— Да — отвърна щастлив той. — Възложиха ми малка разузнавателна експедиция. Капитан Бренън каза, че е само формалност. Няма никаква опасност толкова близо до форта. И понеже Джон отсъства вече четири месеца, капитанът смята, че не би имала нищо против една малка разходка.

Кендъл отново се усмихна. Капитан Бренън беше добър човек. Не знаеше на какво точно се дължи нещастieto ѝ, но го усещаше. И тъй като беше по-висшестоящ от Джон, се опитваше да облекчава живота ѝ с някои дребни жестове на внимание.

— О, Травис! Благодаря ти! — възкликна тя. — Кога тръгваме?

— Веднага.

— Само да си взема шала.

Тя вече тичаше към стълбите.

Травис въздъхна, наблюдавайки нейния бяг. Наистина бе красива. Горещината на острова бързо я бе накарала да последва опита на другите жени — да захвърли фустите и корсета, така модерни на континента. Роклята ѝ беше памучна, в пастелни тонове и прилепваше към тялото ѝ — не прекалено пищно, но женствено, добре оформено и грациозно. Кройката бе семпла, но не успяваше да скрие заоблените ѝ млади гърди, които изпъкваха над тънката талия. Широкопола сламена шапка пазеше кожата ѝ от безмилостните лъчи на слънцето и допълваше красотата ѝ, хвърляйки загадъчна сянка върху синевата на очите, които сякаш променяха цвета си като изпъстреното с подводни скали море.

— Ще те чакам при портата! — извика Травис след нея.

Тя му махна в отговор и се завтече към малката стая, която делеше с Джон, когато той бе във форта, и в която се отпускаше на воля, докато го нямаше. Грабна шала си от леглото и се затича — без да я е грижа за благоприличието — към кея, където я чакаше Травис. Откакто пристигна във Форт Тейлър тя се запали по плаването. Обичаше океана и вятъра в косите. Обичаше полюшването на палубата под нозете си, солените пръски вода по кожата, които сякаш даваха нов живот на духа ѝ.

— На какво ще плаваме? — попита тя, останала без дъх.

— На „Мишел“ — ухили се Травис. — Малко хора сме. Аз и моряците Джонс, Люис и Артър. Добре ли е?

— Чудесно! — засмя се Кендъл. Харесваше и тримата. Бяха тактични и внимателни. Нямаше да подхвърлят забележки от сорта на „Ще им видим сметката на тия изостанали южняци“ в нейно присъствие, нито пък щяха да си шушукат, че и тя е от „онези предатели, дето бичуват робите“. Казармите на Форт Тейлър бяха пълни с какви ли не хора. Повечето бяха свестни мъже, хванати в капана на тази война. Но имаше и такива наглеци, които бяха убедени — въпреки загубата, която Съюзът претърпя при Бул Рън, — че „ще разбият на пух и прах мерзавците от Юга и ще ги обесят като кучета“.

Травис хвана Кендъл за ръка и я поведе по кея към малката „Мишел“. На шхуната нямаше оръдия. Сякаш бе предназначена за разходки, а не за бой. Обикновено я използваша за разузнаване.

— Ще ти дам да държиш щурвала — смигна ѝ Травис и обхвана кръста ѝ, за да я качи на борда.

— Страшно се радвам! — поклати глава Кендъл. Дари с усмивка тримата мъже и седна близо до щурвала, а те вдигнаха котва и изведоха шхуната от пристанището. Докато моряците вдигаха платната, вятърът се плъзна по лицето ѝ и на нея ѝ се прииска да плава вечно по тези изумрудени морета.

Бризът бе лек и приятен. Кендъл погледна издутите платна, после Травис, който седеше до щурвала, и затвори очи. Един ден щеше да избяга от Джон. Флорида ѝ предлагаше неограничени възможности. Имаше места — острови и заливчета, — където можеше да се скрие. В продължение на векове пиратите ги бяха използвали за скривалища. Не ѝ трябваше кой знае какво. Бе израсла в лукс и удобства, но се бе научила и да работи, затова щеше да оцелее. Щеше да намери начин да се препитава, да си намери лодка, по-малка от „Мишел“, която да управлява сама. Тогава щеше да плава, да плава безспир.

— Погледни, Кендъл! — гласът на Травис прекъсна красивите ѝ мечти. С разкопчана риза, облегат небрежно на парапета, той сочеше нещо във водата. Кендъл проследи погледа му и видя два игриви делфина да скачат нависоко и да се гмуркат, следвайки „Мишел“. Тя се усмихна, но нещо в очите ѝ подсказа на Травис, че не е трябвало да я изтръгва от приятните мечти и да я връща в суровата действителност. Усмивката му посърна. Той погледна към тримата мъже на щурвала, които оглеждаха заливите на малките островчета северно от Кий Уест.

— Кендъл — започна той. Спря, направи гримаса, но реши да продължи. — Кендъл, досега няха възможност да ти кажа, че съжалявам за... за миналия декември. Аз... аз отраснах с Джон, нали знаеш. Беше най-добрият ми приятел, откакто се помня...

— Всичко е наред, Травис — прекъсна го тя, но гласът ѝ звучеше глухо. — Направил си каквото си сметнал за добре.

— Не, нищо не е наред. — Тя бе притворила очи, сякаш да ги защити от него с гъстите си мигли. — Кендъл, аз... По дяволите! Все си мислех, че Джон ще се оправя. Но той не се оправя. Като наранено животно е, Кендъл. За човек като него е по-добре да бъде мъртъв.

Иначе ще страда цял живот и ще умира бавно и мъчително. Джон трябваше да умре. Неговата болка не е в тялото, а в душата му. Духът му е отровен, осакатен.

Най-после Кендъл повдигна мигли и срещна топлите кафяви очи на Травис, потъмнели от мъката, която носеше в сърцето си. Бедният!

— Травис! Възхищавам се на твоята преданост към Джон. Той ти беше приятел и ти го обичаше. Винаги си бил и мой приятел. Ти направи живота ми поносим. Ти... ти възпря Джон да ме убие и ми помогна, когато исках да умра.

Травис се покашля и хвърли бърз поглед към моряците, за да се увери, че не ги слушат.

— Кендъл, ти май не ме разбираш. Смятам, че Джон прекали. Дори хората му мислят, че е луд. Искам... да ти помогна да избягаш от него.

Тя се изправи и го погледна невярващо.

— О, Травис! Слава богу! Ще отида където и да е, ще направя всичко, каквото трябва! Може би в Чарлстън! Ще внимавам. Ще ида у Лоли и няма да се показвам в града. Не, не в Чарлстън. Вторият ми баща ще ме върна на Джон, ако ме открие. Освен ако не успея да получа развод! Да, Травис! Точно така! Ще се обърна към съда в Южна Каролина! Те няма да ме върнат обратно, щом мъжът ми е янки!

— Кендъл! Кендъл! Дори по време на война, може би точно по време на война, не е лесно да се получи развод — охлади я Травис. — Вторият ти баща толкова много се страхува за парите си, че ще те изпрати обратно на Джон. Недей... недей да разчиташ на развод, Кендъл. Трябва да измислим как да изчезнеш...

— Капитане! Капитан Деланд!

Внезапният вик на моряка прекъсна думите на Травис. Той се намръщи и сложи ръцете на Кендъл върху щурвала.

— Извини ме — рече той, а на изпитото му лице се изписа объркване и тревога.

Кендъл пое щурвала и погледна със свъсени вежди към Травис, който се спусна към кърмата. Наклони периферията на шапката си, за да защити очите си от блясъка на слънцето. Джонс — около четиринайсетгодишно момче — сочеше развълнувано зад тях. Премигвайки, Кендъл успя да различи три дълги тесни лодки само с по една мачта и едно платно. Сърцето ѝ заби силно. Лодки от издълбан

дънер — мина през ума ѝ. Всяка бе дълга около петнайсет фута. Лодките плавно се приближаваха към тях...

— Господи, пази ни! — разтревожено прошепна тя. Травис се спусна да я отстрани от щурвала.

Побиха я студени тръпки.

— Какво става? — попита тя с треперещ глас, когато Травис обърна към нея напрегнатото си лице.

— Индианци — отвърна той рязко. Отново погледна назад. — Джонс! Вдигни кливера!

— Индианци! — повтори Кендъл, без да вярва. Страхът ѝ се превръщаше в паника. — Какви индианци? Защо?

Травис нетърпеливо поклати глава.

— Откъде мога да знам. Може би са семиноли или пък микасуки. От време на време възникват проблеми с тях след последната война. Мразят Съюза. — Травис се обърна и видя, че разстоянието между тях и лодките все повече се скъсява. — И точно днес намерих да те доведа! Проклето да е правителството на Съединените щати! През всичките тези години ни лъжеше, отне земите на семинолите и ги избута в блатата, а сега те нападат моята шхуна!

— Не си виновен, че съм тук — прошепна Кендъл, но гласът ѝ издаде колко много се страхува. Като малка бе слушала страшни разкази за индианците във Флорида. Те подпалваха плантации, убиваха белите, колежа жени и деца...

— Заредете пушките! — извика Травис. — Поеми щурвала, Кендъл.

С потни длани тя сграбчи щурвала. Погледна назад и видя, че лодките ги обкръжават. Тримата моряци забързано зареждаха пушките си, със зъби разкъсваха торбичките с барут. Можеха да стрелят само веднъж. После трябваше да използват щиковете.

Травис също зареждаше своята пушка.

— Травис! Дай ми нож! Дай ми нещо! — помоли го Кендъл. Той погледна към нея колебливо, после към лодката, която се приближаваше откъм тяхната страна. Оскъдно облечен индианец, с нож между зъбите, се готвеше да скочи от лодката в „Мишел“. Травис бързо измъкна ножа, който висеше на бедрото му, и го подаде на Кендъл. После се прицели с пушката.

Кендъл се стресна от изстрела. Единият от индианците падна във водата, но другият се приземи на палубата гъвкаво като котка и приклепна, готов за атака. Кендъл скочи на крака, като стискаше ножа, и тръгна към кърмата на „Мишел“. Втората лодка се бе доближила до десния борд и трима тъмнокожи мускулести мъже, само с набедрени превръзки, скочиха на палубата, като надаваха смразяващи кръвта бойни викове. С ужас тя видя как забиха нож в гърлото на Джонс и той падна в разпененото море. Сред изстрелите и виковете на мъжете, водещи ръкопашен бой, се чу ясен глас, който произнесе на безупречен английски:

— Предайте се, янки! Ще пощадим живота ви! Поразен от учудване, Травис — също като Кендъл направи грешката да замръзне на място. Индианецът, който бе изрекъл думите, изби пушката от ръцете му и я запрати зад борда.

Кендъл се хвана за главната мачта и с ужас видя как Травис се изправя срещу боеца.

— Кой си ти? — попита той.

— Червената лисица — отвърна индианецът и се обърна към кърмата, където двамата моряци, обкръжени от четирима индианци, бяха загубили разсъдъка си от страх. Червената лисица кимна с глава и бойците му сграбчиха моряците, за да ги хвърлят зад борда.

— Почакайте! — възпря ги Травис. — Нали казахте, че ще пощадите живота ни.

Той млъкна, щом Червената лисица се обърна и впи в него тъмните си очи — сурови, но явно развеселени.

— Ти си смел човек, приятелю. Подарявам ви живота. Вземете една от лодките. Сега скачайте и плувайте до нея. Надявам се, че няма гладни акули.

Травис се изправи. Кендъл видя, че той леко трепери пред високия мускулест индианец, но не отстъпи назад.

— Ще тръгна след жената.

— Жената остава тук — решително каза Червената лисица. — Вие тръгвайте. Иначе ще умрете.

— Не мога да... — започна Травис, но не успя да продължи. Червената лисица се засмя, вдигна го като перце и го хвърли в морето. Кендъл чу остър, пронизителен вик... и разбра, че е извикала тя самата.

Червената лисица идеше към нея.

Тя пусна мачтата и размаха ножа заплашително. Няколко индианци се промъкнаха на палубата тихо като котки в нощта. Кендъл хвърляше погледи ту наляво, ту надясно, готова да забие оръжието там, където трябва. Но Червената лисица пак се изсмя. Заповяда нещо на своя език и останалите индианци се отдръпнаха, един от тях пое щурвала на „Мишел“.

Червената лисица се приближи — сам. Кендъл го наблюдаваше, страхът караше кръвта да препуска по вените ѝ. Черната му права коса с остър блясък падаше по раменете, лицето му напомняше красива скулптура от гранит. Само извитите му в иронична усмивка устни и закачливите искри в тъмните очи издаваха чувства. Тя вече знаеше какво е да си мишка, притисната в ъгъла от котка.

— Жено, дай ми ножа — заповяда той.

— Никога — поклати глава тя. По-скоро страх, отколкото смелост, я накара да го направи.

Червената лисица сложи ръце на кръста си и се засмя от сърце.

— Огнена дама! — рече той и в суровия му глас се прокрадна възхищение. — Много ми се ще да се разправа с теб, но — той сви рамене, като явно се забавляваше — ти принадлежиш на Нощния ястреб. Аз се подчинявам на желанията му.

Кендъл нямаше представа, за какво говори той. Никога досега не бе срещала индианец. И нямаше значение кой от диваците я искаше, защото тя щеше да се бие до...

Докога? Единственият начин да избяга бе да се хвърли във водата...

Червената лисица пристъпи към нея и тя отчаяно замахна с ножа. Той леко отскочи и започна да я обикаля. Тя се въртеше заедно с него, нападаше и се отдръпваше. Наблюдаваха се внимателно. Кендъл скочи върху него и със задоволство го чу да ругае, когато остави кървава бразда по гърдите му. Но преди да успее да се отдръпне, той протегна ръка, хвана я за китката като в желязно менгеме и избви ножа от ръката ѝ. Тя изпищя от болка и ярост, дръпна се с все сила и успя да се изтръгне.

Водата сигурно щеше да ѝ донесе смърт. Тя не умееше да плува, а дългата рокля допълнително щеше да ѝ пречи. Намираха са най-малко на миля от сушата.



Въпреки това тя се спусна към левия борт и се хвърли в морето. Потъваше все по-надълбоко в кристалните води, дробовете ѝ натежаха, въздухът, който бе поела, я напускаше. Но изведнъж мускулите ѝ се стегнаха, тя инстинктивно ритна яростно с крака и тялото ѝ се издигна към повърхността.

Когато главата ѝ се появи над водата и тя дълбоко пое въздух, една ръка стисна рамото ѝ като нокти на хищен звяр. Беше Червената лисица. Красивото му лице издаваше раздразнение.

Кендъл се опита да го удари. Той натисна главата ѝ във водата. Държа я дълго, а тя се мъчеше да се освободи, да поеме въздух. Изведнъж той я издърпа за косата.

Сега нямаше повече сили да се бори с него. Пред очите ѝ пулсираха черни точки, които заплашваха да се превърнат в тъмна завеса. Тя едва се държеше, а той заплува, като я влачеше след себе си. Издърпа я за косата и тя се свести чак когато усети болката.

Двама от индианците поеха безжизненото ѝ тяло, а Червената лисица се опря на силните си ръце и се прехвърли на борда.

Двамата я издърпаха на палубата. Известно време тя лежа неподвижно със затворени очи, топлото слънце галеше мокрото ѝ тяло и морската сол съхнеше на бразди по кожата и. Най-последно разумът ѝ се пробуди.

Индианците си говореха тихо. „Мишел“ набираще скорост.

Тя отвори очи и се приготви да скочи още веднъж в морето. Но когато напрегна мускули, един бос крак стъпи заплашително върху корема ѝ. Разярена, тя срещна погледа на Червената лисица.

— Махни си мръсния крак от мен!

Мъжът изръмжа, хвана ръката ѝ и грубо я преметна, така че сега тя остана да лежи по корем. Опита се да се измъкне, но бе невъзможно. Той взе кожения ремък, който висеше на врата му, и без усилие стегна китките ѝ. После завърза като каишка едно такалажно въже, така че да не може да му избяга надалеч.

Като не ѝ остана нищо друго, Кендъл започна да го ругае, да го ритна и удря с последни сили.

Когато го ритна силно в крака, дръпна въжето и раменете ѝ сякаш се откъснаха. Болката бе изгаряща.

— Жено! — ядно рече той. — Причиняваш ми повече неприятности от войниците в синьо. Престани! Или ще забравя че си

отредена за моя брат, Нощния ястреб, и ще изпълня отмъщението му вместо него.

Победена, Кендъл затвори очи, простряна неподвижно. Усети тихите му стъпки, докато той се отдалечаваше, после лекото подръпване на въжето, което ѝ напомни, че е вързана.

Мокра, нещастна и разнебитена, тя лежеше на твърдите дъски на палубата и се опитваше да не мисли за положението, в което се намира. Трябваше да си почине, да събере нови сили.

Но „Мишел“ плаваше все на север. И тя не можеше да спре мислите си, страхът я завладяваше все по-силно и по-силно... Кой, за бога, бе този Нощен ястреб? И за какво ли има да ѝ отмъщава?

## ГЛАВА ВТОРА

Слънцето не остана на небосвода достатъчно дълго, за да изсуши дрехите ѝ. Мракът се сгъстяваше и горещият ден се превръщаше в хладна нощ. Вкочанена от студ, Кендъл се чудеше къде ли я водят индианците.

Знаеше само, че е на север. Минаха покрай много острови, но тези места не ѝ говореха нищо. Изглеждаше невероятно индианци да дойдат толкова на юг — чак до Кий Уест, — за да организират неочаквано нападение.

Похитителите ѝ не я безпокояха изобщо. Говореха си на своя език през целия следобед. С изключение на изобилието от гола плът и дългите им, черни като антрацит коси, те приличаха на група моряци, тръгнали на приятна морска разходка. Обръщаха ѝ внимание колкото на някое платно или въжена макара. Но това бе по-добре за нея.

Странно какво може да понесе едно човешко същество... Тя успя да запази достойнство и да не падне на колене, когато пред нея се появи Червената лисица с кама в ръка, макар да бе уверена, че ще умре. Сега... сега вече не бе сигурна, че още дълго ще успее да запази гордост. Беше ѝ толкова студено! Коженият ремък около китките ѝ изсъхваше и се стягаше — бавно и постоянно измъчваше кожата ѝ. От часове не бе яла и в устата ѝ соленееше.

Непресекващата, мъчителна болка може да подлуди човек — мислеше си тя. Да го накара да моли за пощада като хленчецо дете. Кендъл преглътна и почти изстена от сухотата, която мъчеше гърлото ѝ. Знаеше, че на борда на „Мишел“ има вода. В малката каюта стояха много бутилки, пълни с кристално чиста питейна вода.

Червената лисица бе събудил интереса ѝ. Не отговаряше напълно на представата ѝ за див индианец. Дивакът щеше да убие всички на борда на „Мишел“, да я изнасили, да ѝ пререже гърлото и да хвърли трупа ѝ на акулите.

Пазеха я за отмъщението на Нощния ястреб — припомни си тя — и по тялото ѝ пробягна тръпка. Но в такъв случай тя можеше да

поиска вода и одеяло, за да не пипне някоя пневмония и да умре, което би отнело на Нощния ястреб възможността да си отмъсти.

Тъкмо отвори уста да повика Червената лисица, когато в тъмнината проблесна светлина. Тя видя зловеща сянка на индианец в лодка на около двайсет фута от тях. Една от лодките се бе приближила до „Мишел“. В нощта прозвучаха неясни думи, после воините на борда на „Мишел“ бързо да запускаха платната. Тя чу как котвата камбурна във водата. Изведнъж, без да каже нито дума, Червената лисица я хвана и въпреки протестите ѝ, я метна на рамо. Тя извика, когато той с внезапен скок се озова в морето. Водата покри ръцете и косата ѝ, тя потрепери от студ.

Само след миг Червената лисица я изтегли на сушата и я положи до огъня, който гореше върху ивица пясък. В тъмните му очи се появи известна загриженост.

— Студено ли ти е? — попита той. Кеңдъл не успя да кимне.

Той пусна въжето и се отдалечи от нея. Явно бе сигурен, че няма къде да избяга. Всичко наоколо бе пясък, а след пясъка — опасното черно море.

Тя се загледа в пламъците на огъня, после присви очи, за да огледа брега. Четирима воини изтегляха лодките на пясъка, други двама говореха нещо тихо на Червената лисица, после приближиха лодките. Измъкнаха от тях ризи и одеяла, а също и няколко кожени торби. Кеңдъл гледеше как Червената лисица надяна риза с дълги ръкави, взе една торба и одеяло и се върна.

Хвърли торбата пред нея.

— Дрехи!

Тя продължи да го гледа и той се наведе да я вижда по-добре. На устните му се появи подигравателна усмивка.

— Трепериш ли, бяла жено? Страхуваш се, че като зърнат бледата ти плът, моите воини ще се държат като жребци за разплод.

Този индианец не знаеше нищо за живота ѝ — бе изтърпяла толкова унижения, че той не можеше да ѝ причини нищо.

Тя се усмихна.

— Ако треперя, Червена лисицо, то е от студ. И не се спуснах да приема дрехите, защото ръцете ми са вързани!

В първия момент индианецът се изненада. Но после се ухили и странният блясък на възхищение се върна в очите му. Той измъкна нож

от колана си и мина зад нея.

— Ръцете ти вече не са вързани, бяла жено. Можеш да отидеш зад дърветата и да се преоблечеш. Не се опитвай да избягаш. Няма къде да отидеш. Островът е малък и няма вода за пиене. Обкръжен е от подводни скали, където нощем акулите дебнат жертвите си.

Кендъл се изправи с мъка и разтърка ожулените си китки. Грабна кожената торба и се усмихна безрадостно на своя похитител.

— Няма да избягам, Червена лисицо. Дори и насън не бих се отказала от щедрото ти гостоприемство.

Тя направи няколко крачки в кехлибарения отблясък на огъня, но изведнъж се върна.

— Аз си имам име, Червена лисицо, и не ми харесва да ме наричат „бяла жено“. Името ми е мисис Мур. Наричай ме така, ако искаш да ти отговарям.

Индианецът скръсти ръце на гърдите си.

— Знам името ти, Кендъл Мур, но побързай! Уморен съм и не ми се чака дълго, за да ти дам храна и вода.

Кендъл се обърна и тръгна в тъмното, повече учудена, отколкото уплашена. Откъде този индианец знаеше името ѝ? Сякаш „Мишел“ бе нападнала с единствената цел да я пленят. На острова имаше не само пясък. Тя стигна до едно мангрово дърво. Учудването ѝ нарасна, когато отвори кожената торба. Очакваше да намери вътре индиански дрехи, като шарените ризи, които индианците бяха надянали.

В торбата имаше рокля. Но не беше индианска, а памучна дневна рокля, която приличаше на роклята върху нея. В главата ѝ се рояха мисли. Какво ставаше?

Все повече се убеждаваше, че индианците няма да ѝ сторят нищо лошо — поне засега. Пазеха я за Нощния ястреб. Изглежда той притежаваше толкова власт, колкото и Червената лисица, и сигурно бе наредил да му я доведат невредима. Тази мисъл ѝ вдъхна кураж.

Докато размишляваше, тя закопча и последното копче на сухата рокля и закрачи обратно към лагера.

Около огъня бяха опънати одеяла. Някои от мъжете държаха в ръцете си парчета месо и дъвчеха. Други вече се бяха увили в одеялата си.

Червената лисица седеше на земята с кръстосани крака точно там, където го бе оставила. Единствената изненада бе кафеничето

върху парче корал в средата на огъня.

Кендъл извика от радост и смело седна срещу него.

— Кафе! Чудесно. Но първо бих искала да пийна малко вода.

Червената лисица нямаше намерение да се престарава в гостоприемството си. Подхвърли ѝ манерка и ламаринена чаша. Тя отвори манерката и си наля щедро вода, изпи я на един дъх и отново наля. Изведнъж усети топлата му длан върху рамото си.

— Не толкова бързо. Ще те заболи стомахът.

Тъмните му очи изглеждаха загадъчни. Тя кимна и бавно, глътка по глътка изпи останалата вода, като го наблюдаваше дръзко. Пресуши и последната капка, а той нетърпеливо изръмжа и с очевидно раздражение ѝ наля кафе. След втората чаша размахна пред носа ѝ парче сушено месо. Тя го взе, захапа лакомо и продължи да го гледа.

— Благодаря — сладко, но присмехулно прошепна тя. Преглътна първата хапка месо, което съвсем не беше лошо. — Много си любезен. Южняшко гостоприемство — в индиански стил, искам да кажа.

Червената лисица пак изръмжа:

— Яж, бяла жено.

— Мисис Мур.

Отговорът му се състоеше от ново изръмжаване.

— Ти вожд ли си, Червена лисицо?

— Да.

— На какво?

Тъмните му очи подозрително се свиха:

— Вожд съм на моето племе.

— Да, да, това го разбрах — нетърпеливо отвърна Кендъл. — Искам да кажа, ти семинол ли си?

— И да, и не. Аз съм син на великия Оцеола. Той беше наполовина крийк, наполовина семинол. А майка ми бе от племето Микасуки. Но ти приказваш прекалено много. Яж си храната, бяла жено. Искам да спя.

Кендъл се огледа наоколо. Още преди малко бе усетила тишината и сега забеляза, че всички бойци се бяха увили в одеялата си. Тя въздъхна. Учудваха я тези странни тъмнокожи мъже с черни очи и безизразни лица. Не ѝ обръщаха никакво внимание, бяха оставили вожда си да се занимава с нея.

— Ние не сме зверове, бяла жено. Нито пък диваци. Не повече от всеки друг, чиято земя е нападната.

Кендъл се изчерви, когато срещна погледа му. После тихо, но дръзко попита:

— Тогава защо ни нападнахте? Защо ме отвлякохте?

— Нощният ястреб иска да те види — отвърна Червената лисица.

— Но това е глупаво! — възкликна Кендъл. — Никога през живота си не съм срещала индианец от Флорида! Нищо лошо не съм сторила на индианец!

Червената лисица стана, взе одеялото си и го хвърли върху нея.

— Мълчи и заспивай. Да не си и помислила да ни нападаш — събуждаме се при най-лекия шум, а ако ми попречиш да спя, ще те държа вързана през цялото пътуване.

Кендъл отметна одеялото от главата си и бавно отпи от кафето.

— Едва ли бих могла сама да се справя със седмина смелчаги като вас — отвърна тя сухо.

Не погледна към него, но със задоволство усети, че той я гледа объркан и притеснен. Накрая той взе одеялото си, направи няколко крачки и легна с гръб към нея, сякаш да я предизвика, а тя продължи да пие кафето си. После и тя почувства умора. Това, което му каза, бе самата истина. Би било самоубийство да се опита да открадне нож и да нападне в тъмното седем здрави и силни бойци. А нямаше къде да избяга — пред нея бе само безкрайното тъмно море и тясната ивица пясък.

Въздъхна уморено и потисна сълзите си. Протегна се и опита да се настани удобно върху твърдия пясък. Струваше й се че никога не би могла да заспи на толкова твърдо.

Но заспа. Силите й се изчерпаха, очите й се затвориха и тя не усети неудобство, когато положи буза върху грубото одеяло. Начаса потъна в сладка забрава.

Зората се пукна и небето на изток се обагри в розови ивици. Кендъл почувства топлината върху клепачите си, отвори очи, усети приятните аромати във въздуха и чу непознатата индианска реч.

Сложи ръка върху очите си да ги предпази от лъчите на слънцето, изправи се предпазливо и се огледа. Огънят все още гореше. Върху него пак бе поставено очуканото ламаринено кафениче. Но този път до него имаше и чугунена тенджерка, а миризмата на варена

прясна риба предизвика стържене в стомаха ѝ. Един индианец наблюдаваше тенджерката, а друг режеше още парчета риба.

— Добре ли спа, бяла жено?

Кендъл се сепна. Червената лисица стоеше зад нея. Не бе чула никакъв звук и ѝ стана неприятно от това, че той бе способен да се приближи до нея толкова тихо. Погледна го намръщено.

— Горедолу — отвърна тя и добави присмехулно: — Като се имат предвид обстоятелствата, червенокожи.

С удоволствие видя как чертите на индианеца се изопват — при него това беше израз на гняв. Усмихна се сладко и заговори с южняшки акцент. Гласът ѝ бе като захарен сироп:

— Наистина бих искала още малко кафе! Мога ли да ви помоля, любезни ми червенокожи? Просто обожавам сутрешното кафе!

Червената лисица отвърна раздражено:

— Добре, Кендъл Мур, ще те наричам по име.

Той посочи с пръст към огъня:

— Джими Ематла ще ти даде храна. — Иди при него.

Кендъл се усмихна. Джими Ематла сигурно беше индианецът, който готвеше. Тя се приближи към него. „Не изглежда лош“ — помисли си. Също като Червената лисица и той беше мускулист и грациозен, но тази сутрин не изглеждаше заплашителен като вчера. Тя знаеше, че останалите индианци я наблюдават и я одумват, докато си наливат кафе и сипват риба в чиниите си, но сега, когато изглеждаше примирена с положението си, те не я застрашаваха с нищо.

Какво ли биха си помислили, ако знаеха, че тя се чувства сред тях по-добре, отколкото сред своите.

Като видя, че Червената лисица стои на брега, където вълните се разбиваха в къдрава пяна, Кендъл взе чинията и чашата си и се насочи към него. Той се обърна намръщен, сякаш неговата пленница го преследваше, за да го дразни.

— Ако ме освободиш, Червена лисицо, няма да те дразня повече — каза му тя уж на шега, но в гласа ѝ се долавяше откровена молба.

Той се вгледа в нея без да се усмихва, но и без да се мръщи.

— Няма да те освободя, Кендъл Мур.

Спокойната увереност в гласа му я изплаши повече от всякакви заплахи. Твърдо решена той да не разбере колко силно са я разтърсили думите му, тя повдигна чашата си към него.



— Много е вкусно. Изненадана съм. Не знаех, че семинолите обичат да пият кафе сутрин.

— Кафето е хубаво — равнодушно се съгласи Червената лисица. — От Колумбия е. — Той завъртя думата в устата си, сякаш изпитваше огромно любопитство към мястото с това име. Сви рамене, а следващите му думи я смразиха. — Имаме много кафе. Подарък ни е от Нощния ястреб.

Той се обърна, извика нещо на хората си и я остави на брега. Вълните се разбиваха, а кафето кипеше в стомаха ѝ.

— Яж, Кендъл Мур — извика през рамо Червената лисица. — След малко тръгваме. Дълъг път ни чака.

Тя се отпусна в пясъка с гръб към него и се зае с рибата. Беше вкусна, ни една кост не бе останала във филето. „Тези семиноли — реши тя — знаят как да си служат с ножа“.

Събраха лагера само за няколко минути. Двама червенокожи заминаха с лодките, а Червената лисица и останалите бойци доста грубо я отведоха на борда на „Мишел“. Този път не я завързаха, явно бяха решили, че не е от онези, дето се самоубиват, а да се хвърли в морето сега, когато бяха далеч от всичко познато, би било сигурно самоубийство.

През този ден я измъчваха собствените ѝ мисли. Останала сама, докато индианците се занимаваха с управлението на шхуната, тя си задаваше въпрос след въпрос. Къде я водеха? Защо? Кой бе Нощният ястреб? Как бе възможно да е сторила нещо лошо на индианец-семинол, след като никога в живота си не бе срещала такъв?

Късно следобед навлязоха в област, осяяна с малки, обкръжени от мангрови дървета островчета, които ставаха все повече и повече. Тя се поизплаши за безопасността на „Мишел“, но индианските навигатори явно добре познаваха тези води. Корпусът не се удари нито един път в многобройните подводни скали.

„Къде ли се намираме? — питаеше се тя. Дали сме близо до Флорида?“ Вероятно беше така, защото скоро навлязоха в река, и на ляво, и на дясно — докдето стигаше поглед — се виждаха само избуяла трева, блата и кал.

Паника обхвана сърцето ѝ. Господи, трябваше да избере океана! Сега вече нямаше нищо, нямаше къде да отиде. Видя как едно дърво се движи близо до калния бряг на реката, но когато приближиха, разбра, че

не е дърво. Беше някакво огромно, уродливо същество от друга епоха. То плясна във водата и заплува бързо и гладко, само очите и върхът на муцуната му останаха на повърхността.

— Алигатор.

Като чу гласа, който прошепна думата в ухото ѝ, Кендъл трепна и бързо преглътна.

Червената лисица изглеждаше доволен, че я е изплашил.

— Гладен е. Свечерява се и си търси вечеря. Една чапла ще глътне наведнъж. Глиган — на две хапки. Човек — на четири-пет. Може и шест.

Кендъл се вгледа в очите на индианеца. Бяха тъмни и непроницаеми на чезнещата светлина, но тя бе сигурна, че все още го забавлява. Обърна се и още веднъж погледна към брега на реката.

— Интересно — промърмори тя.

Усети шепота на индианеца съвсем близо до ухото си.

— Интересно ли, Кендъл Мур? Не си ли изплашена?

Тя се обърна и отново се взря в него, изправи гръб и рамене:

— Не.

— Не се прави на храбра, знам, че те е страх.

— Смяташ да ме хвърлиш на алигаторите?

— Не смятам да правя нищо друго, освен да те предам на Нощния ястреб. Само ти казвам, че тази земя не е гостоприемна към белия човек. Има тиня, която ще те погълне. Алигатори, които ще те разкъсат. Змии, които ще впръскат в теб толкова силна отрова, че ще умреш на място.

Въпреки волята си Кендъл потръпна. Червената лисица се обърна към кърмата, готов да я остави. Без да мисли, тя сграбчи ръката му и го дръпна към себе си.

— Кажи ми! Какво съм сторила на Нощния ястреб? — попита тя.

— Кълна се, че никога нищо лошо не съм сторила на индианец! Никога не съм била във Флорида.

Червената лисица я гледа дълго. Кендъл стоеше напрегната и чакаше, уверена, че молбата ѝ е стигнала до сърцето, което се криеше зад бронзовите му гърди. Но той освободи ръката си.

— Нощният ястреб не е убиец на жени. Казвам ти всичко това, защото си смела и безразсъдна. Не се опитвай да избягаш. Каквото и

наказание да отреди за теб Нощният ястреб то няма да е така жестоко, както зъбите на отровната змия.

Кендъл притисна ръка към устата си, за да не извика, когато той закрочи към палубата. Господи! Той й бе казал между какво може да избира. Отмъщението на Нощния ястреб или зъбите на отровна змия. Или челюстите на алигатор. Или тресавището.

— Какво може да съм направила? — питаше се тя за кой ли път.

Откъм левия борд се чу пронизителен самотен крясък на птица и студени тръпки я побиха. Нощта настъпваше бързо, тъмнината хвърляше страшни сенки върху блатото. Комар иззвънтя около лицето й и тя го плесна с яд. Нещо цамбурна с плясък във водата, но мракът бе толкова гъст, че тя не можа да разбере какво е. Може би алигатор?

— Господи! — прошепна умолително тя. Завтече се по палубата, мина покрай двама индианци и забърза по стълбите към малката каюта. Чу доволния смях на Червената лисица, но не му обърна внимание.

Когато остана сама, очите й се насълзиха. Някъде далеч оттук съществуваше красота. Красота, заради която бе оцеляла досега. Голяма къща с високи бели колони, стигащи до небето — там сервираха храната на дълга дъбова маса, излъскана с пчелен восък. Там мъжете четяха в библиотеката, пушеха пури и пиеха бренди; красиви жени си приказваха сладко, памуковите полета се простираха докъдето поглед стига, и животът бе изящен като пухкавите облачета в летен ден...

Крестхевън.

Далеч оттук мъжете воюваха за този начин на живот. А тя отначало бе затворничка в казармите на Съюза, а сега пък я завлякоха в някакво бласто...

„В Конфедерацията съм“, помисли си тя горчиво и тъжно се засмя. Най-после бе на територията на Конфедерацията. Мрачното бласто бе част от Флорида, част от Конфедералните щати... Мъжете загиваха за тези буренаци, тресавища и алигатори. Мъжете воюваха...

Джон! О, Господи! Джон Мур бе виновен за всичко това. Съпругът й беше жесток човек и мразеше индианците. Може би по време на някоя от експедициите си се е натъкнал на тях и е сторил нещо на този Нощен ястреб. Какво ли е направил? Дали не е убил

семейството му? Джон смяташе, че всички индианци са диваци, и с лекота би застрелял малко индианче така, както би убил и хищник.

Кендъл стисна ръце, без да усети, че ноктите ѝ се забиват дълбоко в плътта и потича кръв.

Зъбите на отровните змии вече ѝ изглеждаха за предпочитане пред това, което очакваше от Нощния ястреб.

Остана в каютата, докато чу викове на палубата. По движенията на индианците разбра, че хвърлят котва. Тръгна към стълбите, водещи на палубата, но се препъна в роклята си. Изведнъж някой освети стълбата. Червената лисица държеше фенер.

— Ела! — извика я той. — Можем да стигнем до брега само с лодките.

Какъв ли избор имаше, освен да го последва. Останалите ги чакаха в лодките.

— Вземи го — Червената лисица ѝ подаде фенера, стисна перилото и се прехвърли със скок през борда. Реката беше съвсем плитка. Почувства как кръвта се отдръпва от лицето ѝ при спомена за алигаторите, но Червената лисица явно не се страхуваше.

— Побързай! — викна ѝ той нетърпеливо.

Караше я да нагази в тази река в тъмното! Тя отстъпи назад и поклати глава.

— Тръгвай! — с раздражение повтори Червената лисица и протегна ръце към нея. — Дръж фенера нависоко! Ще те нося.

Тя прехапа устни. Не биваше да го ядосва точно в този момент — иначе току-виж промени решението си и я изостави насред блатото.

Тя вдигна фенера нависоко, той я пое в силните си ръце и я прехвърли през борда. Тя инстинктивно го прегърна през раменете и врата, за да не падне.

Тялото му беше топло, кожата — гладка, кафява и лъскава. Докато изучаваше отблизо изсечените му черти, Кендъл се изчерви, осъзнала внезапната интимност между нея и този непознат индианец. Очите му — на сантиметри от нейните — срещнаха погледа ѝ. Кендъл заговори нервно:

— Твоят английски е отличен.

Той изръмжа. Изглежда говореше само когато това бе в негов интерес.

— Къде си се научил да говориш така добре?

Очите му отново срещнаха погледа ѝ и тъмните им замислени дълбини ѝ подсказаха, че отговорът няма да ѝ хареса.

— Още като момче се научих да говоря езика на белите хора. Бях малък, когато белите измамиха баща ми с бялото знаме на примирието, и осемгодишен, когато Оцеола умря зад стените на техния затвор. Оцеола ни предупреди, че е добре да разбираме думите на белите, защото зад тях винаги се крие капан.

Кендъл замълча, а Червената лисица запори водата, която стигаше до кръста му. Оцеола бе умрял във Форт Молтри. Кендъл се бе родила две години след смъртта на вожда, но историята му бе станала известна сред децата на Чарлстън. Сега ѝ изглеждаше странно, че Оцеола е умрял в същия град, където бяха дадени първите изстрели на Гражданската война.

Отново се чу крясъкът на ужасните нощни птици и тя неволно стисна още по-силно врата на Червената лисица. Видя подигравателната усмивка върху устните му и ядосано му се сопна:

— Не познавам блатото, Червена лисицо. Но щом индианците са могли да го опознаят, би могъл и белият човек.

Той изви глава към нея, усмихна се и без да обръща внимание на забележката ѝ, каза:

— Благодарение на Нощния ястреб все повече усъвършенствам английския си.

Погледите им се кръстосаха като шпаги. Най-послед стигнаха до лодката. Кендъл разбра, че той отбива всяка от нейните прикрити заплахи със своя заплаха.

Той грубо я пусна в лодката, качи се и махна на индианците, които го чакаха, да тръгват. Започнаха да се придвижват бавно по плитката река, край чиито брегове растеше висока трева.

— Не сме далече — каза Червената лисица. Наистина не бяха далече, пътуването в лодката се стори на Кендъл съвсем кратко. Преди да успее пак да се разтревожи, забеляза светлина сред дърветата. Минаха завоя на реката и пред тях се разкри лагерът на семинолите.

Първото, върху което се спря погледът ѝ, бяха странните постройки, които сякаш се сливаха с дърветата. Бяха построени върху колове няколко фута над земята и покрити с тръстика. Стените на някои от тях бяха от нацепени дървета, а други бяха открити за нощния въздух. Сечището сред пустошта бе осяно с огньовете, жени и деца в

шарени памучни дрехи се суетяха около тях. Изведнъж се чу радостен вик и множество индианци се спуснаха към реката.

Кендъл се сви в лодката. Това бяха семинолите. Между жените, които тичаха към лодките, имаше и млади, и стари, и на средна възраст. Едни имаха груби черти, други бяха красиви, лицата им — изваяни с благородство като лицето на Червената лисица. По-малките деца бяха голи, по-големите — облечени като родителите си — само с парче плат около бедрата, или с ризи и панталони, каквито се носеха на запад. Шарените ризи, които бойците надянаха в прохладната нощ, бяха най-разпространени. Жените носеха подобни поли и рокли. Гледката на това село щеше да ме очарова, помисли си тя, ако не бях толкова изплашена.

Виковете и крясъците все повече се усиливаха. Бойците се изправиха в лодките и техните роднини и приятели се спуснаха през водата да ги прегръщат. Издърпаха лодките на брега. Кендъл отмести поглед от посрещачите и се обърна към Червената лисица. Той оглеждаше брега. На лицето му се изписа широка усмивка, той се изправи и лодката силно се залюля.

— Аполка! Аполка!

Кендъл проследи погледа му. Млада жена в шарена басмена рокля, стройна и хубава, нададе радостен вик и се спусна към него. Когато се приближи, Кендъл видя, че индианката притежава истинска екзотична красота. Огромни кафяви очи с гъсти мигли красяха нежното ѝ лице. Беше гъвкава и лека като сърна.

— Червена лисицо!

Той скочи от лодката толкова бързо, че тя едва не се преобърна. Кендъл стисна зъби и сграбчи грубите дъски, като отчаяно се опитваше да уравни лодката.

Когато най-последно се убеди, че няма да падне в тинята, Кендъл вдигна поглед и видя как Червената лисица страстно прегръща жената. Надеждата ѝ, че ще я оставят на мира за известно време, не се оправда, защото момичето се засмя, освободи се от Червената лисица и с любопитство погледна към бялата жена, говорейки оживено. Той ѝ отвърна нещо на родния си език и двамата се загледаха в Кендъл. Тя вдигна брадичка и отправи към тях въпросителен поглед.

Червената лисица се усмихна:

— Май ще трябва да почакаш, Кендъл Мур. Мислехме, че Нощният ястреб вече ще е тук. Но времената са несигурни. Няма значение, той ще дойде. А засега последвай Аполка.

Кендъл се поколеба и погледна момичето, което продължаваше да я наблюдава с нескрито любопитство.

— Хайде, Кендъл Мур! — гласът му прозвуча грубо, но въпреки това Кендъл не се решаваше. В лагера имаше толкова много индианци. Колко ли са? — чудеше се тя. Сякаш бяха навсякъде... и все повече и повече се тълпяха да я разглеждат. Малки деца с кръгли, ангелски личица, старци — изтощени и съсухрени от тежкия живот под безмилостното слънце. Мъже и жени...

— Хайде, тръгвай! — подвижна ѝ пак Червената лисица.

Аполка докосна ръката му и тихо каза нещо. Той нетърпеливо сви рамене, но отстъпи назад и скръсти яките си ръце пред гърдите.

Момичето пристъпи напред. Протегна ръка — тънка, загрубяла от работа, със слънчев загар — с дланта нагоре, сякаш предлагаше приятелството си. Кафявите като на кошута очи бяха нежни — не изразяваха съжаление, а симпатия. Тя се поколеба само за миг и после прие малката, но изненадващо силна ръка.

Кендъл потръпна, когато краката ѝ потънаха в тинята край брега на реката. Но като знаеше, че ще трябва да мине през любопитната тълпа индианци, придаде на лицето си непроницаем израз, също като на Червената лисица, и тръгна гордо изправена.

Те протягаха ръце към нея, дърпаха дрехите ѝ, пипаха косата ѝ. Тя не трепна, продължи да върви с гордо вдигната глава. Чуваше смеха на жените и децата, които ѝ се подиграваха, но потисна страшното желание да запуши ушите си с ръце, отчаяно да се опита да спре натрапчивите гласове.

Слава богу, не ѝ сториха нищо!

Макар да не разбираше думите, Кендъл бе сигурна, че Аполка смъмри другите жени.

Най-после стигнаха до колиба, построена върху платформа, Аполка я побутна към една потрошена стълба, после се обърна и каза нещо на тълпата, която продължаваше да ги следва. Тя неохотно се разпръсна.

Върху ниска масичка в едностайната постройка гореше малка лампа. Кендъл се огледа и забеляза, че двата прозореца нямат решетки,

но са много нависоко. В ъгъла на стаята имаше купчина шарени одеяла, а до лампата — груба глинена кана. Вода! — помисли си с надежда Кендъл.

В стаята нямаше нищо друго.

— Кендъл.

Името ѝ звучеше странно в устата на младата индианка, но Кендъл се обърна, усещайки, че единствена Аполка тук се отнася към нея със симпатия. Индианката с жестове я попита дали е гладна. Кендъл охотно кимна. Умираще от глад.

Аполка се обърна грациозно и излезе, като затвори дървената врата след себе си. Кендъл чу тъп звук и разбра, че макар Аполка да бе решила да се държи любезно с нея, тя нямаше да поеме никакъв риск. Вратата явно имаше резе. И винаги щеше да е залостена. Закрачи нервно из стаята. Забеляза с удоволствие, че подът и одеялата са чисти. В каната имаше вода, тя жадно се нахвърли върху нея, после спря и си наложи да пие бавно. Стана ѝ приятно, че водата е чиста и вкусна.

Още държеше каната, когато Аполка се върна. Подаде ѝ дървена купа, пълна с каша, която изглеждаше ужасна на вид. Но Кендъл бе твърде гладна, затова прошепна тихо „благодаря“ и взе купата.

— Коонти — каза Аполка.

Думата не ѝ говореше нищо, но Кендъл се усмихна на момичето. Аполка добави още нещо, после раздражено поклати глава, осъзнавайки, че бялата жена не я разбира. Събра ръце и ги постави под главата си, изразявайки с този жест спане. Като не знаеше какво друго да направи, Кендъл кимна. Аполка изглеждаше доволна. Излезе, внимателно затвори вратата след себе си и я залости.

Кендъл въздъхна дълбоко и се отпусна на пода с купичката в ръка. Опита кашата и потрепера. Беше груба и на зърна. Дали не я бяха довели дотук, за да я отровят?

При тази мисъл разумът ѝ отново заработи. Трябваше да избяга. Но как? Ако все пак успееше, щеше да се загуби в блатото. Докато срещне змия или алигатор, или докато тресавището я погълне...

— Господи! — промърмори тя, обгърна раменете си и се залюля, а страхът препускаше през нея като вихър. — Не, не, не — повтаряше отново и отново. — Трябва да има начин. Ще намеря начин.

Стегни се, Кендъл, каза си тя. Можеш да издържиш, ще намериш начин. Досега понесе всички удари на съдбата. Какво могат да ти



направят? Никой не може да отнеме нито достойнството, нито духа ти. Ти издържа Джон, издържа живота в казармите на Съюза, докато войната бушуваше...

Тя спря да се люлее. Ще намери начин! Беше невредима, силна и здрава. Ще наблюдава всичко наоколо. Ще опознае всичко и ще избяга.

Отново взе купата с каша и се насили да яде. Не биваше да губи сили.

После отпи няколко глътки вода, угаси лампата и си направи възглавница от едното одеяло. Легна и се зави с другото. Трябваше да спи и да се храни, за да остане бърза, спокойна и здрава.

Но тази нощ не можа да мигне — сънят бягаше от очите ѝ. Бе заковала поглед в прозореца, хипнотизирана от бледата луна, която надничаше любопитно.

Кой бе Нощният ястреб? Индиански воин като Червената лисица? Досега не ѝ бяха сторили нищо лошо, защото я пазеха за него. Но какво щеше да стане, ако не успее да избяга, преди той да се появи?

Тя простена, обърна се и стисна очи. Нощният ястреб не убива жени — беше ѝ казал Червената лисица. Въпреки това търсеше отмъщение. Какво ли смяташе да направи с нея? Да я изнасили? Да я осакати? И без да я убива, можеше да отсече пръстите ѝ един по един и да засити алигаторите.

Тиха въздишка се откъсна от гърдите ѝ. Престани! — скара се тя на себе си. Престани! Отново и отново повтаряше думата, сякаш броеше овце, за да доведе съня.

Най-после се унесе в неспокойна дрямка, измъчвана от кошмари, в които огромна мъжка фигура се приближаваше към нея, а нощните ястреби крещяха и тя трепереше, защото бягството бе невъзможно...

## ГЛАВА ТРЕТА

— По дяволите! — изстена Кендъл и потръпна, защото в дланите ѝ се бяха забили тресчици. Измъчваха я, докато усилено търкаше дрехите, които ѝ бяха дали да изпере. Разбира се, една дама не би трябвало да употребява такива думи, но никога досега не се бе чувствала по-малко дама от Юга. Седна на пети и огледа ръцете си — ноктите ѝ бяха напукани и изпочупени, кожата ѝ беше загрубяла.

В изблик на ярост захвърли в реката ризата, която переше, и със задоволство видя, как бавното течение я отнесе далеч от погледа ѝ. После въздъхна, защото това не можеше да ѝ помогне. Голяма купчина дрехи лежеше до нея, а ако я захвърлеше по течението, семинолите може би щяха да ѝ отмъстят с насилие, въпреки че това явно им бе забранено. Тя се облегна назад, твърдо решила да си почине. Вече цяла седмица живееше при индианците и се учеше.

Отначало се страхуваше, че ще я държат постоянно затворена в колибата, но страховете ѝ не се оправдаха.

Животът в блатото не беше лесен. Тя разбра, че бойците напускат лагера още призори. По цял ден ловуваха елени и птици и разузнаваха, за да опазят територията си. Старците дялкаха пръчици и поправяха дреболии, докато разказваха един на друг истории от славното си минало. Децата наглеждаха пилетата и прасетата, а жените готвеха, шиеха и перяха — изпълняваха най-тежката и еднообразна работа.

Не оставяха никоя жена да седи със скръстени ръце. Още на първата сутрин призори изведоха Кендъл и ѝ намериха занимание. Първата индианска дума, която научи, бе странното „коонти“, което чу в нощта на пристигането си. Това беше корен, който представляваше основната храна на индианците. Мелеха го и месеха от него хляб и каша като тази, която с мъка изяде през първата си нощ тук. Меленето на коонти бе извънредно тежка работа.

Кендъл отново погледна ръцете си и въздъхна. Трудно ѝ бе да си представи, че някога минаваше, за ослепителната красавица на Юга,

която поразяваше мъжете с безбройните си коприни, кадифета и кринолини; че само преди седмица войниците на Съюза я гледаха като галено дете. Прекалено късно бе осъзнала, че когато го нямаше Джон, животът ѝ е бил лек и приятен. Наистина, намираще се в казармите на Съюза, но новините, които достигаха до нея, винаги разказваха за вълнуващи победи на Юга.

Кендъл погледна надолу, където две лодки почиваха на брега.

— Утре! — прошепна тя.

Както си бе обещала, държеше съзнанието си постоянно нащрек. Покорно изпълняваше всички задачи, които ѝ поставяха, и наблюдаваше всяко движение в лагера с внимание. Смяташе, че индианците вече ѝ имат доверие, изглежда бяха сигурни, че няма да се опита да избяга. Би било самоубийство...

Но нищо не се знаеше.

Тъмнината я бе уплашила през първата нощ. На дневна светлина можеше да разсъждава трезво и да претегли шансовете си. Ако се запаси с достатъчно храна и вода и успее да открадне лодка, всичко би трябвало да е наред. Ще тръгне по течението на реката и няма да напуска лодката. Алигаторите бяха опасни, но в лодката нищо не я грозеше, нямаше защо да се притеснява нито от тях, нито от тинята или змиите. Наистина отровните змии плуваха под повърхността на водата, но тя нямаше да протяга ръка да ги търси.

Лесно щеше да открадне лодка — бе сигурна в това. Семинолите вече бяха толкова уверени в нейното покорство, че всеки следобед я оставяха сама на брега на реката с прането. Всеки ден се повтаряше едно и също. Сутрин мелеше коонти, следобед переше. А през последните пет дни двете с Аполка отиваха на реката привечер да се къпят. Чувстваше се страшно уязвима, докато стоеше гола във водата, която гъмжеше от кой знае какви същества, а съвсем наблизо бяха и индианските воители. Но постепенно разбра, че семинолите притежават висок морал. Браковете, дори полигамииите, бяха свещени, а младите момичета бяха строго пазени. Аполка бе съпруга или жена — Кендъл не знаеше кое от двете — на Червената лисица и никой от мъжете не би си помислил да безпокои собствеността на своя вожд. Времето, което Кендъл прекарваше на реката заедно с нежната индианка, като се къпеше и учеше да плува, неведнъж се оказва избавление за нея в моменти, когато бе сигурна, че влагата и горещината ще я накарат да

избухне. Тя трябваше да се пази от подобни изблици на отчаяние, защото бягството зависеше изцяло от покорството ѝ. Когато не бяха раздразнени от това, че ѝ липсва опит, останалите жени се отнасяха добре към нея. Аполка я бе приела, другите също неохотно се бяха примирили с нейното присъствие. Само за една седмица тя бе приета в племето като интересно животинче.

Хранеше се заедно с Аполка и двете ѝ деца и всяка вечер прекарваше известно време в колибата на Червената лисица и семейството му, а после я връщаха в колибата с резето. Всяка вечер молеше Червената лисица да я пусне и всяка вечер той ѝ отказваше. Но тя вече не се страхуваше от него. Вярваше, че той храни известно възхищение от нея, и че ако тя не беше подарък за отсъстващия Нощен ястреб, може би щеше да реши да я пусне. След като премина първоначалното ѝ неудобство, тя свикна с колибата, която бе дом за Червената лисица, Аполка и двете им малки деца. Кендъл откри в себе си майчински инстинкт, докато си играеше с малките индианчета. Огромните им тъмни очи я гледаха със сериозно любопитство и те с желание се катереха в скута ѝ, докато Аполка готвеше край общия огън.

Червената лисица още в началото реши Кендъл да не готви. След опита ѝ да сготви каша от коонти той поклати глава — гозбата ѝ имаше вкус по-лош и от тиня.

Кендъл сви устни и се зае яростно с прането.

— Само още една нощ, проклет високомерен дивак!

Тя прехапа устни, защото вътрешно призна, че Червената лисица изобщо не е дивак. Беше рязък и безцеремонен, но никога не ѝ причини нищо лошо, независимо, че тя го предизвикваше. Беше нежен и предан на Аполка и двете момченца, които му бе родила. Беше подобър съпруг и баща от много „цивилизовани“ бели мъже, които бе виждала.

Спря отново да си почине и тайно си призна, че не би имала нищо против да остане със семинолите. Копнееше за дома си, но нейният дом винаги щеше да бъде Чарлстън, Крестхевън и памуковите ниви, а това не бе мястото, откъдето я отвлякоха. Истината беше, че ѝ бе много по-приятно с индианците, отколкото с Джон Мур. Ако не беше увереността на Червената лисица, че отмъстителният Нощен ястреб в края на краищата ще се появи, тя би останала с удоволствие и

би се молила бунтовниците бързо да победят янките и тя да се върне в Чарлстън и да си получи обратно земята, която по право ѝ принадлежеше...

Кендъл ядно тръсна глава и се опита да се отърси от мечтите си. Трябваше да се съобразява с действителността. Въпреки че околността — с изключение на острова Кий Уест — нямаше много жители, тук-там се срещаха заселници. Трябваше да избяга и да намери някого. Ако успееше, щеше да тръгне нанякъде. Може би не към Чарлстън, а към Атланта. Или към Ричмънд. Войната се разрастваше с всеки изминал ден и тя щеше да намери някакво занимание в полза на Конфедерацията. Със сигурност щяха да я приемат на работа в някоя болница.

С тези мисли в главата, Кендъл събра мокрото пране и тръгна обратно към лагера. Още една нощ. Утре следобед, когато покорно тръгне към реката, ще бъде готова да избяга.

Изведнъж, малко преди сечището, Кендъл се закова на място и помисли, че си е загубила разсъдъка. В лагера на семинолите имаше гости. Бяха около двайсетина мъже. Смееха се и се шегуваха с познатия ѝ мек, провлачен говор. Бяха облечени в тъмнокафяво и сиво...

Войници на Конфедерацията! Това беше ескадрон на Конфедералните щати!

— Господи! — прошепна Кендъл с удивление и радост.

Нямаше да ѝ се наложи да бяга през блатото! Тези галантни южняци щяха да я придружат до някое безопасно пристанище.

Тя притисна мокрото пране до гърдите си и забърза усмихната през дърветата към сечището. Но отново спря. Червената лисица и един бял мъж — висок, с широки рамене, бяха застанали точно на пътеката. Но какво толкова? — нетърпеливо се запита тя. Ще се обърне с молбата си към мъжа със златистокестенявата коса, който сега стоеше с гръб към нея.

— Господине! — извика тя, пусна прането и се затича радостно към него. — О, господине! Моля ви, помогнете ми. Тези индианци ме плениха и смятат да ме предадат на някакъв дивак, наречен Нощния ястреб, и...

Мъжът се обърна и тя загуби глас — замръзна на място, а сърцето ѝ заби лудо в гърдите. Познаваше го. Твърде добре го

познаваше. Той се явяваше в съня ѝ вече цяла година — в еротичните ѝ сънища и в кошмарите ѝ.

Сивите му очи се впиха в нейните, потъмняха и се превърнаха в стомана, докато я наблюдаваше. Кендъл стоеше вкаменена от ужас и гледаше как изсечените черти на мъжа се напрягат и устните му се свиват в мрачна черта. Челюстта му се скова от силен гняв и тя забеляза как мускулите му потрепват под тъмнокафявата риза...

— Вие... — прошепна тя смаяна. Господи, беше се надявала да не го срещне никога повече. В най-страшните ѝ кошмари той се появяваше като затворник в казармите на Съюза. Господи, господи, господи...

Много добре си го спомняше. Гласът, който издаваше заповеди, ръцете — твърди като стомана и... нежни...

Нежни ли? Та той щеше да я убие! Напрегнатото раздражение, което се четеше върху лицето му, се запази и когато свали шапката си и галантно се поклони.

— Да, мисис Мур. Капитан Брент Маклейн. От флотата на Конфедералните щати. Познат по тези места като Нощния ястреб...

Прииска ѝ се да изкрещи, но от гърлото ѝ не излезе нито звук. Страх, по-силен от всичко, което бе познала досега в живота си, се надигна в нея, задуши дъха ѝ и сви стомаха ѝ. Никога досега не бе изпитвала такъв ужас. Нито от Джон, нито от Червената лисица, когато нападна „Мишел“...

Маклейн. Брент Маклейн. О, Господи. Не беше забравила израза в очите му онази нощ. Изразът, който все още светеше в тях. Погледът му сякаш я прониза, сякаш я набучи на кол върху кладата на дивата му ярост.

Свитите му устни се изкривиха в подигравателна усмивка, но очите му останаха все така яростни. Той пристъпи към нея и от гърлото ѝ се откъсна вик. Обърна се и затича, стъпила сякаш на крилете на страха.

Стъпките ѝ я отведоха обратно при скалата, на която переше, и при лодките, изтеглени на брега. Но докато тичаше, тя чу зад себе си безмилостни стъпки. Ударите на сърцето ѝ къртяха в ушите като пушечни изстрели. Той идваше след нея, преследваше я, а силата и издръжливостта му бяха много по-големи от нейните.

— Не! — задъхано шептеше тя и не смееше да погледне назад. Колкото и нелепо да бе, шансът беше на негова страна. Като преследвана лисица тя щеше да бяга, докато се сгромоляса на земята.

Клони шибаха лицето ѝ, докато стигна до брега на реката, до лодките. Наведе се и запъхтяна се опита да издърпа една от лодките, но скоро разбра, че това е безсмислено. Носът на лодката бе добре закопан в земята и тя нямаше сили да я измъкне.

Бързо погледна през рамо и видя, че капитанът със стоманеносивите очи почти я застига, забавя крачка и се усмихва безмилостно. В паниката си тя отново задърпа лодката, а той се приближаваше като пантера. Тя бе плячката, звярът спокойно я дебнеше и се наслаждаваше на ритуала, преди да се нахвърли върху нея...

Лодката отказа да се помръдне, а Маклейн, напрегнал красивите си черти, с язвителна усмивка на устни, се намираще на не повече от двайсет фута. Тя усещаше топлината и напрежението, които се излъчваха от тялото му, силните мускули, готови за нападение.

— Не! — извика тя отново. Обърна се, събра полите си, скочи върху лодката и се огледа отчаяно за място, където да се скрие. Зад нея бе реката, наляво — лагерът на индианците. Пред нея се простираше лабиринт от обвити с мъх дървета, гъсти и заплетени като паяжина. Отчаяна, Кендъл затича по брега на реката.

— Върни се, глупачко такава!

Тя не усети предупреждението в гласа му, различи само една заповед. Знаеше, че той я преследва и че с радост би я удушил.

Дъхът ѝ излизаше на разкъсани хлипания, тя шептеше несвързани молитви, а тинята засмукваше обувките ѝ. Брегът се променяше, земята вече не беше твърда.

Изведнъж пред нея се появи висока трева — къде свършваше брегът и къде започваше реката? Мястото бе осеяно с мангрови дървета, кривите им корени се протягаха като чудовищни пипала.

— Кендъл, спри!

Кракът ѝ се натъкна на скрит в тревата корен и тя отчаяно заплака. Загуби равновесие, олюля се и падна. Бурените драскаха ръцете и лицето ѝ като бръсначи.

— О, Господи! — беше докосна нещо, което на допир приличаше повече на кожа, отколкото на кора; ужасена отскочи и изпищя, като

видя, че за малко не е сграбчила една шарена змия. Отпусна се отново сред тинята и бурените, а ужасът ѝ растеше.

— Не! Не, не, не... — Съпротивляваше се цялото ѝ същество. Като нехаеше вече за бодлите на бурените, тя ги сграбчи и се изправи на крака. Пред нея имаше още едно мангрово дърво — още една точка, където знаеше, че може да стъпи на твърда земя.

— Кендъл!

Тя бързо се обърна. Брент Маклейн — с очи, мрачни като буреносен облак — се приближаваше към нея. Не се е променил — помисли си тя наивно, отново изхлипа и се олюля сред бурените и тинята. Не се е променил изобщо от онази декемврийска нощ...

О, Господи! Как не се беше сетила, че той именно е Нощният ястреб? Знаеше, че е родом от Флорида, знаеше, че създава проблеми на съюзническата флота по цялото крайбрежие — на изток и на запад...

Беше единственият човек, който имаше причина да ѝ желае злото. Вярваше, че предумишлено го е вкарала в капан тогава. Защо не си бе спомнила отмъстителността в стоманените му очи, обещанието, че ще ѝ го върне. Изсечените му от гранит черти, които не се бяха отпуснали, дори когато загуби съзнание бяха същите.

— Спри, глупачке! — извика той отново. Той стоеше в тинята с ръце на бедрата и я гледаше студено. Тъмнокафявият му редингот бе разкопчан, ризата — също. Тя видя как пулсът му бие в силните жили на врата, а под тях започваха кестенявите къдрави косъмчета по гърдите му. Стоеше предизвикателно разкрячен, мускулите на краката му изпъкваха под прилепналите панталони. Пръстите върху бедрата му бяха напрегнати. Бе стиснал устни толкова силно, че тя почти не ги забелязваше върху извивката на челюстите му. За момент загуби равновесие и затвори очи.

— Не се дръж като глупачка — предупреди я той, а язвителният му глас бе убийствено тих. — Няма къде да отидеш.

Кендъл отвори очи и заплашителната му фигура запълни ползрението ѝ. Извърна се към мангровото дърво. Реката бе изчезнала. На нейно място се извисяваше трева, висока чак до кръста.

— Не мърдай! — изрече той тихо, но заплашително. — Ще дойда да те взема.



Тя чу как той пристъпи напред — тинята сякаш простена, когато освободи крака му. Погледна го с див страх, изхлипа и избра бурените пред опасността от убийствения му стоманен поглед.

Направи само крачка и с ужас откри, че вече не може да се помръдне. Безумно, отчаяно се опита да освободи крака си, но само затъна още по-надълбоко. Сякаш земята я бе сграбчила в прегръдката си. Държеше я здраво и я дърпаше надолу. Колкото повече се съпротивляваше, толкова по-силно я дърпаше. Тресавището я всмукваше все по-силно, и тя с ужас проумя, че спасение няма — черната тиня вече стигаше до кръста ѝ и с всяко движение се издигаше все по-нагоре и по-нагоре...

— Казах ти да не се държиш като глупачка! — Мекият провлачен говор долетя до нея откъм мангровото дърво.

Брент Маклейн бе подпрял крак до един корен и нехайно се бе облегал на дебел клон. Сивите му очи блестяха от удоволствие, личеше, че му е забавно. Той ѝ се усмихна чаровно и зъбите му просветнаха на фона на загорялата му кожа. Но все още изглеждаше суров, тя усещаше как тялото му излъчва гневни искри, които изпълваха с напрежение пространството между тях.

За няколко страшни секунди Кендъл си помисли, че той възнамерява да стои така облегал с доволна усмивка, жестоко изкривила устните му, докато тя потъва все по-дълбоко, докато тинята отнеме дъха ѝ, докато стиска ребрата ѝ като сухо изгнило дърво и я погълне.

— Знаете ли, мадам — О, извинете — мисис Мур, наистина представлявате страшна гледка. Чудя се дали така лесно щяхте да ме съблазните миналия декември, ако ви бях видял покрити с кал, а не наконтена във вечерната си рокля. Сребро. Да, това беше цветът ѝ. Много добре си спомням... Разбира се, спомням си и как я свалих. Бяхте отлична съблазнителка! И колко хитър капан ми устройхте. Макар и малко опасен за вас. Ако аз ви бях съпруг, нямаше да оставя нещата да отидат толкова далеч, дори да бях сигурен, че ще отърва Конфедерацията от самия генерал Маклелън.

Кендъл се ужаси от горчивината в гласа и от неговата увереност, че са му заложили капан. За момент забрави, че тинята се покачва все по-нагоре. Не, тинята не се покачваше, а тялото ѝ потъваше все по-

надолу и по-надолу, все по-близо до смъртта. А той все още вярваше, че го бе съблазнила, за да го убият...

Щеше да я остави да умре. Нямахме да му се наложи дори пръста си да мръдне. Със задоволство щеше да гледа как природата раздава справедливост вместо него.

Изведнъж като огнена лава в нея нахлу гняв. Как може да е толкова арогантен и да се държи като съдник? И онази нощ също се беше държал като арогантно копеле!

— Вие сте абсолютен простак, капитан Маклейн! — изсъска тя, но изведнъж спря ужасена. В момента той бе единствената ѝ надежда за спасение. Бързо смени тона си и забеляза как той язвително повдигна вежди, когато тя продължи като добре възпитано чарлстънско момиче:

— Не ви измавих, капитане, опитвах се да избягам...

— От собствения си съпруг? — с презрение я попита той.

Кендъл пое дълбоко дъх и се опита да не трепери. Тинята бе стигнала до гърдите ѝ и при най-малкото движение се покачваше още по-бързо.

— Капитан Маклейн — заговори тя с най-сладкия си глас, — заклевам се, че съм невинна. Аз...

— Спестете ми това! — изръмжа той. Зад присмехулната му галантност се долавяше студенина. — За бога, скъпа моя, всяка жена с малко ум в главата ще повтаря, че е невинна, в момент като този. А аз никога не съм ви смятал за глупава, мисис Мур!

— Не е възможно да смятате, че съм на страната на янките! — избухна Кендъл.

— О, не, мисис Мур. Та вие се държите като истинска южнячка. И все пак вие сте омъжена за янки, който е достатъчно прочут на юг...

Гласът му секна, той свали редингота си и запретна ръкави. Клекна и потърси опора за краката си, а тя затаи дъх и се зачуди дали възнамерява да я изтегли, или ще набута главата ѝ в тинята.

— Какво ще правите? — попита тя горчиво. Той се усмихна, но Кендъл не хареса нито напрегнатата извивка на изсечените му челюсти, нито блясъка в присвитите му сиви очи.

— Дали смятам да ви оставя да потънете? — меко попита той. — В никакъв случай, мисис Мур. Имам да уреждам сметка с вас. Няма да оставя някакво си тресавище да ми отнеме отмъщението!

Той легна върху корените и заби върховете на обувките си в земята. Протегна ръце към нея, силните му длани я стиснаха под мишниците като менгеме. Тя инстинктивно сграбчи ръцете му, радостна, че е помилвана, но въпреки това потръпна от докосването. Усети напрежението в изпъкналите му бицепси и тяхната страховита, гореща сила. Срещна очите му, толкова близо до нейните, и прехапа устни, за да не извика. Беше толкова спокоен, сдържан и въпреки това тя усещаше у него толкова жива ярост, че самата му сдържаност я накара да потръпне.

— Дърпай! — заповяда ѝ той напрегнато.

Тя дръпна. Пръстите му се впиха в нежната ѝ плът толкова силно, че болката бе мъчителна, но тинята отказа да я освободи. Лицето му се изопна от напрежение, той стисна зъби и отново нареди:

— Дърпай!

Кендъл отметна глава назад и извика от болка, защото тинята я притискаше отвсякъде. Тялото ѝ не издържаше. Вече се канеше да го помоли да я остави да умре, когато изведнъж — толкова внезапно, че тя полетя в ръцете на враждебния бунтовник — тресавището я пусна и я изхвърли във въздуха. Те се претърколиха по корените на мангровото дърво и се озоваха в бодливите бурени.

Останаха да лежат задъхани под жаркото слънце. Кендъл затвори очи, без да обръща внимание на раните и болката.

Бе цялата в кал. От гърдите до пръстите на краката. Черни пръски загрозяваха лицето ѝ, бяха се заплели в косата и полепнали по миглите.

Престана да мисли за състоянието, в което се намираше, и скочи на крака, като чу, че Брент Маклейн се изправя плавно и бързо като котка. Без да обръща внимание на полепналата по нея кал, той се наведе, сграбчи ръката ѝ и грубо я метна през рамото си. Твърди кости и мускули се врязаха в корема ѝ, тя ахна от обида и взе да се съпротивлява като яростно го заудря по гърба с юмруци.

— Пусни ме! Пусни ме! — бореше се тя отчаяно. — Това е отвличане! Тук има закони!

Той спря.

— Мисис Мур, няма закон в света, който да може да ви помогне сега. Предлагам ви да си затворите сладката уста, освен ако не искате да си кажете последната молитва.

Той тръгна отново с отмерени и решителни крачки, а висящата ѝ глава се удряше в гърба му. Кендъл се стегна, стисна здраво зъби и затвори очи, за да не избухне в поток от унизителни сълзи.

— Не заслужавам това! — просъска тя предизвикателно.

— Това? Скъпа, още не си видяла и половината от това, което заслужаваш.

— Ти си невежо магаре! — изхлипа Кендъл и отново се задърпа. Съпротивляваше се безумно — извиваше се, риташе, удряше, драскаше. Изведнъж той хвана кръста ѝ и я пусна на земята. Тя го погледна обезумяла и разбра, че са стигнали до сечището.

Чакаше ги публика. Заобиколени от семинолите и от войниците на Конфедерацията, те изглеждаха като герои от пиеса.

Тя знаеше, че от индианците няма да получи помощ. Но дали пък екипажът на Брент Маклейн няма да е по-снизходителен? Със сигурност нямаше да позволят дори на свещения си капитан да се отнася така към благородна млада жена. Тя се заозърта, търсейки бели лица.

— Помогнете ми! — извика. — За бога, помогнете ми! Този човек е полудял!

Гласът ѝ заглъхна, тя разбра, че е изправена пред каменни лица и нетрепващи очи. Разбира се! — помисли си тъжно. Тези хора са били с Маклейн миналия декември в Чарлстън! Някои от тях са били нападнати на кораба и оставени да лежат там, където са паднали. Ръката на капитана изведнъж се стовари върху рамото ѝ. Тя отново бе притисната и като обезумяло, хванато в капан животно, се нахвърли върху него. Успя да заби ноктите си в лицето му и остави кървава диря по загорялата му, изсечена буза от окото до брадичката.

— Дяволите да те вземат, проклета лисица! — изръмжа той, решително стисна челюсти, а сивите му очи се превърнаха в тънки процепи.

Кендъл спря за миг. Да, щеше да е по-добре да бяга. Тя се обърна и затича, но изпищя, когато той сграбчи косата ѝ и я върна обратно. Не знаеше като Брент Маклейн, че един мъж или трябва да се справи бързо и ловко в такава ситуация, или да изгуби достойнството си пред семинолите, знаеше само, че е стигнала твърде далеч и бе толкова изплашена, че с радост би се върнала в тинята.

Той приседна на коляно, грубо дръпна косата ѝ и я придърпа към себе си. Съпротивляваше се, но борбата ѝ беше безсмислена, той я държеше здраво. Отметна роклята ѝ така, че тя падна върху главата ѝ и закри погледа ѝ. После тя извика от унижение и болка, когато дланта му се стовари върху нея с твърди, решителни и разтърсващи удари. Само тънкия плат на пликчетата предпазваше голата ѝ закръглена плът.

Колко дълго продължи това? Девет отмерени удара? Или десет? Престана да брои още на петия — толкова отчаяна и разярена беше. Но това не бе всичко. Той спря така ненадейно, както бе започнал, и се надигна толкова внезапно, че тя се просна на земята, омотана в собствените си дрехи, а косата ѝ падна като мокра и кална завеса пред очите ѝ. Не можеше да види омразното лице на капитана, който се извисяваше над нея като езически бог, чу само презрението в гласа му, когато повика няколко индианки. Заговори на английски, но те явно го разбраха, защото се спуснаха към нея.

— Измийте я! Мръсна е.

Кендъл видя как той се обръща на пети и се отдалечава. После затвори очи, а индианките се наведоха над нея.

Бягството бе невъзможно.

## ГЛАВА ЧЕТВЪРТА

Брент Маклейн погледна ядосано зачервената си длан и закричи към колибата на своя приятел, Червената лисица. Нямаше намерение да я удря толкова силно, но проклетата жена се държеше като дива котка и той се видя принуден. Смая се, като я видя тук и като чу нежния ѝ, възпитан глас с мелодичната южняшка провлаченост; когато се обърна и видя изобилието от блестяща златиста коса, нежните аристократични черти и големите невинни очи, нещо в него се преобърна. Гневът му избухна като граната и той потръпна от силата на яростта си.

Може би защото беше все така красива? В тази пустош приличаше на красива червена роза. За миг я бе видял отново съвършенството на грациозната ѝ фигура, заоблените гърди и бедра, нежната талия, удължените хълбоци, които тънката памучна рокля не можеше да скрие.

И невинността! Простодушната молба в гласа ѝ, когато си мислеше, че може да завърти на сладкото си пръстче „галантния“ офицер на Конфедерацията! Беше си заслужила боя. Той нямаше намерение да си отмъщава по този начин, но тя напълно си бе заслужила наказанието, което ѝ отреди.

Освен това — помисли си той мрачно, а очите му потъмняха, когато си спомни онази нощ — не ѝ сторих нищо, което да съответства на нейното престъпление. Никога нямаше да го забрави. Бяха го хвърлили през борда в студените зимни води на чарлстънското пристанище. Отчаяно се бе борил да задържи дъха си — да вдиша би означавало да напълни дробовете си с морска вода. Потъваше, бореше се, опитваше се да освободи завързаните си ръце. Ако не беше онзи офицер янки, който се бе гмурнал в морето и го бе издърпал на брега...

И сега в жегата Брент потръпна, като си спомни онзи студ. Стисна зъби. Как бе копнял да отмъсти! Да погледне отново сините очи на Кендъл Мур и безпощадно да осъди дръзката им красота и невинност... И коварство.

Дълго бе разпитвал. И бе открил коя е. Беше се закълел да я намери, както нея, така и съпруга ѝ — Джон Мур.

Мур... Brent наистина вярваше, че един ден ще го открие. Този човек опустошаваше бреговете на Флорида като обезумял. С повече от нормална преданост и самоотверженост към янките и войната на Ейб Линкълн.

Но не бе предполагал, че ще срещне отново синеоката съблазнителка, която го бе вкарала в капана. Каквито и да бяха личните му мечти за отмъщение, той беше капитан от и без това слабата флота на Конфедералните щати. Би било глупаво да нападне форта на янките на остров Кий Уест. Нямаше право да заведе хората си на сигурна смърт или да ги обрече на плен в затвора, прочут с това, че повечето от затворниците умираха там.

А Червената лисица с малка група бойци беше извършил подвиг, за който Brent не бе дори мечтал. Маклейн все още недоумяваше. Не беше разказал на Червената лисица какво точно е станало в Чарлстън. Но Червената лисица го познаваше добре и когато Brent бе дошъл в блатото да помоли вождовете на семинолите да помогнат с провизии на предните постове на Конфедерацията в южната част на страната, Червената лисица тихо попита какво измъчва белия му брат. Brent му довери само, че има да урежда сметка с един янки и още по-голяма сметка с неговата жена. Мечтите му за отмъщение все още не бяха ясни, те бяха нещо, с което щеше да се занимава след като войната приключи. Не си бе представял, че Червената лисица твърдо е решил да достави удоволствие на своя „брат“, като му подари обекта на неговото отмъщение.

Вождът се смееше, докато Brent изкачи стълбата до колибата му. Brent му отвърна с усмивка. Не беше виждал този израз на лицето на вожда още от времето на тяхното юношество, когато младият индианец му бе подарил ловния нож на Оцеола. Като всяко малко момче, Brent изпитваше огромно желание да притежава това съкровище.

— Приятелю — подзе Червената лисица, — все още не си спечелил войната с тази жена. Битката — да, но войната — не. Оpozнах я добре, тя не се оставя лесно да я победиш. Прилича на нас, семинолите. Могат да ни надвият със сила, но не и да ни победят.

Брент седна на земята с кръстосани крака и се усмихна на Аполка, когато му подаде димяща чаша кафе. Изчака я да излезе и насочи вниманието си към своя приятел.

— Учуден съм, Червена лисицо, че си успял да я доведеш. Сега, когато е тук, не съм съвсем наясно какво да правя с нея.

Червената лисица повдигна скептично вежди. Не можеше да повярва, че силен воин като неговия брат Брент не знае какво да прави с една непокорна жена, особено когато жената е млада, приятно закръглена и поразително красива.

Брент се засмя, но когато заговори, гласът му прозвуча мрачно:

— Не се притеснявай, Червена лисицо, смятам да довърша някои неща, които започнах с нея, но после какво? Искате ми се да й извия врата и да я насиня от бой, но...

Червената лисица го прекъсна, като изсумтя презрително:

— Но не можеш да направиш това с жена, приятелю. Кажете ми, какво ще стане, ако я предадеш на твоите висшестоящи?

Брент отпи от горещото кафе от цикория и сви рамене.

— Нищо особено, Червена лисицо. Жени-шпиони са били хващани и от двете страни на линията Мейсън-Диксън. Изглежда и янките са толкова галантни, колкото южняците. Най-лошото, което се е случило на жена, е било кратък престой в затвора. Знаем, че и това не е никак приятно. Ранените умират като мухи в затворите и на Севера, и на Юга.

— По-добре човек да умре на бойното поле — тихо произнесе Червената лисица.

Брент замълча. И двамата помнеха как Оцеола се бе разболял и умрял във Форт Молтри. Гордият вожд бе свършил в затвора. Навремето Червената лисица дори не можа да се присъедини към семейството на баща си — беше негов незаконен син и затова правителството не му обърна внимание. Брент го бе помолил да се намеси, но Джъстин Маклейн не успя да постигне нищо. По това време антииндианските настроения бяха твърде силни. Джъстин опита всичко. Не забрави, че Оцеола бе пощадил сина му и се бе грижил за него като за член от семейството, докато го бе върнал в плантацията „Южни морета“.

Самият Брент също никога нямаше да забрави Оцеола. Силните красиви черти на вожда бяха завинаги запечатани в паметта му. И сега



го виждаше както преди много години — възседнал коня си, да се приближава към мястото, откъдето Брент наблюдаваше разрухата на някогашното селище на плантатори южно от Миканопи. Плантаторът, когото Брент бе дошъл да посети, бе мъртъв, а голямата му красива къща — изгорена до основи.

На този ден през 1835 година Брент беше само петгодишен и не знаеше, че правителството на Съединените щати е анулирало всички договори, подписани с индианците от Флорида. Не знаеше, че белите нямат намерение да спазват каквито и да било договори, а само искат да изтикат индианците в резервати далеч на запад. Не знаеше, че много заселници се отнасяха към индианците като към дивеч.

Знаеше само, че към него се приближава човек с мъдри, тъмни очи, възседнал петнист кон. Тъмнокож мъж с превръзка на челото, в която бе втъкнато перо. Индианец. Брент бе измъкнал джобното си ножче и се бе приготвил за бой.

Оцеола бе спрял пред него и те дълго се гледаха втренчено — изплашеното дете и вождът, вече натрупал мъдрост, макар и млад на години. Най-после Оцеола бе проговорил.

— Остави ножа, момче. Ти притежаваш смелостта на истински боец. Но Оцеола не воюва с деца.

Оцеола бе сложил Брент да седне пред него на петнистия кон и го бе завел в лагера на семинолите. Бе изпратил съобщение на родителите му, но Брент остана няколко месеца при индианците, преди баща му, Джъстин Маклейн, да дойде да го вземе.

Това беше преди повече от двацет и пет години. Войните с индианците бяха продължили, Оцеола не бе вече жив. Семинолите и микасуките се бяха съпротивлявали срещу прогонването на индианците в резерватите на запад, но белите ги изтикваха все по на юг и по на юг, докато стигнаха тук — на територията Евърглейд. Никога не се предадоха, никога не се оставиха да ги победят. Бяха се научили да изкарват прехраната си сред негостоприемното блато. Познаваха го така, както белият човек никога нямаше да го опознае.

— Как върви твоята война? — запита Червената лисица и прекъсна спомените на Брент.

Брент допи кафето си на един дъх, стана и закрачи по платформата, като търсеше отговор на въпроса.

— Като всяка война, Червена лисицо. Хората умират. Най-големите сражения се водят във Вирджиния. Хиляди загиват, покосени като жито в полето. Имаше една битка в Манасас, край рекичка, наречена Бул Рън. Там млади мъже и от двете армии мряха като мухи. Това нарекоха победа на Юга. Войските на Севера се разпръснаха и побягнаха към Вашингтон. Но всички разбраха, че войната няма да свърши бързо. В момента шансът е на страната на Юга. Но аз се страхувам, Червена лисицо. Северът има огромно население. Войниците им загиват, но други идват на тяхно място. Те са като вълна, която никой не може да спре.

Червената лисица наблюдаваше лицето на своя приятел. Най-после Брент млъкна и се загледа в спокойствието на падащия здрач. На свечеряване Евърглейд бе приказна земя. Слънцето залязваше — огромна пламтяща топка в оранжево и алено, — а покритите с мъх дървета и високите треви се полюшваха от лекия ветрец, който охлаждаше влажния горещ ден. Красивите силуети на чапли и жерави се открояваха на фона на златистия залез.

— Ти си против тази война — каза Червената лисица. — Защо се биеш тогава?

Брент сви рамене.

— Сент Огъстин е далеч на север от това блато, но и двете се намират във Флорида. Това е моят дом, както и твоят. Нейните войски се бият и умират далеч оттук. Земята е останала без защита и войниците на Севера върлуват по крайбрежието. Аз се бия за същото, за което и ти винаги си се бил. Да опазя това, което е мое.

Той замълча, после отново сви рамене и срещна погледа на индианеца.

— А може би се бия, за да опазя нашия начин на живот? Кой знае? За да имат лекарства старите и болните, да има храна за децата. Понякога превозвам оръжие, за да продължат мъжете да се избиват един друг. Не винаги разбирам какво правя, Червена лисицо. Знам само, че човек трябва да следва призванието си, да избере на чия страна е, да се бие и да отдаде силите си там, където е мястото му.

Червената лисица мълчеше и слушаше. После го погледна открито.

— Робството е лошо нещо. Подслонявали сме тук избягали негри, по чиито гърбове личаха дамки от желязото.

Брент не отмести погледа си.

— Аз не притежавам роби, Червена лисицо. Баща ми — да. Но той се грижи добре за тях. Те са нахранени, облечени, учат ги дори да четат и пишат.

— Джъстин Маклейн е добър човек. Но не са много плантаторите като него.

Брент сви рамене.

— Не са много и хората, които притежават роби. Повече от половината от войниците на Юга никога не са притежавали нищо друго освен парче земя. Робите са скъпи. Само богатите ги притежават. Богатите се бият, разбира се, за чест. Но някои плащат на други да се бият вместо тях и по-голямата част от войската се състои от бедни. Но индианците също са практикували някои форми на робството.

— Да, но и аз като теб не съм съгласен, че човек може да бъде собственост на някой друг. Човекът не е животно, което могат да бичуват, оковават и продават.

— И въпреки това ти ме подкрепяш — тихо каза Брент.

— Аз се боря против синята униформа. Боря се против кавалерията и пехотата, против които моят народ винаги се е борил. Семинолите намразиха синята униформа. Когато свърши войната, ще реша дали да продължа битката си с белия човек.

Червената лисица погледна приятеля си, но Брент не каза нищо. И двамата мислеха за едно — когато белите спрат да се бият един срещу друг, да оставят семинолите да живеят спокойно на територията Евърглейд.

— Но обясни ми, моля те, какво е това, което наричаш флота? Ти плаваш на своя собствен кораб със своите хора. Как може това да е флота?

Брент се засмя сухо, смехът му прозвуча горчиво.

— Когато Конфедерацията се образува, тя вече имаше готова армия. Хората напуснаха армията на Съюза и се присъединиха към Юга. Конфедерацията дори разполагаше с неколцина морски офицери. Но не притежаваше кораби. Затова призова гражданите си да ѝ помогнат. — Брент сви рамене. — Това е най-добрият начин. Моята шхуна е здрава, по-здрава от това, което биха ми дали. Мога да се движа бързо в морето, а мога да навлизам лесно и в тесни реки. Войната току-що започна, а храната и облеклото вече не достигат.

Червената лисица понечи да отвори уста, но изведнъж млъкна, защото забеляза Аполка. Тя грациозно се изкачваше по стълбата, като се държеше само с една ръка, а с другата крепеше табла с храна за съпруга си и за неговия гост — красивия бял воин, когото индианците бяха нарекли Нощния ястреб. Това име ставаше все по-известно из пристанищата на Юга, до които Брент дръзко се промъкваше през блокадите на Съюза.

— Жена ми ни носи вечерята — каза Червената лисица. — Нека говорим вече само за приятни неща.

Брент се върна на мястото си и седна срещу Червената лисица, усмихвайки се на Аполка. Задушено месо от елен, със задоволство установи той и вдъхна апетитния аромат. Индианците бяха излезли на лов, за да нагостят него и хората му.

— Както винаги, Червена лисицо, си щедър в гостоприемството и аз ти благодаря!

— Добра готвачка е моята Аполка, нали?

— Най-добрата — съгласи се Брент и се усмихна отново на жената на вожда. Той не можеше да води разговор с нея, защото макар белите да наричаха всички индианци на Флорида с името семиноли, езиците на семинолите и микасуките бяха различни. И двете племена произхождаха от Джорджия Крийк, но от различни части. Брент знаеше добре езика мускоги, но микасуките използваша диалект на езика хитичи, а Аполка бе микасуки. Обичаите на двете племена обаче бяха съвсем близки и смесените бракове между неколкостотинте индианци, останали на огромната територия на Флорида, не бяха нещо необичайно.

В племенно-родовото общество на индианците жените ядяха отделно от мъжете, затова след като им поднесе храната, Аполка понечи да тръгне надолу по стълбата, но изведнъж спря. Прошепна нещо на ухото на Червената лисица, вождът на семинолите се засмя от сърце и тъмните му очи весело заблестяха, като се обърна към Брент.

— Аполка ми каза, че Кендъл Мур е изкъпана, нахранена и затворена в колибата.

— Благодаря — тихо отвърна Брент. Сведе очи над чинията си и се зае с храната, без да усеща никакъв вкус. Как да си отмъсти?

Преди година едва не загина от нейната ръка, но пък сега постоянно си играеше със смъртта.

Тази жена нарани гордостта му. Неговият кораб стана жертва на коварната ѝ атака.

Но нещо повече от желанието за мъст го караше да я търси. Нещо, което го бе измъчило днес, докато гледаше как тинята я засмуква.

Той все още я желаше. Водеше го споменът за коприненото докосване на плътта ѝ, топлината на стройното ѝ тяло, израза в очите ѝ.

Но бе измамница! — припомни си той. Опита се да го излъже. И успя! Беше се загубил в нея, в нуждата да я докосва, да я усеща, да я опознава...

Но тя ми отвърна със страст! — обади се в него друг глас. Никой не можеше да изиграе такава тръпнеща страст. Той бе усетил ускорения ѝ пулс, повдигането на гърдите ѝ, когато ги милваше с длани, жадните ѝ, потръпващи устни. Помнеше как заобленото ѝ тяло се извиваше към неговото... Дали пък всичко това не бе репетирано и добре изиграно?

Може би е така — въздъхна той. Тя ме съблазни и сега ще си довърши това, което така дръзко започна. Изтърпях толкова много заради нея.

Но освен желанието да си отмъсти той чувстваше дълбок копнеж. Тя не излизаше от мислите му. Ако можеше най-после да я има, може би щеше да пречисти душата си от тази магия, която не му даваше мира. Тази синеока магия със златисти коси...

Брент вдигна очи и видя, че Червената лисица не е докоснал храната си — наблюдаваше го.

— Имам едно предложение, Нощен ястреб.

— Така ли? — Брент любопитно повдигна кестенявите си вежди.

— Остави я на моите грижи.

— Кендъл?

Червената лисица кимна.

— Какво ще правиш с нея? Ще я изпратиш обратно на онзи янки, когото мразиш?

Брент замълча, изненадан от болката, която сви стомаха му.

— Изглежда, че е съблазнила и червенокожия човек, както и белия.

Червената лисица сви рамене.

— Признавам, че ми харесва. Тя не се предава, горда е. Не знам какво ти е сторила, но има висока цена. Ако не беше твоя, братко, щях да я задържа за себе си.

— Това е все едно да си вземеш вкъщи алигатор — сухо отвърна Брент.

Червената лисица се засмя.

— Вярно е, Брент Маклейн. Но опитомяването на всяко същество е задача, към която човек трябва да подходи с внимание. Никой не иска да язди в бой умърлушен кон. Никой не иска унила и потисната жена в леглото си. А тази жена няма да остави никой да я стъпче. Духът ѝ е силен. Има сърце на велик воин. Ако човек я украти внимателно, тя ще му даде това, което малко хора под слънцето получават.

— Хм, сигурно нож в гърба — промърмори Брент. Червената лисица повдигна вежди, но не каза нищо повече. Брент преглътна последното парче месо и остави чинията.

— Тя е твоя пленница, Червената лисицо.

— Не, вече не е моя. Аз ти я дадох. Предлагам само да я пазя, докато те няма.

Брент се изправи. Достатъчно дълго бе чакал, достатъчно бе надничал в душата си. Да говори за Кендъл Мур му бе много трудно, отколкото би си признал. Горещи светкавици го раздираха и предизвикваха болка в слабините му. Беше време да открие какво иска, защо споменът за нея продължава да го измъчва.

— Още веднъж ти благодаря, приятелю — каза той на Червената лисица. — Утре сутрин ще реша какво да правя с нея.

Индианецът се засмя многозначително.

— Приятен сън, Нощен ястреб. Няма да те безпокоим.

Брент се спусна по стълбата. Закрачи с широки и решителни стъпки към колибата със залостената врата. Мускулите му се свиха от напрежение и той здраво стисна челюсти.

Кендъл крачеше из тясната колиба разтревожена, почти на ръба на истерията.

Беше победена. Когато я заведоха на реката, за да я изкъпят, вече нищо не я интересуваше, чувстваше се като човек, който е бил толкова дълго болен, че всяко движение е болка за него. Трябваше да ѝ помагат

като на дете. Тя нямаше сили да се възпротиви, докато се занимаваха с косата ѝ. Пък и имаше ли смисъл? Дори да беше се отгървала от усърдните индианки, какво щеше да прави? Да избяга? Да, щеше да избяга и... пак да затъне в тинята.

Не беше покорна, а по-скоро — изпаднала в шок. По обратния път се движеше все така механично. Изпитваше глад и щом изяде вкусното еленско месо, оставено в колибата, силата ѝ се възвърна и тялото ѝ се съживи.

Но от това не ѝ стана по-добре. Никога в живота ѝ не я бяха били. И въпреки че бе изтърпяла и по-лоши неща, да я напляскат като малко дете ѝ се струваше по-унизително от това да я ударят в момент на гняв. Мразеше го, искаше ѝ се да му избоде очите. Но знаеше, че е в капан. Нямаше как да избяга, нямаше къде да отиде. Можеше само да крачи из колибата и да се тревожи, а напрежението ѝ растеше в очакване на мъжа, който бе убеден, че го е съблазнила, за да причини смъртта му.

Арогантно копеле! — помисли си тя и злобно ритна чамовата стена на своя затвор. Как смее да допуска, че смъртта му заслужава толкова висока цена!

Тръпка премина по стройното ѝ тяло, докато крачеше. Щеше да я убие. От удара бе изгубил съзнание и го бяха хвърлили в ледените води. Без съмнение щеше да я убие.

Но вече бе имал възможност да го направи. Можеше просто да стои и да гледа как тинята свършва работата вместо него. Но не, гневът му беше твърде силен. Така бе казал. Смяташе да довърши започнатото. Означаваше ли тази заплаха, че смята да я изнасили? Доста глупаво за мъж, който вече бе получил от нея повече от всеки друг. Гореща червенина се надигна в нея и обагри бузите ѝ. Искаше ѝ се да го разкъса, но си спомняше с отвратителна точност как се почувства, когато той я докосна, колко прекрасно и мъжествено изглеждаше загорялото му мускулесто тяло, как докосването на горещата му пулсираща мъжественост едновременно я изплаши и възбуди. Той се бе отнесъл към нея с огромно внимание, беше я докосвал толкова чувствено и изкусно, че тя с дива страст бе пожелала да задоволи глада на тялото си.

Но тогава той не я мразеше. И тя не го презираше.

Студената тръпка се спусна ѝ като снежна лавина. Сега нямаше да е внимателен. Щеше да се отнесе към нея като към боклук, от който трябва бързо да се отърве.

Бе способен на жестокост, тя го усещаше.

Кендъл изведнъж спря, сви дланите си в юмруци и яростно заудря стената. Да го вземат дяволите! Да гори вечно в ада! Той вече бе започнал отмъщението си — беше я оставил да се тресе от ужас и тревога пред неизвестното!

Какво ли щеше да ѝ направи? Да я бие, да я унижава?

Почти истеричен смях бликна от устните ѝ. Нищо не можеше да бъде по-лошо от онова, което вече бе изтърпяла. Но тя всеки път оцеляваше. Каквото и да казваше или правеше с нея Джон Мур, тя винаги вдигаше гордо глава и го пронизваше с хладно превъзходство. Така бе оцеляла.

Но този човек не беше Джон Мур.

Беше млад, мъжествен и силен и изпепеляващата заплаха в стоманените му очи я предупреждаваше, че той е човек, който нямаше да я пощади, след като бе открил, че го е използвала. Пък и искаше да довърши това, което тя бе започнала.

Напрежението, което растеше в стомаха ѝ, я покоси, стаята се завъртя пред очите ѝ като сива мъгла и тя протегна ръце да се подпре на стената, за да не падне. Не, този път той нямаше да е страстен и нежен любовник. Единственото му желание щеше да е жестоко да си отмъсти.

— Трябва да говоря с него! Трябва да му обясня. Да го убедя, че не съм искала да му сторя нищо лошо — произнесе тя гласно.

Това беше трудна задача. Но тя ще седне и ще чака търпеливо. И ще помни, че никой не може да я победи, че ще оцелее, че можеха да я обиждат, но никой не можеше без нейно позволение да стори нещо на сърцето, душата и волята ѝ.

Отпусна се на пода и стисна зъби, когато все още болезнената плът докосна твърдото дърво. Очите ѝ се напълниха със сълзи от болка и унижение.

Нищо лошо не исках да ти сторя, Брент Маклейн, но от този ден нататък по-добре не се появявай пред очите ми! — кръстоса крака и закова поглед във вратата. Без да мисли оправи простата си памучна



рокля, сякаш беше облечена в най-елегантния от балните си тоалети, готова да посрещне посетители от Крестхевън.

Нищо не е свършило още, капитан Маклейн. Без съд и закон ти ме осъди, призна ме за виновна. Но аз няма да треперя и да се моля в краката ти. Ще се опитам разумно да ти обясня всичко.

Никога нямаше да ѝ повярва...

Тя се принуди да придаде на лицето си спокоен вид. Скръсти ръце в скута си.

Въпреки това, когато чу стъпките по стълбата, не можа да потисне лудото биене на сърцето си и накъсаното си дишане.

Вратата не се отвори с трясък, откряна се бавно и постепенно. Брент Маклейн стъпи на площадката и влезе, втренчил поглед в жената, която хладнокръвно го очакваше. Отново го обзе раздразнение. Тя изглеждаше така, сякаш седеше пред сребърен поднос за чай и първите ѝ думи щяха да бъдат: Една лъжичка или две, капитане?

Той се приближи, без да сваля поглед от нея. Известно време само я гледа, после се върна и решително затвори вратата след себе си.

— Много по-добре изглеждате, мисис Мур.

— Ако преди не изглеждах добре, капитан Маклейн, то вината е изцяло ваша.

— Нима? — повдигна той кестенявите си вежди. — Не си спомням да съм ви бутнал в тинята.

Решението на Кендъл да остане спокойна започна да се изпарява, а раздразнението ѝ растеше.

— Бягах от вас. Ако не бяхте ме изплашили до смърт...

— Изплашил? Не съм произнесъл нито една заплашителна дума, мисис Мур. За мен бе приятна изненада да ви открия тук — меко и провлачено каза той.

— Изненада? — опита се да е вежлива. — Едва ли, капитане. Червената лисица и неговите бойци ни нападнаха очевидно по ваша заповед.

Брент се засмя, но смехът му, сух като барут, не прозвуча весело, а беше готов да избухне в напрежението, което изпълваше влажния въздух.

— Заблудили сте се, мисис Мур. Никога не бих заповядал на Червената лисица каквото и да било.

— Не можете лесно да ме измамите, капитане.

— О, а вие вече успяхте да го сторите веднъж, мисис Мур, нали?  
Тихият въпрос бе зададен толкова спокойно и любезно, че по гърба ѝ полазиха тръпки. Той прекоси стаята и надникна през един от тесните прозорци, с ръце на бедрата.

— Само формално ли сте омъжена за Джон Мур, Кендъл?

Устата ѝ изведнъж пресъхна. Не можеше да отговори.

Той се обърна и гласът му прогърмя заплашително:

— Е, Кендъл?

Не го оставяй да те сплаши! — напомни си тя. Дръж се... дръж се с достойнство.

— По закон съм негова съпруга — хладно отвърна тя. — Но всъщност, капитан Маклейн, вие не бихте разбрали...

— О, мисис Мур, умирам от желание да разбера — промърмори той подигравателно. — Моля ви, разяснете ми ситуацията.

Грешка направих като седнах — помисли си Кендъл. Той бавно закричи зад нея. Тя го усещаше като огън, който изгаря гърба ѝ. Всяка негова стъпка предизвикваше тръпки по гърба ѝ, а всеки пристъп от тръпки все повече отслабваше решимостта ѝ да запази самообладание. Не искаше да забележи страха ѝ, въпреки това желанието ѝ да се обърне към него бе огромно. Но не биваше! Не биваше той да разбере как ѝ въздейства. И все пак трябваше да преглътне, преди да проговори — чувството бе същото като да остане на място, когато зад гърба ѝ се промъква змия.

— Чакам, мисис Мур.

Шепотът докосна ухото ѝ като огън. Но тя не помръдна.

— Много е просто, капитане. Родена съм край Чарлстън. Когато Южна Каролина се отдели от Съюза, разбрах, че войната е неизбежна. Не исках да остана на север, когато...

— И съпругът ви по случайност се оказа след вас? — язвителният въпрос долетя от дъното на колибата. — И се намеси точно в момента на... истината, така да се каже?

Кендъл замръзна:

— Да.

— Но вие ми казахте, че нямате съпруг.

— Аз... аз ви излъгах.

— Това вече го вярвам!

Тя извика, когато пръстите му се вплетоха в косата ѝ и болезнено извиха врата ѝ назад. Бе застанал зад нея с разтворени крака — сякаш мускулести стълбове — и бедрата му докосваха раменете ѝ, докато я държеше безмилостно. Извиси се над нея, приковал поглед в очите ѝ с яростна стоманеносива злоба. Тя не се опита да се освободи от хватката му, вдигна брадичка и отвърна на погледа му с нажежен син пламък.

— Ти, самовлюбено магаре! Никой не те преследваше! — Думите ѝ завършиха с писък, защото пръстите му се впиха още по-силно в косата ѝ, той злобно я дръпна и със замах я отхвърли от себе си.

— Тогава ми обяснете, мисис Мур, как така се случи, че бях хвърлен зад борда и се озовах в ледените води без надежда за спасение, ката давец се плъх. Ако в тинята ви се стори зле, опитайте да стоите гола в морето посред зима.

Кендъл политна напред от силата на удара му. Изправи се и се обърна към него. Наистина бе глупаво да стои с гръб към такава змия, независимо от обстоятелствата. А докосването му я лишаваше от самообладание. Трябваше да се успокои! Трябваше да поговори разумно с него и да потисне страха и яростта си.

Стоеше изправена и го гледаше с ясното съзнание, че гневът му е като осезаема сила в пространството между тях. Но тя бе твърдо решила да победи.

— Сър — каза студено, — вие бяхте изваден от водата, и то от янки, ако смея да добавя. Както виждам, жив сте. Дали ще ми повярвате, или не е без значение. Случаят отдавна е минало и смятам, че вече осъществихте дребнавото си отмъщение. Бях отвлечена от диваци, замъкната в някакво блато, изплашена до смърт от тинята и бита по най-унизителен начин. Ако някой трябва да си отмъщава, то това съм аз, капитан Брент Маклейн. Сега ви моля, сър, като войник на Конфедерацията, като капитан на служба на Юга, да престанете с детинските си глупости и да предприемете необходимото, за да ме закарате до някое южно пристанище колкото е възможно по-скоро!

Няколко мига той я гледа невярващо, после се засмя и отметна назад кестенявата си коса.

— Детински глупости, така ли?

Гласът му звучеше меко. Тя малко се поотпусна.

— Капитане, знам само, че всеки офицер от флотата на Конфедералните щати би трябвало да помогне на една дама от Юга, изпаднала в беда.

— Мисис Мур, абсолютно сте права. — Той нехайно пристъпи към нея с ръце върху бедрата си, оценявайки я с усмивка, която накара сивите му притворени очи да придобият тъмен оттенък. — Ние от флотата на Конфедералните щати наистина се опитваме да бъдем галантни с дамите, изпаднали в беда. Но ми се струва, че напоследък е по-трудно да се открие една истинска дама, отколкото чифт копринени чорапи в Джаксънвил.

Гласът му бе съблазнително плътен и приятен. Дори тук, в пустошта, ухаеше на море. Докато говореше, той продължи бавно да крачи и накрая спря точно пред нея. Тя вдигна поглед, хипнотизирана и упоена от дрезгавия му глас. Изведнъж се бе променил. Разбира се! Тя му бе напомнила за честта на Юга. А той можеше да бъде джентълмен, когато поискаше. С широките си рамене и обшитата със злато униформа на капитан от Конфедерацията, с изсечените си черти, озарени от съблазнителната, леко подигравателна усмивка...

Кендъл бе напълно изненадана, когато силните му ръце се впиха в раменете ѝ и я разтърсиха толкова силно, че косата ѝ се разпиля по гърба и очите ѝ бяха принудени да срещнат неговите.

— Така, както аз виждам нещата, вие се държахте към мен не по-добре от евтина мръсница и интригантка...

Думите му бяха прекъснати от болезнен шамар. — Кендъл освободи раменете си, вдигна ръка и го удари толкова внезапно, че той нямаше време да се опази от безумната ѝ ярост.

— Долен проstack! Тъпо копеле! — изсъска тя. Ругаеше, за да обуздае страха, който се надигна в нея, когато видя как той здраво стисна челюсти и как очите му се свиха в стоманени процепи и загубиха привидното си равнодушие. Дланта ѝ бе оставила червена следа върху загорялата кожа на изсеченото му лице. Устните му побеляха, той напрегнато ги стисна и отвърна на погледа ѝ. Изведнъж протегна ръка и я сграбчи за китката като змия, която досега се бе спотайвала.

— Пусни ме! — Тя отчаяно се задърпа.

Със свободната си ръка сграбчи ръката му и заби нокти в нея. Като обезумяла го зарита, дивите ѝ удари попаднаха в глезените му и

той изръмжа от болка.

Но по същия начин, както бе хванал китката ѝ, той сграбчи крака ѝ и тя полетя във въздуха, изгубила равновесие. Усещането за полет трая само секунда — в следващия миг се чу рязко тупване и тя се озова зашеметена по гръб на пода.

Преди да успее да надигне натъртеното си тяло, той стовари тежестта си върху нея и я възседна през кръста в хватка, от която бе невъзможно да се измъкне. Тя задъхано изруга. Погледна в суровата, безмилостна стомана на очите му и по-скоро първичният страх, отколкото смелостта, я накара да продължи борбата. Отчаяно се опита да се освободи от желязната хватка на краката му, като се извиваше и махаше към него с юмруци. Той тихо изруга, удивен от дивата ѝ сила, но все пак успя да я усмири, да вдигне китките ѝ високо над главата и да ги хване здраво само с една ръка.

— Мадам, предложихте ми нещо миналия декември, но така и не ми го дадохте. Е, скъпа, вече си в друго пристанище. С джентълмена, когото смятахте да измамите.

Тя лежеше неподвижно, но той усещаше съпротивлението — гърдите ѝ се повдигаха предизвикателно, бедрата ѝ се притискаха към хълбоците му. Както онази нощ тя предизвика в него диво желание, което завладя мислите и помрачи разсъдъка му. Беше красива. Дори сега, когато го гледаше, а омразата придаваше на кристално-сините ѝ очи блясък на скъпоценни камъни, той не можеше да мисли за нищо друго, освен за това, как устните ѝ се бяха отдали на неговите с колебание, но и със страстно удоволствие, как тялото ѝ бе оживяло при докосването на ръцете му, как пищните ѝ гърди се бяха притискали към него...

Но тогава едва не ме уби — припомни си той. Беше го довела до състояние на пълна забрава и животинска страст, само за да види поражението му.

— Наистина, мисис Мур, не разбирам защо се съпротивлявате толкова много тази вечер. Миналия път бяхте повече от благосклонна да приемете прегръдките ми. Какво? Да не би сега наблизко да няма янки, които да ви измъкнат от ръцете на съдбата?

Тя замръзна, очарователните ѝ очи предизвикателно го гледаха. Засмя се неуверено:

— Капитан Маклейн, може и да не повярвате, но за мен янките са толкова отвратителни, колкото и вие. Така че правете с мен каквото искате. Не мога да се боря с вас. Няма дори да се съпротивлявам.

Продължи да го гледа, като се молеше да го е засрамила и съвестта му да се е събудила. Той я загледа със загадъчен поглед, който не ѝ говореше нищо. Силните квадратни челюсти и пълните му устни не изразяваха нищо. Повдигнал подигравателно вежди, той запита:

— Няма да се съпротивлявате?

Кендъл усети как горещина залива лицето ѝ. Спомни си ясно онази нощ в Чарлстън. А двубоят между тях продължаваше. Тя почувства силните бедра, яките ръце, които я държаха в интимна хватка. Както онази нощ усещаше топлината и мъжественото му излъчване. Пулсът му биеше силно в мускулестия му врат и тя разбра, че е обзет от напрежение и възбуда. През тънкия плат на роклята си и грубите му панталони усети туптенето на неговата надигаща се мъжественост.

Преглътна. И двамата го усещаха, докато се гледаха в очите.

Той бавно се усмихна — леко движение, което изкриви устните му, но не се отрази в суровата стомана на очите му. Изведнъж освободи китките ѝ, постави длан до главата ѝ и затисна с пръсти косата ѝ. Лявата си ръка сложи върху гърдата ѝ и погали зърното с палец. Платът на роклята ѝ не му пречеше. Почувства как при допира зърното се втвърди, усети съблазнителната закръгленост и топлина, буйните удари на сърцето ѝ. Тя не се възпротиви, остана неподвижна, в очите ѝ се четеше лека промяна — все още не се примиряваше, но дали бе изплашена?

От мен ли се страхува, питаше се той, или от себе си?

Внезапно му се прииска да я погали по бузата. Да ѝ прошепне нежно в ухото, че красотата ѝ го опиянява и обърква, че нежното ѝ гъвкаво тяло го привлича и омайва.

Той диво прехапа устни, от тях потече кръв. Тя беше жената, която лукаво го измами. И сега дори пак умишлено съблазняваше душата му. Наведе се още по-близо към нея, устата му почти докосваше нейната.

— Да правя каквото искам, така ли, Кендъл?

— Не мога да ви спра — прошепна тя.

— Повторение на Чарлстън? — промърмори той.

Тя сякаш не можеше да накара устата си да проговори. Устните ѝ едва оформяха думи.

— Не мога да ви спра — повтори.

Изведнъж устните му грубо се нахвърлиха върху нейните.

Езикът му се гмурна в устата ѝ, без да чака покана, и тя усети вкуса на кръвта му. Промърмори нещо в знак на протест срещу това нахлуване, но сърцето ѝ биеше лудо, тя едва дишаше, останала без сили от задушавачното усещане. Опита се да се извие и да го удари, но ръката му здраво притискаше косата ѝ към пода. Тя сграбчи гърба му и отчаяно заби нокти в силните му, потръпващи мускули. За миг той прекъсна атаката си, после отново продължи. Но жестокостта му бе изчезнала. Устните му започнаха да се движат със старание, галейки нейните рани, които изискваха грижи. Кендъл стана жертва на внезапната промяна в докосването му, тя потръпна и се предаде, открила, че въпреки волята си все още изпитва желание към него.

Най-после той надигна глава. Лицето му бе напрегнато, а гласът — рязък, когато проговори:

— Това, което започна в Чарлстън, свършва тук.

Тя успя да долови, че у него се води някаква вътрешна борба. Знаеше, че действително мисли това, което казва. Ако сега отвореше уста и горещо го помолеше, ако го предупредеше за онова, което след малко щеше да открие, той сигурно би станал по-нежен...

Искаше да му каже, но не можеше. Думите не искаха да преминат между треперещите ѝ устни.

Всичко, което можеше да направи, бе да лежи неподвижно. Той стана и решително започна да се съблича — изправи се висок срещу нея, а загорелите му рамене блестяха под тънкия сноп светлина, който се процеждаше през прозореца в дъното на колибата. Сивите му очи бяха тъмни и бурни като нощното море.

Вкаменена, тя го гледеше как пристъпва, как се навежда бавно към нея, тялото му — гъвкаво и мускулесто като на пантера. Той я придърпа към себе си и почна да разкопчава роклята ѝ. Дрезгаво простена от нетърпение, платът не издържа на натиска му и се разкъса.

— Брент... — най-после устните ѝ изрекоха името му, но не успя да каже нищо повече. Затвори очи, а ръцете му докоснаха кръста ѝ, решително погалиха плътта и свалиха пликчетата — единствената дреха, останала на нея.

Тялото му се надвеси над нея. Тя усети нажежена сила. Стегна се, когато коляното му рязко разтвори бедрата ѝ, но дори сега не успя да проговори. Той беше над нея, очите му търсеха нейните. Тя отвърна погледа му, но не можа да каже нищо.

Затвори очи, а устата му отново докосна нейната. Беше нежна милувка. Езикът му облиза устните ѝ. Устните му стигнаха до брадичката ѝ, влажната му, топла уста докосна ухото ѝ, зъбите му нежно го стиснаха. Целувките му възбуждащо бродеха по тялото ѝ. Докоснаха шията, намериха ключицата, после отново се върнаха на устните ѝ.

Времето, разумът, животът... — всичко като че ли избледня, отдалечи се и се преобърна. Сякаш отново беше онази нощ в Чарлстън. Спомените за неговото докосване бяха толкова ясни, толкова приятни. Той я беше заплашвал, беше я предупреждавал, че ще отмъсти, беше водил вътрешна борба със себе си, а тя бе мълчала през цялото време. Сега всичко това вече нямаше значение. Ако е искал да я нарани, той не бе успял. Защото само я съблазни. Целувката върху устните ѝ я оставяше без дъх и без сили да се съпротивлява. Неудържимото движение на езика му донасяше със себе си бурна сладост, изгаряща топлина, която изпълваше цялото ѝ тяло.

Той я целуваше, обхванал гърдата ѝ с ръка. Целуваше я, галеше, докосваше... опияняваше. Изведнъж тя усети, че загорелите му пръсти се вплитат в нейните.

Но това не бе всичко...

Тя чу тих звук. Лек вик, стенание. Идваше от нейните устни. Все още беше нежно, но здраво хваната, докато той продължаваше... отмъщението си. Изгарящите милувки на устата му покриваха тялото ѝ, грапавият връх на езика му се плъзна по втвърдените зърна на гърдите ѝ и като течна лава обиколи долната извивка. Тя трепереше, извиваше се, опитваше се да избяга от сладките усещания, които обхващаха цялото ѝ същество при допира му, напрягаше се да освободи ръцете си, да се извие, да се движи.

О, отмъщение! Той щеше да е безмилостен. Пръстите му останаха здраво сплетени с нейните. Дяволските атаки на целувките му ставаха все по-интимни. Силата и здравината на тялото му я караха да се разтваря. Горещата, разтапяща съблазън на неговите докосвания и милувки покриваше голата невинност на плътта ѝ, мокреше корема



й, оставяше съскащи искри по бедрата, докато намери сърцевината на желанието й. Нито изплашеният вик, който се изтръгна от нея, нито дивите конвулсии, които я обхванаха, можеха да го отклонят от намеренията, от желанието му... От отмъщението му.

Тя искаше да умре. Мислеше, че вече е умряла, че скоро ще умре. Нощта бе избухнала в звезди, в мрак и отново в звезди. Задърпа отчаяно пръстите си, за да се освободи... или да докосне непознатата магия, която искреше така близка и така неразгадаема. Тя извика, извика името му...

Той беше там, върху нея, а устните му — върху нейните. Възпламенен, вкусваше силата на страстта си. Ръцете й бяха свободни — смътно осъзна тя. Също толкова смътно почувства промяната в него, внезапното му напрежение. Усети го — горещият връх на неговата мъжественост бе пред дверите й като нажежено острие. Господи... беше толкова възбудена, не си беше помислила, че...

Изведнъж магията бе изместена от пронизваща болка. Сълзи изпълниха очите й, опита се да не изкрещи, но от устните й се изтръгна стон и тя инстинктивно се изви, за да избегне нападението.

Не можеше да избяга. Усещаше го. Бяха стигнали твърде далеч. До края.

— Кендъл, по дяволите, Кендъл, малка глупачке, трябваше да ми кажеш, че ти... че ти никога... — дрезгавият му, смаян глас заглъхна, но дланите му обхванаха лицето й и я накараха да го погледне. В очите му се четеше учудване и сива буря бушуваше в тях.

— Ако ти бях казала, какво? — прошепна тя. — Щеше ли да ме пуснеш?

— Аз...

— Щеше ли да ми повярваш?

— По дяволите! — простена той яростно. Мускулите му се бяха стегнали в твърди възли, които я обгръщаха безмилостно. Но не можеха да се върнат. Тя не можеше да се върне.

— Щеше ли? — настоя тя.

— Не! — заяви той. — Но щях...

— Щеше да бъдеш по-нежен? — запита тя с ирония. Господи, цялата пламтеше. Гореше от болка... и от нещо друго. Течната лава, която той бе отприщил в тялото й, продължаваше да бушува. Нуждата, която за малко да задоволи...

— Щеше ли да ме пуснеш? — попита тя.

Очите му — тъмни, бурни, страстни — се вгледаха в нейните.

— Не! — изстреля той, стисна зъби и затегна хватката. — Не, нямаше да те пусна, и сега не мога да те пусна.

Накъсан стон се изтръгна от нея. Тя сведе мигли.

— По дяволите, Кендъл, не мога да те пусна! — повтори той, а тя не знаеше как да му каже, че не иска да я пусне. Че дори в този момент копнее да я люби.

— Прегърни ме — прошепна той меко. — Прегърни ме силно... целуни ме...

Устните му отново се впиха в нейните. Той вкуси солта на сълзите ѝ. Пръстите му нежно погалиха бузата ѝ и се вплетоха в косата ѝ. Погледите им се срещнаха. Притворила клепачи, тя протегна ръце и го прегърна силно.

Той усети натиска на ноктите ѝ, но вече знаеше, че не иска да го нарани. Започна да се движи, като сдържаше ненаситния глад, безразсъдното желание, което тя предизвикваше у него. Огънят, който бушуваше в слабините му. Господи, да се движи толкова бавно беше мъчително. Напрежението на тялото ѝ понамаля, от устните ѝ се изтръгна тих звук.

— Кендъл? — настоятелно прошепна той името ѝ.

Тя наведе глава и я зарови в шията му, неспособна да го погледне. Но тялото ѝ вече се поддаваше на неговото, извиваше се, полюшваше се в ритъм. Той усети копринения допир на гърдите ѝ до своите, почувства как пръстите ѝ отново сграбчват раменете му...

Изведнъж му бе дала свободата да лети.

Страстта, която досега бе потискал, избухна. Ръцете му се плъзнаха надолу по гърба ѝ, обхванаха меките извивки на ханша ѝ и я придърпаха, за да посрещне мощните му тласъци. Тя инстинктивно се притисна към него, огънят, който го мъчеше, обхвана и нея, пламна между тях, погълна и двамата и завладя света около тях.

За Кендъл не съществуваше нищо друго освен мъжа и усещането. Миналото избледня, животът изчезна. Тя препускаше, възседнала нощните ветрове, тъмнината и неудържимия глад, стремежа, който я бе обзел, смаяна пред чудото, усещаше, че копнее за някакъв неизвестен сладък край, до който не се бе докосвала...

Наслаждаваше се на странната красота на прелестното мъчение и удоволствие, умираше по малко от желанието за завършек.

Той дойде. Миг на пълен екстаз и забрава — съществуваше само сладкият нектар, който избухна в тялото ѝ и я остави лудо разтреперана, тръпките, които я заливаха една след друга, и пътуването надолу през снежни облаци към поле от нежно задоволство.

Брент нададе дълбок победен вик. Тя усети как тялото му се втвърдява, напруга, втвърдява... Топлина се разля отново по нея, изпълни я, обгърна я. Тя лудо се разтрепери в обятията му...

После прегръдката му се отпусна. Плавно.

Той внимателно се претърколи настрана. Не я докосваше, но тя го усещаше до себе си. Той се облегна на лакът и се вгледа в нея — сега, когато страстта му бе задоволена, любопитството му се събуди.

Кендъл затвори очи, опита да се отдръпне от него и извика възмутена, когато той безмилостно я дръпна обратно. Тя го беше пожелала. И то отчаяно. Магията беше прекрасна и тя все още бе във възторг от усещанията, които я доведоха до най-великото — екстаза.

Искаше да го запомни. Да се скрие в себе си. Да се наслади на спомена, докато е пресен, да създаде от него мечта.

Но повече от всичко искаше да се свие на пода. И да умре. Всичко се бе случило, защото той я мразеше. Искаше да ѝ отмъсти. Беше я използвал. Беше довършил започнатото от нея преди много време в Чарлстън.

Никога нямаше да разбере колко голямо е било отмъщението му. Тази мисъл предизвика нови мъки в нея.

Тя стисна очи, дългите ѝ мигли легнаха върху бузите като преграда, от която отчаяно се нуждаеше. Не искаше да се изправи срещу него, нито пък срещу въпросите му, които щяха да бъдат не по-малко настоятелни от горещата му страст. Не искаше да се изправи пред унизителния факт, който и двамата съзнаваха — че само първото му докосване тази вечер бе насилствено.

— Кендъл...

— Недей...

— Кендъл...

— Получи всичко, което искаше — получи си отмъщението.

— О, не, мисис Мур — меко каза той, — това е само началото.

— Брент...

— Отвори очи, Кендъл — произнесе той решително. — Трябва да поговорим.

## ГЛАВА ПЕТА

Ако някога в живота си Кендъл бе изпитвала непреодолимо желание да избухне в плач, то бе сега. И ако някога бе взимала твърдо решение да не го прави, то също бе в този миг. Затвори очи и продължи да лежи неподвижно в прегръдката на Брент.

— Пусни ме — произнесе след миг тя безизразно и тихо добави: — Моля те.

Прегърна я още по-здраво, но само за миг. После за нейна изненада и облекчение той я пусна. Тя легна по гръб с ръце върху гърдите и леко повдигна едното си коляно.

Брент я погледна учуден, разкъсван между гняв и вина. Пак го беше измамила. Изглежда бе писано тази странна омайваща жена никога да не го остави на мира. В нея имаше нещо повече от това, което бе готов да признае.

Лунен лъч падна върху атлазената ѝ кожа с цвят на магнолия. Изглеждаше като картина от ренесансов художник. Съблазнителната стойка, която бе заела, за да се предпази, сякаш бе самият образ на откраднатата невинност. Лежеше на пода, а златистата ѝ коса се спускаше на разпилени къдрици върху раменете и гърдите и подчертаваше красотата, младостта и прелъстителната ѝ непорочност. Миглите ѝ падаха като ветрило върху бузите, а лунната светлина им придаваше загадъчност. Позата ѝ го изкушаваше със своята невинност. Сребърната светлина се плъзгаше по гладката равнина на корема ѝ и очертаваше красивите извивки на бедрата и удължените ѝ хълбоци. Искаше му се да я докосне, да вкуси от сребрилата коприна на плътта ѝ. Въпреки че толкова скоро бе намерил удовлетворение, у него отново се надигна копнеж.

Тихо се изправи. Тя чу леките му стъпки, когато отиде да вземе панталоните си. От ъгъла на стаята той донесе едно одеяло и приклегна, за да я завие. Тя отвори очи, блеснали от лунната светлина, и го погледна с изненада. После миглите ѝ отново се спуснаха, тя сграбчи одеялото и тихо прошепна:

— Благодаря.

— Недей да ми благодариш — рязко отвърна той. — Искам да чуя разказа ти.

— Какво не знаеш? — попита тя с горчивина.

— Омъжена ли си, или не за този янки?

— Омъжена съм.

— Защо?

— Защото бях продадена — безизразно изрече тя. Все още не желаше да повдигне мигли и да го погледне. — Като най-обикновена робиня.

— Принудиха те да се омъжиш за него?

— Да.

Брент нетърпеливо изръмжа.

— Никой не може да те принуди да кажеш „да“ на брачната церемония.

Тя отвори очи и му хвърли поглед, в който гореше гняв.

— Така, както вие си го представяте, капитане, не. Но за съжаление не всички сме се родили мускулести мъже с такава сила и самоувереност, че да се обявим за неприкосновени.

— Разбирам — сухо рече Брент. — Пребили са те от бой и са те замъкнали пред олтара.

— Не — хладно отвърна Кендъл.

Затвори очи и се опита да му даде гръб. Но той нямаше намерение да я остави на мира. Тя усети как седна с кръстосани крака на пода до нея. Почувства ръката му върху рамото си, широката му длан дръпна одеялото, което тя притискаше към себе си.

— Обърни се, Кендъл. Искам да знам какво точно правеше на моя кораб миналата зима. И защо току-що обезчестих девица, омъжена отдавна.

Тя се извърна към него толкова бързо и неочаквано, че той напрегна мускули, за да посрещне нажежената злоба, която искреше от очите ѝ.

— Обичали ли сте някога, капитане? — попита тя студено. — Не жена, а брат, приятел, майка си, може би? Ако сте обичали, ще разберете. Любовта е по-силна от изобретеното дори от най-вещия оръжеен майстор оръжие. Когато обичан човек е в опасност, ще

откриеш, че си способен да извършиш неща, които иначе не би направил.

Той присви сивите си очи, но суровото му безпристрастно изражение не се промени.

— Продължавай. Чакам.

Кендъл стисна зъби и обърна поглед към тавана.

— Какво чакате, капитане? Чухте всичко, което имах да кажа. Баща ми умря. Майка ми се омъжи повторно. За негодник в елегантен редингот. Плантацията даваше добри доходи, но той успя да ги пропилее само за няколко години. Продаде всичко мъртво, което имаше за продаване, и се обърна към хора от кръв и плът. Сигурно за мен са му предложили по-висока цена, отколкото за сестра ми. Достатъчно висока, за да ми обещае писмено, че Лоли ще остане непокътната от алчността му, ако аз покрия сметките.

Той остана в мълчание толкова дълго, че тя извърна глава, за да го погледне.

Седи също като Червената лисица — мина ѝ през ума — с изправен гръб, а раменете му — широки и правоъгълни. Гърдите му все още бяха голи, плътта — стегната и мускулеста. Ръцете му лежаха върху коленете, единствено задебелите му дълги пръсти, които се свиваха и отпускаха, издаваха някакви чувства.

— Все още не си ми обяснила всичко — напомни ѝ той, гласът му беше жестоко студен, също като нейния.

— Не предполагам, че трябва да ти обяснявам — отвърна тя. Искаше ѝ се думите да прозвучат подигравателно и хапливо, но въпреки всичко, което се бе случило между тях, разговорът стигна до неминуемата болезнена кулминация. Червенина заля бузите ѝ и извителните ѝ думи прозвучаха като шепот.

— Не е нужно да ми обясняваш очевидното — произнесе той бавно и без капка милост. — Но макар все още да ми предстои удоволствието да се срещна в пълно съзнание със съпруга ти, достатъчно съм чувал за него, за да разбера, че той вдъхва уважение сред хората. Мозъкът ми не побира мисълта как е възможно човек, който е заплатил за жена си огромна сума, да я остави недокосната в продължение на години.

— Три години, ако трябва да бъдем точни — озъби се Кендъл. Стисна здраво челюсти, като видя, че подигравателната ѝ забележка не

наруши безсърдечната му решителност. Само я погледна още по-мрачно и заплашително. Тя сведе очи към ръцете му. Беше свил юмруци така, че кокалчетата на пръстите му изглеждаха бели на фона на загорялата кожа. Тя преглътна и нервно прехапа устни, после изрече думите, които той очакваше да чуе.

— Джон Мур изглежда добре, но не е. Преди няколко години пипнал малария, от която едва оцелял. Никога не се възстановил напълно. Страда от мускулни спазми и остро главоболие. И от... пълна импотентност.

Най-после нездрав интерес трепна в присвитите очи на Брент.

— И ти беше тръгнала да бягаш от него, заради неговата импотентност?

Обвинението така я изуми, че тя остана слисана. После по тялото ѝ като вълна се надигна ярост. Несправедливата му груба забележка предизвика у нея диво безумие. Тя скочи на крака, забравила одеялото, забравила всичко в решимостта си да изтрие злобното презрение от студеното му, самоуверено лице. Мъчителният гняв я накара да изкрещи и да се нахвърли върху гърдите му с юмруци.

— Проклето копеле! — изсъска тя, но ядният шепот заглъхна заедно с лудите удари, когато той я затвори в обятията си като в клетка. Притисна я към себе си и буреносносивите му очи срещнаха нейните. Голите, бели като сметана възвишения докоснаха неговите твърди, покрити с кестеняви косъмчета гърди и той грубо и болезнено ѝ напомни за близостта, която преди малко бе споделила с един презиран мъж. Близост, която той нямаше нищо против да повторят...

Възможно ли е това да е същият човек? — запита се тя за миг. Нежният любовник сега се бе превърнал в студен, изпълнен с презрение непознат...

Отново се опита да се отдалечи от него, без да му причини болка. Той беше по-безмилостен от всякога. Когато проговори, мрачно свитите му устни едва помръдваха и дъхът му жегна лицето ѝ.

— Като си се омъжила за янки, какво правеше в Чарлстън в деня, когато Южна Каролина се отдели от Съюза?

Кендъл успя да притисне длани към гърдите му, но това не ѝ помогна. Ръцете му се плъзнаха към кръста ѝ и той я придърпа още по-близо до себе си. Сви единия си крак в коляното, а другия протегна зад



нея. Одејалото падна около бедрата ѝ и тя испита онази позната страшна уязвимост.

— Кендъл!

— Бях се върнала вкъщи, капитан Маклейн. Чарлстън е моят дом. Знаех, че Южна Каролина ще се отдели, ако Линкълн бъде избран. Трябваше да се върна. С помощта на един приятел убедих Джон, че се налага да посетя майка си, за да не би след изборите да започнат военни действия. Бях решила да изчезна. Нямах представа, че ме е проследил.

Той повдигна вежди и мрачно се усмихна. Изглежда му беше забавно.

— Значи така се натъкна на мен. И реши да ме използваш, за да избягаш от човека, за когото си законно омъжена?

— Да! Точно така! — пламенно извика Кендъл и се дръпна назад. Той само я стисна още по-здраво. — Това не беше заговор.

— И все пак ме измами.

— Да! — изкрещя тя отново. — И не си позволявай да ме съдиш! Бих измамила всекиго — дори Бог, — за да избягам. Не знаеш какво ми беше. Не знаеш какво преживях, не знаеш... не знаеш...

Гласът ѝ секна и гневът ѝ неочаквано се стопи. Тя сграбчи раменете му, отпусна се до него и зашепна горчиво:

— Ти си несломим, капитан Маклейн. Притежаваш груба, необикновена сила, с която поставяш хората на колене. Не знаеш какво е да те мразят, да те измъчват и обиждат само защото си млад и здрав, защото си нечия собственост.

За миг я притисна още по-силно към себе си, но тя не обърна внимание. Потръпваше до него, едва осъзнавайки топлината и сигурността на тялото му, приятния мъжествен мирис на гладкото и загоряло рамо под бузата ѝ. Трепереше силно, дори се тресеше, но нямаше да си позволи да заплаче. Нито пък щеше да го моли да ѝ повярва, да я разбере и да ѝ прости.

Изведнъж усети, че той помръдна. Едната му ръка остана върху извивката на бедрото ѝ. Другата се раздвижи. Връхчетата на пръстите му леко я погалиха по гърба. Нежно милваха плътта ѝ и я успокояваха. Кендъл не смееше да трепне. Дъхът ѝ замря в гърлото, а той продължи бавните си движения. Приспиваше я, хипнотизираше. Как искаше да го обгърне с ръце, да открие у него силата, която ѝ се бе изплъзнала, да

намери пристанище, защитено от бурите на живота и жестоките измами на съдбата.

„Не!“ — крещеше тя в мълчалива агония. Беше омъжена. Законно свързана с човек, който водеше не война, а сляпа битка срещу Бога и срещу самия себе си. А ръцете, които ѝ предлагаха кратката утеха, бяха на човек, търсец само отмъщение. Мъжът, когото беше измамила, сега мамеше нея. Сдържан и загадъчен, той сякаш представляваше някаква независима сила.

Беше ѝ отмъстил както трябва. Заради него я отвлякоха и доведоха в това блато, гъмжащо от змии. Силната длан, която я галеше сега, бе извършила унижителното отмъщение снощи.

Тялото ѝ настръхна, изненадано от докосването му. Беше я направил своя любовница без любов. А тя му се бе отдала без срам. Беше отвърнала пламенно на желанията му.

Беше се отзовала нежно, страстно и жадно, а той бе човекът, който я унижи и обиди! Сетивата ѝ, непробудени досега, бяха оживели от неговото докосване и бяха предали сърцето, душата и достойнството ѝ.

— Моля те — уморено простена тя. — Казах ти всичко. Истината. Използвах те, но не исках да ти причиня нищо лошо. Моля те, пусни ме.

Той спря да я гали. Пръстите му се вплетоха в косата ѝ, но не за да я наранят или накажат. Дръпна златните къдрици и я принуди да го погледне отново. За момент, който сякаш трая вечно, той се вгледа изпитателно в очите ѝ.

— Истината ли, Кендъл?

— Истината — прошепна тя. — Заклевам се.

Не знаеше дали ѝ вярва или не. Стоманеносивите очи бяха забулени в мъгла, която винаги скриваше душата му. Решително стиснатите челюсти никога нямаше да се отпуснат. Красивите черти притежаваха силата на якото му тяло — грубо изсечено от силата на волята и твърдостта на характера му.

Докато го наблюдаваше, сърцето ѝ лудо се мятеше в гърдите. Все още лежах в нелепо интимна прегръдка, а бяха врагове и едва се познаваха. За миг ѝ се стори, че той отново ще доближи устни до лицето ѝ и ще я пожелае с брутална целувка. А тя не знаеше какво

предпочита. Да остане сама? Да възвърне достойнството и гордостта си?

Или отново да изживее дивата красота на единението с мъж? Бурята от подлудяващи, болезнени копнежи, осъществяването на най-съкровени мечти.

Затвори очи и с усилие си напомни, че той я бе взел само за да си отмъсти. Дори да е изпитвал друго чувство, то е било само низка похот. Той наистина бе способен да я нарани. Тя бе открила душата си пред него и му бе позволила да го стори. След малко, обляна в сълзи, щеше да го замоли да я пусне, защото не може да изтърпи повече тази болка, тази красота, този смут...

Той не се наведе да я целуне, а я положи на пода. Без да мисли, тя сграбчи одеялото и закри с него тялото си като с щит. Чак когато той се отдалечи, се осмели да вдигне мигли.

Беше надянал панталоните си и сега обуваше ботушите. После взе ризата си. Не се постара да я закопчава, само я намушка в колана на панталоните.

— Тръгваш ли? — чу Кендъл собствения си глас.

— Ще се върна — отговори той и се наведе за куртката си.

Кендъл потръпна. Дали от твърдото убеждение в думите му, което я караше да усеща едновременно жар и хлад, което я тревожеше и плашеше? Или пък бе ужасена от това, че той може да излезе и да я зареже като уредена сметка, като платен дълг? Не можеше да бъде сигурна и болката от това раздвоение бе страшна и обезсилваща. Навлажни устни и се опита да прикрие уплахата в гласа си.

— Къде отиваш?

— Да проверя момчетата. Има нови. Не ми се иска някой от младите глупаци да се събуди с гърмяща змия в леглото си.

Обърна ѝ гръб и се запъти към вратата. Тя искаше да го пусне и да повярва, че излизането му е без значение. Но не успя да се въздържи и го повика. Гласът ѝ трепереше, въпреки че се обърна към него студено и предизвикателно:

— Капитан Маклейн!

Той спря с ръка на бравата и се обърна към нея, сивите му очи бяха присвити и изглеждаха тъмни като пушек.

— Какво смятате да... да правите с мен сега?

Известно време той я гледаше с непроницаем израз на лицето, неумолим като гранит на бледата лунна светлина.

Най-накрая проговори, резкият му отговор беше болезнено груб: — Още не знам. Не съм решил.

Той решително затръшна вратата. Кендъл трепна. И докато гледаше след него, усети как я обземат гняв и недоволство.

Чу рязък стържещ звук. Не беше решил какво да прави с нея, но очевидно бе наясно поне в едно: нямаше ѝ доверие. И не беше готов все още да я освободи. Беше спуснал резето. Както и преди, тя си оставаше негова затворничка.

Дълго се взира във вратата. После погледна скута си и одеялото, което прикриваше голотата ѝ. А ето ги и грубите дъски на пода, където бе изгубила девствеността си сред буря от гняв и нежност. Почувства тялото си така, както не бе успяла да го усети, докато той беше наблизил и обсебваше разума и сетивата ѝ с първичната си, жизнена мъжественост. Усети болката. Пронизващото чувство, което се бе върнало да ѝ напомни за оня вихър; за придобитото познание, за невинността и гордостта, които бе изгубила в урагана от страст и мъст.

Даде воля на сълзите си. Плака, докато сините кладенци пресъхнаха, а после сухи ридания продължиха да разтърсват тялото ѝ. А най-лошото бе, че не знаеше за какво точно плаче...

От лагера все още долитаха шумове, когато Брент с един скок прекоси стълбата и присви колене, за да се приземи безшумно. Спря за миг — вълнението, което го бе обзело, поутихна, щом съзря как хората му разговарят оживено, макар и трудно, с индианците. Носеха добро уиски от Кентъки на борда на „Джени Лин“ и го бяха взели със себе си, когато оставиха кораба при устието на реката само с няколко души стража. Южняците и индианците очевидно си пийваха заедно.

Мъжете не забелязаха приближаването му — нещо необичайно за семинолите и за добре обучените му моряци. Брент се намръщи, за да прикрие смеха си и изкрещя заповед, която бързо накара всички да млъкнат и да го погледнат виновно.

— Какво значи това, момчета? Някой янки дори с вързани очи щеше да ви види сметката!

Моряците се изправиха объркани и козируваха. Смутени, семинолите направиха същото. Брент се засмя.

— Свободно, момчета, още е нощ. Но призори индианците идват с нас до кораба, за да ни помогнат да занесем амуниции на войниците в залива. После потегляме към Гълф Коуст. Във Форт Пикънс имат неприятности и ни помолиха да ги подкрепим. Плаването няма да е леко, боят — също.

— Разбрано, капитане — в един глас отвърнаха мъжете. Но не помръднаха от местата си, само подадоха със съжаление недопитите бутилки на червенокожите си приятели. Гледаха го, сякаш очакваха още нещо. В замъглените им очи се четеше любопитство и завист.

— Е, какво? — сопна се той.

Чарли Макферсън пристъпи напред.

— Чудехме се какво става с шпионина на янките. Обзалагам се, че няма да играе повече номера на нищо неподозиращи хора. Нали, капитане?

Брент за миг притвори очи. Въпросът не беше неуместен, нито пък непочтителен. Чарли, Лойд, Крис Дженкинс и Андрю Скот бяха на палубата онази нощ в Чарлстън. Янките бяха ударили с приклад Крис, а Андрю си беше счупил ръката. Чарли не можеше да дойде на себе си дни наред. Лойд едва се възстанови от сабления удар в корема.

Хората му бяха сплотени. Подкрепяха изцяло Конфедерацията, но повечето от тях бяха в екипажа му още преди да го последват в набързо скалъпената флота. Представляваха малка, но силна група, решена на безумно смели начинания, която често успяваше с хитрата си тактика да причини на янките такива щети, каквито дори хилядна армия не би могла да нанесе.

Той им дължеше отговор, но известно време не продума, принуден да вземе мигновено решение, а душата му все още бе обзета от съмнения.

— Момчета, смятам, че сбъркахме в преценката си за тази дама.

Брент изчака всички да осмислят думите му, оглеждаше ги с присвити очи. Те се навъсиха. Раздразнение се прокрадна върху лицето му. Беше сигурен какво мислят. Всички бяха видели Кендъл Мур. И сега го наблюдаваха с разочарование, което говореше по-ясно от думите. Тя бе омайваща. Толкова очарователна, че щеше да излезе от всяка ситуация невредима, толкова красива, че би убедила дори господ, че дяволът не е нищо повече от непослушен малчуган.

Някой се изхили в тишината на огряната от пламъците нощ. Brent настръхна, но преди да успее да продума, Андрю Скот се намеси. Младият артилерист пристъпи напред.

— Готов съм да изслушам доводите ви за това, че сме сбъркали, капитане. — Той се обърна към останалите и се засмя: — Виждали ли сте някога капитан Маклейн оплетен в мрежите на жена? Дамите се тълпят около него като мухи на мед, но още никоя не е успяла да го превземе!

Настъпи кратка тишина. Навъсените лица ставаха все любопитни — и все повече се изпълваха със завист.

— Разказвай, капитане — настоя Макферсън.

— Няма кой знае какво за разказване. Нашата млада дама си е южнячка, родена край Чарлстън. Принудили я да се омъжи насила за янки, тя жадувала да се върне къщи. Използва ни наистина. Но не е искала да ни стори нищо лошо.

Отново се възцари тишина, мъжете се раздвижиха.

Робърт Къти се обади. Беше плантатор от Южна Джорджия, който не се присъедини към Brent, докато президентът Дейвис не призова „Джени Лин“ на служба.

— Какво ще правим тогава с нея, капитане? — Робърт беше джентълмен до мозъка на костите си и за него красивите жени на Юга бяха най-ценното, което Конфедерацията притежаваше. — Не можем да върнем дамата от Чарлстън на жестокия янки.

— Ами ако грешим? — тихо попита Чарли. — Не бива да пускаме на свобода шпионин на янките, още повече пък в някой от южните градове. Представям си на какво е способна жена като тази. Ще завърти на малкото си пръстче някой генерал и ще узнае плановете на цяла войска.

Всички се включиха в спора. Brent вдигна ръка.

— Спокойствие, моля!

Когато млъкнаха, той продължи с вдигната нагоре ръка.

— Оставяме я тук. Ако е шпионин, няма да може да стори нищо лошо. А ако не е... е, поне ще ѝ спестим компанията на янките, докато свърши войната. Червената лисица ми обеща да я пази. Няма сигурна гаранция от думата му. Сега се разпръснете и се опитайте да поспите. И за Бога, не лягайте на земята. Не мога да си позволя да изгубя някой от вас заради гърмяща змия.

Сложил ръце на кръста, той наблюдаваше как хората му се разотиват и приемат гостоприемството на индианците. Чу тихи стъпки зад себе си и мигновено се обърна.

Джими Ематла, чиито тъмни очи бяха леко замъглени, защото не беше свикнал да пие алкохол, се приближи към него.

— Какво има, Джими? — попита Brent на езика мускоги. Индианецът все по-добре овладяваше английски, но от уважение Brent говореше с него на родния му език.

— Взимаме десет души да носят боеприпасите. Аз вода. Десет души и пет лодки. Стигат ли?

Brent се усмихна на наперения индианец, горд със своите мъниста и широка шарена риза от памук.

— Напълно, Джими Ематла. Благодаря ти. Човекът, с когото ще се срещнеш в залива, се казва Харолд Армстронг. Не носи униформа. Казах му да не се появява, докато не се стъмни. Покажи се чак когато го видиш и чуеш крясък на присмехулик. Това означава, че наоколо е чисто.

Джими Ематла кимна, после широко се усмихна. Повдигна полупразна бутилка уиски, разклати я и се загледа очарован в кехлибарената течност.

— Много е хубава огнената вода, Нощен ястреб. Благодарим ти за подаръците, които носиш в знак на приятелство с нашия вожд.

Brent се усмихна, после се поколеба и се зачуди защо го обзема безпокойство. Джими Ематла пъкна бутилката уиски в ръцете му, той я пое, отпи голяма глътка от парещата течност, която изведнъж изпълни гърлото му, и леко се намръщи. Погледна Джими Ематла и сам се изненада от думите си:

— Джими, оставям бялата жена при вашия вожд. Искам да те помоля за услуга. Червената лисица има много грижи. Ще ми се и ти да я наглеждаш.

Зъбите на индианеца просветнаха като бяла лента в мрачната нощ, той се ухили:

— Ще пазя твоята жена, Нощен ястреб. Никой няма да я докосне. Brent наклони глава и тихо прошепна:

— Благодаря.

Индианецът неочаквано се засмя:

— Нощта си отива, бели приятелю. Тръгваш призори. Няма да те задържам, за да можеш да се насладиш на жената, докато имаш време.

Брент сви рамене и надигна бутилката уиски:

— Май първо ще се наслажда на малко огнена вода.

Отново кимна на Джими Ематла, после обърна поглед към огъня. Усети тихите стъпки на отдалечаващия се индианец — семинолите уважаваха нуждата на човек от уединение. Останал най-послед сам, за да подреди хаоса от мисли в главата си, Брент седна пред огъня и се загледа в топлите златисто-оранжеви пламъци.

Би трябвало да се тревожи за войната. Войските на Конфедерацията се справяха добре на юг, но ставаше все по-ясно, че Флорида е в опасност. Щатските власти още в началото бяха превзели някои укрепления, но Съюзът все още държеше повечето от най-важните точки. Съюзническите войски нападаха крайбрежието по всяко време. Наистина още не бяха опитали да проникнат навътре в страната, но с напредването на военните действия все повече войници на Флорида бяха принудени да се бият на север. И въпреки че генералите на съюзническата армия действаха не по-добре от изкуфели старци, флотата на Съединените щати се ръководеше от изключително способен човек — Гидеон Уелс. Той работеше бързо и умно. Досега Брент винаги бе успявал да пробие блокадите на Съюза. Но докога щеше да продължава това?

Той замислено прехапа устни и продължи да гледа огъня. Джаксънвил беше толкова уязвим за атаките на Севера и съвсем близо до Сейнт Огъстин и дома му. Флорида разчиташе на подкрепата на конфедералното правителство в Ричмънд, в замяна на това мъжете на Флорида воюваха за южните идеали далеч от дома си.

— Какво става с нас, галантните южняци? — произнесе той. — Май сме галантни глупаци. Не можем дори да докоснем идеала, за който се бием.

Кендъл. Дори Кендъл. Гласът ѝ бе изпълнен с благоговение, когато говореше за Юга. Би могла да бъде разпален участник в събранието, което така яростно бе призовавало за отделяне... а може би просто беше умела лъжкия.

Не. Това, което му разказа не можеше да е лъжа. Почти беше изнасилил девица. „Не“, защитаваше се той, „не я изнасилих“. Но



беше решил да я има независимо от протестите ѝ и бе изпълнил намерението си. И двамата знаеха, че не би приел никаква съпротива.

А всичко, което бе мечтал да докосне и усети, беше истинско. Огромната жива страст, която бе почувствал у нея, беше истинска. Бе извикала от болка при нахлуването му, но не беше успяла да потисне вълната на собствената си чувственост, вълната, която лекуваше болките и се издигаше високо, за да се разбие на брега във величествени пръски от бляскаво удоволствие...

Той отпи още една глътка уиски, а мускулите му се свиха при мисълта за нея. Джими Ематла беше прав. Трябваше да тръгне призори, а още седеше край огъня с бутилка уиски за компания, докато тя го чакаше на по-малко от сто фута.

Но как ли го очакваше? С омраза и гняв? Или с желание да изпита отново страстта, която току-що се бе научила да задоволява? А може би се питаше дали е успяла да го измами със съзливата си история? Ами ако бракът ѝ е хитра измама, скроена от хората, които нападнаха кораба му...

Той притвори очи и огънят се превърна в безформена жълта мъгла. Бракът беше истински. Беше разпитал в Чарлстън и му бяха казали, че Кендъл Мур е съпруга на Джон Мур от флотата на Съединените щати.

Брент унило погледна бутилката и изпи останалата течност. Изправи се и я хвърли, вече празна, в огъня. Тихо премина през лагера и се изкачи по стълбата към колибата. Тялото му бе изтъкано от жар и стегнати възли. Както и да го очакваше, той не можеше да стои далеч от нея.

Колибата беше тъмна. Той постоя на прага, докато очите му свикнаха с мрака. Беше тихо. Най-после забеляза, че тя лежи в дъното, завита с одеялото.

Той свали ботушите си и тихо прекоси стаята. Внимателно коленичи до нея, като се чудеше дали това не е преструвка, за да го изненада неподготвен. Но когато я докосна нежно по рамото, тя леко се обърна към него и от гърдите ѝ се откъсна въздишка. Миглите ѝ лежаха като черно ветрило върху бузите. Изтощена, беше потънала в дълбок сън. Накъсаната въздишка бе дошла след порой от сълзи.

Брент замислено се вгледа в лицето ѝ. Нежната, деликатна красота на чертите ѝ правеше впечатление дори на бледата лунна

светлина и вълнуваше душата му. Безупречната ѝ кожа беше чиста, съблазнителна и гладка като алабастр. Искаше му се да зарови пръсти в разпилените златисти коси, които се стелеха около нея. Но не го направи. Продължи да я гледа, окъпана в меките лъчи на луната. Когато тя се извърна към него, одеялото се смъкна и пред погледа му се разкриха раменете и примамливите възвишения на гърдите ѝ. Отново усети напрегнато свиване на мускулите. Извивките на крехките рамене, лекото повдигане на твърдите млади гърди го караха да губи самообладание. Но беше решил да се ръководи от разума, а не от нагона си.

Война бушуваше в него.

И докато я гледаше на лунната светлина, той с изненада осъзна, че не е облякла роклята си. Не се беше въоръжила с дрехи срещу него. Разбира се, стискаше одеялото пред себе си като щит. Но в съня ръцете ѝ се отпуснаха. Пръстите се разтвориха. Одеялото падна настрана. Само красивото ѝ лице си оставаше все така неспокойно. Дори сънят не можеше да облекчи болката и скръбта, изрязали бръчка върху челото ѝ, нито да изтрие засъхналите по бузите сълзи. На колко ли е години? — зачуди се Брент. — На осемнайсет? Двайсет? Двайсет и две най-много. Твърде млада, за да изглежда толкова измъчена.

Той стана и свали дрехите си. Сгъна ги грижливо. Желанието препускаше през него, но той обузда горещите талази, които се бяха надигнали неканени.

Причината да легне спокойно до нея и гальовно да я придърпа към себе си, не беше решимостта да остане безучастен, а изненадващото чувство на нежност, нахлуло в душата му.

Той легна на една страна и положи глава върху протегнатата си ръка. С другата я прегърна и постави длан върху гладкия ѝ корем. Дългата, копринена линия на гърба ѝ докосна гърдите му, хълбоците ѝ се сгушиха до бедрата му. Той усети мъчителна болка дълбоко в себе си, но реши да не ѝ обръща внимание.

Харесваше му да лежи така. Харесваше гладката мекота на кожата ѝ, когато се допираше до него — топла и отзивчива. Харесваше извивката на хълбока ѝ, притиснат до твърдите му бедра. Инстинктивното надигане на неговата мъжественост не представляваше опасност за нея сега. Изглежда и тя се наслаждаваше на женствения уют, който Кендъл без да знае предлагаше.

Отдавна не беше спал с жена. Отдавна не беше лежал сред нежни, виещи се около него кичури коса, обгърнат от нежен аромат, който дава спокойствие и уют.

И никога не беше спал с жена, която да му въздейства като Кеңдъл; която да изпълва тялото и душата му с гняв... и с копнеж; която да го предизвиква и вбесява и да събужда в него страст, лишаваша от разсъдък...

Брент затвори очи и леко се раздвижи. Тя несъзнателно отвърна на движението му и нагласи тялото си по-удобно до неговото. Сгуши се в мъжката му прегръдка.

Той леко повдигна ръка към дълбоката долина между гърдите ѝ. Пръстите му усетиха тихото туптене на сърцето ѝ и през тялото му премина тръпка. Желаше я и щеше да я има.

Но можеше да почака. Да потисне треската на тялото и разума чрез сън. С въздържание да я държи в обятията си и да се надява, че свежият нощен въздух ще отрезви душата му и ще му помогне да открие дали красивата пленница е ангел или хитра лисица... или пък най-коварното оръжие, което някога Северът е насочвал срещу Юга.

## ГЛАВА ШЕСТА

Стана ѝ студено и тя се раздвижи. Леки тръпки преминаха по тялото ѝ и разкъсаха топлия пашкул, в който бе толкова уютно.

Все още полусъннена, усети нещо необичайно. Една ръка я галеше нежно по гърба, плъзгаше се лениво по раменете и гръбнака ѝ, кръжеше бавно около вдлъбнатината над закръгления ханш. Тръпките преминаха в треска. От деликатното докосване в нея се надигаха огнени вълни и оставяха след себе си гореща диря в леда, който смразяваше тялото ѝ.

Огънят се плъзна по гръбнака и спря за малко върху тила. Продължи надолу... жигосваше плътта ѝ и раздухваше пламъци, които проникваха дълбоко в нея, после се разпиляваха и отново тръгваха по гръбнака.

Тя се виеше и стенеше от приятното усещане, но продължи да се наслаждава на дрямката.

Дрезгав, настойчив шепот изпълни с топлина ухото ѝ.

— Събуди се, Кендъл. Почти съмна. Искам те отново, преди да тръгна...

Гласът я накара да се събуди напълно, протегна се и отвори очи. Беше усетила студ, защото одеялото бе дръпнато настрана. А огънят в тялото ѝ бе запален от мъжа зад нея.

Колибата вече не беше осветена от сребърните лъчи на луната. Мъгливи оранжеви и алени отблясъци се опитваха да надвият мрака.

Ръката му докосна рамото ѝ, нежно я обърна по гръб и тя видя лицето на мъжа и дълбоките тъмносиви очи, които подигравателно наблюдаваха съпротивата ѝ. Страстта му бе гола и неприкрита — също като решителния поглед, който не търпеше възражения. Кендъл затвори очи и преглътна. Съзнаваше, че би било смешно да се противи. Гореше от желание за него. Той я прелъсти, докато тя спеше и сега бе прекалено късно да скрие потръпването на тялото си и да се отрече от пламенните ласки, с които вече бе отвърнала. С какво удоволствие би

му отказала! Да можеше да лежи безчувствена и да го гледа с презрение, каквото и да вършеше с нея...

Но дори грубото му настървение я възбуждаше. Караше я да копнее по неописуемото усещане, по жаждата, която се разливаше по тялото ѝ като живак и я зашеметяваше...

Той си тръгваше. Току-що бе казал, че я е събудил, защото си тръгва. А още не ѝ беше съобщил какво смята да прави с нея. Припомни си, че я бе взел само от желание да си отмъсти.

Без да отваря очи, попита:

— Пак ли отмъщение, капитане?

Той дълго не отговаряше. Тя вдигна поглед и видя, че я наблюдава замислено и с любопитство. Но в мига, в който очите им се срещнаха, той се усмихна, наклони глава към нея и прошепна до устните ѝ:

— Не. Този път не е отмъщение. А желание.

Устните му настоятелно се впиха в нейните. Опита вкуса им, проучи всеки милиметър и закачливо ги ухапа. Облиза ги с език и леко ги стисна със зъби. Разтвори уста и я принуди да пусне езика му, но когато тя отстъпи, той го извади и я остави да го търси... да играе с него така, както той бе играл с нея, да открива сама устата му. Тя се увлече в търсенето, осъзнаваше само топлината, доволна и въпреки това ненаситна за допира на голото му тяло. Наслаждаваше се на силата на ръцете, които я държаха в обятията си, на гърдите, притиснати до нейните.

Той се отдръпна от нея, тя потърси погледа му с очи, широко отворени от учудване. Докосна устните ѝ с пръст.

— Снощи беше хубаво, но за теб насладата се сля с болката. Тази сутрин ще изпиташ само насладата.

Кендъл нямаше сили да откъсне поглед от него. Истината за положението, в което се намираше, все повече избледняваше в съзнанието ѝ. Но тази истина бе болезнена и тя смътно разбираше, че въпреки всичко трябва да му се противопостави.

Тихо попита:

— Защо?

Той не отговори. Докосна с пръст бузата ѝ и приглади един немирен кичур коса. Намести се върху нея, без да бърза. Движеше се бавно, почти лениво. Имаше време... достатъчно време да се наслади

на всяко нежно докосване. Кендъл го усещаше с цялото си тяло — покритите му с косми крака, притиснати до нейните гладки бедра, загорелите мускулисти ръце, които я прегръщаха, силни и нежни. Лицето му — грубо от наболата кестенява брада — драскаше кожата ѝ, докато устните му търсеха челото, бузите, шията, гърдите. Ясно чувстваше възбуденото му желание. Нажеженото пулсиране до бедрата ѝ я плашеше и измъчваше, докосваше я като метално острие и раздухваше огъня, който гореше дълбоко в нея. От краткия си опит се бе научила да чака. А очакването я караше да трепери от страст. Нямаше път назад. Жадуваше за него, искаше да я изпълни с тази дръзка сила, която я покоряваше и разкъсваше, но същевременно ѝ даваше чувство за цялост.

Задъха се, когато той взе гърдата ѝ в уста, задържа я и с език погали втвърденото зърно. Сладно и бавно. Тя се изви и зарови пръсти в косата му.

Той не бързаше... Нежното мъчение продължи, атаките върху сетивата ѝ се усилиха. Прокара ръка отстрани по извивките на тялото ѝ, погали ханша и се наслади на дългите бедра. Кендъл едва усети как той премести тялото си и даде свобода на изкусните си ласки. Устните му се върнаха при нейните, дланта му — корава и груба, но вълнуваща — премина по корема ѝ, закръжи надолу и зарисува шарки по вътрешната страна на бедрото ѝ. Тя затрепери, омаяна от това изпепеляващо усещане. Извърна се, опитвайки се да избяга от ръката, която отнемаше разума ѝ и я превръщаше в тръпнецо, стенещо същество, изцяло подвластно на волята му.

Опита се да скрие чувствата си, като зарови глава в неговите гърди. Но той не ѝ позволи. Хвана брадичката ѝ с ръка и срещна погледа ѝ. После я пусна и постави длан между гърдите ѝ. Сърцето ѝ биеше лудо. И двамата го усещаха. Дишането ѝ беше учестено и накъсано.

Трепереше цяла, желаше го, беше готова за него.

— Попита ме защо — тихо прошепна той. — Ето... — ръката му здраво хвана рамото ѝ и погали бедрата ѝ — ето защо.

Тя искаше да му каже нещо. Но звуците не се откъсваха от гърлото ѝ.

Той обви тялото ѝ с ръце и затвори очи.

— Прегърни ме, Кендъл. Докосни ме. Люби ме.

Тя покорно го взе в обятията си и той внимателно се намести върху нея. Вклини силните си крака между бедрата ѝ, без да срещне съпротива. Очите ѝ, широко отворени, го гледаха и не отказваха нищо. Той наблюдаваше лицето ѝ, докато плавно навлезе в нея. Тихият звук, който се откъсна от влажните ѝ, разтворени устни удвои чувственото удоволствие от женската прегръдка. Вече не можеше да контролира възбудата си, страстта, която бе потискал досега, се освободи от оковите и той се задвижи в нея в див всепоглъщащ ритъм. Кендъл отново се задъха, захапа якото му рамо, а пръстите ѝ блуждаеха безумно по гърба му, сграбчваха го, пускаха, после пак се впиваха в него и го милваха.

— Прегърни ме — прошепна той — с цялото си тяло.

Тя сляпо се подчини и обви крака около него. Тихо извика, защото това движение го накара да навлезе още по-дълбоко и го направи част от нея. Отново чу шепота му — нежно ѝ говореше колко много го възбужда. Колко добре го кара да се чувства...

Лицето му, напрегнато от растящото желание, се надвеси над нея.

— Говори ми, Кендъл, кажи ми какво усещаш.

Тя затвори очи, осъзна, че се извива и притиска към него, за да посрещне мощните му тласъци, че се разтреперва отново и отново, а удоволствието стига непоносими висоти. Но не успя да намери думи. Дори в най-интимния момент от тяхното страстно и красиво сливане не можеше да проговори. Червенина изби по бузите ѝ, искаше ѝ се да се скрие, докато безсрамно и ненаситно го приема в себе си.

— Кендъл...

— Не... не мога...

Дрезгав смях изпълни въздуха — смях на мъж, доволен от победата си.

— Ще се научиш, скъпа, с времето ще се научиш.

Смехът и думите му внезапно секнаха, когато тя простена и трескаво го сграбчи. И тогава проговори. Извика името му, а по тялото ѝ запрепуска удоволствие и разкошни тръпки завладяха стройната ѝ фигура.

— О, Брент... Брент...

Той още веднъж потъна в нея корав и силен, тялото му настръхна, разтърси се от мощна тръпка и се отпусна. Опияняваща

почуда я изпълни заедно с избликва нето на неговото семе. Това бе върхът на удоволствието. Любовта, на която той я бе научил, притежаваше величествена сила. Тя се предаваше на волята му, но и той отстъпваше пред нея. Това я радваше.

Брент се отмести, но коляното му остана свито върху краката ѝ. Облегна се на лакът и собственически обхвана кръста ѝ с ръка. Кендъл го гледаше втренчено и се опитваше да успокои дишането си, молеше се това шеметно, опияняващо удоволствие, това чувство за насита да не изчезне. Но когато усещането заглъхна, тя отново с мъка осъзна обстоятелствата. Той не говореше, само я гледаше, в ъгъла на устните му се появи усмивка, а очите му си оставаха все така тъмносиви.

Премести ръката си, лениво прокара пръсти по ребрата ѝ, приглади една къдрица и отново удобно намести длан върху кръста ѝ.

— А трябва да ходя на война — промърмори той и поклати глава с мрачно съжаление, сякаш това бе някаква поразителна несправедливост.

Кендъл изтръпна и бързо сведе мигли, после вдигна очи предизвикателно в отчаян опит да скрие страха в сърцето си.

— Поне знаете къде отивате, капитан Маклейн.

Той повдигна вежди и на устните му се появи дяволита усмивка.

— Изведнъж станахме много официални, мисис Мур. Но трябва да призная, че след като смятате за добре да използвате малкото ми име само при определени случаи, наистина чудесно подбирате моментите. Да шептите „капитан Маклейн“ не би допринесло много за разпалването на страстта ми.

Очите на Кендъл застрашително светнаха, той видя, как тя сви устни и стисна челюсти. Инстинктивно вдигна ръка да хване китката ѝ, преди дланта ѝ да се стовари върху бузата му. Гневната ярост остана в очите ѝ дори когато разбра, че е уловена, а той се изсмя горчиво. Явно се забавляваше. Притисна китките ѝ от двете страни на главата и се наведе да постави целувка върху здраво стиснатата ѝ уста.

— Ти ми кажи, Кендъл, какво да направя с теб.

— Да ме вземеш със себе си — тросна се тя. — Сигурно ще минеш през някое южно пристанище.

— Сигурно — съгласи се той закачливо и се усмихна на опитите ѝ да се освободи от хватката му.

— Тогава...



— Не мога да те взема с мен, Кендъл. Отправлям се към Гълф Коуст, където ще се водят военни действия. Няма да е безопасно.

— Но първо можеш да ме свалиш някъде. Точно така! А аз ще се придвижа до Джаксънвил или Фернандина...

Веселата усмивка напусна лицето му и той заговори с рязка горчивина.

— В нито един град по крайбрежието не е безопасно. Най-малко пък в Джаксънвил.

Изненада се, като видя как цветът изчезна напълно от бузите ѝ и ги остави сиви като пепел.

— Нали... няма да ме изпратиш обратно във Форт Тейлър?  
Брент се намръщи.

— Няма.

— Ох...

Произнесе го с въздишка на облекчение и бързо сведе мигли. Въпреки това той усети, че тя трепери и сърцето му заби по-силно. Тя наистина мразеше този янки, за когото бе омъжена, а освен това твърдо криеше страха си от него.

— Бъди спокойна, Кендъл, няма да те изпратя обратно.

Тя прехапа долната си устна, миглите ѝ все още бяха спуснати, после ги повдигна и се вгледа в него с виолетово-сините си очи.

— В такъв случай... какво ще направиш?

Той се засмя тихо, смаян от тревогата ѝ.

— Можеш да останеш тук — рече усмихнат. — Червената лисица предложи да те пази за мен.

— Да ме пази... за теб? Аз да не съм ти някакъв кораб, Брент Маклейн! И не искам да остана тук! Умолявам те като джентълмен...

— Кендъл, ясно си спомням, че още онази нощ в Чарлстън ти казах да не разчиташ на това, че съм джентълмен.

Отново видя как в очите ѝ блесна гняв, тя стисна челюсти и непреклонно нацупи устни. После миглите ѝ затрепкаха и тя го загледа със сладка невинност.

— Капитан... Брент, не разбираш ли? Война е! Искам да бъда там, където мога да знам какво става...

— Кендъл — опита се да я прекъсне той.

Сладкият ѝ глас стана още по-нежен и тя продължи, без да обръща внимание на думите му.

— Не искам да гния в някакво забравено от бога блато с шепа червенокожи и алигатори!

Най-после Брент я пусна и седна, загледан в прозореца, откъдето утринта предупреждаваше за настъпването си с все по-ярка светлина.

— Кендъл, скъпа — твърдо произнесе той, а тихият му провлачен говор бе изпълнен със сарказъм, — и да ми се правиш на южняшка красавица, и да ми изпадаш в истерия — нищо няма да ти помогне. Оставаш тук.

Тя не продума толкова дълго, че накрая той се обърна да я погледне. Беше седнала и прикриваше голотата си с ръце, здраво прегърнала колене. Мрачни очи, тъмносини като нощното небе, се вгледаха в него, тя отново прехапа яростно устни.

— Докога? — попита шепнешком.

Той я изгледа. По дяволите! Бе способна да се завърне от унеса на дивата страст и след миг да изглежда като предизвикателна девица с широко отворени очи и разпилени коси, подчертаващи красотата ѝ, която сякаш завинаги щеше да остане чиста...

Въздъхна примирено.

— Докато се върна. Докато измисля къде да те заведе — някъде, където скоро няма да има сражения.

Лека тръпка премина по тялото ѝ. Дали от облекчение? Той не знаеше. Тя отметна коса през рамо и пак го погледна предизвикателно.

— Ако остана, капитан Маклейн, искам да се разберем, че повече няма да меля това проклето коонти. И няма да пера нищо друго, освен собствените си дрехи!

Брент тихо се засмя, привлече я в обятията си и я свали обратно на пода — изкушението бе твърде силно, за да му устои.

— Брент — възпротиви се тя, останала без дъх, и прегърна раменете му с изящните си ръце.

Но той я гледаше безмилостно.

— Слушай, Кендъл. Важно е. Искам да ми обещаеш, че няма да причиниш никакви неприятности на индианците. Блатото може да бъде рай, но може да бъде и страшен ад. А сега, когато янките постоянно кръстосват крайбрежието, е още по-опасно. Като войник на Конфедерацията, който стана твой любовник, няма да те върна на съпруга ти, от когото си направила всичко възможно да избягаш. Но ти гарантирам, че ако се натъкнеш на янки, те ще те върнат толкова бързо

на Джон Мур, че ще ти се завърти главата. Това няма да има нищо общо с южняците, това ще бъде за тях просто едно почтено дело.

За първи път видя в очите ѝ да се появяват сълзи, но тя премигна и бързо ги преглътна. Питаше се с горчивина и болка как ли е живяла с Джон Мур.

— Искам да ми обещаеш, Кендъл — твърдо каза той.

Тя отново сведе мигли.

— Няма да се опитвам да бягам от индианците. Харесвам Червената лисица. И Аполка. Аз... — В гласа ѝ се прокрадна болка, тя спря за миг, после продължи безизразно. — Просто искам да си отида къщи. Но всъщност май вече нямам дом. В Чарлстън също ще трябва да се крия.

Това не беше молба за съчувствие, а самата истина. И в този миг Брент ѝ прости всичко. Той нежно взе лицето ѝ в ръце и се вгледа в очите ѝ.

— Кендъл, войната няма да продължава вечно.

Тя се засмя горчиво.

— Знам. Чувала съм го и от двете страни. „За месец ще направим янките на пух и прах“. „Тия южняци ще побягнат към къщи за нула време“.

— Добре, Кендъл. Няма да свърши скоро. Но все някога ще свърши. Ще те закарам до някое южно пристанище. Но дотогава се примири с живота тук, признай, че не е толкова лошо. Едва ли можеш да наречеш Червената лисица дивак.

— Не, но Нощния ястреб... — промърмори тя.

— Наистина ли мислиш така? — запита той с престорена учтивост, без да обръща внимание на присмеха. — Толкова ли съм див?

— Разбира се.

Той погледна към прозореца, осветен в алено от лъчите на зората. После се обърна отново към нея.

— Радвам се, че оценяваш дивото в мен, скъпа, защото моите първични инстинкти пак се обаждат, а войната ще е дълга и страшна.

Дори не си помисли да го отблъсне. С тиха въздишка го прегърна, посрещна с радост милувките и желанието, което така бързо го бе обзело. Колкото повече го опознаваше, толкова по-неудържимо бе опиянението от познанието... и очакването.

А денят настъпваше. Животът ѝ, цялото ѝ същество се бе променило изцяло само за една нощ и то заради този мъж, който бе станал неин любовник. Бе открила красивите дълбини на страстта между мъж и жена и в неговите обятия можеше да забрави всичко. Трагичните вихри на войната, които опустошаваха страната; горчивата мъка, която изпълваше нейния живот.

Не знаеше какво изпитва той към нея. Не разбираше напълно чувствата му. Знаеше само, че иска да го обича силно, да отвърща на страстта му със страст, да запази завинаги спомена за него в тялото и душата си. Искаше да не се разделя с мечтите за любов и благородство в дългите самотни нощи, които я очакваха...

Той дълго я държа в прегръдките си. Накрая стана. Кендъл зарови лице в одеялото — не искаше да гледа как се облича и си отива. Беше изморена, изтощена и не можеше да се помръдне. Той беше внесъл безпорядък в чувствата ѝ, бе насиллил душата ѝ, но сякаш ѝ бе хвърлил спасителен пояс, който тя все още стискаше колебливо, но с отчаяна надежда. Беше доволна от яростното му любене, радостна от това, че той също се нуждае от спомен, но и невероятно уморена от всичко, което изпита.

Беше ужасна мисълта, че той си тръгва.

— Нощният ястреб — промърмори тя. Говореше, за да попречи на сълзите от отчаяние да потекат по бузите ѝ. — Червената лисица. И изведнъж Аполка. Защо сте се нарекли Червена лисица и Нощен ястреб? Тези имена са на английски.

Тя усети, че той свива рамене, но не посмя да погледне към него, докато обличаше ризата си и я напъхваше в панталоните.

— Цивилизацията, скъпа, белият човек — отвърна той. — По времето на войните с индианците белите започнаха да им дават прякори. За да преговарят с тях, много от семинолите и микасуките приеха тези прякори — често използваша названията на горските животни — Орел, Опосум, Катерица, Лисица. Сега, като белите, индианците все по-често приемат името на баща си, но всъщност обществото им е матриархат. Майката на Червената лисица се наричаше Малката лисица. Той има и индианско име — всички семиноли и микасуки имат и „истинско“ име, което получават по време на Танца на зелената пшеница. За баща си Червената лисица е Асияхоло. Белите не можеха да произнасят името му правилно.

Кендъл чу приближаването на ботушите му. Усети, че се навежда над нея.

— И самата дума „семинол“ е интересна. Заселниците твърдяха, че означава „беглец“, защото индианците бягаха на юг, за да предотвратят войни между племената и с белите. Но това не е съвсем вярно. „Стремящ се към свобода“ е истинското значение на думата и Червената лисица също се стреми към свобода. Както и да потъпкват и колят народа му, той се стреми към свобода. — Гласът му секна и той неочаквано приклепна до нея. Обърна я така, че да срещне погледа ѝ. Стисна я в грубата си прегръдка и заговори развълнувано. — Да избягаме на свобода, Кендъл. Това е всичко, което се опитваме да направим всъщност. Червената лисица, ти... аз. Вярвай ми. Кендъл. Но ако нещо се случи с него, в залива има един човек, който ще ти помогне, ако му кажеш името ми. Казва се Харолд Армстронг. Ще го намериш при устието на река Маями в първата нощ на всяко пълнолуние. Крясъкът на присмехулик означава, че наоколо е чисто. Разбра ли?

Кендъл се вгледа в очите му и кимна. Полагаше отчаяни усилия да спре напирещите сълзи. С учудване забеляза, че за толкова кратко време той бе станал смисъл на живота ѝ. Една нощ прекараха заедно, само една нощ. И то нощ, започнала с омраза.

— Разбрах — прошепна тя.

Стори ѝ се, че отново ще я целуне. Едно горещо сливане на устните преди раздяла. Но той рязко я пусна. Изправи се и тръгна към вратата. Спря, не смееше да се обърне. Стомахът му се сви на топка, усети болка в гърдите. Чакаха го битки, а да напусне тази жена, която доскоро мечтаеше да унищожи, се оказа най-мъчителната крачка в живота му. Само да хвърлеше още един поглед към нея — одеялото, с което се бе загърнала, не скриваше почти нищо от тялото ѝ — нито двата хълма с цвят на магнолия, нито златния водопад на разпръснатите коси, нито примамливите виолетово-сини езера...

— Ще се постарая да те отърва от меленето на коонти — въздъхна той.

— Да, моля те! — промълви тя. Гласът ѝ издаде, че е готова да заплаче. Прехапа устни, преглътна и заговори с равен, присмехулен тон, за да победи вълнението, което щеше да я задуши: — И гледайте

да не ви убият, капитан Маклейн. В тази пустош не се чувствам зле, но не ми се стои тук дълго...

Гласът ѝ секна. За миг той се вкамени, а тя впери поглед в широкия гръб в сива униформа.

Брент отвори вратата и излезе. Този път не спусна резето. Тя чу забързаните му стъпки надолу по стълбата. До ушите ѝ долетяха мъжки гласове. Заповеди, произнесени на английски и мускоги, разцепиха въздуха. Мъжете неочаквано запяха „Дикси“. Звучеше нелепо в това затънтено блато. Но песента отшумя като вятър в далечината.

Тя не заплака. Седеше, впила неподвижен поглед в сламения таван на колибата. Звучите на природата постепенно изместиха човешката реч. Слънчеви лъчи проникнаха в стаята през малките прозорчета и до ушите ѝ достигнаха музиката на Щурците, крясъците на жеравите и грухтенето на алигаторите...

Но в съзнанието ѝ си остана незаглушен припевът на „Дикси“. Той не ѝ даваше покой. И широкият гръб на мъжа със сивите очи. Уви се в одеялото и усети, че отново ще избухне в плач. Плака, докато сълзите ѝ свършиха. После изтощена потъна в забравата на съня.

Внезапно се стресна и отвори очи. Огледа се наоколо, чудейки се какво ли я бе събудило. В колибата беше тихо. Не видя никого.

Намръщи се, осъзнала, че нещо в стаята се бе променило. Ослепителната светлина беше изчезнала, но все още не се беше стъмнило. Слънцето вече клонеше на запад и над лагера бавно се спускаше мрак. Беше спала цял ден. А индианците не я бяха обезпокоили.

Кендъл стана. Зъзнейки от студ, тя обви раменете си с ръце и затвори очи. Брент Маклейн бе тръгнал преди часове и навярно се намираше вече далеч оттук. Но не ѝ се искаше да мисли за самотата, която я очакваше отсега нататък. След бурята в душата ѝ се възцари покой. Сега се чувстваше по-богата. Имаше надежда. Бе избягала на свобода...

На лицето ѝ изгря усмивка. Завъртя се и пъргаво се облече. Приглади с длан косите си и пристъпи прага на колибата.

В лагера животът си течеше както обикновено. Наоколо се гонеха босоноги деца. Огньовете, на които индианците приготвяха храната, горяха. Жените тихо приказваха, заети с домакинската си

работа — едни шиеха дрехи от пъстроцветен плат, други нижеха гердани от мъниста, трети готвеха вечеря за мъжете.

— Решила си да останеш при нас?

Тя се огледа. На пътеката, която водеше към обраслата с храсти река и тресавището, осеяно с мангрови дървета, стоеше Червената лисица. Той се приближи до нея, метнал на плещите си млад елен. От шията на елена стърчеше стрела. Вождът се връщаше от лов. Имаше вид на истински повелител — пера красяха буйната черна коса, а ризата му бе общита със сребърни полумесеци. Вместо набедрената превръзка и панталоните, които носеше на шхуната, сега бе облякъл къса, поръбена с кожа поличка. Гамаши от еленска кожа покриваха глезените му. От врата му висяха стрели и торбички за барут и сачми.

— Спала съм цял ден — промърмори тя засрамена. По бузите ѝ изби руменина. Чувстваше се неудобно. Тъмните очи на индианеца проблеснаха, сякаш да покажат, че разбира нуждата ѝ от сън. Той се изсмя, но не каза нищо. Докосна я по лакътя и я поведе към дома си.

— Не винаги сме живели в такива колиби, Кендъл — заразказва той. — На север къщите в селата ни бяха от здраво дърво. Но белите често ги опожаряваха. И ни изтикваха все по на юг. А тук понякога бушуват урагани и помитат всичко по пътя си. Научихме се да изникваме отново и отново от земята като корените на мангровото дърво. Никой не може да ни унищожи, защото бързо се възстановяваме и издигаме наново разрушените си домове. — Той се поспря за миг и се обърна усмихнат към нея: — Разбрах, че вече не искаш да мелиш коонти.

Кендъл се изчерви. Гневните думи, които бе изрекла пред Брент, сигурно я караха да изглежда в очите на индианеца като ленива и разглежена плантаторска съпруга. Всъщност жените дори на най-заможните плантатори не водеха лек и безгрижен живот. Обикновено колкото по-голямо бе имението, толкова повече работа имаше за стопанката на къщата. Независимо колко роби притежаваше семейството.

— Не се страхувам от черната работа. Щом оставам при вас, ще се трудя наравно с всички.

Червената лисица се усмихна загадъчно и продължи хода си.

— Значи по свое собствено желание реши да останеш при нас.

— Да — прошепна Кендъл, задъхвайки се от усилието да изравни крачка с индианеца.

Неочаквано той рязко се закова на място и тя политна към широкия му гръб. Погледна я усмихнат:

— Отсега нататък няма да мелиш коонти. Искам да научиш децата ми да говорят английски.

Кендъл го погледна изненадана.

— Но ти самият говориш чудесно английски.

Той нетърпеливо махна с ръка.

— Аз съм мъж и нямам много време. Иска ми се и Аполка да научи езика на белите. Пък и не е работа на мъжа да учи жена си.

Кендъл го дари с усмивка. В края на краищата белите и червенокожите май не се различаваха толкова много.

— Но аз не говоря твоя език!

— Ще го научиш лека-полека от децата и Аполка. Вече знаеш няколко думи на мускоги, например, талахесе.

Кендъл повдигна вежди и се засмя:

— Знам само, че това е столицата на държавата ви.

— Означава древен град — отсече той и остави елена на земята пред дома си. Потупа я по рамото и я поведе към колибата. Посочи напред и с весели пламъчета в очите изрече:

— Чулуота — лисича дупка!

Ненадейно я хвана през кръста, понесе я и я пусна чак на най-горното стъпало на стълбата.

— А в замяна аз ще те посветя в тайните на тази земя. Ще разбереш къде текат реките, когато ти се струва, че всичко наоколо е само бурени и хрусталаци. Ще ти кажа как да познаваш по цвета отровните змии и да усещаш, когато някоя се шмугне край теб. Ще те науча да чуваш стъпки дори в съня си и да предсказваш кога от небето ще се излее дъжд.

Кендъл наблюдаваше с любопитство каменното лице на индианеца и осъзна, че той ѝ предлага приятелство, с което малко бели биха могли да се похвалят. Дружба, която Брент отдавна бе извоювал, и на която се радваше въпреки предразсъдъците на обществото. Огледа се и видя, че Аполка търпеливо очаква съпруга си, а двете ѝ малки момченца се притискаха към нея и с широко отворени очи чакаха да поздравят баща си и странната бяла жена.



Смехът на Кендъл се понесе във въздуха като звънлива мелодия. Тя се усмихна на Аполка, после отново погледна към Червената лисица.

— Ще се постарая да ти доставя радост. Ще уча децата ти на английски и ще опознавам с теб природата.

Индианецът кимна доволно. Подхвърли ловния си нож на Аполка, която сръчно го хвана. Той ѝ посочи елена и отново се обърна към Кендъл.

— Можеш да започнеш с уроците още сега, докато Аполка приготвя вечерята. Сутрин ще идваш с мен. — За миг се умълча. В тъмните му очи проблеснаха весели пламъчета. — Скоро няма да се нуждаеш от чак толкова много почивка. Нощният ястреб не ще се върне скоро. Войнишката жена не бива да се излежава до късно, освен ако не е будувала, за да достави удоволствие на мъжа си.

Тя се изчерви. Не беше сигурна какво предпочита — да зашлеви индианеца, или да прихне от смях. Последното ѝ се стори по-разумно, особено след като той вече ѝ бе обърнал гръб.

Аполка побутна децата към нея и Кендъл им се усмихна весело. Наведе се и ги прегърна. Малките ръчички ѝ отвърнаха със същото.

Диваци ли? — помисли си тя. Съвсем доскоро в невежеството си бе смятала, че всички индианци са диви. А сега изведнъж се чувстваше щастлива, защото две хлапета с кожа като шоколад се гушеха доволни в нея.

Въздъхна и ги притисна силно към себе си. Видя как Аполка с леки стъпки се приближи до елена. Нощта се спускаше над лагера. Небето бе спокойно, оранжеви отблясъци пронизваха кипарисовата горичка.

Това съвсем не беше Чарлстън. Нито Ричмънд, Атланта или Ню Орлеанс... Но се чувстваше по-добре, отколкото в казармите на Севера. Тук бе най-подходящото място за един южняк, когато наоколо бушуваше война. Може би всичко щеше да свърши много по-бързо, отколкото очакваше Брент. Югът трябваше да победи. Оскъдните вести, които достигаха до Кендъл, ѝ подсказваха, че генералите на Юга са по-добри, а също и военната им стратегия.

Децата я задърпаха, за да привлекат вниманието ѝ. Бяха толкова доверчиви! Да, тук май наистина не беше чак толкова лошо.

Сърцето ѝ се разтуптя.

Тук бе най-хубавото място на света, мястото, където един ден  
Нощният ястреб щеше да се върне за нея...

## ГЛАВА СЕДМА

*13 март, 1862*

От кърмата на „Джени Лин“ Брент Маклейн се взираше напрегнато на юг. Оглеждаше устието на река Флорида, заобиколено от висока борова гора. Лицето му бе стегнато в сърдита гримаса. Стоеше непоклатим, а остра болка раздираше душата му.

Джаксънвил гореше.

Флорида губеше войната.

Корабът „Хатерас“ от флотата на Съединените щати бе акостирал в Сидър Кий на шести януари и моряците му бяха разрушили железопътната линия и пощенската станция и разграбили няколко вагона с амуниции. Бяха пленили множество шхуни и платноходки. Само двайсет и трима войника на Конфедерацията пазели железопътната гара — малко преди това били изпратени два ескадрона на север, за да посрещнат очакваното нападение срещу Фернандина.

Войниците не достигаха. Янките превземаха едно подир друго селищата — Сейнт Огъстин, Фернандина, а сега и Джаксънвил.

Пушек се кълбеше над дърветата. Затъмняваше ясното небе и закриваше блясъка на слънцето. Брент затвори очи. Стисна зъби. Чакането го влудяваше. Както и пълната безпомощност. Как му се искаше да се покатери по мачтите, да разкъса дрехите си, да се хвърли във водата и да заплува към града! Би направил всичко, за да стигне до „Саут Сийз“.

„Но аз съм капитанът“, повтаряше си непрекъснато той. Не биваше да действа необмислено. Нямаше право ненужно да излага на опасност нито кораба и екипажа си, нито самия себе си. Беше длъжен да чака, докато лодката се върне с новини.

— Ахой, капитане!

Брент се завтече към Чарли Макферсън, който се изкачваше по въжената стълба.

— Хайде, Чарли, бързо! Казвай какво става!

Чарли видя тревогата, изписана върху лицето на Брент. Сведе поглед и тъжно поклати глава. Не беше лесно да съобщи на капитана, че родният му град е опустошен до неузнаваемост.

— Чарли! — изръмжа Брент.

— Янките са завзели Сейнт Огъстин, както и Джаксънвил, капитане. Четвърта Нюхемпширска го държи в ръцете си. Армията на Юга се е изтеглила от града. При отстъплението сами са разрушавали всичко по пътя си. Горят най-вече дъскорезниците. Нашите войници са ги запалили, за да не попаднат в ръцете на янките. Изгорили са тонове дървен материал, една леярна и железодобивна фабрика. Потопили са и няколко кораба. Затова трябва да внимаваме, капитане.

Брент не продума. Тишината бе злокобна. И Сейнт Огъстин, и Джаксънвил се намираха съвсем близо до „Саут Сийз“. Мраз стисна сърцето на Чарли, като гледаше мъката и гнева в очите на капитана.

Покашля се и се опита да го успокои:

— Не е чак толкова зле. Доколкото успяхме да видим с Крис, къщите си стоят непокътнати. Е, наистина янките малко са се развилнели, ама не е чак толкова страшно. А ако бяха в Чарлстън или Ричмънд... голямо клане щеше да падне. Тук смятат, че имат поддръжници сред населението, затова внимават.

Брент стисна решително устни и се спусна към каютата си. Мъжете на палубата се спогледаха в недоумение.

Върна се бързо. Беше съблякъл сивата униформа, обшита със злато, и бе надянал бежови панталони, бяла риза и тъмносин редингот. Всички знаци, издаващи ранга му във флотата, бяха свалени. Пъхна револвера под колана на панталоните си, а от ботуша му стърчеше нож. Мяташе смъртоносни погледи към хората си.

— Тръгвам — отсече той. — Нека трима от вас дойдат с мен. Ако има доброволци. Напълно е възможно да прекараме остатъка от войната в затвора. Но по-вероятно е да ни застрелят. Без униформа могат да ни сметнат за шпиони, а и янките, и южняците първо стрелят, а после питат.

Андрю Скот, който заедно с Чарли бе участвал в разузнавателната експедиция, пристъпи напред.

— Готов съм да дойда с вас, капитане. Но помислили ли сте, че и двата града са окупирани, а главнокомандващият нареди да се върнем обратно на запад, ако се окаже, че е твърде късно да помогнем тук.

— По дяволите главнокомандващия! — изруга Брент. — На този кораб командвам аз. Ще се върнем веднага щом стане възможно.

Андрю се поколеба за миг, леко разтревожен от безумните пламъци в очите на капитана. Но както винаги, Брент Маклейн изглеждаше хладнокръвен. Решен на всичко и хладнокръвен. Никога нямаше да ги поведе без хитър замисъл в главата. А не бяха ли прочути точно заради него? Не само на юг. Миналия януари след неуспешната атака срещу Форт Пикънс се отправиха към Ню Орлеанс и там им показаха нюйоркски вестник. Една карикатура в него изобразяваше кораба на Брент Маклейн, промъкващ се през блокадата на Севера — точно под носа на янките.

Да, наистина беше безумно смел. Северняците още не бяха видели всичко, на което е способен.

— Идвам с вас, капитане — реши Андрю. Половината от екипажа мигновено пристъпи напред.

Брент ги огледа изпитателно:

— Крис, Андрю и...

Чарли застана решително пред него:

— Няма да тръгнете без мен, капитан Маклейн!

Брент стисна устни, за да не се изсмее. Чарли трепереше от страх, но нямаше да отстъпи.

— Добре, Чарли, съгласен! Останалите, слушайте внимателно. Бъдете готови всеки миг да изчезнем отгук. Внимавайте някой да не забележи „Джени Лин“. Можем да тръгнем нагоре по реката, но аз бих предпочел открито море. По-бързи сме от янките. Крис, Андрю, Чарли — сваляйте моряшките дрехи. Ще се престорим на търговци — привърженици на Севера. Уж бягаме на юг, защото сме чули, че южняците са нападнали крайбрежието.

Въпреки че се тревожеше до смърт, Брент изчака да падне нощта. Четиримата насочиха лодката на север. Като забеляза военните кораби на Съюза в пристанището на Джаксънвил, Брент усети непоносима болка в сърцето. Само преди пет месеца „Джени Лин“ бе хвърлила котва тук, защото трябваше да се извършат някои незначителни ремонти. Сега на същото място стоеше малък военен кораб, от мачтите му се вееше американското знаме. Пулсът му се ускори. Може би точно в този миг войниците рушаха облицованите с чамово дърво стени на неговия роден дом. Баща му и брат му не бяха наблизо.

Джъстин и Стърлинг Маклейн се бяха присъединили към кавалерията на Флорида и преди два месеца отрядът им бе заминал на север, за да се бие заедно с войската на Северна Вирджиния. Но сестра му Дженифър и жената на Стърлинг — Патриша — бяха останали тук заедно с петгодишния му племенник Патрик.

За миг Брент затвори очи. За първи път благодари на Бога, че майка му не е жива. Беше починала през 1858. „Саут Сийз“ за нея бе като дете. С любов бе подреждала всяка стая, всяко ъгълче и ниша. Бе посветила живота си на две неща — семейството и дома си.

Съществуваше малка вероятност, съвсем нищожна, янките да са се смилили над плантациите, разположени между Сейнт Огъстин и Джаксънвил.

Лодката се плъзгаше тихо по водата. Брент наблюдаваше заревото от пожарите. Стори му се, че жилищата и обществените сгради край кея са непокътнати.

Но той се славеше като голям враг на Севера. Семейство Маклейн бяха прочути. Знаеха ги като преуспяващи плантатори и военни, предани на Юга. Дали янките щяха да пощадят дома, който принадлежеше на двама офицери от кавалерията на Юга и на един морски капитан?

— Насочи лодката към онова малко заливче — нареди той на Чарли, който гребеше. — Ще се наложи да продължим пеш. Разпръснете се. Ще се срещнем в града.

Издърпаха лодката на ивицата пясък, врязана в морето, и я прикриха с клони. Половин миля ги делеше от пристанището. Брент даде знак да тръгнат пълзешком. Виждаха часовите на янките — тъмни сенки, движещи се по доковете и кейовете.

Докато Брент ги наблюдаваше, двама от тях се срещнаха и запалиха лули. Изглеждаха спокойни. И как не? — с горчицина си помисли той. Войниците на Конфедерацията им бяха предали града без съпротива.

— Не очакват военни действия — прошепна Брент на Чарли, който лежеше на пясъка до него. — Това е добре.

Добре, но за какво? Те не планираха да извършат някакъв голям удар. Преди всичко Брент се стремеше да се сдобие с кон и да се добере до „Саут Сийз“. Но нямаше право да въвлича хората си в тази авантюра.

— Какво ще кажеш да отидем при Лил? — запита Чарли. — Brent замислено свъси вежди. Лил държеше на главната улица кръчма, прочута сред моряците. Сигурно янките си пийваха след победата и това щеше да ги улесни в действията им.

— Ще влезем през кухнята — прошепна той. — Движете се покрай бараките. И по-бързо. Един по един. Ако ви заловят, гледайте да ги заблудите.

— Кой е пръв? — попита Андрю.

— Аз — отвърна Brent. — Ако не успея да стигна до онази постройка, връщайте се на кораба. Първо Крис, после Андрю и Чарли.

Brent напрегна мускули. Пригответи се. Чакаше двамата часови да се разделят и да тръгнат към другия край на пристанището. После безшумно се понесе напред като стрела в нощта.

Останал без дъх, спря до склада. Притисна се към стената и изчака за миг. Затвори очи, за да овладее лудия ритъм на сърцето си. Най-послед дишането му се успокои, той погледна към далечния бряг и вдигна ръка. Мигновено в тъмнината се стрелна втора сянка. После трета, а след нея — четвърта. Накрая и четиримата се събраха, притиснати към спасителната стена на склада.

Brent мълчаливо посочи следващата сграда. Един по един се запромъкнаха напред, без да изпускат от очи стражата.

По улиците се мотаеха войници и това затрудняваше придвижването им. Но имаше и достатъчно прикрития — вагони, складове за провизии, дървета, храсти.

Като по чудо успяха да се промъкнат незабелязани. Прескочиха оградата с шипове зад кръчмата на Лил.

Шумна, необуздана веселба изпълваше пивницата. Заглуши стъпките им, когато се отправиха към задния вход. Brent надникна през прозореца на кухнята.

Вътре нямаше никого, само огромната печка бумтеше. Brent предпазливо натисна бравата и даде знак на другите да чакат. Влезе и приклепна до печката. След малко чу шумолене на коприна и през летящите крила на вратата към салона се появи жена. С леки стъпки, полюшвайки широката си пола, тя се приближи към печката. Brent се хвърли към нея и затисна устата ѝ с ръка. Страхуваше се да не извика от изненада и да го издаде.

— Аз съм, Лил — прошепна задъхано. — Brent Маклейн.

Тя се отпусна с облекчение в ръцете му и затвори големите си тъмнокафяви очи. Той я пусна. Тази жена неведнъж бе приютявала в кръчмата си и него, и екипажа му в пиянските им нощи.

— Brent Маклейн! — промълви тя и страстно го притисна в обятията си. — Ти си луд, Brent! В града гъмжи от янки. За тях си поценен от съкровище. Какво, по дяволите, правиш тук, скъпи?

Brent сви рамене и се усмихна на хубавичката жена. От нея се носеше аромат на люляк, широката ѝ пола женствено шумолеше, а красивото ѝ овално лице сякаш нямаше възраст. Бе пристегнала талията си толкова силно, че пицната ѝ фигура наподобяваше пясъчен часовник и гърдите ѝ заплашваха да се излеят от предизвикателното деколте. В погледа ѝ се четеше откровена покана, примесена с възбуда от опасността. Само допреди известно време той би приел на драго сърце. Лил бе сгрявала тялото му много нощи и нямаше да бъде вярно, ако сега кажеше, че изобщо не го вълнува. Но той искаше колкото е възможно по-скоро да стигне до „Саут Сийз“ и после да изчезне. А дори да не беше така...

Като че ли не бе способен вече да пожелае друга жена. Не знаеше дали би могъл да затвори очи, да се преструва и да изпита удоволствие...

— Трябва да разбере какво се е случило, Лил. Отвън в храстите ме чакат трима мъже. В безопасност ли сме тук?

Лил кимна и той отвори вратата. Андрю, Крис и Чарли безшумно се вмъкнаха вътре. Лил се приближи до двукрилата врата и погледна в салона на кръчмата. С грациозна походка се върна при тях.

— Само да викна стария Пит, да хвърля по едно око на янките, и ще видя какво мога да направя за вас, момчета.

Старият Пит, освободен негър, бе останал при Лил дори след като тя му разписа документите. Беше по-добър пазач и от куче.

Четиримата южняци размениха погледи, пълни с напрежение, докато чакаха завръщането ѝ. Не след дълго тя се върна усмихната. Заговори с нисък глас, като гледаше към Brent.

— Все още не се е случило нищо особено. Преди да напуснат града, нашите подпалиха всичко, което би могло да се използва от янките. Що се отнася до населението на града — някои избягаха, други останаха. Янките претърсиха всички сгради, но общо взето се държат добре. Е, имаше грабежи и пожари. Изглежда офицерите ги стягат.



Надяват се да намерят поддръжници сред населението, които сами да упражняват контрол над града.

Тя изсумтя презрително.

— А как е в околностите? — с безпокойство запита Брент. Болка просветна в очите на Лил.

— Не знам, Брент, наистина не знам. Изземват памука, тютюна, добитъка, провизиите. Друго не знам. Но хич не се притеснявай за сестра си и жената на Стърлинг. Нали ти казах — държат си здраво хората. Няма случаи на изнасилвания или жестокост към жените. Завзеха града наистина без кръвопролития. Но най-добре да изчезваш оттук, Брент.

— Никъде няма да ходя, преди да проверя какво става със „Саут Сийз“ — отсече Брент. — Лил, мисля си за онзи килер в мазето ти...

— Но, Брент...

— Намери ми кон и го вържи зад къщата. И скрий момчетата в мазето, докато се върна.

— Няма да те пуснем сам, капитане — възпротиви се Чарли.

— Заповядвам ви да останете тук. Няма да ви въвличам в авантюри. Ако не се върна, Лил ще разбере какво става. Качвайте се на „Джени Лин“ и тръгвайте към залива, където ще получите по-нататъшни заповеди. Разбрано?

И тримата кимнаха унило. Лил не се въздържа:

— Ти си упорит глупак, Брент Маклейн.

— Да — съгласи се той. — Сега ще ми намериш ли кон?

Затъntenите улички на града бяха странно притихнали.

Във въздуха все още се носеше мирисът на дим. Но едва ли бе възможно град, току-що напуснат от една войска и завзет от друга, да не бъде тих. Цяла северна Флорида със затаен дъх очакваше какво ще й се случи.

Тягостната тишина бе нещо естествено. Хората, останали в града, залостваха врати и прозорци и се молеха домът им да бъде пощаден от гнева на завоевателите. Майките не смееха да пуснат децата си навън. Мрачни, навъсени лица посрещаха неканените гости...

А янките — помисли си Брент — се държаха разумно след победата си. Може би не даваха пукнат грош за Флорида? Стигаше им,

че могат да грабят оръжие, провизии и кораби...

Обърна се към хълма на запад и сръга с пети мършавите хълбоци на краставата кранта, която старият Пит бе съумял да задигне. Имаше късмет, че Лил успя да му осигури това четириногло подобие на кон — отстъпващите войски бяха взели със себе си всичко, способно да се движи. В града не останаха коне. Кавалерията на Флорида — и хора, и коне — беше офейкала.

Брент потегли, убеден, че постъпва безразсъдно. Очакваше да го пипнат още в мига, когато бе възсядаше умърлушеното животно. Отпусна се и даде воля на мечтите си, които го понесоха на юг.

„Гледай да не те убият“ — беше му заръчала Кендъл на раздяла. Омайващият ѝ провлачен говор, който тя превръщаше в сладка песен, когато пожелаеше, сега бе прозвучал язвително. Но той беше усетил всичко, скрито в тези думи. Щеше да се бори за живота си. От онзи ден нататък споменът за нея непрекъснато го следваше. В битките... На кораба... Мечтаеше за нея. Представяше си, че идва при него. Образът ѝ бе кристално ясен. Пред очите му се явяваше всичко, което бяха преживели заедно и което им предстоеше... Един ден щяха да наваксат пропуснатото.

По някакъв странен начин тя се бе превърнала в част от желанието му да види дома си. „Саут Сийз“ принадлежеше на Джъстин, но около плантацията имаше достатъчно земя. Земя, върху която мъж и жена да вдигнат свой дом. А Кендъл бе създадена за разкошен дом. Тя щеше да бъде най-ценното украшение в него с величествената си осанка, с опияняващите си сини очи... Щеше да очаква пред портата него... съпруга си. В гостната щеше да бъде очарователна дама, а в спалнята — лъвица... Но сега бе жена на друг.

Пет пари не даваше за това. Щом свършеше войната, тя щеше да се разведе, напук на върлите моралисти, които щяха да се пръснат от злоба. Само трябваше да я пази далеч от янките, докато този ден настъпи.

На устните му се появи усмивка: беше си я представил в тресавището. Стори му се, че се е случило много отдавна. Как ли се справят двамата с Червената лисица? Не се притесняваше дали Кендъл ще издържи при индианците, повече го глождеше мисълта дали индианците няма да вдигнат ръце от нея.

Усмивката, изпълнена с копнеж, застина на лицето му. Въздухът бе изпълнен с гъст дим. Не идеше от града, а бе навсякъде около него.

Той сръга коня. Животното неочаквано намери сили и се понесе в галоп. Брент препускаше в нощта заедно с вятъра, който разпръскваше саждите, по тялото му премина болезнена тръпка.

Устреми се по пътя. Времето и пространството изгубиха значение. Стигна до разклона и зави, без да намалява ход. Но когато наближи алеята с магнолиите, която водеше към „Саут Сийз“, дръпна юздите на коня. Тялото му се сви и замръзна върху седлото. Взря се в далечината.

Без да сваля очи, скочи на земята и тръгна пеш по алеята. Стигна до средата и чак тогава се затича. Внезапно се закова на място. Бавно се свлече на колене.

Къщата бе изчезнала. Само трите високи колони стояха непоклатими. Като призрачни стражи се открояваха на фона на изпълненото с дим нощно небе. На лунната светлина изглеждаха нелепо бели сред черното пепелище.

Не знаеше колко време е стоял така на колене. Тъпа болка сковаваше мисълта му. Когато дойде на себе си, осъзна, че се моли.

Благодари на Бога, че майка му не е жива.

Обзе го гняв, гняв и мъка, но не помръдна от мястото си. Стоеше и гледаше. Настръхна, когато чу уморени стъпки по обгорялата земя зад себе си.

— Мастър Брент? — Въпросът прозвуча така, сякаш този, който го задаваше, не бе сигурен дали не говори на призрак. Брент се обърна. Пред него стоеше измършавял негър.

— За Бога! Това наистина сте вие, мастър Брент!

— Здравей, Томас — пресипнало поздрави Брент стария негър, който някога бе камериер на баща му. Сграбчи ръката му и с мъка се изправи на крака.

— Томас, къде е Дженифър? Патриша? И Патрик?

— Хич не се безпокойте, млади господарю. Мис Патриша взе момчето и отиде при нейните в Ричмънд. Мис Джени — тя не искаше да ходи никъде и остана тук. Ама нищо ѝ няма. Янките не пипат бараките на негрите. Много искат да ни накарат да се запишем в тяхната войска, та затуй ни оставиха на мира. Мис Дженифър е при мами Лий.

— Заведи ме при нея, Томас — уморено го помоли Брент.

— Добре, господарю, с удоволствие. Ама знаете ли, мастър Брент, опасно е да ходите по тия места. Янките дават мило и драго за главата ви.

— Знам, Томас, благодаря ти. Изчезвам веднага. Но първо трябва да видя Джени.

— Насам, господарю, насам. Мама Лий сега е в малката къщичка. Преди войниците да побягнат, прибирахме болни и ранени в господарската къща. Мис Джени отдавна се изнесе, та да направи място за войниците.

Брент тъжно поклати глава, когато минаха покрай развалините. Неочаквано спря и се почеса по челото, загледан в останките от родния дом.

Тихо подсвирна:

— Не са се задоволили само да подпалят къщата, ами са я взривили!

— Да, господарю. Хайде, елате да влезем вътре, да не би янките да се появят и да ви видят.

Брент знаеше, че съществуват плантатори, които държат робите си в мизерия. Някои негри живееха в полусрутени плевни. Дълбоко в себе си той бе против робството.

Но когато пристъпи в уютната, прясно боядисана къщичка на готвачката, си даде сметка, че за семейство Маклейн никак не приляга определението „жестоки господари“. Ярки пламъци играеха в огнището, край прозорците се полюшваха пердета с цвят на кафе, а един поовехтял килим от гостната на господарите покриваше дъсчения под.

Отначало не забеляза старата готвачка. Погледът му се спря на крехката блондинка, цялата в дантели и волани, която седеше край огъня, навела глава над ръкоделието си.

— Джени — промълви той с пресипнал глас.

Тя мигновено вдигна поглед и тъмносивите ѝ зеници се разшириха от учудване. Ръкоделието изхвърча от ръцете ѝ и тя се спусна към него.

— Брент!

Като хала се хвърли в обятията му и го прегърна с такава сила, че той се олюля.

— О, Брент! Толкова се радвам! Но ти не бива да стоиш тук — опасно е!

Той обгърна крехките ѝ рамене и я заоглежда; върху устните му грейна усмивка.

— Джени... изглеждаш прекрасно.

Отново я притисна към себе си, думите му бяха самата истина, но от неизреченото го болеше. Не ѝ каза, че за толкова кратко време е пораснала сякаш с години. Все още нямаше седемнайсет, но откакто я бе видял за последен път, от девойка тя се бе превърнала в жена — красива, зряла, с чудна фигура и... с дълбока мъка в очите.

— Какво се случи, Джени? — с тревога я попита той, без да я пуска от обятията си. Отново осъзна колко нелепо нещо е войната. По-големите братя често дразнеха сестрите си, но после ги защитаваха и им предлагаха рамо, на което да изплачат сълзите си.

А Джени беше останала сама.

Но се бе справила чудесно. Очите ѝ бяха помръкнали, чертите — преждевременно зрели, но иначе напомняше пролетен цвят. Късите буфан ръкави на роклята ѝ падаха ниско под раменете и разкрасяваха корсажа. Тънката ѝ талия бе пристегната, а светлосинята пола падаше на дипли около бедрата ѝ. Част от косата си бе навила на лъскави масури, а под тях се спускаше водопад от къдрици и плитки.

За него тя бе най-скъпото, осъзна той и топлина стопи леда, загнездил се в сърцето му. Разрухата на „Саут Сийз“ го нарани, болка и гняв го разкъсваха отвътре, но къщата можеше да се построи наново. А Джени бе от плът и кръв и нищо не би могло да я замести.

— Какво се случи, Джени? — повтори той.

Тя се отдръпна от него и направи опит за усмивка.

— Първо дай една целувка на мами Лий, Брент, и ела да седнеш при мен. Мами ще ни приготви чай. Искаш ли нещо за хапване? Войниците и моряците май винаги са гладни!

Брент покорно целуна старата жена, която бе член на семейството, откакто се помнеше. Тя го притисна в обятията си и избърса сълзите от очите си.

— Сядайте, мистър Брент. Ще ви донеса чай и ще ви оставим сами.

— Много ти благодаря, мами Лий — отвърна Брент, потискайки нетърпението да чуе разказа на сестра си. — Не искам нищо за ядене.

На кораба имам добър готвач.

След малко вече седеше с кръстосани крака на пода и си отпиваше ароматен чай с бренди.

— Има ли вести от татко или от Стърлинг? — попита първо той.

— Преди месец получих писмо от татко, подписано и от двамата. Добре са, но отрядът им е получил заповед да се присъедини към войската във Вирджиния — въздъхна тя, после се усмихна. — Татко се гордее с теб, Brent. Пише, че чак във Вирджиния се носят легенди за подвизите ти!

Върху лицето на Brent се появи болезнена гримаса — думите й му напомниха потискания досега въпроса:

— Направиха го заради мен, нали? Подпалиха „Саут Сийз“, за да ми отмъстят.

Джени приглади полата си. Не знаеше къде да се дене от смущение, докато търсеше отговор.

— Така е, нали Джени?

— Ами... не само заради тебе, Brent. Също и заради татко, и заради Джъстин. Brent, може да не повярваш, но те сякаш не искаха да го правят. Когато дойдоха, аз стоях пред вратата с насочена пушка. Казах им, че няма да влязат, докато съм жива. Лейтенантът, комуто бяха възложили задачата, беше много мил. Поставиха експлозиви от всички страни на къщата и той се приближи към мен. Мислеше, че ще го застрелям. Но май повече го беше страх, че къщата ще се запали, а аз няма да помръдна. Заразправя ми колко съжалявал, че се налага да напусна дома си, но заповедите идвали отгоре. Brent, като чух, че янките пристигат, онемях от ужас. Нали знаеш, всички истории, които съм слушала... Бях сигурна, че ще ме изнасят и ще прережат гърлото ми. Но лейтенантът се оказа истински джентълмен! Каза, че ако искам, мога да го застрелям, но той бил длъжен да ме отмести. Е, не го застрелях. И, Brent, той влезе в къщата след мен, а имаше опасност всичко да хвъркне във въздуха. Влязох да взема семейната библия — нали знаеш, майка толкова я ценеше — а той се втурна след мен и ме измъкна. — Тя замълча за миг. — Казва се Джейкъб Халоран. Ако някога се натъкнеш на него, не го убивай.

Известно време Brent не продума. Отпи голяма глътка чай.

— Война е, Джени. Не винаги знаеш кого убиваш.

— Има почтени янки — прошепна Джени.

Брент повдигна чашата си:

— Има и отвратителни южняци. Войната не променя хората, Джени. Просто хубавото и лошото в тях се проявяват по-ясно, отколкото в мирно време. Почтеният човек винаги си остава почтен. Линията Мейсън-Диксън не разделя хората на добри и лоши. — Той неочаквано се изправи и ѝ подаде чашата си. — Но все пак сме на война, Джени. Имаш ли представа какво направиха с експлозивите, след като приключиха?

Джени сви рамене:

— Извадиха ги от фургон с боеприпаси — това си спомням. Може би са ги закарали у Мърфи. Ще използват къщата му за щаб. Защо питаш? — Очите ѝ се разшириха, тя скочи на крака и без да мисли, запрати чашите на пода. Сграбчи раменете му. — Какво смяташ да правиш, Брент? Чуй ме, братко. Цялата войска на Конфедерацията побягна, защото янките многократно ги превишават по численост. Какво си мислиш, че можеш да направиш сам?

— Малък саботаж, Джени. Един вид отмъщение.

Очите ѝ отразиха страха, който я завладя.

— Брент, ти май не разбираш! Тук гъмжи от янки. Нашите си отидоха, Брент. Дори битка нямаше, янките мирно и тихо завзеха всичко.

— Това ми е ясно, Джени.

— „Саут Сийз“ не струва колкото живота ти, Брент Маклейн!

— Така ли? — намръщи се той. „Саут Сийз“. Памукът. Пристанището на Джаксънвил. Някога препускаше на воля по своята земя. С песен на уста караше реколтата към фабриките на север.

Вечер седеше пред огъня с книга в ръка и пиеше уиски. Ходеше на лов с чистокръвни хрътки, възседнал расов жребец. Следваше неписаните закони на честта — единственото, което му бе останало от някогашния Юг.

„Саут Сийз“ ...

И след толкова години най-последно бе открил жената, с която искаше да сподели всичко това. Жена, която ценеше някогашния начин на живот...

„Саут Сийз“. Законът на честта. Несбъднатото щастие.

Ако не воюваше точно за това, за какво, по дяволите, изобщо се биеше?

Погали с палец дълбоката линия, която се бе врязала между веждите на сестра му.

— Аз приех назначението във флотата на Конфедерацията, Джени. Заповядано ми е да доставям провизии на нуждаещите се и да предизвиквам хаос в редовете на янките при всяка възможност. Не се безпокой, Джени. Има много причини, поради които няма да се оставя да ме убият. Аз съм Нощният ястреб, помниш ли? Непоколебимият Нощен ястреб. Значи смяташ, че са закарали експлозивите у Мърфи?

Джени кимна унило.

— Само внимавай, Брент. Обещавах ли? Много хора в последно време си смениха цвета. Сега твърдят, че винаги са били на страната на Севера.

— Ще внимавам, Джени. Обещавам ти. Казах ти вече, че нямам никакво желание да умирам.

Тя го погледна с любопитство.

— Нещо се е случило с теб, братко.

Той се ухили:

— Май се влюбих.

— Сериозно? — очите ѝ блеснаха.

— Ще ти разкажа за това някой друг път. А сега да се залавям за работа.



## ГЛАВА ОСМА

— Обзалагам се, че си обезумял, Брент Маклейн!

Чарли разпалено зашепна, когато двамата с Брент се показаха над повърхността на водата край „Мариана“ — огромен военен кораб, закотвен в пристанището на Джаксънвил. През нощта морската вода бе леденостудена.

Брент не обърна внимание на думите му. Повдигна високо над главата си торбичка, увита в непромокаема мушама.

— Ще се окажа безумец, само ако фитилите са се намокрили. Запомни, Чарли, в успеха е разликата между лудия и гения.

Съвсем лесно успя да задигне експлозивите от фургона. Стражите се бяха отпуснали. И защо не? Янките бяха навлезли в Джаксънвил с бодра крачка. Единственият им проблем се оказа разрухата, оставена от отстъпващата войска на Конфедерацията. Нямаше защо да се страхуват от саботаж или нападение. Джаксънвил бе в ръцете им.

Най-трудно беше да убеди Дженифър, че няма да постъпва безразсъдно от гняв, заради опустошаването на плантацията.

Наистина се бе държал като безумец, но то бе, преди да види с очите си, че „Саут Сийз“ вече не съществува, макар сърцето му да го предчувстваше.

Сега разумът му надделя и той действаше предпазливо. Отмъкна експлозивите и цяла нощ се спотайва. На следващия ден неотстъпно наблюдаваше янките и изпрати съобщения на хората си чрез Джени и Лил. Изчака още едно денонощие и сега...

Много добре съзнаваше какво му предстои да извърши. Пристанището и корабите се охраняваха строго. Затова му се наложи да преплува посред нощ студените води. Единственият начин да стигне до кораба незабелязан беше да се доближи откъм кърмата.

— Как, по дяволите, ще запалим клечките с мокри ръце — това не ми е ясно — измърмори Чарли. Отчаяно риташе във водата, за да се задържи на повърхността.

— Штт! — изсъска Брент. — Само ми помогни да се метна на борда и после изчезвай отук. Аз ще паля. Ти върни лодката обратно на кораба. Ще стигна до брега и ще ви догоня при реката. Няма да се връщаме повече тук. Ще ни търсят под дърво и камък. Янките нямат подходящи съдове, с които да поемат нагоре по реката. Не ще успеят да направят нищо до утре сутринта. А дотогава ще съм при вас.

Чарли не отвърна, само изруга, когато, опитвайки се да помогне на Брент, изпусна една торбичка с барут във водата.

— Нищо няма да стане, Брент.

Тъй като бяха сами, Чарли бе изоставил всякакви официалности. Беше станал старши лейтенант във флотата на Конфедерацията, но това не му пречеше да изпълнява нарежданията на Брент, който продължаваше да бъде негов капитан. Както и по-рано.

— Трябва ни само една торбичка, поставена на точно място. Барутът, който се намира на кораба, ще свърши останалата работа. Повдигни ме, Чарли. Трябва да се хвана за въжето и да се покатеря на палубата.

Докато Чарли се опитваше да помогне на Брент, от устата му се изсипа поток моряшки ругатни, той бе готов да улови експлозивите, ако Брент ги изпуснеше.

— Да, да. Съвсем си си изгубил ума, Брент Маклейн.

Брент сграбчи въжето и обви крака около него. Мускулите му трепереха от напрежение, докато се изкачваше нагоре. Държеше дългия фитил между зъбите си и напредваше бързо. Главата му се подаде над палубата. Не забеляза никого. Даде знак на Чарли, преди да се прехвърли безшумно през борда.

— Тръгвай! — прошепна Брент. Старши лейтенантът изчезна под водата.

Първата клечка не успя да запали. Изсъска и угасна. Брент се огледа тревожно наоколо, преди да драсне втора. Палубата с оръдията се намираше точно под него. Ако успееше да предизвика пожар, „Мариана“ щеше да хвъркне във въздуха като фойерверк.

Смръщи чело — дали фитилът не бе прекалено дълъг?

Щеше да гори цяла вечност. Сви рамене. Не му се умираше. Искеше да има достатъчно време, за да се отдалечи.

Въздъхна с облекчение — следващата клечка успя да подпали фитила...

Изправи се и викна:

— Ахой, янки! След миг корабът ви ще избухне! Скачайте всички през борда!

Хвана се за едно въже, скочи върху планшира и се гмурна във водата. Но преди да изчезне под повърхността, чу забързани стъпки — на кораба биеха тревога.

Край ухото му изсвистя куршум, отправен наслуки към водата. Мина съвсем близо край него. Дробовете му щяха да се пръснат, но той сви тяло и се гмурна още по-надълбоко. Пое на север, събра всички сили и загреба с мощни тласъци. Назад останаха доковете на пристанището и корпусите на десетките кораби. Едва тогава главата му се показа над водата и измъчените му дробове поеха големи глътки въздух.

— Копеле проклето!

Пронизителният вик разцепи нощния въздух. Моряците скачаха от кораба и се хвърляха във водата. Брент реши, че няма време за бавене. Гмурна се отново и усети вибрациите на водата — „Мариана“ беше избухнала.

Както бе очаквал, корабът се оказа плаващ барутен погреб. Изплува и видя, че пристанището изглежда така, както на тържествата по случай националния празник. Объркани, янките сновяха насам-натам. Цареше суматоха. Водата стана по-топла, въпреки че Брент се намираше на голямо разстояние от горящия кораб.

Потопи се отново и заплува с все сила. Гмуркаше се и гребеше, докато се увери, че е достатъчно далеч. Студената вода го караше да бърза. Навлезе в тесен скалист залив. Дори оттук виждаше пожара.

Надяваше се, че всички на кораба са обърнали внимание на предупреждението му. Водеше война, но не беше хладнокръвен убиец.

Задъхан, лежеше известно време на брега. После стана и се запъти между крайбрежните дървета към гъстата гора зад тях. Мокрите дрехи и нощният студ го караха да трепери.

Призори щеше да стигне реката, където „Джени Лин“ го чакаше, скрита на сигурно място.

— Ахой! Кой там?

Въпросът бе изстрелян още щом Брент сграбчи с уморени ръце стълбата на „Джени Лин“. По тялото му се стичаше вода. Успокои се, като разбра, че хората му са нащрек.

— Капитан Маклейн! — извика той.

— Вие ли сте, сър? Качвайте се на борда!

Не му трябваше помощ, но не се възпротиви, когато два чифта яки моряшки ръце се протегнаха над планшира и го изтеглиха на палубата.

Бързо се изправи и видя, че хората, които го посрещнаха, бяха Крис и Лойд.

— Къде е Макферсън? — попита той разтревожен.

— Върна се преди половин час, капитане. Дадохме му малко бренди и го изпратихме да си почива. Не се наложи да увещаваме стария Чарли да си пийне...

— Старият Чарли е лейтенант Макферсън, момчета — с лек укор изрече Brent. Той и екипажът му бяха нещо необичайно в Конфедералната флота. Бяха го назначили за капитан, но при известни условия. На кораба му имаше само леки оръдия. Беше малък в сравнение с фрегатите и военните кораби, предназначени за тежки битки. Основната му работа бе да доставя провизии и боеприпаси, където е необходимо и колкото е възможно по-бързо. „Джени Лин“ се промъкваше през блокадите, но докато много от останалите кораби, които се занимаваха със същото, с удоволствие печелеха пари от войната, „Джени Лин“ служеше единствено на правителството в Ричмънд.

Екипажът се състоеше от хора, предани на Конфедерацията, но те плаваха без печалба за себе си, само поради една причина — Brent Маклейн. Brent знаеше, че се намира в странно положение — трябваше да внимава така, сякаш ходи по въже. Дисциплината на кораба бе от огромно значение, но той бе принуден да я смекчава, ако желаше екипажът му да играе по строгите правила. Предлагаха му по-големи кораби, но той тактично отказваше, като напомняше на командващия флотата, че успехът му зависи от способността на кораба да маневрира.

— Добре, сър! — смънка Лойд. — Сега накъде? Нагоре по реката или в открито море?

— Нагоре... — започна Brent, но бе прекъснат от развълнувания вик, който долетя от марса.

— Съюзническо знаме на хоризонта! Шхуна! Приближава се откъм устието, сър!

— По дяволите! — Brent тихо изруга, спусна се към мачтите и се изкачи на марса. Шхуна, приблизително толкова голяма, колкото „Джени Лин“, току-що взимаше завоя на тясното устие.

По-голям кораб от този не би могъл да премине — в това Brent беше сигурен. Ако човек не познаваше добре реката, рискуваше да заседне в плитчините при устието.

Той дръпна бинокъла от моряка на вахта и огледа кораба, като се чудеше да се бие ли, или да бяга. Имаше вероятност да потопят врага и по-този начин да блокират реката зад себе си.

— Всички на палубата! Артилеристите — по местата! Готови!

По тихата палуба затрополяха крака, изпълнителни моряци, твърдо стиснали устни, затичаха нагоре-надолу. Brent слезе от марса и застана до Лойд, готов да даде команда за огън.

Зачака. Корабът трябваше да се приближи достатъчно близо, за да го улучат, но не чак толкова, че да стреля пръв по тях.

Макферсън, въпреки че бе изтощен, зае мястото си до щурвала и се зае с управлението на „Джени Лин“.

Brent свиваше и отпускаше юмруци, а шхуната се приближаваше все повече. Още не. Още не. Пет, четири, три, две...

Изведнъж стълб вода изригна като нефтен фонтан откъм бакборта и „Джени Лин“ се разлюля. Първият снаряд на янките не улучи целта.

Изчакването на Brent даде резултат. Сега беше негов ред.

— Огън! — изрева той, а в това време пръски вода се издигнаха и заляха палубата.

— Оръдие номер едно — огън! — заповяда Лойд на четиримата артилеристи.

„Джени Лин“ се разтресе от изстрела и застана. Но екипажът ѝ нададе победен вик. Снарядът бе пробил корпуса на шхуната.

— Номер едно — зареди! Номер две — готови за стрелба!

— Спрете огъня! — нареди Brent и вдигна ръка. Наблюдаваше потъващия кораб на Съюза.

Изстрелът се оказа фатален за вражеския съд — нямаше съмнение, че корабът ще потъне. Можеха да продължат стрелбата, но нямаше да постигнат нищо друго, освен да залееят реката с кръв.

— Капитане, вижте! — Лойд посочи засегнатия кораб. — Изпращат лодка, сър. Трима души са, развяват бяло знаме.

Като видя, че малката лодка се приближава към тях, Брент присви очи. Двама моряци гребяха, а един офицер стоеше на носа и крепеше знамето. Трябва да е храбър човек — помисли си Брент. — Осмелил се е да тръгне, когато оръдията на „Джени Лин“ могат всеки миг да стрелят отново.

— Спрете огъня! — отново заповяда той. — Нека разберем какво иска капитанът на янките.

— Може да е измама, сър — намеси се Лойд.

Брент поклати глава.

— Струва ми се, че не е. Ние имаме предимство. Корабът им потъва бързо. Мисля, че това е смел ход, за да предотвратят кръвопролитие.

— Както кажете, сър.

— Помогнете им да се качат на борда. „Джени Лин“ уважава бялото знаме и доблестната капитулация.

След миг пред Брент стоеше млад лейтенант с внушителни кестеняви мустаци, които преминаваха в ниско подстригана брадичка. Той поздрави отривисто и се представи:

— Бартолому Гриър — лейтенант от военноморските сили на Съединените щати.

Брент с усилие потисна усмивката, която се появи на устните му при вида на скованата стойка на лейтенанта, и отвърна на поздрава:

— Капитан Маклейн. Какво има, лейтенанте?

— Сър, предавам се. Моля за милост от името на екипажа ми. Ако стреляте още по „Йорквил“, само ненужно ще отнемете живота на моряците ми. Корабът вече не представлява опасност за вас.

— Виждам, лейтенанте — спокойно отвърна Брент. — Нямахте нужда да се жертвате. И без това не смятахме да стреляме повече.

Младият човек видимо се отпусна и Брент усети странно вълнение. Този янки бе извършил едно честно и благородно дело. Брент си спомни разговора с Дженифър. Наистина, почтени хора се срещаха и в сини, и в кафяви униформи.

Лейтенантът отново настръхна, сякаш ужасен от това, че за миг е издал своето облекчение.

— Признавам, капитане, разчитах на вашето милосърдие. Знаем, че вие сте отговорен за пожара на „Мариана“. Но нито един човек не загина.

Брент сви рамене и притвори очи.

— Смъртта е част от войната. Но се стараем да убиваме колкото може по-малко.

— Тъй вярно, сър — съгласи се уставно лейтенант Гриър. — Но на ваше място аз щях да стрелям докрай.

— Не се безпокойте, лейтенанте. Бих вдигнал кораба ви във въздуха, ако се беше наложило.

Лейтенантът изведнъж се огледа и видя, че неговите двама моряци и екипажът на Брент напрегнато следят разговора.

— Сър — обърна се той към Брент, — бих искал да разменим няколко думи насаме.

Заинтригуван, Брент кимна.

— Заповядайте в каютата ми.

Повика Лойд и му посочи двамата янки, които с тревога очакваха съдбата си.

— Потегляме нагоре по реката. Погрижи се за нашите... гости. Предложи им по чаша кафе и им дай тютюн. Може би ще прекарат остатъка от войната в лагер за военнопленници. Нямаме време да вземем и останалите. Ако са истински моряци, ще доплуват до брега.

Десет минути по-късно Брент седеше срещу северняка от Другата страна на тясното си бюро. Лейтенант Гриър пълнеше лулата си, а по лицето му се четеше страхопочитание. От доста време екипажът на „Йорквил“ не си позволяваше никакъв лукс. Северът също страдаше от недостиг на провизии.

Брент изчака лейтенантът да запали лулата и да издиша дълга струйка дим. После повтори въпроса си:

— Е, лейтенанте?

Севернякът видимо се напрегна, поколеба се за миг, после погледна Брент открито.

— Както вече казах, сър, вие водите честна борба. Задължен съм ви. Затова ще наруша устава и ще ви предупредя...

Брент присви очи и усети как мускулите му се втвърдяват. Испита същото необяснимо чувство на страх, което бе преживял, докато яздеше към „Саут Сийз“ и вече предчувстваше, че...

— Продължавайте, лейтенанте.

Севернякът леко се размърда на стола си. Брент разбираше, че в него се води някаква вътрешна борба. От едната страна стояха

правилата, а от другата — личното му желание за справедливост.

— Много сте прочут, капитан Маклейн. Сигурно знаете. Домът ви беше единствената къща, която изгорихме между Сейнт Огъстин и Джаксънвил.

Брент не отговори. С повдигане на вежди даде знак на лейтенанта да продължава.

— И двете страни вършат несправедливости — промърмори лейтенант Гриър, загледан в лулата си, после вдигна поглед към Брент. — Говори се, капитане, че сте приятел с някакво индианско племе, изтикано в блатата. Преди време тези индианци отвлекли съпругата на офицер, служещ във Форт Тейлър. Някои твърдят, че вие имате нещо общо с това, понеже дамата е южнячка. Говори се още, че съпругът ѝ се държал като луд. Потеглих от Кий Уест преди седмица, капитане. Изглежда лейтенант Мур действа да го изпратят срещу семинолите. Сигурно ще успее. Капитанът във Форт Тейлър беше уведомен, че пазачите на фаровете по южното крайбрежие получават провизии от индианците. Ако те са се присъединили към Конфедерацията, за Съюза няма да бъде недопустимо да тръгне на бой срещу тях.

Докато лейтенантът говореше, Брент не продума и не помръдна. Миглите му почти не трепнаха. Див страх бе вледенил гръбнака и крайниците му. Страх, ужас и чувство за непоносима неизбежност.

Щеше да закъснее. Беше твърде късно. Твърде късно. Блатото се намираще далеч.

Беше изложил на опасност Червената лисица. Това му причиняваше по-силна болка дори от загубата на „Саут Сийз“. Разтърсваща паника и тревога сграбчиха сърцето му. Кендъл... Тя беше тук в онази първа нощ. Точно тук — в каютата му на „Джени Лин“. Помнеше нейния образ. Очите ѝ — големи и сияйни, прелъстителни и покоряващи. Помнеше гласа ѝ, походката, помнеше как я бе докосвал и тя него...

Изправи се внезапно и със замах отвори вратата на каютата.

— Чарли! Заповядай на кормчията да обърне! Ще заобиколим кораба на янките и ще излезем в открито море! Вдигнете платната, посока — юг!

Поспря за малко до вратата и чу как Чарли, без да задава въпроси, повтаря заповедите му.



После се обърна към северняка, който го гледаше с нескрита тревога в очите.

— Не се притеснявайте, лейтенанте — тихо каза Брент. — Ще оставим вас и хората ви на брега. Не заслужавате да гниете в затвора. Ще кажем, че сме ви изхвърлили, защото сме нямали време да ви предадем на властите.

Лейтенантът затвори очи и почти незабележимо потръпна.

— Благодаря, капитане — прошепна той.

— Няма защо. Аз съм ви задължен.

Брент остави пленника в каютата си. Нямаше военни тайни, които севернякът да открие сред картите му.

Забърза към палубата. Щеше да им се наложи да минат с гърмящи оръдия покрай пристанището на Джаксънвил. И маневрирането край потопения кораб на янките също нямаше да е лесно.

Но тези проблеми почти не го вълнуваха сега. Щеше да се справи. Твърдо бе решил да успее, защото залогът беше голям. Червената лисица бе човек, който живееше според закон на честта, по-суров от законите на Севера или на Юга, човек, който бе рискувал много за Конфедерацията. Сам бе направил своя избор и нямаше да приеме заплащане или благодарност за делата си, нямаше да приеме утеха, ако тези дела доведяха до трагичен за него изход.

Но дори по-дълбоко от вътрешния му вопъл за индианеца, който го бе научил на приятелство, бе отчаянието, измъчващо тялото му, когато си помислеше за Кендъл.

Срещата им бе толкова кратка, но от нея научи какво е любов. Тя бе пунала корени, които се бяха вплели в сърцето му и го дърпаха назад дори когато беше свободен да си отиде.

Кендъл.

Виждаше я пред себе си. Бурните ѝ виолетово-сини очи, косата ѝ — мантия от мед, обгръщаща я в разкош и див безпорядък.

Тя бе олицетворение на красота и изящество. Притежаваше онзи неосезаем дух на Юга, онова, за което се биеха, онова, което искаха да опазят. Неуловимият дух, който свързваше бедния фермер и плантатора, за да победят по-силния враг. Ставаше въпрос за нещо много по-дълбоко от въпроса за робството. По-дълбоко от краля Памук. Духът може би наистина беше недосегаем, но Кендъл — не. Тя

бе жива и жизнена и в нейната топлина и красота той можеше да открие онова, което жадуваше да докосне...

Всичко, за което воюваше. Гордостта на южняка, неговата чест, слава и безгранична непоколебима любов.

## ГЛАВА ДЕВЕТА

„В страната на памука искам да се върна и спомените стари с обич да прегърна. Гледай, гледай, гледай, Диксиленд.“ Кендъл се засмя, довърши песента с необичайно насечения ритъм и закачливо дръпна косата на Чикола.

— Памук, Чикола. Слушай внимателно — памук. Можеш да го видиш през лятото. Простира се в далечината като безкрайно поле от облаци.

— Безкрайно поле — повтори сериозно Хаджо, по-големият с една година брат на Чикола, посочи небето и каза: — Облаци.

— Да. Чудесно. Хайде сега. „В страната на памука искам да се върна. Там, там, там, да живея там, на юг, там и да умра, в моя роден Диксиленд!“

Двете деца запяха заедно с нея. Кикотеха се и я поглеждаха с очакване всеки път, когато гласовете им потъваха във високата борова гора, ограждаща малкото сечище. Кендъл ги водеше там всеки следобед да играят и да учат. Не бяха далеч от лагера и често не само Аполка, но и другите жени довеждаха децата си да слушат странната бяла жена, която изглеждаше толкова щастлива сред тях.

Наистина беше щастлива. Необикновено доволна. Нямаше вести от външния свят, но ѝ се струваше невъзможно нещата да вървят зле. Отдаваше се на мечти, безбрежни като памуковите поля. Щеше да бъде в безопасност навсякъде зад линията Мейсън-Диксън, щом веднъж отблъснаха янките. Щеше да получи развод на всяка цена и после...

Брент Маклейн.

Мечтите ѝ бяха наивни и глупави, осъзнаваше тя в редките моменти, когато позволяваше на разума си да надделее. Беше прекарала една нощ с него. И един кратък час на борда на кораба му преди повече от година. Но оттогава постоянно мечтаеше за него и когато този блян се появи пред нея от плът и кръв, разумът ѝ изневери. Мислеше непрекъснато за него. Беше влюбена.

Но какво изпитваше той? Знаеше, че е омъжена. Беше я потърсил само за да си отмъсти. После я увери, че никога няма да я изпрати обратно на съпруга ѝ и обеща да се върне при нея. Но дали това не беше само израз на неговото благородство, независимо от думите му, че не е джентълмен? Или пък градеше планове за тяхното бъдеще? Той беше герой на Конфедерацията, притежаваше неотразима мъжественост и богат опит с жените. И кой знае? Нищо чудно във всяко пристанище да го чака по една годеница. А и съществуваша много по-подходящи партии от нея — даваше си сметка тя.

Очите ѝ се замъглиха и тя стисна устни. Странно, сега това нямаше значение за нея. Беше омъжена, но пет пари не даваше за закона, който я обвързваше. Повече от всичко на света желаше да бъде с Брент Маклейн. Щеше да се чувства щастлива навсякъде, ако той беше до нея.

— Кендъл.

Една ръчичка дръпна полата ѝ. Тя видя разтревоженото лице на Чикола и осъзна, че гледа с празен поглед пред себе си. Усмихна се, седна на един широк дънер и взе детето в скута си.

— „Дикси“, моето момче, е написана от сина на един борец против робството. Южняците веднага я запели. Как ти се струва това?

Чикола сбърчи нос — нямаше представа за какво говори тя.

— Пей още — помоли я той.

— За днес стига, пиленца — твърдо отвърна тя. — Време е да се прибираме вкъщи. Стъмва се.

Двегодишният Чикола и тригодишният Хаджо кимнаха сериозно и при вида на техните замислени личица би се разсмяла, ако не бе бодването в долната част на гръбнака ѝ, което задуши смеха. В гората зад нея имаше някой. Беше сигурна. Червената лисица бе удържал на обещанието си — беше я научил къде криволичат рекичките и какви звуци издават обитателите на тресавището. Вече умееше да чува не само с ушите, но и с цялото си тяло.

Не разбираше откъде идва страхът ѝ. Намираха се съвсем близо до лагера. Семинолите бяха предпазливи и понякога мъжете се промъкваша между дърветата да проверят дали всичко е наред.

Необяснимият смразяващ страх премина в ужас още преди да чуе стъпките, разбудили гората, и присмехулния припев на „Джон Браун гние в гроба“.

Изплашена, Кендъл скочи с вик и хвана Чикола с едната си ръка, а с другата притисна Хаджо към себе си.

В тихия следобед сякаш мигом се изви вихрушка, настъпи суматоха. Гората бе залята от войници в сини униформи, които прииждаха на вълни между дърветата. А войникът с леденосините очи, войникът, който крачеше с яростна решителност към нея, бе човекът, когото тя не желаше да срещне никога вече и горещо се бе молила на Бога за това.

Джон Мур.

Кендъл отново изпищя, дръпна двете деца и ужасена хукна с тях към лагера. Отчаяно се молеше да стигне там преди...

Преди Джон да я улови.

Тичаше сяпко, водена от инстинкта. Но напразно.

Лагерът на семинолите вече се беше превърнал в ад от ужасени писъци. Войници нахлуваха в колибите със затъкнати на пушките щикове и търсеха мъжете, останали в сечището, след като бойците бяха тръгнали на лов и разузнаване. Кендъл обгърна с очи лагера.

Червената лисица! Трябваше да го открие. Да намери пристан в неговата сила. Но той не бе в лагера! Пък и да бе тук, какво би могъл да стори, освен да умре храбро?

— Кендъл! Кендъл Мур!

Викаше я Джими Ематла. Кендъл го съзря и се затича към него. Чакаше нея и децата, за да ги отведе в гората и да ги скрие в тресавището.

— Джими! — неистово извика тя с вяра в смелостта и чувството за дълг на гордия боец. Тъмните му очи, вперени в нея, я насърчаваха да бърза и да избяга със синовете на неговия вожд.

— Не!

Тя спря ужасена. Един щик разпори корема на Джими Ематла и той се свлече на земята. Сълзи изпълниха очите ѝ. Дори не видя лицето на северняка, нападнал индианеца. Синя мъгла се спусна, а после червената кръв изпълни ползрението ѝ.

Тревожен писък я накара да се обърне към колибата на Червената лисица. Аполка я бе видяла и тичаше към нея и децата, по бузите ѝ се стичаха сълзи, а красивите ѝ черти бяха изкривени от страх.

В следващия миг се случи нещо ужасно, което щеше да се запечата завинаги в паметта на Кендъл. Аполка тичаше, без да вижда

нищо около себе си. Млад войник, който отстъпваше от боя с един индианец, не забеляза, че тя е само изплашена жена опитваща се да стигне до децата си.

Обърна се. Щикът му се вряза в индианката. Очите на младата жена за миг срещнаха погледа на Кендъл. Разширени от разкъсващата болка, те сякаш умоляваха. Аполка отвори уста, но от гърлото ѝ не излезе звук. Очите ѝ проблеснаха и ослепителното тъмнокафяво сияние на любовта и смеха изчезна завинаги от тях. Тя се свлече в краката на войника.

Кендъл извика, притисна момчетата към себе си и ги повали на земята, за да ги предпази от страшната гледка. А край тях продължаваха да се носят бойни викове, ридания и викове на ужас. Тежки стъпки разтърсваха земята, военни команди раздираха въздуха.

Когато Кендъл вдигна очи, пред погледа ѝ се разкри ужасяваща картина. Жени и деца бягаха към гората. Някои успяха да избягат, други бяха посечени. Какво ли можеха да сторят сами срещу белите завоеватели? Повечето мъже не се бяха върнали от лов и войниците бяха нападнали коварно лагера, в който имаше само беззащитни старци, жени и деца.

Кендъл отново нададе вик, този път от болка. Груби пръсти сграбчиха косата ѝ и я изправиха на крака. Извиха главата ѝ и тя срещна студените, зловни очи на съпруга си.

Той беше висок, с широки рамене, тъмна коса и се перчеше с ниско подстриган мустак. Би могъл да мине за красив, ако не бяха жестокият израз на изпитото му лице и студът в очите. В тях нямаше капка милост. Нищо човешко не трепна в твърдия поглед, който отпрати към Кендъл. Изразът му си остана непроменен и той усуква още по-здраво косата ѝ около пръстите си, за да ѝ причини болка.

— Пусни хлапетата — заповяда той грубо.

Кендъл видя пушката, която той стискаше в свободната си ръка, — от върха на щика капеше кръв и се сливаше с умирация залез.

Въпреки болката, тя се опита да спре клането и извика като обезумяла:

— Спри! Джон! Моля те! Умолявам те! Това не е война, това е убийство!

— Пускай тия индиански копелета!

Письците и борбата край тях продължаваха. Дали имаше някой познат измежду войниците? Кендъл отчаяно се огледа. Търсеше човек благороден и справедлив. Съществуваха и такива янки, в това бе убедена — неведнъж ги беше срещала във Форт Тейлър.

Но тук нямаше такива. Екипажът на Джон явно бе грижливо подбран. Вероятно бяха предпочетени войници, участвали във войните със семинолите, войници, които мразеха индианците.

— Хайде, Кендъл. Или ще им видя сметката пред теб.

Не можеше да помръдне главата си. Той я държеше здраво за косата. Напрягаше се да си спомни думите на мусоги, които ѝ трябваха в момента, и извика на момчетата, като ги оттласна от себе си:

— Бягайте! Бягайте, малки лисичета. Скрийте се в гората и стойте там, докато дойде баща ви.

Те не помръднаха. Изплашени, стискаха полата ѝ. Бяха прекалено малки, за да разберат какво става.

— Тръгвайте! — изкрещя Кендъл и ги забута с все сила. Най-после момчетата се откъснаха от нея.

Джон не каза нищо повече. Тънките му устни се свиха още повече и изчезнаха под модния мустак. Извъртя я и я блъсна в ръцете на един млад войник, юноша на не повече от осемнайсет години, с болезнен израз на лицето.

— Отведи я в лодката — заповяда той.

Младежът кимна безизразно. Очевидно не бе очаквал от войната толкова клане, но беше твърде зашеметен, за да направи нещо друго, освен да се подчинява на заповедите. Той хвана Кендъл здраво и я повлече към реката. Тя успя да се обърне назад.

От гърлото ѝ се надигна вик. Затисна устата си с опакото на дланта и зъбите ѝ се впиха в собствената плът. Но не усети болка.

Чикола я бе послушал. Виждаше го — малките му тъмни крачета го носеха далеч от ужаса в лагера. Вече приближаваше редицата от кипариси в края на сечището. След миг гората щеше да го погълне.

Но Хаджо се бе изплашил и побягнал към топлината и сигурността, която от малък познаваше. Отчаяно се притискаше към безжизненото тяло на майка си. Един отстъпващ войник се спъна в детето и инстинктивно се обърна да си отмъсти. Вцепенена от

безсилен ужас, Кендъл видя как войникът удря с пушката си момчето по главата. То падна върху майка си.

Кендъл изпищя истерично. Яростта ѝ даде сила и тя успя да се освободи от ръцете на смаяния войник, който я държеше.

— Спрете! — изкрещя тя и се спусна обратно. — Спрете! Убийци! Кървави убийци! Спрете, спрете!

Без да я е грижа какво върши, тя се нахвърли срещу първия войник в синьо, изпречил се пред нея. Той обърна глава, изразът на лицето му беше гневен, но не и жесток. Това бе простодушно лице на мъж на средна възраст, с бръчки, обзет от треската на боя. Кендъл се вгледа в него с широко отворени очи, изпълнени със сълзи, и безумието изчезна от лицето на мъжа. Той огледа касапницата наоколо, после погледът му се върна върху красивата жена.

— О, господи — промълви той.

Кендъл едва осъзна това, което последва. Джон Мур се приближи зад нея и грубо я сграбчи за раменете. А откъм реката кънтяха тежки стъпки.

Силен вик огласи мрачно притихналото сечище:

— Какво, по дяволите, става тук?

Смътно, отначало съвсем смътно, Кендъл разпозна гласа.

Травис.

Видя го — красив във военната си униформа, той крачеше към средата на кръга от безмълвни войници. Двайсетина мъже от ротата му спряха зад него и зачакаха, неловко смълчани пред сцената на боя, който не беше битка, а жестоко клане.

Невярващ на очите си и отвратен, Травис закрочи нервно, вперил поглед в труповете на жени, деца и старци. Сред мъртвите имаше неколцина мъже, оставени от Червената лисица да пазят лагера в тресавището, което досега не познаваше нищо друго освен мир и тишина.

Травис продължаваше да крачи, все още без да осъзнава картината. Накрая погледна с дива ярост войниците.

— Какво се е случило тук? Дяволите да ви вземат, ние не сме във война с индианците! Бием се срещу Конфедералните щати, а не срещу шепа деца.

— Какво ти става, Травис?



Ядният въпрос дойде от устата на Джон, пръстите му се впиха в раменете на Кендъл.

— Убихме няколко дивака. Малките зверчета също са опасни. Като пораснат, ще нападат белите.

Лицето на Травис се зачерви от гняв, после побеля.

— Аз съм по-старши, Джон. Заповедта беше да се пазарим за Кендъл и да предупредим вожда да не помага на южняците.

— Лейтенант Мур е прав, капитане — обади се ленив глас откъм войниците на Джон. — Какво лошо има в това, че сме убили няколко дивака? Преди двайсет години ни беше заповядано да ги унищожим до крак, стига да можем.

Травис помълча за миг, после продължи рязко:

— Един месец допълнителен наряд, редник. За неподчинение. И за да ви е ясно отсега нататък, ще ви обясня какво лошо има в убийството на индианците. Ние сме военнослужещи от флотата на Съединените щати. Непосредствената ни задача е да запазим Съюза. Заповядано ни е да се бием, не да извършваме убийства. Ние сме представители на народа. Народ от богобоязливи и миролюбиви хора. Воюваме за чест. А в клането на жени и деца няма чест!

Травис внезапно се извърна към Джон, тревогата и яростта му бяха толкова силни, че почти не трепна, като видя Кендъл.

— По дяволите, как позволихте да се случи това, лейтенант Мур?

Джон изсъска през зъби:

— Гадните диваци отвякоха жена ми, капитане. Заповядано ни беше да дойдем и...

— Да преговаряме, не да убиваме!

Джон замълча. Кендъл усети гнева му.

— Ти си гледай своята война, Травис. Аз ще си гледам моята.

Напрежението между двамата мъже сгъсти въздуха. Наоколо цареше мъртва тишина — никакъв полъх на вятъра, никакво шумолене в дърветата. Птиците мълчаха, дори щурците бяха спрели своята песен.

После се чу тих звук — бръмченето на мухите, които кацаха върху кръвта на мъртвите. Може би дразнещото жужене на насекомите, или пък внезапното осъзнаване, че са заобиколени от хората си, накара Травис и Джон да млъкнат, разбраха, че сега не е

нито време, нито място за лични свади, които превръщаха приятелството им във вражда.

Погледът на Травис се премести върху Кендъл. Очите му бяха пълни с мъка, молеха за прошка и тя разбра — Травис бе дошъл само защото е вярвал, че индианците я държат в плен. Но вече знаеше, че тя предпочита да бъде пленница на семинолите, отколкото робиня на Джон Мур.

Травис се обърна към мъжете:

— Връщайте се в лодките. Веднага.

Заповедта му бе последвана от тътрене на крака. Кендъл, Джон и Травис останаха сами сред сечището, заобиколени само от мъртвите.

— Е, освободихме жена ти, Джон — рече Травис с лек укор. — Не изглежда да са я измъчвали жестоко.

— Така ли? — попита Джон. — Сигурно. Най-вероятно се е подмазвала на червенокожите като разгонена кучка.

— По дяволите, Джон — прекъсна го Травис, смутен от присъствието на Кендъл.

— Защо я защитаваш, Травис? И двамата знаем по какво си пада жена ми. Но май напразно се тревожа за проклетите диваци... Ти тръгна след Кендъл с такова нетърпение, защото може би зад гърба ми двамата с нея сте били нещо повече от приятели?

Травис застина. Лицето му пребледня от гняв, в очите му пламна огън. Стисна юмруци.

— Няма да те извикам на дуел, Джон. Защото съм ти приятел. Все още. Но като твой приятел те предупреждавам. Ако продължаваш така, няма да остане човек на този свят, към когото да се обърнеш. И ако нараниш Кендъл по някакъв...

— Кендъл е моя съпруга, Травис, и ще правя с нея каквото сметна за необходимо! — Джон избухна в нов пристъп на гняв. — Нямах право да се бъркаш в семейството ми. Дори президентът Линкълн няма право да се бърка, нито пък проклетият адмирал Фарагът!

Травис отново застина, сякаш ударен от гръм.

— Когато тази война свърши, Джон...

— Не смяташ ли, че трябва да изчезваме отгук? — прекъсна го студено Джон. — Може да попаднем в засада на индианците и ако един от тези диваци опре нож в гърлото ти, няма да мрънкаш повече

заради малко пролята кръв. Самият ти водиш хора, чийто живот зависи от теб.

Травис изруга тихо и се обърна.

Кендъл бе слушала спора им с напрежение. Сега затвори очи, искаше ѝ се по този начин да изтрие ужаса край себе си. Но никога нищо нямаше да го заличи. Опита се да се отскубне от ръцете на мъжа си, но ноктите му се бяха впили безмилостно в рамото ѝ.

— О, не, любов моя сладка — изсъска Джон и я сграбчи за врата. — Време е да се връщаме вкъщи и да празнуваме. Един любящ съпруг спасява жена си от варварството на червенокожите.

Ръката му бавно полази по врата ѝ и заплашително го стисна, а очите му през цялото време оставаха безизразни и каменно-студени. Тя отвърна на погледа му хладнокръвно. Той не можеше да я нарани. Физическата болка нямаше да заглуши вината и агонията на сърцето ѝ.

— Възнамерявам да се покажа като невероятно благороден човек, любов моя. Смятам да те приема с обич, без да обръщам внимание на това, че си омърсена и опозорена от индианците. Но искам да ми разкажеш всичко. Да, искам да знам защо изглеждаш толкова добре, мисис Мур.

Изведнъж я обзе отчаяние. Представи си Червената лисица — как той се завръща от лов и открива жена си и детето си убити. Заради нея. Предпочиташе да бе умряла заедно с всички.

— Джон — тихо продума тя, — по-добре ме убий! Иначе един ден аз ще го направя.

Той стисна още по-здраво устни. Пусна врата ѝ и я удари по брадичката с опакото на дланта си.

— Опитай, кучко — чу го тя да съска.

Пред очите ѝ притъмня. Не усети как съпругът ѝ я сграбчи грубо и я понесе на рамо като чувал.

Опита се да полежи спокойно и започна да брои чепове по дъсчения таван над главата си.

Отчаяно се мъчеше да заспи. Имаше малка надежда Джон да остане до късно вечерта на военния съвет и като се прибере да не я безпокои, ако е заспала.

Все още не бе имал възможност да се изправи срещу нея. Тя се свести чак когато малките лодки, с които войниците бяха навлезли в тресавището, пристигаха в някакъв залив. След като се качиха на една

от двете шхуни, закотвени в залива. Джон Мур бе принуден да се посвети изцяло на управлението на кораба. Поройни дъждове и бурни ветрове се изсипаха яростно върху тях.

Два дни им бяха необходими, за да стигнат до Кий Уест. През това време Кендъл почти не видя Джон. Бяха я изолирали в малка каюта и само един млад мичман идваше да ѝ донесе храна и да я попита как се чувства. Изглежда мислеше, че са я спасили от някакво страшно изпитание. Кендъл нямаше сили да му обясни, че не е така. Прекара пътуването, редувайки вцепенението с плач. Когато успяваше да заспи, чуваше писъците, когато затвореше очи, виждаше Аполка в мига, преди да умре. В неспокойния ѝ сън отново и отново Хаджо тичаше към мъртвото тяло на майка си и умираше върху гърдите ѝ.

Господи, колко бе благодарна на бурите, които размътваха морето! Молеше се корабът да потъне, да се разбие в коварните скали край брега на Флорида. Сега вече страхът не можеше да я завладее. Не я интересуваше какво прави Джон с нея. Радваше се на заблудата му, че дивите червенокожи мъже са получили от нея това, което той не бе способен да получи никога.

Мечтите ѝ бяха умрели завинаги така, както индианците в лагера. Сякаш връзката между душата и тялото ѝ бе разкъсана.

Щом пристигнаха във Форт Тейлър, веднага я повикаха при капитан Бренън. Тя с горчивина му разказа истината — че индианците не са я заплашвали с нищо и че малките деца и жените са били жестоко избити. Чак после разбра, че причината да я разпитват няма нищо общо с индианците. И тя не каза нищо повече, разтревожена за Брент и екипажа му.

Това се бе случило преди часове. Капитан Бренън прояви загриженост за нея и се съгласи с Джон, че сигурно има треска и бълнува, щом го моли да ѝ помогне да избяга от съпруга си. Бренън беше добър човек. Каза ѝ, че се тревожи за нея, потупа я по рамото и се опита да я успокои:

— Хайде, хайде, мисис Мур. Преживяхте такъв ужас. Бяхте отвлечена и принудена да живеете сред диваци. Станахте свидетел на кръвопролитие, след като прекарахте толкова време сред тези... хора. Трябва да разберете колко трудно е за един човек да приеме всичко това. — Той погледна към Джон и Кендъл едва се сдържа да не се изсмее. Всички вярваха, че е била изнасилена от „диваците“ и че

горкият Джон се владее отлично — обожаваша жена си и се държи тъй, сякаш случилото се няма никакво значение.

Бренън дори приписа жестокостта му на покровителственото отношение на Джон към нея. Да, щяха да го смърят. Но нямаше да го накажат. Нападението срещу индианците бе наречено „непростимо, но разбираемо“.

И Кендъл с горчивина трябваше да признае пред себе си, че много южняци биха постъпили по същия начин. Войните със семинолите все още бяха твърде живи в паметта на всички бели и само неколцина бяха способни да разберат какво всъщност се бе случило. Малцина познаваха и ценяха индианския закон на честта.

Кендъл не успя да преброи чеповите в дъските. Странните тъмни кръгове се превръщаха в съзнанието ѝ в човешки лица. Първо се появяваше лицето на Червената лисица. Как се завръща и открива, че вече няма народ, дом, жена и деца.

После на негово място идваше лицето на Брент Маклейн. Все още беше жива и изпитваше болка. Той я бе направил уязвима, защото чрез него разбра, че съществува човек, който иска да я прегръща, да се грижи нежно за нея и да я обича...

Дори ако думите оставаха неизречени.

Никога вече нямаше да го види. Беше заключена в каютата. И пред вратата ѝ крачеше стража — стъпките му отекваха равномерно като цъкване на часовник.

Изведнъж тя застина и стисна здраво клепачи. Беше чула стъпки, различни от стъпките на часовия. Стъпки, резки и твърди.

Джон.

Обърна се в леглото, сви се на кълбо и зарови лице във възглавницата. Опита се да диша бавно и равномерно, но настръхна като котка, щом чу скърцането на вратата.

Тя усети, че той спира до вратата. Миг след това стъпките му събудиха стаята и той започна да съблича парадната униформа. Тя отвори очи и впери поглед в него. И двамата знаеха, че не спи.

— Така... — започна той тихо. — Значи се сприятели с индианците, които те отвлякоха?

В гласа му се долавяха странни нотки. Тя предпазливо се обърна по гръб, без да го изпуска от очи. Беше очаквала необуздан гняв, но

сега в позата и гласа му имаше нещо още по-заплашително, отколкото ако се бе втурнал към нея.

— Да — отвърна тя студено. — „Диваците“, които избихте бяха много почтени хора.

— Навярно и мъжете?

— Да.

— Разбирам — кимна той, сякаш водеха приятен разговор, и седна на леглото до нея. — Каж ми, Кендъл — промърмори Джон и прокара студени пръсти от скулите до гърдите ѝ, което я накара да потръпне от отвращение. — Каж ми — повтори той и се усмихна на реакцията ѝ, — как беше? Така ли се отдръпваше, когато диваците те докосваха? Или ги посрещаше с радост? Имаше ли някой, с когото предпочиташе да спиш? Много ще ми е интересно да науча обичаите им. Разбрах, че групата, която ви е нападнала, се е състояла от шестима или седмина мъже. Всички ли минаха през теб, сладка женичке? Или ти от самото начало успя да разбереш кой е водачът и да го омагьосаш?

Щеше да постъпи глупаво, но не можеше да се въздържи. Усмихна му се, в очите ѝ заблестя дълбока омраза.

— О, не, Джон. Не си избрах един индианец. Любех се с всички. Всяка нощ обикалях от колиба на колиба и от самото начало ми хареса...

Думите ѝ бяха прекъснати от собствения ѝ вик, защото ръката му стисна злобно брадичката ѝ. Тя се опита да се изправи, но той стисна за китките ѝ.

— Лъжкия! — произнесе спокойно.

— Не разбирам за какво говориш!

— Изобщо не си докоснала индианец.

Страшно предчувствие загложди стомаха ѝ, но тя не откъсна поглед от него и гласът ѝ не трепна.

— Разбира се, че лъжа. Презирам те, Джон Мур. Бих казала каквото и да е. Имаше само един индианец...

Отново изречението ѝ бе прекъснато от вик на изненада и болка — той бе извил китките ѝ толкова силно, че тя помисли, че ще се счупят.

— Лъжкия — повтори той тихо. — Много добре знаеш за какво говоря.

— Не...

— Не те е докосвал индианец, добре знаеш. Капитан Бренън ме уведоми за последните сведения. Южняците доставяли оръжие по цялото крайбрежие на южна Флорида. Някакви семиноли малко по на север от твоето тресавище, край езерото Окичоби, отглеждали добитък, който после мистериозно се озовавал в Джорджия и Луизиана. Знаеш ли как е ставало това, Кендъл? Със сигурност знаеш. Защото вождът на племето, което току-що унищожихме, е един дивак, наречен Червената лисица. А той бил скъп приятел на Брент Маклейн.

Кендъл се опита да не издаде чувствата си дори с трепване на мигли.

— Ти си се побъркал...

— Не съм. Но ти ще умреш, ако той се приближи някога до теб. Той вече е мъртъв, Кендъл. Набелязан. Ще го намеря. И ще ти го донеса на тепсия.

Тя усети как кръвта се отдръпва от лицето ѝ, но му отвърна с хладнокръвен шепот:

— Не, Джон, грешиш. Ти си мъртвият. Когато той разбере какво си направил, в целия свят няма да има място, където да се скриеш.

— Това ще ти хареса, нали, Кендъл? — Той говореше така спокойно, че опасенията ѝ бързо се превърнаха в трескав ужас. — Винаги си искала да умра.

— Не, отново грешиш. Не исках да се омъжвам за теб, но не те мразех...

— Докато разбра, че си имаш работа с половин съпруг?

— Не, докато разбрах, че твоята жестокост е болестта, която никога няма дори да се опиташ да излекуваш.

Той отново се усмихна с мраз в очите.

— Радвай се, Кендъл. Има шанс да победи болестта. Пристигна нов лекар, специалист по тези болести. Даде ми лекарства — експериментирал е с тях години наред и е постигнал зашеметяващи резултати. Смята, че има шанс да възвърна здравето си за по-малко от месец, с твоята помощ и съдействие, разбира се.

Кендъл поклати глава.

— Късно е, Джон. Не бих могла да те докосна след това което се случи. Когато те погледна, виждам само кръвта на невинните, кръвта на децата...

Той се изсмя и смехът му я разтърси.

— О, ще ме докоснеш, и още как. И то съвсем скоро. Ти си ми съпруга, или забрави?

Той пусна китките ѝ, още веднъж се усмихна студено, изправи се и разкопча колана си. Кендъл го наблюдаваше. Отново усети как кръвта ѝ се отдръпва, сякаш засмукана от тиня.

Той я погледна.

— Не тази вечер, любов моя. Рано е още. Тази вечер ще ти изнеса урок.

Тя добре разбра какво означават думите му. Знаеше, че само ще усили гнева му, но въпреки това каза с ледена ярост:

— Ще постъпиш глупаво, ако ме биеш, Джон. Какво ще си помислят приятелите ти?

— Абсолютно нищо, мадам. Тук няма човек, който да не убие жена си затова, че е приютила южняк между краката си.

Кендъл го погледна и бавно вдигна брадичка.

— Ти си болен, Джон. Наистина си болен. Но знаеш ли? Не можеш вече да ме нараниш. Затова си така обезумял, нали? Защото го знаеш!

Тя въздъхна и се опита да го отблъсне. Замаха с ръце и задраска с нокти, когато той я сграбчи за раменете и я обърна по корем.

Но скоро разбра, че въпреки всичко е уязвима за болката. Извика, щом ремъкът изплющя по плътта ѝ. Когато той стигна до десетия удар, тя почти бе изгубила съзнание.

Сякаш отдалеч дочу доволното му пъшкане. Той пропълзя в леглото до нея.

— Уверявам те, любима, че когато му дойде времето, ще ме докоснеш. И ще ми дадеш повече, отколкото си дала на южняка.

— Никога!

Знаеше, че не я бе чул. Беше се обърнала с гръб към него и пресъхналите ѝ устни едва отрониха думата.

Но никога в живота си не бе изричала нещо, в което да е така убедена.

Можеше да прави каквото си поиска с нея, но никога нямаше да получи нищо. Можеше да я насини от бой, да чупи костите ѝ една по една.

Тя пак щеше да победи. Щеше да го превъзхожда.



Защото той никога нямаше да има това, което тя щедро даваше на Брент — своята любов.

Но увереността в победата сега бе малка утеха. Как ли щеше да успее да избяга отново?

## ГЛАВА ДЕСЕТА

От момента, в който се бе отправил на юг, изпитваше чувството, че бяга.

Само ако тичаше достатъчно бързо, можеше да стигне навреме. И ако успееше, можеше да спре ужаса, надвиснал над...

Щеше да я намери. Да я прегърне. Да я защити...

Като пантера в клетка кръстосваше палубата на „Джени Лин“, а корабът следваше линията на брега. Крачките му ставаха все по-нервни. Искаше да бърза, да лети. Чувството, че бяга, бе обзело цялото му тяло. Мускулите му бяха напрегнати, свити, готови за бяг.

Той знаеше, че кораби на Съюза сноват край брега, но сега малко го бе грижа за това. На драго сърце би ги хвърлил във въздуха. Знаеше, че е способен да го направи. Решението му да се добере до тресавището бе толкова категорично, че се чувстваше непобедим. „Джени Лин“ се беше натъкнала на съюзнически кораб, три пъти по-голям от нея, и бе преминала край него с гърмящи оръдия. В крайна сметка потъна не малката шхуна, а вражеският съд.

Най-после „Джени Лин“ стигна до устието на реката и хвърли котва. Брент и десетина души от екипажа му поеха в лодки по сложния лабиринт от реки, водещи към блатото.

Но много преди да наближат брега с боровете, сред които бе лагерът на семинолите, Брент скочи от лодката. Заплува в плитката вода и скоро се озова до твърда земя.

Най-после можеше да тича. И той се втурна напред.

Мускулите го боляха от напрежение, той усещаше как сърцето му бие лудо от страх.

Не спря, докато се озова в лагера. Закова се на място, затвори очи, после отново ги отвори, осъзнал внезапно, че ужасът пред него не е само кошмарно видение.

Безжизнени тела се въргаляха навред. От полуразрушена колиба с главата надолу висеше мъж. Момиченце лежеше до загасналия огън и стискаше в ръцете си сламена кукла.

Очите на куклата, както очите на мъртвото дете, сякаш бяха приковани в Брент. С усилие на волята той тръгна към момичето, наведе се, докосна нежно твърдата студенина на лицето му и притисна клепачите към тъмните невиждащи очи.

— О, господи, Исусе Христе. Капитане, погледнете.

Брент откъсна поглед от детето и видя Чарли зад себе си.

— Аполка, капитане. И малкото ѝ дете.

Брент се изправи на натежалите си крака и се приближи. Коленичи до Аполка и детето.

Мухи нападаха труповете. Сякаш това бе най-страшното престъпление, най-страшната обида.

— Веднага се заемете с погребението — дрезгаво прошепна Брент, едва успяваше да произнесе думите. Сякаш някой обтягаше струни в съзнанието му. Все по-силно и по-силно. Пречеха му да си поеме дъх. Пронизваха го, душеха го. Аполка. Красива, нежна и добра като млада сърна. Бе прекарала своя живот в нежни грижи за децата си и обич към съпруга си...

Защо? Това бе най-безбожното деяние. Светотатство. Що за човек беше злодеят, убил същество, което се бе стремило само към любов?

Брент почти не усети как Чарли се отдалечава, за да изпълни заповедта му. Той се наведе над Аполка и сина ѝ и ги прегърна. Сълзи разтърсиха тялото му. Сълзи на покруса, ужас и гняв. Почувства агонията на предателството. Своето предателство. Спрямо Червената лисица. Спрямо неговия приятел.

Нощта бавно се спускаше. Залезът беше красив. В този час на деня земята се къпеше в злато и пурпур, които бързо чезнеха в бледовиолетово и мораво. Моряците стояха сред сечището и безмълвно отдаваха почит към скръбта на техния капитан. Не смееха да се приближат, за да отнесат телата на Аполка и Хаджо.

Набитите му рамене се тресяха. Капитанът плачеше беззвучно. Над кипарисите, в небето и водата тежеше тишина.

Слънцето пълзеше все по на запад, но той не помръдваше. Моряците също.

Изведнъж във въздуха се появи нещо, нещо, което не беше звук. Чарли Макферсън се обърна пръв, другите го последваха.

Зад тях стоеше Червената лисица със своите бойци. Носеха не оръжие, а лопати. Чарли осъзна с болка, че вождът вече е бил тук и сега се е върнал да изпълни това, за което Brent вече бе помолил хората си.

Нямаше да ги погребат по обичайния начин. Обикновено семинолите полагаха своите близки в дървени ковчези, отнасяха ги дълбоко в сенчестата гора и ги оставяха там заедно с личните им вещи, които щяха да им трябват в отвъдния свят. До война почиваше неговият меч, до ловеца — лъкът и стрелите му. До детето — играчка. До жената — шал.

Сега обичните им хора трябваше да бъдат заровени в земята. Защитени от дивите животни и мухите. Живите също трябваше да се пазят. Червената лисица знаеше това. Бе намерил жена си и децата си зверски убити от белия човек и знаеше, че ще трябва да ги погребее така, както белите го правеха.

Индианецът стоя дълго в края на сечището, загледан в кестенявата коса и тресящия се приведен гръб на Brent Маклейн. Лицето на вожда бе сурово, скулптура от гранит. Загоряло и твърдо, то не издаваше нито мъка, нито гняв. Времето и животът и несломимата му вродена гордост бяха дали на Червената лисица сила и издръжливост, които дори смъртта не можеше да пречупи.

Най-после той се приближи към Brent. Коленичи до него, внимателно пое сина си от ръцете на белия човек и го притисна към гърдите си, сякаш детето бе само заспало. Brent отправи безжизнен поглед към тъмните бездънни очи на Червената лисица.

— Пролях сълзите си, приятелю. Това трябва да направи дори най-силният мъж. Но те изсъхнаха. Заклех се на вятъра да отмъстя, но ехото заглъхна. В самотните нощи, които ме очакват, може би пак ще проливам сълзи. Със сигурност един ден ще отмъстя за престъплението срещу моя народ, срещу самия живот. Но сега ще предам моите любими същества на земята. Няма да позволя нито миг повече да служат за храна на мухите. Както бурите се надигат в океана, така ще се надигне мъстта на Червената лисица. И както те връхлитат изневиделица, така ще връхлетя и аз върху врага. Стани, приятелю. И ми помогни да изпълня дълга си към сина от моето семе и към Аполка, която държеше сърцето ми в своите нежни ръце. Ти също ги обичаше.

Знам това добре. И сълзите на мъжа, който никога не плаче, са утеха за мен.

Брент се надигна. Червената лисица протегна ръце и той прие студеното, неподвижно тяло на детето. Индианецът коленичи до жена си. Докосна бузата ѝ и погали с нетрепващи пръсти красивите ѝ скули. Взе тялото ѝ в ръце и се изправи с достолепие.

— Хайде — обърна се към Брент. — Трябва да се сбогуваме с тях.

Погребаха Аполка, прегърнала детето си. Според обичая поставиха до нея домакинските ѝ принадлежности.

Високата борова гора се превърна в дом за мъртвите. Семинолите оставиха близките си да почиват и след церемонията подпалиха колибите. Индианци и южняци отплаваха, а зад тях гората пламна — оранжево сияние в мрака.

Червената лисица напусна завинаги своя дом и поведе народа си към лагера на микасуките. Племето на неговите родственици бе отвоювало от тресавището късче земя на североизток от гората, в която доскоро семинолите живееха щастливо. В лодката на вождя Червената лисица и Брент оглавиха смесения отряд от червенокожи и бели и поеха по реката и тесните ѝ притоци.

Известно време пътуваха смълчани в нощта. После Брент изрече думите, които му тежаха.

— Заради мен ти изгуби всичко — дом, жена и дете...

— Не заради теб, Нощен ястреб — тихо го прекъсна Червената лисица. — Нито заради твоята Конфедерация. Ние винаги сме воювали. Винаги сме умирали. Ти не си виновен за случилото се. И всеки път сам съм решавал какво да правя. И сега пак ще избира битката.

Брент замълча. После потърси очите на приятеля си в почти непрогледния мрак.

— Къде е Чикола? Не видях...

— Тялото му? Не, той е жив. Избяга в гората. Сега, приятелю, задай въпроса, който сигурно те човърка.

Брент не се поколеба. Погледна открито индианеца.

— Какво се случи с нея... с Кендъл? — едва успя да прошепне.

— Тя се съпротивлявала — отвърна Червената лисица с гордост и задоволство. — Не с пистолет или нож, а с волята си. Чикола ми

разказа как се опитвала да го защити. Джими Ематла, който все още е жив, но сигурно няма да посрещне зората, докато лежал на земята, смъртно ранен, чул разговора между нея и синята униформа.

Тялото на Брент се вкамени и изстина като тяло на мъртвец.

— Какво са говорили? — попита напрегнато.

— Джими Ематла сам ще ти каже.

Червената лисица беше прав. Джими Ематла нямаше да види повече слънцето. Смъртта вече бе сложила своя отпечатък върху очите му, когато вождът въведе Брент в колибата, където индианецът очакваше храбро края си.

Той посрещна Брент с радост. Жените около него бързо се оттеглиха, щом Брент коленичи до сламеника.

— Нощен ястреб — промълви Джими Ематла, затвори очи и сграбчи ръката на Брент с изненадваща сила.

— Ематла — отвърна Брент и стисна дланта му. Болка се изписа върху лицето на индианеца. — Не говори. Трябва да пазиш силите си.

Ематла поклати глава и навлажни пресъхналите си устни.

— Ще умра заедно с нощта, приятелю. Сигурен съм. Благодаря на боговете, че доживях да те видя. Измених ти. Нощен ястреб. Моля те за прошка.

— Никога не си ми изменял...

— Напротив, обещах да пазя жените. Но войниците нахлуха като вълните на морето. Оказах се безпомощен като баба.

— Никой не е способен да се изправи сам срещу цяла рота.

Ематла сви рамене, едва събра сили да продължи. Повдигна натежали клепачи и срещна погледа на Брент.

— Ти трябва да се изправиш сам срещу цяла рота, Нощен ястреб. Тя доказва, че не отстъпва по смелост на никой храбрец. Не се опита да спаси себе си, а направи всичко възможно да опази децата на Червената лисица. Някои оживяха само благодарение на това, че тя се отскубна от ръцете на по-силния от нея войник, втурна се обратно към лагера и потърси милост в сърцата на нашествениците. Един от тях я нарече своя жена, а тя му каза, че ще го убие. Сърна срещу пантера. Нещо в него ми подсказа, че е убиец. Той ще я убие или ще я накара да съжалява, че е жива.

Брент си пое въздух на пресекулки.

— Благодаря ти, че ми казваш всичко това, Джими.

Ематла наклони глава, сякаш да кимне. Когато отново заговори, гласът му бе толкова немощен, че Брент трябваше да приближи ухо до устните му.

— Сред тях имаше един... бял човек в синя униформа, който... не убиваше. Убийствата го отвратиха. И...

— И? — Брент вдигна глава. Пръстите му несъзнателно сграбчиха одеялото, което пазеше Джими Ематла от нощния студ.

— Травис... нарекоха го Травис. Той би...

— Какво, Ематла? Мисли! Каж ми. Човекът, когото нарекоха Травис би направил какво?

— Би ти помогнал. Мисля, че той... обича жената. Кендъл. Тя се втурна към мен. Вярваше ми. Кендъл...

Името прозвуча като тиха въздишка. Това бе последната дума, която излезе от устата на Джими Ематла. Слънцето посягаше към небето, когато от гърдите на индианеца се откъсна предсмъртен стон. Той потрепера и се отпусна. На лицето му се изписа спокойствие. Беше оставил зад себе си суматохата и суетата на този свят.

— Хубав номер им изигра на янките в Джаксънвил, Брент Маклейн — започна Чарли и размаха пръст срещу Брент, — но във Форт Тейлър няма да си развееш байрака. Там и пиле не може да прехвъркне!

— Не съм си помислял дори да вляза в пристанището на Форт Тейлър с вдигнато знаме! — избухна Брент и нервно прокара пръсти през косата си. — Ти май забравяш нещо, Чарли — Форт Тейлър е в ръцете на Съюза, но това не означава, че на острова не живеят хора, предани на Юга?

— И какво ще направиш, капитане? — сухо попита Чарли. — Ще помолиш всички янки, ако обичат, да си вдигнат ръцете?

— Не, смятам да използвам същата тактика като в Джаксънвил. Но този път ще отида сам.

— Единствената ти възможност — прекъсна ги Червената лисица — е морето.

Брент погледна индианеца. Тримата се бяха събрали да поговорят, след като слънцето се издигна високо. Червената лисица продължи:

— Дори да проникнеш в града, каква полза? Не можеш да вдигнеш крепостта във въздуха, защото Кендъл е вътре. Само търпението ще я спаси, Нощен ястреб. Сега сигурно я държат под ключ. И зорко я пазят. Но скоро синята униформа ще замине. И стражите ще се отпуснат. Възможно е пак да излезе с янките на разходка в морето. Тогава ще настъпи твоят час.

— Не можем да седим и да чакаме! — възпротиви се Чарли.

— Наоколо бушува война! Сега би трябвало да патрулираме край западния бряг, а после да натоварим памук и срещу него да купим в Лондон оръжие!

— Аз мога да отида за нея — тихо предложи Червената лисица.

— Не — категорично отвърна Брент. — Не искам пак да си ти, приятелю. И без това в сърцето ми вече зее пропаст, която ще остане там до края на дните ми...

— Но това е глупаво! — възпротиви се Червената лисица, изправи се и раздражено закри из колибата. — Вече ти казах — сам решавам. Освен това искам да си отмъстя на тези хора и мисля, че имам право. Те извършиха престъпление срещу мен.

— Ти си индианец! А това е война между бели!

— Тя се превърна в моя война!

Брент се замисли. Раздразнението му растеше. Сякаш напрежението и гневът между двамата всеки миг щяха да избухнат.

Дълбоко пое въздух и възвърна самообладанието си.

— Червена лисицо, те очакват да ги нападнеш. Обзалагам се, че сега следят с много по-голямо внимание малките лодки, отколкото корабите на Юга, които се промъкват през блокадата им.

Чарли се намеси гневно:

— Индианец не би могъл да остане жив във водите на янките. А ние също не можем да се доближим до тях с развято знаме. Какво ни остава тогава?

— Един янки... — прошепна Брент.

— Какво? — едновременно попитаха Чарли и Червената лисица.

— Един янки. Казва се Травис. Джими Ематла ми разказа за него, преди да умре.

Брент внезапно щракна с пръсти и се обърна към Чарли. Отново бе негов капитан.



— Чарли, трябва да стигнем до устието на реката и да намерим Харолд Армстронг. Да разберем какво знае той и какво е уловил от телеграфа. Янките държат Сидър Кий, но на Харолд сигурно му е известно какво става. Трябва да разберем кой точно е този Травис. И да накараме Харолд да ни свърже с някого на Кий Уест, за да узнаем кога Джон Мур заминава. Ще приложим твоята стратегия, Червена лисицо. Ще чакаме търпеливо. — Той замълча и стисна челюсти. Търпеливо ли? А проклетият янки може би в този миг я убиваше, или пък вече я бе убил. Не. Мур нямаше да й стори нищо лошо. Поне нямаше да й счупи костите. За него тя беше нещо като трофей.

Брент преглътна и продължи:

— Червена лисицо, ако решиш, може да дойдеш с нас. Залагаме на този Травис.

Кръглата луна се издигна високо в тъмосиньото небе, когато на брега се появи черен силует.

Крясъкът на присмехульник разкъса тишината на нощта.

Въпреки това мъжете се промъкнаха тихо между дърветата и се събраха на брега. Успокоиха се чак когато Харолд Армстронг избухна в гръмогласен смях, разтърси ликуващо ръката на Брент и го потупа по рамото.

— Негодник проклет! — обяви Харолд. — Колко недели не съм те виждал, капитан Маклейн! А тук всичко върви като по часовник. Нищо не ни е липсвало — нито на мен, нито на останалите заселници. Индианците редовно изпращат провизии. Хайде, елате в къщата, момчета. Заедно с вкусното говеждо и домашното вино ще ви нагостя и с последните новини.

— Добре звучи, Хари — съгласи се Брент. — Трябва да разберем какво става. Особено във Форт Тейлър.

— Ще се постарая. Кажи на момчетата си да внимават. Тук горе няма много змии, но снощи намерих едно гнездо твърде близо до къщата. Хайде, елате.

Брент даде знак на хората си и те го последваха.

Не много далеч нагоре по реката Съюзът имаше малка крепост, която някога бе използвал във войните срещу индианците. Но в този девствен район имаше само шепа бели, за които не си струваше да се тревожат. Войниците на Съюза не ги закачаха — не си даваха сметка,

че тези отрудени мъже и жени, изградили домовете си до самия край на безмилостното тресавище, са хората, на които се дължат победите на Юга.

След малко Брент, Червената лисица и Чарли Макферсън седяха около масата на семейство Армстронг и слушаха жадно новините на Харолд, докато нагъваха огромни парчета прясно говеждо, което жена му, Ейми, бе приготвила, преди да остави мъжете насаме.

— Ще става все по-трудно и по-трудно, капитане. Особено по море. Откакто във Вирджиния спуснаха онзи броненосец...

— Онзи... какво? — попита Чарли Макферсън.

— Броненосец, моряко, броненосец. Нашите измъкнаха стария „Меримак“ от пристанището, където янките го бяха потопили, и го прекръстиха на „Вирджиния“. — В светлите очи на Харолд се прокрадна завист. — Ех, да го бях видял! Сигурно е порил водите право към янките. Потопил много от техните кораби, а снарядите изобщо не могли да го повредят. Отскачали от него.

— Проклятие! — възкликна Чарли и лицето му светна. — Знаех си, че ще ги бием по море тия янки!

— Чакайте, момчета — охлади ги Харолд, поклати глава със съжаление и сипа ябълково вино в чашите им. — Победата не трая дълго. На следващия ден янките го посрещнали със свой броненосец. „Монитор“ и „Вирджиния“ водили бой в продължение на часове — това трябва да е била най-голямата морска битка, която човек е виждал досега! Накрая и двата кораба отстъпили. Ама вие нищо не знаете! Скоро целият свят ще чуе за това. Казвам ви, момчета, войната вече няма да е като преди. Тези два кораба доказаха, че всичко, което познавахме досега, е безнадеждно остаряло!

Друг път Брент щеше да полюбопитства, да се смае от гениалните корабостроители на Юга.

Но сега го интересуваше само едно.

— Имаш ли връзки на Кий Уест, Хари? — попита той. — Трябва да разбере някои неща, които стават във Форт Тейлър.

— Разбира се! Що за разузнавач си мислиш, че съм аз, капитан Маклейн?

Брент се засмя на укора.

— Смятам, че си много добър, Хари.

Хари придърпа един стол, седна и се загледа с любопитство в Брент.

— Да, капитане, но ти казвам, че не можеш да влезеш във Форт Тейлър. Онзи лейтенант се е побъркал, откакто индианците отвлякоха желя му. Чувам, че си я е прибрал обратно.

— Знаем, Хари.

— Ами да! — Харолд Армстронг се вгледа с интерес в Червената лисица, но Брент не му даде повече сведения.

— Какво знаеш за лейтенант Мур, Хари?

— Чувам, че прекарвал времето си, като се опитвал да те настигне, капитане.

— Можеш ли да разбереш, кога ще отплава пак?

— Разбира се.

— Искам да знам също колкото е възможно повече за един офицер. Името му е Травис...

— Деланд — бързо допълни Харолд.

Брент му хвърли изненадан поглед и Армстронг забързано продължи.

— Капитан трети ранг от флотата на Съединените щати. Пряко подчинен е на капитана, когото са назначили във Форт Тейлър.

— Какво се говори за него тук?

Харолд сви рамене.

— Май добре се разбира с хората на Кий Уест. Истински джентълмен. Твърд, но добър и учтив. Защо питаш?

— Защото ще се опитам да поговоря с него — Брент стана, протегна се и нетърпеливо потупа Чарли по гърба. — Събери екипажа. Тази вечер потегляме.

— По дяволите! — промърмори Чарли, пресуши чашата вино и бутна стола си назад. — Крис и Лойд тъкмо си намериха две хубави момичета, а сега точно аз трябва да им съобщя, че тръгваме!

Харолд Армстронг се засмя.

— И добре ще направиш! Сигурно говориш за момичетата на Белър. Той е свещеникът. Злобар, все с пушката си ходи. Цяло ято дъщери има — от тригодишни нагоре — и ги пази като стар булдог! Моряците ви сигурно са с по-големите момичета. Че се радват до немай-къде — в това съм убеден. Но по-добре, че потегляте. Белър е отгледал дъщерите си като истински дами и няма да позволи на

някакви моряци да си играят с чувствата им, ако разбирате какво искам да кажа.

— По дяволите! — отново промърмори Чарли.

И това беше всичко.

Час по-късно „Джени Лин“ излезе от реката в открито море.

Ако Брент бе тръгнал няколко минути по-късно, или ако черен буреносен облак не бе закрил луната точно в този миг, екипажът му сигурно щеше да забележи малката разнебитена лодка, която се плъзна безшумно край тях.

„Джени Лин“ вече бе далеч, когато Харолд, изправен на песъчливия бряг, съзря лодката и предпазливо се приближи, за да разбере какво става.

Смаян, видя как дълги нежни пръсти се показаха над планшира и после се отпуснаха безжизнени. Насочи лампа към лодката и подсвирна.

Вътре лежеше момиче. Лицето му бе бледо като луната и красиво като ефирната ѝ светлина. Пелерина от златни коси се спускаше по раменете на момичето и падаше над грубите дъски. Както бе вперил поглед в нея, тя запърха с мигли и отвори очи. Не разбра дали очите ѝ са черни или толкова тъмносини, че сякаш се сливаха с виолетовото море. Тя се опита да навлажни пресъхналите си устни и да проговори. За да я чуе, Харолд се наведе, прехласнат от невероятната ѝ красота.

— Какво има, момиче? — попита той разтревожено.

Тя повдигна ръка към него. Отпусна я. Нямахше сили да я задържи.

— Помогнете ми — промълви тя, после гласът ѝ доби сила и от напуканите устни се откъсна шепот. — Помогнете ми. Моля ви, помогнете ми.

— Добре, добре. Разбира се, че старият Хари Армстронг ще ти помогне, момиче. Не се тревожи. Спокойно. Ще те заведе в къщи, ще те нахраня и стопля пред огнището.

— Хари? — попита тя настоятелно. — Харолд Армстронг?

— Да, мадам. Хари Армстронг на вашите услуги.

— Слава богу. Казвам се Кендъл Мур. Брент... капитан Маклейн каза да дойда при вас. Ще ми помогнете ли? Ще ме скриете ли от янките?

— Янките няма да намерят колибата ми никога, мадам. И никой приятел на Брент Маклейн няма да страда край мен. Само се дръжте, мадам. Сега сте добре. В безопасност сте.

— О, благодаря ви. Много ви благодаря... Шепотът заглъхна. Клепките ѝ се спуснаха над очите. Досега едва се държеше в съзнание и щом чу утешителните думи, потъна в сладка забрава.

Харолд огледа по-внимателно момичето — не, жената! — почеса се по челото и вдигна очи към морето.

Сигурно това беше съпругата на онзи янки. Жената, която индианците бяха отвели. Причината, поради която капитан Маклейн сега плаваше към Кий Уест...

За малко се разминаха — помисли си със съжаление Харолд, — само за няколко минути.

Наведе се над лодката и повдигна лекото тяло. Пое обратно през пясъка и боровата гора, свърна по пътеката, водеща към къщата му, а мозъкът му се опитваше да открие липсващите нишки.

Какво се беше случило между тях — индианците, капитан Маклейн и тази жена с глас, нежен като магнолия? И как, по Дяволите, се беше озовала тук? Как бе изминала целия път от Кий Уест в стара разнебитена лодка? В прогнила дървена лодка.

## ГЛАВА ЕДИНАДЕСЕТА

Кошмари помрачиха съня ѝ. В тях тя отново и отново чуваше гласовете. Своя глас. Рязък и пронизващ. А после гласа на Травис... нежен, успокояващ, умолителен.

— Кълна се, Кендъл, ще измисля нещо. Слушай, назначиха Джон на „Мисисипи“. Няма да се върне дълго време.

— Не мога да остана тук, Травис, не мога! След това, което се случи.

— Кендъл, не мога да те пусна. Знам, че Джон те е наранил. Затова дойдох. Ако имаш търпение, сигурно ще ми хрумне нещо. Дай ми време да обработя Бренън. Сега той вярва, че укрива шпионин на Конфедерацията.

— Аз наистина съм на страната на Конфедерацията! Никога не съм отричала! Тревожа се не за това, което се случи с мен, Травис, а за индианците. Джон нареди да започне това клане! О, Травис, никога няма да забравя! Никога, докато съм жива. И ще мразя янките...

— Кендъл? — думите бяха изречени съвсем тихо. — Кендъл, аз съм янки. Мразиш ли ме?

— О, Травис, не, разбира се, че не. Ти си мой приятел! Но моля те, разбери ме. Не мога да се отрека от това, което съм, и никога няма да забравя какво направи Джон от името на Съюза.

— Не е честно, Кендъл.

— А хората тук се държат така, сякаш заслужавам да бъда обесена! Не мога да го понеса.

— Кендъл, във война сме! Те знаят, че си била с един от най-големите врагове на Съюза. О, Кендъл! Разбирам те. Моите хора не се държат така. Ти не предполагаш колко много приятели имаш сред тях. Довери им се.

— Но как? Джон смята, че ще оздравее. А аз не бих понесла това, Травис! Ще се чувствам така, сякаш ме докосва с кървави ръце, ще чувам писъците...

Кендъл се замята в съня си, защото кошмарът бе толкова ярък, толкова истински. Виждаше Травис пред себе си — в очите му се четеше любов, загриженост и безпокойство.

— Кендъл, почакай, ще измисля как да те измъкна ще намеря безопасно място за теб.

В този миг тя погледна отворената врата зад Травис. И докато той ѝ шепнеше успокоителни думи, тя грабна тежката синя кана за вода от масичката до леглото и я стовари с всички сили върху главата му.

„Прости ми, Травис!“

Кендъл тихо простена и се замята в леглото. Някой сложи студена кърпа върху челото ѝ. Вече не беше в казармите, а в малка рибарска къщичка на западния бряг на острова.

— Бог е с теб, мила. Бог е с теб.

Жената, която произнесе думите, изглеждаше по-стара, отколкото беше в действителност. Бе изгубила големия си син в първата битка при Манасас. А втората битка ѝ отне по-малкия. Двамата бяха застанали на две различни страни. Единият бе загинал в синя униформа, другият — в сива. Жената бе споменала на Кендъл, че е четирийсетгодишна. Изглеждаше на шейсет.

Пътуването се оказа по-трудно, отколкото Кендъл бе предполагала. Съвсем скоро остана без вода! А горещите дни и хладните нощи — всичко се бе сляло в мъгла...

Стресна се и се събуди. Изненада се от мекото легло. Лежеше в прохладни чаршафи и гърлото ѝ вече не беше пресъхнало.

Отвори очи и видя срещу себе си прозорец с широко разтворени капаци. Ослепителни слънчеви лъчи струяха срещу нея. Величествена лоза се виеше около рамката на прозореца, отвън надничаха прекрасни пурпурни цветя. Орхидеи.

— Ти се свести, миличка.

Кендъл се обърна и погледът ѝ срещна пълна жена с металносива коса, завита на спретнат кок, и ясни сини очи, които блещукаха като диаманти. Беше облечена в семпла домашно тъкана рокля от памук, но седеше на стола си до леглото с изправен гръб като истинска дама, а гласът ѝ бе мек и възпитан. Кендъл се усмихна стеснително, разумът ѝ се бореше с объркването.

— Аз съм Ейми Армстронг, скъпа. Снощи те намерихме на брега. Хари казва, че ти си Кендъл Мур, приятелка на Брент.

Кендъл кимна. Кошмарите ѝ бяха останали в миналото. В миналото. Всичко бе свършило. Беше избягала. И открила тих пристан. Харолд Армстронг наистина съществуваше и тя успя да се обърне към него за помощ, както Брент я бе посъветвал...

— Значи съм открила мястото — промълви с въздишка Кендъл.

— Точно така, скъпа! — весело отвърна Ейми Армстронг, стана от стола, оправя чаршафите и нагласи възглавницата ѝ.

— Сега стой мирно, а аз ще ти донеса нещо за ядене. Сигурно умираш от глад. Не ми е ясно как си оживяла в тази лодка. И как си успяла да стигнеш дотук. Голям моряк си ти, Кендъл Мур!

Наистина ли? — помисли си Кендъл. Първо се ориентираше по островите, а после по слънцето и звездите. Травис я бе научил на толкова много неща за морето. А Червената лисица ѝ бе показал как да четете небето и ветровете.

Но освен всичко друго имаше късмет. Ако не бе стигнала до реката навреме и ако Хари Армстронг не бе в този момент на брега, тя сигурно сега нямаше да е жива.

— Не съм никакъв моряк, мисис Армстронг — прошепна тя. — Бях просто много отчаяна. — Прехапа устни и после се усмихна на добрата жена. — Искам да ви благодаря, мисис Армстронг. И на съпруга ви, разбира се. Не знам нищо за вас — дори не знам къде точно се намирам, — но съм ви безкрайно благодарна, че ме спасихте. Не ми носете нищо. Аз ще стана и ще ви помогна с каквото мога.

— Не ставай глупава, момиче! — възрази Ейми Армстронг и тежкото ѝ тяло се понесе чевръсто към вратата. — Оставаш в леглото! Пострадала си доста. Може би не ти се иска да го признаеш, но все още си много слаба. А един приятел на Брент...

— Не съм сигурна, че съм приятел на Брент, мисис Армстронг.

— Как да не си! — възкликна Ейми Армстронг и продължи към вратата. Хвана бравата и се обърна с гримаса към Кендъл.

— Много добре знаем коя си, скъпа. Известно ни е всичко, което се е случило. Щом този индианец Червената лисица смята, че си струва да умре за теб, това ми е достатъчно. А пък Брент — хм, той почти се е побъркал от тревога! Няма да се поколебая да кажа, че обичам Брент Маклейн, и като виждам какво изпитва той към теб ми



се струва съвсем естествено да прехвърля чувството си и върху теб. Така че изобщо не се притеснявай от положението си. Тук не е Чарлстън. Нито пък Джаксънвил. Старата гвардия я няма да пази морала ни! — Тя поклати тъжно глава. — Чудя се има ли изобщо стара гвардия вече.

Въздъхна, но после решително се отърси от тъгата.

— Днес, скъпа, ще лежиш в леглото. Утре ще ти разреша да станеш.

— Моля ви, почакайте! — примоли се Кендъл и се надигна да спре жената. — Казахте, че Брент...

— Няма да чуеш нито дума повече от мен, момиче, преди да се нахраниш и отпочинеш!

Ейми Армстронг излезе от стаята и затвори вратата след себе си.

Както и да я молеше Кендъл, когато се върна с табла, отрупана с храна, Ейми твърдо отказваше да говори.

— Като се събудиш утре сутринта, ще говорим.

— Но аз току-що се събудих!

— Слаба си като новородено жребче! Сега ще поспиш още малко, а утре те очаква горещата баня и разходка в градината.

— В градината?

— Да! Имаме чудесна градина. Хари е специалист по градинарство. По-точно — беше преди войната. Сега аз гледам растенията, а той е все зает — лови ценни за конфедератите сведения. Хайде сега, подремни си.

— Изобщо няма да заспя! — запротестира Кендъл.

Но заспа и сънят ѝ бе дълбок и отморяващ, непрекъсван от кошмари. Сутринта тя помогна на Ейми да напълни голямо ведро с топла вода и потъна в забравата на горещата баня. Затвори очи от удоволствие и затова не забеляза ужаса и гнева в очите на нейната домакиня, когато тя съзря жестоките белези върху нежната кремава кожа на гърба ѝ.

Ейми сви устни, но не каза нищо.

— Джули Смит, едно тукашно момиче, ми даде прекрасна рокля за теб. Мисля, че ще ти е съвсем по мярка. Ти си висока и стройна. Малко по-слаба си от нея, което е добре, защото не можах да ти намеря корсет.

Роклята наистина беше разкошна. От месеци Кендъл не бе обличала нещо подобно. Беше с блед прасковен цвят и бял корсаж отпред. Ейми дори намери панделка в същия цвят като роклята и я върза около шията ѝ.

— За тази рокля непременно ти трябва кринолин! Пазя един в сандъка.

Кендъл се засмя.

— Толкова сте добра, мисис Армстронг! Чувствам се така, сякаш ще ходя на градинско увеселение с цигулари и танци до среднощ!

— Ейми, миличка! Наричай ме Ейми. Да, спомням си, когато бях млада като теб, и аз обичах тези увеселения. Казах ли ти, Кендъл, че и ние сме от Чарлстън? Произходът ни е оттам, искам да кажа. Живеем тук вече двайсет години.

— Съвсем сами?

— О, не. Край брега са се заселили стотици като нас. Мястото е красиво. Е, горещо е. Но много красиво. Орхидеите тук виреят чудесно! Ела, ще ти покажа.

Къщата на Армстронг бе заобиколена от приказен свят. Стена от високи борове я ограждаше от три страни. Отзад имаше зеленчукова градина, а край дъсчената пътека отпред растяха ярки цветя. Хибискус, орхидеи и още много други с екзотични имена, които Ейми назоваваше, докато минаваха край тях.

— По тази пътечка се стига до плевнята. Имаме две крави, две магарета и три красиви породисти кобилки. Можеш да пояздиш, ако искаш, но само зад оградата. Много е лесно да се изгубиш, ако не знаеш къде отиваш!

Кендъл се усмихна, после се намръщи и стисна Ейми за ръката.

— Ейми, моля те, кажи ми сега за Брент. Виждала ли си го? Знаеш ли къде е?

Възрастната жена се поколеба с тревога в очите, но след това веселата усмивка се върна на умореното ѝ добро лице.

— Мисля, че съвсем скоро ще се върне тук.

— Но ти знаеш къде е той сега.

— Да.

— Къде е, Ейми? Моля те, кажи ми!

Ейми въздъхна.

— Добре, Кендъл. Тръгна да те търси.

— О, не! — изстена Кендъл. — Ще го хванат! Ще го убият!

— Стига! — скара ѝ се Ейми. — Брент не е глупак. Няма да се втурне напред, без да знае какво върши. Решил е да открие някакъв човек, Травис се казва.

— О, не! — отново изпъшка Кендъл. Брент и Травис. Обичаше и двамата, и двамата държаха безкрайно на честта и гордостта си. Предан федералист и предан конфедерат. И двамата — упорити и предани на делото си. Щяха да се стрелят един друг и отново тя щеше да е виновна, както и за клането в лагера на индианците...

— Стегни се, моето момиче! — посъветва я Ейми. — Червената лисица и Брент са заедно. Цялата армия на Съюза не може да се сравни с тях двамата. Ще видиш. А сега времето за почивка изтече. Тук нямаме роби, Кендъл. Можеш да дойдеш с мен в градината и да ми помогнеш. Най-добре да ръснеш малко храна на пилетата зад оградата. Мразя да ми се навъртат близо до къщата. А Хари сигурно ще се върне тази вечер изгладнял, защото помага на един капер да ремонтират шхуната му. Хайде да вървим.

Кендъл механично я последва. С радост се захвана за работа. Но въпреки нескончаемия порой от думи, които Ейми изливаше, мисълта на Кендъл бе прикована само от едно.

Щеше да полудее от страх. Брент и Травис. Какво щеше да се случи между тях? Травис разполагаше с многоброен отряд. Брент — с необузdana сила и непобедима воля. Освен това щеше да носи в сърцето си гняв и желание да отмъсти, защото явно знаеше какво се бе случило...

А Червената лисица — него щеше да го води сляпата ярост и болка. Щеше да убие първия срещнат в синя униформа. Червената лисица... Как щеше да го погледне в очите? Беше ѝ дал толкова много, а заради нея бе изгубил всичко.

Тя нямаше сили да понесе повече загуби. И то по нейна вина. По-добре Джон Мур да я беше убил.

Янките май все се правят на глупаци — мислеше си Брент, докато премигваше срещу слънцето. — Не виждат по-далеч от носа си. Ако не внимаваше, и той щеше да се отпусне като тях.

Ако южняците имаха толкова хора, колкото и янките, и поне една фабрика за снаряди южно от линията Мейсън-Диксън, войната може

би щеше да свърши за няколко месеца — помисли си той.

От разузнавача на Хари Брент беше научил, че лейтенант Мур не е във Форт Тейлър. Изпратили го на север при флотата на адмирал Фарагът.

Разбра също, че капитан Травис Деланд ще води рутинна разузнавателна експедиция край южните острови Кийс със своята „Лейди Блу“, шхуна с шест оръдия на борда.

„Джени Лин“ мина под носа на „Лейди Блу“ и после се запромъква между рифовете, носена на крилете на вятъра. Скри се зад малко островче с мангрови дървета, толкова малко, че никой освен най-придирчивия картограф не би го отбелязал на картата си.

Сега трябваше само да чака. „Лейди Блу“ ги следваше с пълен ход. Въпреки че янките се бяха настанили на островите Кийс отдавна, те изглежда все още не бяха свикнали с опасните подводни скали. При тази скорост и посока федералната шхуна всеки миг щеше да се разбие в някой от кораловите рифове. Тогава щеше да се появи „Джени Лин“ и да измъкне янките от водата. Така Брент щеше да спипа Травис Деланд.

— Капитане — започна неловко Чарли, застанал до Брент на палубата. — Погледнете. Добре маневрират. Това, дявол да го вземе, е първият янки, който ще успее да се провре между скалите!

Брент се намръщи, като видя, че „Лейди Блу“ наистина се промъква успешно. Без да намалява скорост, тя плавно завиваше надясно. Капитанът ѝ явно познаваше рифовете.

— Не можем да си позволим да стрелят по нас, капитане. Нито пък можем да ги посрещнем в ръкопашен бой. Сигурно са четирийсет души екипаж, а ние сме само двајсет.

— Двајсет и пет — поправи го Брент. — Червената лисица и неговите бойци са на борда, Чарли. Но и аз нямам желание да стрелят по нас. Във федерални води сме и не можем да се мотаем тук. Ще трябва да стреляме по тях. Чарли, кажи на Лойд да вдигне артилеристите на крак. Бързо!

— По местата! Веднага!

Палубата на „Джени Лин“ оживя от тропота на крака.

— Оръдие номер едно — зареди!

— Номер едно — заредено!

— Ударете я с първия изстрел — нареди Брент. — Един точен смъртоносен удар веднага щом заемем позиция.

Застанал на щурвала, Чарли изведе кораба от прикритието му точно в мига, когато федералната шхуна премина рифовете и се отправи към тях.

— Огън! — заповяда Брент.

Оръдието изгърмя. След миг шхуната се разклати и политна към десния си борд, а носът ѝ избухна в пламъци. Суматохата на кораба се чуваше въпреки разстоянието, което го делеше от „Джени Лин“.

— Дай ми бинокъла, Чарли — нареди Брент. Погледна към пробитата шхуна. По горящата палуба тичаха хора. Някои се хвърляха в морето. Изведнъж прокътят заповед и уплахата им попремина. Моряците се втурнаха към носа да потушат пожара.

— Приближете се, преди артилеристите им да заемат местата си! — тихо заповяда Брент.

„Джени Лин“ се плъзна леко по водата към борещия се за живот кораб. Но преди да се приближат, Брент изпрати на мачтата един моряк да попита дали янките се предават.

Знаеше, че всеки на тяхно място би се предал. Шхуната не можеше да поеме още един удар, особено от това разстояние. Капитанът би обрекъл моряците си на сигурна смърт, ако откажеше да се предаде.

На мачтата на „Лейди Блу“ се издигна бяло знаме.

„Джени Лин“ тръгна срещу федералната шхуна. Хората на Брент гледаха навъсено, готови всеки миг да хвърлят куките за абордаж. На палубата стоеше висок мъж в колосана капитанска униформа и го очакваше заедно с двама офицери отстрани.

Брент изведнъж се сепна, като видя младия капитан с умните кафяви очи и изпитото лице.

Оказа се, че той отдавна познава Травис Деланд. Офицерът срещу него беше човекът, който го бе издърпал от ноктите на смъртта в пристанището на Чарлстън.

— Отново се срещнахме, янки — тихо рече Брент.

— Да, отново.

— Не превръщайте битката в клане, капитане. Заповядайте на хората си да спрат огъня.

— Какви са условията на капитулацията, капитан Маклейн? — твърдо попита Деланд.

— Искам да поговоря с вас насаме — сухо отговори Брент. Леко извърна глава, щом чу как Червената лисица се приближи и безмълвно застана до него. — Освен това искам да ми предадете хората, които са участвали в клането в тресавището. Те ще застанат в честен бой срещу индианците, чиито семейства и домове са унищожени. Останалите ще бъдат освободени. В южните лагери за военнопленници вече не достига храната. Не от омраза към янките — нашите войници също гладуват.

Моряците на борда на федералната шхуна се умълчаха за миг. После Травис Деланд заговори.

— Моите хора не участваха в това нападение, капитан Маклейн. Давам ви думата си на джентълмен. Никога не бих се включил в подобно клане на невинни.

— Не ви обвинявам, капитан Деланд. Но на кораба ви се намират и други хора освен вашия екипаж. Имам сведения, че сред вас има войници, които действително са извършили убийства под покровителството на съюзническата флота и лейтенант Джон Мур.

Неочаквано от редиците на янките се откъсна човек и разкъса със зъби пакет барут.

— Потопете южняците, капитане! Потопете ги! Ние сме повече от тях!

В мига, в който севернякът повдигна заредената си пушка, от „Джени Лин“ се чу изстрел. Не беше необходимо Брент да се обръща, за да разбере, че е стрелял Крис — той беше отличен стрелец и бе улучил моряка от наблюдателния пост на главната мачта.

Без да издава чувствата си, Травис Деланд проследи с поглед мъжа, който се свлече на земята. После се обърна към Брент.

— Не мога да предам хората си на вас, за да ги измъчвате и екзекутирате.

— Никой няма да бъде измъчван, нито пък екзекутиран. Те ще се бият в честни схватки с индианците. Вашите смелчаги в синьо преди нямаха нищо против да проляят индианска кръв. Защо не и сега?

Травис не свали поглед от Брент.

— Крокер, Хейнс, Дънфри и Холмс — пред строя!

— Не! Капитане, тези диваци ще... — един от янките започна да протестира.

— Страхливец! — изкрещя Травис. Обърна се към тримата моряци: — Вие започнахте войната с индианците. Сега се бийте с храброст!

— Човек за човек — изрече Брент тихо, но гласът му достигна до палубата на „Лейди Блу“. Кимна на Червената лисица. Индианецът и тримата му бойци с плавни и ловки движения прескочиха перилата на борда и се приземиха върху „Лейди Блу“, за да застанат срещу своите противници.

— Всички оръжия зад борда! — заповяда Брент.

Травис не трепна:

— Оръжията зад борда!

— Никой да не се намесва — спокойно каза Брент. Посочи към наблюдателния пост. — Крис ще стреля по всеки, който се намеси, независимо дали на страната на янките или на страната на индианците. Боят ще бъде справедлив.

Травис кимна в знак на съгласие.

Прозвуча див боен вик и Червената лисица се хвърли срещу един от мъжете в синьо. Моряците се спуснаха в безумието на боя, извадили същите онези оръжия, с които бяха убивали жени и деца в лагера на семинолите.

Битката бе честна, но завърши бързо. Червената лисица и хората му се биха, изпълнени с желание за отмъщение. Пред очите им бяха техните посечени жени и окървавени деца.

И четиримата янки загинаха. Отново се възцари тишина. Травис вдигна ръка и хората му покриха телата на мъртвите.

— А сега, капитане, ако бъдете така добър да дойдете за малко на борда на „Джени Лин“, скоро ще се разделим.

— Не отивайте, капитане! — извика един артилерист. — Това е южняшки номер!

— Не се дръжете като глупаци — уморено отвърна Травис. — Досега вече можехме да сме на оня свят, стига да беше пожелал.

Без да мигне, той се прехвърли през борда и стъпи на палубата на „Джени Лин“. Брент леко наведе глава.

— Заповядайте в каютата ми, капитане. Сигурно помните пътя.

Когато влязоха в капитанската каюта и Травис застана мирно, Брент го покани:

— Седнете.

Извади тънка пура от кутията от тиково дърво на бюрото, запали я и всмукна дълбоко дима. Подпря се на бюрото и предложи кутията на северняка. Възелът на ревността се стегна около сърцето му. Джон Мур беше негодник, изпратен от дявола, но доколкото Брент умееше да преценява хората. Травис Деланд притежаваше силен и благороден характер. Явно бе близък приятел на Кендъл и я обичаше, според предсмъртните думи на Джими Ематла. Какво ли мислеше Кендъл за Деланд? Какво изпитваше към него?

Травис прие пурата, която Брент му предложи.

— Искате Кендъл, нали, капитане? — тихо попита Травис.

Брент кимна.

— Не мога да нападам форта. Нямам достатъчно оръжие, нито хора, а едва ли Конфедерацията ще ми ги отпусне за тази цел. Имаме по-важни задачи. — Брент се поколеба за миг, после продължи. — Не всички индианци в лагера загинаха. Един от оцелелите станал свидетел на разговора между вас, Джон Мур и Кендъл. Освен това чул и думите, които Кендъл и... съпругът ѝ си разменили. Деланд, този човек ще я убие. Индианецът каза, че вие сте човек на честта. Капитане, искам да ми помогнете. Искам Кендъл. Но не мога да я освободя без вашата помощ.

Травис Деланд въздъхна дълбоко. Тъмните му очи се впиха в Брент.

— Би трябвало да се учудя, капитане, че прочутият Нощен ястреб губи ценното си време да търси някаква жена на островите Кийс. Но това не ме учудва, защото аз самият много обичам Кендъл. Но не мога да ви помогна. Тя вече избяга.

— Какво? — Брент замръзна на място.

Травис се поколеба и Брент забеляза, че болка помрачи погледа му.

— Кендъл беше с мен, когато индианците я отвлякоха. Този воин, който беше с вас преди малко, ги предвождаше. Помислих, че я държат против волята ѝ и затова последвах Джон, но пристигнах на мястото твърде късно. Твърде късно разбрах, че Кендъл е била щастлива там. Както и да е, скоро след като се върнахме в казармите, открихме, че



сътрудничеството между южняците и индианците, за което отдавна се досещахме, е факт. Джон разбра, че Кендъл е била с вас. — Той спря за миг, мускулите на лицето му отразиха колко трудно му бе да разказва всичко това. — Чух писъците ѝ още същата нощ, когато се върнахме във форта. Чух ги, докато вървах между бараките. Никой не би ѝ помогнал, капитане. Сигурно разбирате, че янките няма да изпитат съжаление към жена, която не само е сложила рога на съпруга си, но и го е направила с капитан от флотата на Юга. Не ги съдете, Маклейн. Те всички мислят, че Джон ѝ е дал хубав урок и че сега вече ще ѝ прости и всичко ще си тръгне по старому. Но аз... аз познавам Джон. Веднага щом той замина, отидох да я видя. Обещах ѝ, че все някак ще я измъкна. Но тя беше като полудяла. Каза, че Джон щял да оздравее и че тя не можела да чака. Престори се, че ме слуша. И неочаквано ме удари с кана по главата. Когато се свестих, открих, че е избягала от форта пеш. Отидох в града и там научих, че е отплавала в малка лодка. Търсим я от няколко дни, капитане.

„Къде е тя сега, по дяволите?“ — въпросът отекваше като вик в съзнанието на Брент, но той не каза нищо. Тръгна към вратата на каютата.

— Свободен сте, капитан Деланд.

Травис постоя неловко за миг, после се отправи към вратата.

— Може би трябва да знаете, Деланд — тихо продума Брент, — че смятам един ден да открия Джон Мур. И тогава ще го убия.

Травис се поколеба и замачка шапката си в ръце.

— Може би ще дойде ден, когато аз ще ви изпреваря.

Мина край Брент, но изведнъж се спря.

— Ако не знаете, да ви кажа: вчера адмирал Фарагът е завзел Ню Орлеанс.

Предчувствие за обреченост обхвана Брент. Ню Орлеанс. Най-големият град на Юга...

— Благодаря ви, че ми казахте, капитане. Надявам се пак да се срещнем, когато войната свърши.

— Аз също — промърмори Травис. — Капитане...

— Да?

— Потърсете я. Търсете Кендъл, докато я намерите. Тя добре се справя в морето, но е сама. Единственото ѝ предимство е, че сега Джон се намира в Ню Орлеанс. Но не знам накъде е поела. Намерете я.

— Ще я намеря.

Думите бяха произнесени тихо. С равен глас. В стоманеносивите очи, които го наблюдаваха проникателно, Травис прочете, че няма причина да се съмнява в обещанието.

— Предайте й, че... че я обичам.

Маклейн не отговори. Язвително му пожела:

— Приятен ден, капитан Деланд.

— Приятен ден, капитане.

Веднага щом капитанът на янките се качи на борда на своя кораб, моряците на „Джени Лин“ откачиха куките.

Завиваха покрай носа на острова, когато Брент се върна на палубата и се насочи към Чарли, който стоеше на щурвала.

— Ще прекарам цялата тази проклета война в преследване на една глупава женска! — прогърмя гласът му. — Дръж посока на север, Чарли. Следвай островите. И удвой хората на марса, кажи им да не откъсват очи от водата! Да търсят... всичко, което плава. Глупава жена! — избухна той и яростно удари щурвала.

Чарли не можеше да бъде лесно подведен. Той разбра, че Брент е силно разтревожен. Но нямаше време да мисли за това, защото изведнъж Лойд извика от марса:

— Шхуна на хоризонта, капитане. Отдясно!

— Под какъв флаг? — напрегнато попита Брент.

— Няма флаг, сър. Да сваля ли нашия?

Флагът със звездите и лентите се вееше гордо на мачтата на „Джени Лин“. Брент поклати глава и извика:

— Не, оставете го. Готови сме да посрещнем всяка шхуна. Внимавайте дали ще издигне флаг.

— Издигат, сър. Звезди и ленти! Конфедерати са. Сигнализират, че искат среща.

— Ще се срещнем тогава. Но за всеки случай нека всички да заемат местата си! Все още се намираме във водите на янките.

Но нямаше защо да се притесняват. Срещу тях се носеше капер, тръгнал от Ричмънд за Бахамските острови. Младият капитан каза на Брент, че не са посмели да вдигнат флага, преди да видят техния.

— Надявах се да ви настигна, капитан Маклейн. Приближихме се към Бискейн много внимателно, бяхме чули, че там южняците имали човек, който щял да ни помогне. Трябваше да ремонтираме

корпуса — преди няколко дни един снаряд ни уцели. Както и да е, онзи човек — името му било Харолд Армстронг — ми заръча, ако ви настигна, да ви предам, че жената е при него. Нищо друго не каза, капитане, само това.

Брент въздъхна от облекчение.

— Благодаря, капитане. Спестихте ни страшно много време.

— Чухте ли за Ню Орлеанс? — попита каперът.

— Да, току-що.

— „По дяволите торпедата — пълен напред!“

— Какво?

— Това го казал адмирал Фарагът, когато корабът му минавал край фортовете на Юга. Янките непрекъснато го цитират. Съюзът струпва все повече и повече кораби. Ние сякаш не можем да ги настигнем.

— Наистина не можем — отвърна Брент. — Е, още веднъж ви благодаря. И внимавайте — тук сте на територията на янките, както знаете. Малко по на юг блокадата се затяга още повече. Знаят, че караме провизии и боеприпаси от Бахамските острови.

— Ще внимавам. И искам да ви благодаря, сър.

— За какво?

— Никога не съм предполагал, че ще срещна Нощния ястреб. Имате доста почитатели в Ричмънд, сър. И доста врагове във Вашингтон.

— Знам. Но това е войната.

Брент се сбогува с капитана на шхуната и се обърна към Чарли:

— Чарли, ще спрем на едно място, преди да продължим проклетата война!

Поклати глава с раздражение и обърна гръб на Чарли.

— Малко ще поспя. Кажи на Червената лисица, че Кендъл е при Хари. Проклетата жена! — промърмори той. — Мисли си, че може да изиграе не само янките, но и цялото море. Подлудява ме. Ще я убия!

## ГЛАВА ДВАНАДЕСЕТА

— Помни ми думите, Кендъл — започна Харолд Армстронг и насипа пръст около току-що пресадената хидрангея, — ще дойде ден, когато това място ще стане по-оживено дори от Ричмънд!

Отпусна се върху пети, отупа пръстта от ръцете си и се усмихна на Кендъл.

— Тук можеш да видиш цветя и от Южна, и от Северна Америка. Ветровете пренасят цветния пращец. На света няма друго място като Евърглейдс. Диво. И обточено с величествената ивица на плажа... — Той въздъхна, доволен от щедростта на природата.

Кендъл се засмя.

— Да, Хари, твоята земя е красива. — Усмивката изчезна от лицето ѝ. — Червената лисица също ми показва хубостите на Евърглейдс, но... не знам дали притежавам силния дух на първите заселници, за да заживея тук завинаги. Сигурно ще се чувствам самотна. А красотата крие и опасности — тресавища, змии и...

Тя спря, защото Хари се засмя весело:

— Казваш ми, че нямащ силен дух, момиче. А сама си прекосила морето в малка лодка. Според мен ти притежаваш достатъчно силен характер.

Кендъл поклати глава с въздишка.

— Постоянно мечтая да си ида вкъщи.

Когато не се тревожа за Брент, Травис и Червената лисица и всичко, което се случва сега, докато аз седя и чакам — довърши тя наум.

После тихо продължи:

— Мечтая войната да свърши. Янките най-после да се уморят от опитите си да ни покорят и да ни оставят да живеем както си искаме. Един ден ще се върна в Чарлстън. Ще намеря начин да победя втория ми баща и да възвърна предишното величие на Крестхевън. О, Хари! Татко построи плантацията с толкова любов! Голямата стълба изглежда така, сякаш се вие в безкрайността, а когато давахме приеми,

къщата се изпълваше с красиви жени в шумолящи кринолини и елегантно облечени мъже! Татко се интересуваше от теология и споровете в салона бяха така вълнуващи!

На устните на Хари се появи бледа усмивка. Чудеше се защо го боли толкова много, когато тя говори за дома си. Растенията бяха неговата любов сега, след като децата му бяха загинали. Спокойно и без да се колебае, беше взел решение да се премести във Флорида. Въпреки че въпросът за робството не вълнуваше нито него, нито Ейми в това усамотено кътче, той бе родом от Южна Каролина и когато щатът се отдели, а после и новата му родина го последва, Хари разбра, че и той трябва да даде своя малък принос в конфликта.

И докато слушаше думите на Кендъл, той виждаше отминалите дни в нейните красиви сини очи. Дните на величието. Онзи безгрижен, изпълнен с достойнство живот. Скъпият на всяко сърце закон на честта, който не можеха да отменят никакви писани правила.

Но всичко това си бе отишло. Не разбираше защо. Югът като че ли печелеше войната. Само че Ню Орлеанс вече бе паднал и Хари много добре знаеше, че Югът страда от недостиг на провизии и боеприпаси. Но не искаше да казва това на Кендъл. Младата жена бе превзела не само сърцето на съпругата му, но и неговото.

А той обичаше да я гледа как се усмихва. Да чува смеха ѝ.

— Да, да — промърмори той и потупа нежно изящната ѝ ръка. — Ще ми помогнеш ли да окърша доматиите?

— Разбира се, Хари.

Хари се затътри към зеленчуковата градина зад къщата, но изведнъж се закова на място, когато във въздуха се разнесе някакъв печален вой. Погледна на изток към плажа и на лицето му се появи широка усмивка.

— Хари? — разтревожено попита Кендъл. — Какво беше това?

Той се засмя сърдечно и топлите му очи проблеснаха от радост.

— Сигнал, момиче! Долу на плажа Били Макгретър сигнализира с черупка от раковина.

— Какво означава това?

— Капитан Маклейн се е върнал, моето момиче!

— О!

Беше успял! Кендъл посегна с трепереща ръка към гърлото си. Радостни тръпки и страшни предчувствия запрепусаха по цялото ѝ

тяло и я накараха да се почувства безсилна. Толкова много искаше да го види! Копнееше, жадуваше за него... и той беше тук. Но какво да направи? Да остане на мястото си и да го очаква с хладно безразличие? Или да се отдаде на порива на сърцето си и да се спусне по пътеката към плажа, където реката се срещаше с океана, да види как той слиза на брега и после да се втурне в обятията му, без да обръща внимание на нищо друго, освен на радостта от срещата им?

Изпълнена с трепет, тя затвори очи за миг. Ами ако той я мразеше заради трагедията, която бе причинила? Ами ако беше пожелал да я спаси само защото е джентълмен, въпреки че отрича. Кавалер от най-висша класа, неспособен да я изостави в ръцете на врага.

Дилемата бе разрешена, когато Ейми излезе тичешком от къщата, оставяйки вратата да се затвори сама, и се завтече, като загрижено бършеше набрашнените си ръце в престилката.

— Тук са! — извика тя радостно. — Какво чакате вие двамата? Хайде да посрещнем нашите момчета както подобава.

Кендъл намери сили да се затича веднага щом Ейми, задъхана от усилието, профуча край нея. Пътеката между боровете сякаш нямаше край и докато Кендъл тичаше, съмнения терзаеха душата ѝ. Съществува ли наистина връзката между тях? Или тя я бе създала сама във въображението си заради отчаяната нужда от него? Възможно ли бе той наистина да е така прекрасен, както образът му в съзнанието ѝ?

Колкото повече се приближаваше към брега, толкова повече боровете оредяваха. Почвата под краката ѝ постепенно се смени от тъмен пясък. Внезапно гората свърши. Наоколо се виждаха само упорити храсти, вкопчени тук-там в пясъка покрай солената вода.

Така, както я бяха понесли без заповед напред, краката ѝ се заковаха далеч от брега на реката.

„Джени Лин“ беше закотвена в устието. Моряците не използваха лодките, а направо скачаха във водата, за да доплуват до брега. Смееха се, пръскаха се един друг и надаваха възторжени викове. Кендъл се зачуди дали съзнават, че поне за този кратък миг са се откъснали от войната. Но тя не можеше да сподели тяхната радост от тихия пристан, защото трескаво търсеше с очи фигурата на един южняк. Дишаше на

пресекулки не само от тичането — сърцето ѝ туптеше с ритъма на хиляди оръдия. Стоеше вкаменена и гледаше. Най-после го видя.

Беше облечен в своята сива униформа със златни ширити — същата, с която го бе видяла последния път. Ботушите му стигаха до коленете, но те не успяваха да предпазят панталоните му от пръските, докато цепеше водата с дълги крачки. Както и моряците, той изглежда не се тревожеше от това, че ще се намокри. Движенията му бяха целеустремени и забързани.

Кендъл забеляза, че си е пуснал мустак и брада, които поддържаше ниско подстригани. Много му отиваха. „Той е възплъщение на истинския кавалер“, помисли си тя, а любовта и гордостта ѝ от него разпращаха по тялото ѝ порой от тръпки. Въображението никога не можеше да надмине действителността...

— Брент! О, Брент!

Забравила страха, забравила приличието, забравила, че една дама в нейното положение рискува да опетни доброто си име, тя намери сили и се затича. Без да я е грижа нито за роклята, нито за зяпачите, тя се втурна срещу него и зашляпа във водата.

Сивият му поглед най-после се спусна върху нея. Иронична усмивка разтегли устните му и той зачака.

Когато тя се приближи към него, той протегна ръце да я прегърне и я притисна към себе си. Искаше ѝ се да заплаче от радост. От радост, че го усеща до себе си, че се притиска към мъжката му сила и топлина. Желязната му прегръдка не ѝ причини болка, Кендъл изпита само бурно щастие.

— О, Брент!

Той я пусна и насмешливо повдигна вежди:

— Щях да забравя, че се канех да те удуша.

— Да ме удушиш? — Жадно го поглъщаше с поглед. Искаше да докосне лицето му, да изследва пълните му устни под красивата извивка на мустака, да изглади чертите на тревогата край очите и напрежението, изписано на челото му...

— Да, мадам, да ви удуша — твърдо отвърна той и тя бързо си спомни с каква лекота пронизващият му стоманен поглед се връзваше в нея. — Когато се срещнах с вашия капитан Деланд...

— Травис! — промълви Кендъл ужасена. — О, Брент, не си го убил, нали?

Беше прекалено разтревожена, за да усети настръхването на тялото му. Дори не забеляза как той стисна челюсти. Брент примигна и каза присмехулно:

— Не съм го убил. Твоят приятел янки е добре.

— О, слава Богу — прошепна Кендъл. Но когато се освободи от прегръдката му и отново обви ръце около врата му, тя видя, че зад него стои Червената лисица. Лицето му беше непроницаемо и гордо както винаги. Сълзи бликнаха в очите ѝ и тя с дива сила се откъсна от Брент, спусна се към индианеца, сграбчи ръцете му и падна на колене в плитката вода пред него.

— О, боже! Червена лисицо! Толкова много съжалявам. Безкрайно, безкрайно съжалявам. Прости ми!

— Стани, Кендъл — нареди Червената лисица и приклепна, за да я повдигне. Тъмните му очи я погледнаха с нежност. — Недей да молиш за прошка заради жестокостта на другите.

— Червена лисицо... — прошепна с треперещи устни името му и го прегърна, притисна се към него. Опитваше се някак да му върне отнетото, да му предложи своето съчувствие. Той неловко я обгърна с ръце и я потупа по гърба.

— Ще понесем всичко с твърдост, Кендъл — прошепна ѝ на мускоги. Трябваша ѝ няколко секунди, за да си го преведе на английски. После се отдръпна и срещна погледа му с очи, все още изпълнени със сълзи.

— Синът ти Чикола побягна към гората...

— Жив е. В безопасност е при близките на майка му.

— О, слава Богу!

Червената лисица погледна над копринената глава, сгушена до голите му гърди. Брент Маклейн бе вперил поглед в тях и за миг стоманата в очите му стана уязвима като сребриста мъгла. После той видимо се стегна. Непроницаемата стомана безмилостно пропъди сянката. Той повдигна вежди.

— Да излезем от водата, мисис Мур. Напоследък трудно се намират обувки.

Гласът му изплющя върху Кендъл като камшик, тя се обърна към него и се запита какво ли толкова е направила. Сърцето ѝ бе опънато като тетива, която сякаш всеки миг щеше да се скъса. Защо така жестоко ѝ напомняше, че е съпруга на янки? Предупреждаваше ли я?



Дали не искаше с презрението си да ѝ напомни, че законът я обвързва с друг, а той е свободен? Можеше да ѝ се наслаждава, но нима беше забранено един мъж да се радва на прелъстителната жизненост? „Ръка за ръка с южняшкото благородство върви южняшката арогантност“, помисли си Кендъл с внезапен гняв и възмущение. Той се чувстваше в правото си да слага ръка на нея като на своя собственост винаги, когато пожелаеше, но може би никога нямаше да се почувства задължен да се ожени за нея.

Ейми Армстронг видя болката, объркването и гнева, които затрептяха в изразителните очи на младата жена. Пристъпи напред, като се пазеше от водата.

— Хайде, идвайте всички вкъщи. Brent Маклейн, доведи тези твои буйни момчета със себе си. Цял бут говеждо ви чака на печката.

— Благодаря, Ейми — разсеяно промърмори Brent. Излезе от водата и се обърна към хората си. Някои от тях вече бяха стъпили на брега. — Всички са свободни освен часовете. Лойд. Крис, когато посещавате дъщерите на свещеника, помнете, за Бога, че сте моряци от флотата на Конфедерацията!

— Слушам, сър!

— Тъй вярно, сър!

Въпреки почтителните си отговори двамата млади моряци си размениха развеселени погледи и зашляпаха към брега, където ги очакваше свободата. Brent обгърна с ръка пухкавите рамене на Ейми и ѝ прошепна нещо, което я накара да се разсмее като младо момиче.

Кендъл стоеше до колене в реката и изтръпна, когато Brent закричи по пътеката. Моряците минаха край нея и свалиха шапки, но тя почти не забеляза тяхната проява на уважение.

— Хайде, Кендъл.

Всички бяха отминали напред, а Червената лисица постави ръка върху рамото ѝ.

Тя надникна озадачена в тъмните му очи.

— Какво сбърках, Червена лисицо?

— Нищо не си сбъркала, Кендъл.

— Тогава защо...

— Нощният ястреб е силен човек, справя се с всичко. Не се бои от битките и от смъртта. Но сега е обзет от нещо ново за него. Учи се какво е страх.

— Страх ли? Но Брент не се страхува от мен!

— Изплашен е от това, което изпитва към теб. Открива какво е ревността. Хайде, ела дадохме му добър урок, но не бива да прекаляваме. Харесва ми да го уча, но той ми е приятел, а приятелите трябва да учим внимателно.

Червената лисица и Кендъл тръгнаха заедно след останалите към възвишението, където се намираше приветливата къща на семейство Армстронг.

Кендъл все още не знаеше къде са построили домовете си останалите заселници, но някои хора от екипажа на Брент вече бяха разбрали това. Почувствали се свободни, мъжете търсеха развлечения. Явно тук се намираха и други млади дами, освен дъщерите на свещеника, защото моряците до един бяха изчезнали. Ейми каза на Кендъл, че със сигурност ще се върнат, когато храната бъде готова, и че ще водят в прегръдките си по една гостенка!

Кендъл стоеше в кухнята и режеше зеленчуци за супата, а в съседната стая седяха само Брент, Червената лисица, Чарли Макферсън и Хари. Чарли и Хари пафкаха с лулите си, а Брент беше запалил пура. Четиримата пиеха бренди и обсъждаха войната.

— Ще имаме неприятности по Мисисипи! Големи неприятности, повече, отколкото с Фарагът при Ню Орлеанс! — мрачно изрече Хари. — На западния фронт имат един генерал, който май си знае работата. Казва се Грант.

Както се бе облегал на кораловата полица над камината, Брент изсумтя. Кендъл премести поглед от тумбестата печка към него и видя, че я наблюдава замислено. Той не отмести очите си и сякаш се ядоса, само при вида ѝ.

— Няма какво да се притесняваме от Грант, след като си имаме Джеб Стюарт, старият Стоунуол Джаксън и Робърт Лий в армията на Вирджиния — убедено заяви Чарли.

Хари се намръщи и погледна към Брент. Чак когато проследи погледа на капитана към кухнята, където бе Кендъл, той се ухили и попита:

— Какво ще правиш сега, Брент Маклейн?

Брент неохотно обърна поглед към Хари.

— Какво?

— Накъде се отправяте — ти и твоята шайка?

— О... на запад. Трябва да натоварим някои неща от залива. После потегляме към Лондон. Ще оставим Кендъл там. Ще я настаним някъде под чуждо име...

— Какво? — извика Кендъл и изпусна цял морков в тенджерата.

— Казах, че ще те заведе в Лондон — с раздражение повтори Брент.

— Не, няма! Не искам да ходя в Лондон!

— Така ли? — все още облегнат на камината, той надигна чашата с бренди и веждите му саркастично се извиха. — Предпочиташ да се върнеш във Форт Тейлър?

Кендъл остави ножа и сложи ръце на кръста си.

— Не, капитан Маклейн. Но няма да отида в Лондон, когато тук е войната, тук е всичко, което обичам.

— Не мога да те пазя, докато трае тази проклетата война!

— И не е необходимо! — гневно възрази Кендъл.

— Глупости! — изръмжа Брент, пръстите, които държаха чашата, побеляха от напрежение. — Някой трябва да бди над теб непрекъснато!

Кендъл забрави, че останалите мъже ги наблюдават с любопитство. Тя тръгна към Брент със син огън в очите.

— Никой не те кара да бдиш над мен, Брент Маклейн! Аз не съм една от твоите робини — собственост, пазена за по-късна употреба! Няма да отида в Лондон. Мога да остана тук с Хари и Ейми. И ако се окажа бреме за тях, ще се върна с Червената лисица при неговия народ. И не ми казвай, че отново ще ги изложи на опасност. Капитанът във Форт Тейлър се вбеси, като чу за клането. Няма да позволи на хората си отново да се приближат до индианците!

Брент стисна устни, докато те изчезнаха напълно между мустаците и брадата му. Той трясна чашата върху полицата така, че Кендъл се учуди как не се счупи. Хвърли пурата си в огъня и се поклони на останалите мъже.

— Извинете ни за момент, господа. Няма да й наливам ум в главата пред зрители!

Преди тя да успее да възрази, Брент сграбчи ръката ѝ и я дръпна така силно, че тя остана без дъх. Другите мъже не ѝ помогнаха и след миг се озова притисната до вратата. Чу грубия им смях през стената.

— Престани! — изпъшка Кендъл и направи опит да се улови за рамката на вратата. — Брент Маклейн, престани! Пусни ме. Супата на Ейми ще изкипи.

— Не се притеснявай, Кендъл, аз ще наглеждам супата! — весело обеща Хари.

— Избирай: идваш с мен като дама или идваш, качена на рамото ми. Но така или иначе — идваш!

— Не! Брент...

Избухливият му нрав сега наистина я изплаши. Толкова дълго го бе чакала, жадувайки докосването му. А сега ѝ се струваше, че нищо между тях не е наред, а всичко можеше да бъде така прекрасно. Сълзи бликнаха в очите ѝ, като видя каква ярост предизвиква у мъжа, когото обичаше, мъжа, от Когото се страхуваше.

— Брент, чакай! Чуй ме...

— Щом избираш унижението, аз нямам нищо против! — нетърпеливо изрече той и понечи да изпълни закана си. Тя бе принудена да пусне рамката на вратата. Нямахше нежност в широките му длани, когато я улови през кръста и я метна на рамо. Коремът ѝ се удари в рамото му и останала без дъх, тя не успя да се защити.

Къде е Ейми сега — чудеше се Кендъл, — когато имам най-голяма нужда от нея?

Бързо получи отговор на въпроса си. Ейми беше пред къщата зад цветната леха и въртеше на шиш говеждия бут.

— Отиваме да се поразходим и да си поговорим, Ейми — съвсем любезно ѝ обясни Брент, като минаваха край нея.

Кендъл заудря с юмруци гърба му и се опита да помоли жената за помощ.

— Ейми... мисис Армстронг...

— Приятно прекарване, милички! — извика им Ейми и весело размаха кърпичка след тях.

Най-после Кендъл видя плевнята и ливадата до конюшната. Брент продължи напред и се насочи по една тясна пътечка между боровете.

— Кендъл, време е да проумееш, че си само жена — каза ѝ гневно той, а тя продължаваше да се съпротивлява.

— Само жена? — избухна тя. — Какво искаш да кажеш с това?

— Не можеш да победиш един мъж! Май наистина не го разбираш. И тъй като все някой трябва да ти го втълпи, аз мога да го направя.

— За какво говориш?

Думите ѝ секнаха, защото той спря рязко и я пусна на земята. Тя се огледа объркана. Отново стояха до водата. Но тук пясъкът изглеждаше бял. Малкият плаж бе ограден от дебели дървета и храсти. Погледна Брент и видя, че той се усмихва мрачно с ръце на кръста.

— Сами сме, мисис Мур. Съвсем сами. Можеш да крещиш и пискаш, колкото си пожелаеш. Жива душа няма да те чуе.

Сърцето ѝ заблъска в гърдите и болезнено се сви. Гледаше го — застанал срещу нея, той бе така напрегнат, че мускулите му видимо се свиха и пулсът му затуптя в шията. Погледът му бе суров и студен като дълбок зимен сняг. В очите му нямаше любов. Нито нежност. Само едва сдържан гняв.

Кендъл постави ръце на кръста си и отметна златната си грива.

— Не мога да те разбера, капитан Маклейн. Да не би ти да си ме довел тук! Дойдох съвсем сама. Може и да съм само жена, както казваш, но пристигнах тук...

— И можеше да загинеш! Без да има защо. Твоят приятел Травис ти е обещал да те измъкне, но не, ти трябваше да тръгнеш сама като някаква...

— Не можех да чакам! — извика Кендъл и изведнъж се смути. Доколко познаваше той Травис? — Бих искала да знам как прочутият Ноцен ястреб, кралят на конфедератите, е успял да измъкне всички тези сведения от един янки! Двойна игра ли играеш, капитан Маклейн? Наистина ли си такъв герой? Или и ти като другите се промъкваш през блокадата само заради печалбата?

Щом изрече думите, тя се отдръпна назад. Изражението на лицето му не се беше променило, но той бе пристъпил към нея и в това движение имаше нещо така заплашително, че тя осъзна колко силно го е засегнала.

— Ако беше мъж, щях да те убия за тези думи — тихо рече той. — Но ти не си мъж, нали? И точно това е темата на разговора ни. — Ръката му изведнъж се стрелна, сграбчи китката ѝ и той я дръпна към себе си. Преди да извика от възмущение, тя усети, че той шеметно я

завърта и притиска към едно дърво. Долепи тялото си до нейното, стисна главата ѝ с длани и оплете пръсти в косата ѝ.

— А сега, Кендъл — прошепна той, сякаш водеше учтив разговор, но все още стегнал мускули, за да удържи яда си — какво ще направиш? Не можеш да мръднеш. Ти се моя пленница. Съжалявам, скъпа, но от двата пола мъжкият е по-силен. Мога да ти сторя каквото пожелаеш и ти не можеш да ме спреш.

— Какво искаш да докажеш, грубиян такъв...

Устните му се нахвърлиха върху нейните с дива жажда, която възпря и думите, и дъха ѝ. Искаше да отблъсне това безмилостно нападение, но още докато се опитваше да се бунтува, у нея се надигна предателско желание. Не го беше виждала от дълги месеци — месеци, в които безкрайните дни се нижеха, изпълнени с ярки мечти за неговите ласки, и сега тя не можеше да се отрече от тях, независимо колко брутални бяха те. Копнежът и сладката жажда в сърцето и душата ѝ отвърнаха на целувката му със същата ярост и ненаситност, с които той я бе нападнал.

Най-после устните му се отделиха от нейните, той пое дъх на пресекулки и докосна с нежни целувки челото, миглите и бузите ѝ. Лек стон се изтръгна от нея, когато срещна буреносния му поглед и обърна към него очи, изпълнени с молба за разбиране, очи, в които се отразяваха всичките ѝ неприкрити чувства.

— Кендъл, по дяволите, трябва да разбереш, че...

— Какво да разбере, Брент? — рязко го прекъсна тя. — На какво искаш да ме научиш? На това, че светът е опасен, а животът може да бъде жесток? — Очите ѝ се изпълниха със сълзи, но тя яростно премигна, за да ги прогони. — Господи, не ти ли хрумвало, че знам това? Преживях невъобразим ужас след последната ни среща! Понякога дори не бях сигурна дали искам да оцелея. Когато бях будна, всеки миг се превръщаше в кошмар, а единствените ми красиви мечти бяха...

Тя млъкна изведнъж и се вгледа в него. Целият свят се беше изпречил между тях. Съдбата като че ли бе предопределила времето, през което са заедно, да бъде изпълнено с бурни събития и чувства, с гняв и страст. Но независимо колко мигновения успяваха да откраднат за себе си, те съставляваха магията на живота ѝ. Брент изпълваше този живот със смисъл и тя не искаше той да бъде само мечта.

Той се взря в нея, сякаш я приковаваше с поглед и проникна в душата ѝ. Отначало си помисли, че ще я прегърне; че ще я привлече в обятията си, защото бурята, която бе преживяла, пронизваше като нож и неговото сърце. Знаеше, че и други неща вълнуват душата му — битки, които тя никога не виждаше, вътрешни борби, с които се справяше сам. Деляха ги толкова много неща! Но той не я прегърна. Гледаше я с огнен блясък в очите. Проговори с дрезгав, дълбок и вълнуващ глас:

— Какви бяха единствените ти красиви мечти, Кендъл?

Тя затаи дъх. Отвърна на погледа му. Вече бе разкрила много от себе си, от сърцето си. Жегна я някакъв непознат страх. Страх, че може би той не бе копнял по нея така, както тя по него. Известно време не можеше да изрече думите, но после жестокостта на живота, който ги обкръжаваше, докосна някаква струна дълбоко в нея и тя разбра, че не може да го излъже, че трябва да му разкрие сърцето си и да се моли той да приеме откровението ѝ с нежност.

— Ти — прошепна тя. Пое си дъх и усети полъха на вятъра. Листата на палмите край тях се полюшваха. Чу крясъка на морска птица и почувства силата на погледа му, все още вперен в нея.

— Ти! — промълви отново. — Ти си мечтите ми, ти си живота ми, ти си това, което винаги ще чакам. Аз... аз те обичам, Брент.

— О, господи! — възкликна той. — Малко глупаче! А аз забравих всичко: войната, живота, смъртта и честта, защото те обичам! — В думите му се долавяха лека горчивина и болка. После пръстите му, твърди и настоятелни, се впиха в раменете ѝ. — Ето защо трябва да ме слушаш!

— О, моля те, Брент! Не те разбирам, а толкова те обичам и времето, което прекарваме заедно, е толкова кратко! Моля те, Брент, моля те...

— Кендъл — проговори той с пресипнал глас и я привлече в нежните си обятия. — Какво не можеш да разбереш? Страхувам се до смърт да те оставя отново сама! Ти не можеш да се защитиш. Ако Джон Мур дойде тук, ти пак ще бъдеш така безпомощна, както преди. Не мога едновременно да те пазя от него и да воювам...

— Брент! Ти и в блатото не би могъл да ме защитиш! Те бяха много! Куршумът убива мъжете със същата лекота, с каквато и жените. Заклевам се, Брент, че...

— Ще говорим за това после — неочаквано я прекъсна той. — Не издържам повече.

— Какво? — объркана промълви Кеңдъл и отблъсна гърдите му с изящните си ръце, за да го погледне в очите.

— Обичай ме, Кеңдъл — прошепна той дрезгаво.

— Аз те обичам, Брент — с цялата си невинност отвърна тя.

Той тихо простена и я притисна към себе си, като държеше погледа ѝ в плен на своите тлеещи сиви очи. Внезапно тялото му я жигоса през дрехите и остави отпечатъка си върху нейното тяло. Горяща стрела я прониза с блясъка на трескава възбуда и вълнуваща уплаха. По бузите ѝ се разля руменина.

— Тук?

Той повдигна ръка и приглади един немирнен кичур коса от лицето ѝ.

— Аха.

Тя изведнъж почувства, че ще се свлече на земята. Той усети треперенето и слабостта ѝ и я грабна в обятията си, после я бутна на пясъка. Ръцете му я галеха с любов, докато целуваше устните ѝ — бавно и продължително. Ръцете му са толкова силни — мина ѝ през ума. Както и да я докосваше, тя се разтреперваше от силата му.

— Брент? — отново прошепна тя до устните му.

— М-м?

— Ами семейство Армстронг? Какво ще си помислят? Ще се чудят къде сме.

— Ще си помислят, че сме си намерили хубаво местенце край брега и правим любов.

— Брент! — Роклята се свлече от раменете ѝ и той притисна устни до голата плът. Тя простена и се отпусна до него, без да се противи повече.

Положи я върху пясъка и я загледа със страст и нежност, а очите му станаха тъмни като въглени, хипнотизираха я и я караха да го желае все повече. Той свали куртката си, повдигна главата ѝ и сложи сивата дреха под нея, разстла златните къдрици като ветрило, вглеждайки се омагьосан там, където пръстите му я докосваха с копнеж. После ризата му в миг изчезна и щом Кеңдъл видя голотата на широките му загорели гърди, разбра, че повече не може да остане неподвижна. С лек



стон се притисна към него и зарови лице в кестеняви косъмчета, които покриваха мъжката плът.

— Не понасям да съм далеч от теб — промълви тя и въздъхна.

Той не отговори. Разтри с длан врата ѝ и посегна към подгъва на роклята, за да издърпа дрехата през главата ѝ. Косата ѝ се спусна на гъсти, лъскави вълни и покри гърдите ѝ.

Той хвърли роклята настрана, издаде пресипнал стон и я притегли в прегръдката си, а ръцете му изследваха голите възвишения и долината пред него. Целуна шията ѝ, устните, гърдите, обсипа ги със страст, която я накара да се извие като лък към него, да забрави, че лежи върху легло от пясък, а над тях е само синевата, набраздена от слънчеви лъчи. Сладост се разля по тялото ѝ. Непоносимо сладък огън. И потребност да отвърне на неговите ласки. Прокара пръсти през косата му и замачка гърба му с длани. Докосна с любов, желание и нежност всяка част от тялото, която можеше да достигне.

Усети как пръстите му се плъзнаха към панделката на гащичките ѝ и закачливо одраскаха корема ѝ. Като коте се изви към ръката му, изгубила всякакви задръжки в дивата красота на закътаното заливче. Нещо първично като ивицата пясък се надигна в нея — стремеж да достави удоволствие на мъжа, който така изкусно я водеше във вихъра на изпепеляващата страст.

Той приседна на пети и лениво дръпна връзките на гащичките, като следеше всяко свое движение. После постави ръце на бедрата ѝ, повдигна ги нагоре, и започна да свлича памучната дреха. Но напредваше бавно — навеждаше се да целуне всеки нов сантиметър копринена плът, която се откриваше за негово удоволствие. Мустакът му драскаше кожата ѝ, устните и езикът му я галеха с влажна опияняваща топлина, която предизвикваше в нея буря от трескави тръпки. Той продължаваше чувственото мъчение, търсеше все по-голяма близост, която я караше да подивява и разтреперана да шепне името му.

Най-после той се изправи, свали ножницата, сабята и ботушите, но щом понечи да събуе панталоните си, тя се приближи и пожела да го направи сама. Разбра нуждата му да изследва тялото ѝ, защото пламъците на бушуващия в нея огън се извисяваха все по-високо, докато го любеше и опознаваше силата на бедрата му, гладката равнина на корема му и силата на неговата мъжественост.

Той коленичи до нея на пясъка и я обгърна с ръце. Отново намери устните ѝ, погали я, залюля бедрата ѝ в люлката на своите ръце и я притисна към себе си, за да вкуси насладата от слетите им голи тела. После тя усети как я повдига и полага на пясъка. Той се беше надвесил над нея, напрегнал лице и тяло, разтвори бедрата ѝ, за да я завладее с омайващото чудо на страстния си, неудържим устрем. Топлината я опари, сякаш куршуми разтърсиха тялото ѝ и тя, отдадена изцяло на блаженството, обви ръце около шията му, а той се вряза в нея.

Вгледа се в очите ѝ. Тя го прегърна още по-здро̀во и не се побоя да срещне погледа му сред тайнството на усещанията. Вълните се разбиваха ритмично край брега, а високите върхове на боровете леко се полюшваха. В дълбините на съзнанието ѝ тези неща оставяха своя отпечатък като едва доловим фон, на който изпъкваше първичният разкош на чувството, че в този омагьосан миг от вечността той я покорява и изпълва със себе си, а тя изцяло му принадлежи.

— Обичам те, Brent — промълви тя. — Толкова много те обичам!

Той се усмихна и шепотът му прозвуча до устните ѝ:

— Аз също те обичам, моя малка южнячке.

Целуна я, после леко се надигна, продължавайки да се движи, без да откъсва поглед от нея. Нежността отстъпи пред пламъците на копнежа, пред жаждата да достигне дълбините на страстта. Стройните бедра го обгърнаха с нарастващ трепет и податливата женска красота отзивчиво го изведе във висини, които сякаш нямаха край. Но все пак краят настъпи. Той чу накъсания ѝ стон и семето му избухна в потръпващо великолепиe.

Остана върху нея, притихнал доволно, после се обърна по гръб и се загледа в слънцето, галейки влажната кожа на ръката ѝ. Клоните на боровете ги засланияха от слънчевите лъчи. Можеше да мисли само за това колко е хубаво всичко. Без да се страхува, тя лежеше до него, окъпана в златната светлина на деня, и тялото ѝ бе красиво като част от слънцето и морето.

Останаха дълго смълчани, наслаждавайки се на всеки миг, прекаран заедно. Нежните докосвания след бурята от страст засищаха глада, който бяха изпитвали един за друг в дългите самотни нощи. Най-после Brent проговори:

— Наистина те обичам, Кендъл. Затова винаги се държа като обезумял. Страхувам се до смърт да не ти се случи нещо лошо.

Тя се облегна на лакът и се вгледа в него, очите ѝ — премалели и знойни, избистрени след буйното опиянение от изкусното му прелъстяване.

— Колко дълго ще бъдем заедно? — попита го с пресипнал глас. Той трепна.

— Тази вечер. Утре. И утре вечер.

Тя се наведе над него, златистите атлазени къдрици погъделичкаха кожата му.

— Тогава да не губим време — прошепна тя и устните ѝ се спуснаха върху гърдите му, целувките ѝ обгориха плътта му.

Обсипан с нейната любов, той бързо се възпламени. Сграбчи я за раменете и я притисна към пясъка, почти гневен от силните чувства, които тя събуждаше в него.

— Не, няма да губим време — разпалено потвърди той. И отново я люби с разтърсваща страст.

Отново и отново, докато слънцето залязваше и заличето се изпълваше със златистото сияние на здрача.

## ГЛАВА ТРИНАДЕСЕТА

Градинското увеселение на Ейми пожъна истински успех. Заселниците, които живееха край устието, се събраха да посрещнат героите на Конфедерацията. Цигулки и флейти огласяха веселото празненство, децата се гонеха по пътеките в градината. Мъжете разговаряха за коне, за реколтата и за войната, жените си разменяха рецепти и въздишаха над един брой от „Дамски журнал на Гоуди“, който Брент предвидливо бе конфискувал от федерална шхуна миналия декември.

Пълната луна все още грееше високо в небето. Сребърният диск не оставаше по-назад от буйната музика и дръзко озаряваше празненството. Човек трудно можеше да повярва, че янките са съвсем наблизо — в стария Форт Далас нагоре по река Маями. Но хората в почти изоставения форт никога не си създаваха грижи със заселниците край залива, техният брой беше ограничен и те не можеха да контролират все още непокътнатата пустош в края на тресавището. Не им минаваше и през ум, че безобидното на пръв поглед селище осигурява безопасно пристанище на едни от най-големите врагове на Съюза.

В този миг Кендъл също не мислеше за нищо друго освен за настоящето. Испитваше огромна благодарност към Ейми и Харолд Армстронг. Те я бяха приели без въпроси и тяхното общество, което високо ценеше морала, бе решило да я допусне до себе си с непоколебима преданост. Тя, горката, също като Юга, бе жертва на тиранията на янките. Беше очевидно, че смелият герой, капитан Маклейн, е влюбен в нея. А любовта и привързаността на Кендъл към него ѝ придаваха почтеност в очите на останалите, обичта ѝ бе така пламенна, невинна и красива, че сияеше около нея с аурата на неземен чар, на който никой не можеше да устои. Скоро след като двамата с Брент се завърнаха на увеселението край къщата в гората и ядоха и танцуваха заедно с останалите, жените от околността решиха, че Кендъл е изключително възпитана и благородна дама.

А добрата Ейми, тази най-почтена и нравствена дама, се справи с положението изненадващо ловко. Когато гостите се разотидоха и моряците на Брент бяха поканени да пренощуват в различни къщи, Ейми извади една възглавница и я връчи на Брент, после им пожела лека нощ, с безизразно лице.

Но Хари не се сдържа и весело намигна.

Кендъл прекара нощта в щедрите обятия на своя любим. Беше толкова хубаво да се отпусне, намерила подслон и топлина до силното му тяло. Спа сладко не само защото той я бе изтощил, а понеже задоволството ѝ бе опияняващо.

Но сутринта, когато се събуди, тя с изненада и тревога забеляза, че той гледа замислено в тавана. Брент долови движението ѝ и разбра, че се е събудила, но не погледна към нея.

— Ще те заведа в Лондон — заяви той твърдо.

— Не! — възрази тя, облегна се на гърдите му и хвана с две ръце главата му, за да го накара да я погледне. — Не, Брент! — замоли го. — Това е глупаво. Казваш, че тук е опасно за мен, но какво ще стане, ако нападнат „Джени Лин“ по море? Това ще се окаже катастрофа за нас! А ти трябва да отидеш първо в залива, преди да заминеш за Лондон. Знам, че нямаш намерение да ме водиш там. Моля те, Брент, не постъпвай глупаво. Ще се върнеш и ще ме заведеш в Европа, тогава изобщо няма да те виждам, защото теб винаги ще те призовават да се биеш! Тук е мястото, където се завръщаш, Брент. Тук ще бъда сигурна, че ще дойдеш. Умолявам те...

— Тук няма кой да те пази! — разпалено извика Брент. Вгледа се в очите ѝ, влажни и трептящо сини като необятната шир на океана. Усети тялото ѝ до своето. Плюшената мекота на гърдите ѝ се притискаше до неговите гърди, страстно умоляваща. Той неочаквано прокара пръсти през косата ѝ, притегли я към себе си и нежно я погали по главата.

— Ако тръгнеш с мен за Лондон — промърмори той, — ще бъдем заедно през цялото дълго пътешествие по море.

— А после може никога вече да не те видя — накъсано отвърна тя. — Брент, никой не може да дойде тук и да избие стотина бели заселници. Янките не се интересуват от никого тук. А ако все пак дойдат, аз вече умея да се оправям сама. Червената лисица...

— Червената лисица ще се върне в тресавището — рязко я прекъсна Брент.

— Но аз знам как да го намеря! — възкликна Кендъл, освободи се от неговата хватка и постави ръце върху гърдите му. Надвеси се над него и го погледна в очите. — Наистина, Брент! Той ме научи на толкова много неща. Аз сигурно мога да се оправя по-добре през лабиринта от реки и канали, отколкото повечето бели мъже! А него никога вече няма да го изненадат неподготвен, Брент. Знаеш това не по-зле от мен, нали?

Брент се намръщи, неспокоен мраз се спусна като студена вълна по лицето му, а тъмносивите му очи се превърнаха в димящи амбразури.

— Каж ми — промълви той, здраво обви талията ѝ с ръце и внезапно я привлече още по-близо до себе си — защо настояваш да останеш тук. Защото това е моето пристанище, или защото Червената лисица е наблизо?

Очите ѝ се разшириха от учудване и устните ѝ се извиха в лека усмивка.

— Наистина ли ревнуваш от човек, който те обича като роден брат? Ако е така, мой храбри южняко, ти си глупак. Откровено ще ти кажа, че обичам Червената лисица като свой брат.

Кендъл се наведе към лицето му и обсипа с нежни целувки ъгълчетата на устата му. Отърка устни в кестенявите му мустаци. Нарочно се притисна към него и чувствено потри гърдите си в тялото му. После се повдигна, опря длани в раменете му и леко го разтърси.

— Обичам те, Брент. Където и да се намирам, аз съм само с теб. Когато знам, че ще те видя отново, дните и месеците минават по-леко. Моля те, вярвай в любовта ми, тя е всичко, което мога да ти дам. И не се съмнявай в благородното и чисто приятелството между мен и Червената лисица.

Сведе гъстите си златни мигли, после отново ги повдигна. Очите на Брент изглеждаха черни като въглени, докато се вглеждаше в лицето ѝ. Нежно погали бузата ѝ.

— Красива си, Кендъл — промълви той. Нямахше нужда да казва нищо повече, гордата топлина в очите му и благоговението, с което я докосваше, изразяваха всичко. Кендъл се отпусна с наслада в силните му обятия. Имаше чувството, че не може да му даде достатъчно любов.

Захапа рамото му, после с върха на езика закачливо облиза следите от зъбите си.

— Ти си този, когото обичам — прошепна тя. Спускаяки се все по-надолу по тялото му, тя го окъпа в целувки. Шепотът ѝ стана несвързан, когато той отвърна с нескрита жар на докосванията ѝ и запали лудо вълнение в нея.

— Ти си този, от когото имам нужда... за когото копнея...

Не се страхуваше да го докосне на най-интимни места и да се радва на красотата на тяхното любене. Не се смути, когато той обгърна с ръце кръста ѝ и я повдигна върху себе си. Гордост, чиста като лъчите на слънцето, озари очите ѝ и те се преобразиха в омагьосващи сияйни езера. Любовта превръщаше всяко нежно движение, всяка тиха въздишка в изкусителна магия.

Ще я обичам — помисли си Брент — дори след смъртта.

Той потрепери при мисълта колко кратко и ценно бе времето, което прекарваха заедно. Трябваше да му се наслаждават напълно.

Усмихна се, очите му изглеждаха измамно сънливи.

Изведнъж мощен тласък сля телата им и двамата се озоваха на гребена на разгърсващо удоволствие. След като ураганът на насладата утихна, сгушил в прегръдките си своята благовъзпитана тигрица, Брент не се сдържа и отново прокара пръсти по гърба ѝ...

Неочаквано се вкамени и скочи в леглото. Обърна я по корем така внезапно, че тя извика от изненада. Брент не обърна внимание на вика и опипа с пръст избледнелите черти по гърба ѝ.

Белезите почти бяха изчезнали, подутините едва се забелязваха, но той се учуди, че не им е обърнал внимание досега. Вчера, когато я видя и се увери, че тя се намира в безопасност, Когато я взе в прегръдките си, той сякаш бе завладян от треска...

Копнежът по нея бе замаял съзнанието му, но сега, при вида на издайническите белези, които помрачаваха искрящата красота на кожата ѝ, той обезумя от гняв. Никога в живота си не бе усещал толкова силна омраза.

— Той ли направи това? — с нисък и напрегнат глас изрече Брент. Кендъл се разтрепери.

— Всичко това вече е минало — отвърна тя тихо.

Но не беше. Той продължаваше да милва с пръсти раменете и гърба ѝ.

— Няма да намеря спокойствие, докато този човек е жив.

Суровата увереност в гласа му я накара отново да се разтрепери. Brent сякаш не забеляза.

— Brent, моля те не прави нищо прибързано.

— Никога не правя нищо прибързано.

Сигурна беше, че е така. Убедена беше, че ще обмисли и запланува внимателно действията си и един ден ще открие Джон Мур.

Незнайно защо тази мисъл вледени сърцето ѝ. В разпаления тон на Brent се усещаше толкова много омраза и едва обуздана ярост! Тази омраза я плашеше. Тя презираше Джон Мур и също го ненавиждаше. Но повече от всичко искаше да го забрави. Той нямаше място тук. Вклиняваше се между нея и Brent и тя не можеше да понесе това. Омразата щеше да помрачи и завладее изцяло чистата красота на тяхната любов, за която им бяха отредени само кратки мигове.

— Brent? — промълви тя.

— Какво? — дори този въпрос беше произнесен грубо.

— Моля те, не му позволявай да застава между нас. Умолявам те. Той се обърна по гръб, постави длан под главата си и се загледа в тавана.

— Brent! — замоли го тя.

Най-после той срещна погледа ѝ.

— Ще го намеря, Кендъл. Не днес, сигурно не и утре. Но този ден ще настъпи. И той ще заплати за Аполка, за Ематла, за сина на Червената лисица и за всички невинни, които загинаха заради неговата зверска жестокост. Ще плати и за всичко, което ти е причинил.

Кендъл притисна лице към рамото му, опитвайки се да спре сълзите. Не можеше да отрече, че Джон заслужава да бъде наказан. Но кой знае защо не искаше Brent да го убие.

Знаеше, че Brent е убивал хора. Оръдието гърмеше и сееше смърт сред врага. Но това беше война. Трагедията на битките съществуваше заради убежденията на хората и тя беше почти сигурна, че повечето войници не изпитват нито радост, нито омраза в сърцата си, когато убиват на бойното поле. Войната не познаваше лицата на тези, които загиваха в нея. Мъже настъпваха към вражеския фронт, за да убият хората, които отбраняваха своите позиции. И кръвта на падналите бе злочестият спътник на победата.



Но ако Брент намереше Джон Мур, неговата смърт нямаше да е безлична. Смъртта на Джон щеше да бъде убийство.

И тя се запита как ще се отрази то върху душата на човека, когото обичаше. Човекът, който цял живот бе останал верен на строгия закон на честта...

— Брент — прошепна тя, — моля те върни се при мен. Не му позволявай да победи, не му позволявай да спусне преграда между нас. Това чувство те отнема от мен, а съвсем скоро ще трябва да ме оставиш.

Той я погледна и блясъкът на отмъщението най-после се стопи в очите му.

— Ела тук, скъпа — промърмори той. Разроши косата ѝ и я притегли към себе си. Притисна я за миг и тя усети как напрежението бавно напуска тялото му. Онова чувство все още беше тук, заключено дълбоко в него. Но той нямаше да му разреши да нахълта неканено в кратките мигове, които им принадлежаха.

— Аз вече пропилях следобеда, ревнувайки те от един червенокож „дивак“, който е най-добрият ми приятел. Глупаво, нали?

— О, без съмнение.

— Така ли? Ами какво ще кажеш за Деланд? — с престорена тревога изрече той.

— За Травис? — невинно го попита тя.

— Да, Травис с неговото послание за любов.

Тя изведнъж стана сериозна.

— Аз също обичам Травис. Той е мой скъп приятел. Добър човек е, Брент. Има сърце и душа и често неговата доброта правеше живота ми поносим.

Той реши да не я дразни повече. Загледа я развеселен и я целуна по челото.

— Жалко, че носи синя униформа. От него би станал чудесен южняк! Честно казано, скъпа, не бих искал да отричащ привързаността си към Червената лисица и Деланд. Твоята страст и преданост са част от онова, с което ме покори завинаги. Ще трябва да се примиря с факта, че жената, която обичам, привлича възхитените погледи на мъжете така, както цветята примамват пчелите. Мисля, че ще успея. — Той се усмихна унило и целуна връхчето на носа ѝ.

Кендъл бе сигурна, че е невъзможно да изпита по-голяма радост и по-силно щастие, отколкото в този миг в неговите прегръдки.

Прекараха деня заедно. Изведоха младите арабски кобили на семейство Армстронг и запрепусаха по плажа. Brent й показа пътеките между борове и храстите. После я заведе на един закътан плаж и не я остави на мира, докато тя не се съблече и не скочи в топлата пролетна вода заедно с него, наслаждавайки се на вълните, пясъка и златното слънце. Рай ги обкръжаваше и рай цареше в душите им. Но когато величественото злато на слънцето се превърна в пурпур и после избледня до бледомораво, те притихнаха и се умълчаха. Времето беше техен враг и им се изплъзваше неусетно. Оставаха им само часовете на нощта. Единствено стържещият глад и мисълта, че ще прекарат заедно последните мигове, които им оставаха, ги накараха да се приберат в дома на семейство Армстронг.

Изненадаха се като откриха, че там пак има празненство. Развеселен, Хари им каза, че за малко са изпуснали венчалната церемония.

Лойд беше решил да се омъжи за момичето на свещеника и бащата бе отстъпил пред неговата настоятелност. Отначало той се бе мръщил при мисълта моряк да му стане зет, но после му беше хрумнало, че офицер от известната „Джени Лин“ не е за изпускане. Лойд беше обещал, когато войната свърши, да направи всичко възможно за построяването на пристанище в залива.

Brent наблюдаваше Кендъл в мига, когато тя научи новината. Гледаше я и докато тя весело и с възторг поднасяше поздравленията си на младоженците. Дори когато самият той отиде да поздрави своя моряк, Brent продължи да я наблюдава с ъгълчето на околото си. Тревожна бръчка се появи на челото му.

Кендъл настоя да помогне на Ейми и останалите жени да раздигнат масата. После тихо и незабележимо изчезна от трапезарията.

Brent се извини пред хората си, които продължаваха веселбата, и я последва. В дневната нямаше никого и той се отправи към малката спалня, която бяха дали на Кендъл. Бутна вратата, без да чука.

Тя лежеше по гръб, загледана с невиждащи очи в тавана, а косата й бе разпръсната около лицето като ореол от къдрици. Беше скръстила ръце върху гърдите си. Роклята й падаше на изящни дипли около нея.

По бузите й се стичаха тихи сълзи.

— Кендъл!

Той бързо се приближи и седна до нея. Грабна я в прегръдките си. Тя не възрази, обви ръце около врата му и заплака на рамото му.

— Какво има, любов моя? — нежно попита той.

— О, Брент. Толкова се радвам за тях.

— Не ми изглеждаш много радостна — сухо отбеляза той и се опита да изтръгне от нея смях.

Тя само се разплака още повече.

— Кендъл, моля те, скъпа, какво има?

— О, Брент! Никога няма да мога да се омъжа за теб! Никога няма да бъдем заедно както се полага. Съпрузи пред Бога и хората. Не ме болеше толкова силно, докато не обръщах внимание на това, но сега...

— Кендъл! Шшшт. Скъпа, моля те не плачи. — Досега не му беше хрумвало, че изобщо не е споменал думата „брак“. Това, което ги свързваше, бе толкова дълбоко, че при нормални обстоятелства бракът би се подразбирал от само себе си.

Той отвори уста да каже, че няма да остави Джон Мур жив до края на войната. Но изведнъж се отказа. Знаеше, че този въпрос безумно я тревожи. Не вярваше тя да се страхува от това, че Джон може да излезе победител в схватката им, нито пък вярваше, че дори за миг ще жали съпруга си.

Нещо много по-дълбоко я глождеше. Нещо, което той не разбираше напълно, но към което бе решил да проявява уважение.

— Кендъл... — Приглади назад косата ѝ с всичката си любов и нежност. — Кендъл, войната ще свърши и ти ще получиш развод.

Тя застина в обятията му и думите ѝ прозвучаха като шепот.

— Какво ще стане, ако... ако янките победят?

Малко южняци биха си помислили да изрекат подобен въпрос през пролетта на 1862 година. Само неколцина предвидливи граждани и военни — хора, които си даваха сметка, че блокадата ще се затяга все повече и че Югът не е в състояние да произвежда необходимите му оръжия — обмисляха сериозно такъв изход на войната.

Брент искаше да изкрещи, че Конфедерацията не може да изгуби. Ден след ден той водеше битки, гледаше как хората умират и слушаше съобщенията за нарастващия брой на жертвите.

Сега за първи път осъзна колко трудно му е да приеме мисълта, че всичко това може да се окаже напразно.

— Няма да изгубим — промълви той и още докато изричаше тези думи, усети как го обземат студените тръпки на предчувствието.

— Казах „ако“, Брент — тъжно отвърна Кендъл.

— Пак ще успеем. Ти си живяла известно време в Ню Йорк. Кендъл. Знаеш, че и янките са хора от плът и кръв. Ще има майки от Севера, които ще плачат за загиналите синове на Юга. Ако изгубим, Югът ще бъде наказан. Всичко ще се промени завинаги и невъзвратно. Но въпреки това ще си имаме работа с хора. Имам приятели в пристанищата на Севера — във Вашингтон, Балтимор, Бостън. Те не са се превърнали в чудовища заради войната. По един или друг начин, щом войната свърши, ще се постареем да получиш развод моля те, не плачи, Кендъл. — Той се поколеба за миг. И двамата знаем, че Травис би ти помогнал пред съда, ако думата на един офицер от Конфедерацията вече не означава нищо.

Тя прехапа устни и стисна очи. Кимна, после неспокойно повдигна мигли.

— Ами твоето семейство? Твоят дом? — попита тя.

— Моят дом е купчина развалини, а семейството ми ще те обикне, независимо дали си имала преди мен един или двацет съпрузи. Не ги обиждай, Кендъл. Те няма да те съдят, а ще се радват на нашето щастие. Е, как ти се струва?

— О, Брент! Твоят дом...

— Джаксънвил беше завзет — кратко отвърна той, после добави: — Разрухата е била причинена най-вече от отстъпващата армия на Конфедерацията. Но семейство Маклейн няма добра слава сред федералистите. Кендъл, това беше само една къща. Сестра ми е добре и последните вести от баща ми и брат ми също са хубави. А къщата може да се построи отново. Разбрах колко е нищожна разрухата на „Саут Сийз“, когато стигнах при Червената лисица и научих какво означава истинска загуба. Кендъл, повярвай ми, ние сме щастливи. Толкова мъка ни заобикаля. А ние имаме себе си, имаме мечти, които да ни помогнат да преживеем дългите нощи. Ще издържим, докато настъпят по-добри времена.

Той се отдръпна и надникна дълбоко в очите ѝ. Тя опита да му се усмихне, но опитът беше неуспешен. Отново избухна в сълзи и се

хвърли на рамото му.

— Сега пък какво? — запита той, едновременно развеселен и раздражен.

— Ти ще си тръгнеш — проплака тя. — Утре сутринта ще отплаваш... и аз толкова се страхувам за теб, Brent. Ужасно се страхувам. Загинаха много хора и... още ще загиват...

— Обещавам ти, че аз няма да умра — с насмешка се закле той и погали раменете ѝ, за да изтрие болката и напрежението в тях. Прегърна я силно. — Обещавам ти.

— Не мога да понеса това, че тръгваш.

Той нямаше отговор за това, не знаеше как да направи раздялата по-безболезнена.

Помисли си каква борбена личност е тя, колко много бе изтърпяла с достойнство и гордост. Замисли се и за белезите по гърба ѝ, и за това колко обиди е понесла, гордо вдигнала глава, изправила стройния си гръб и нежните си рамене.

Беше доволен, че най-после тя изля пороя от сълзи. Радваше се, че е с нея, че може да ѝ предложи поне рамо, на което да изплаче мъката си, щом не можеше да ѝ даде нищо повече от далечни обещания.

— Brent?

— Какво, любов моя?

— Обещай ми, че цяла нощ ще ме държиш в прегръдките си и няма да ме пуснеш нито за миг.

Brent легна до нея и я сгуши до себе си. Прегърна я силно.

— Обещавам — прошепна той.

Поне това обещание можеше да спази.

До сутринта тя бе възвърнала самообладанието си. Яростно се любиха, после тя му помогна да облече редингота и с ловки пръсти завърза около кръста му златния пояс. Тихо се отмести настрана, а той препаса ножницата и сабята си. После му подаде широкополата шапка с дръзкото перо. Прегърнаха се за дълга целувка и без да обръщат внимание на зората, се насладиха на последните си милувки.

После Кендъл отвори вратата и гордо го хвана под ръка, за да го изпрати до „Джени Лин“.

Екипажът на „Джени Лин“ почтително се сбогува със семейство Армстронг и заселниците, които бяха дошли. После всеки един от

моряците се приближи до Кендъл. Весело се хвалеха, че техният кораб е способен да надвие всеки друг, и то съвсем бързо. Дори Лойд я целуна, след като страстно бе целунал жена си. Чарли Макферсън галантно докосна с устни и двете ѝ ръце, а после лицето му остана дълго румено по целия път до „Джени Лин“.

Най-накрая тя усети устните на Брент до бузите си. Не посмя да го погледне, беше вперила поглед напред.

Той стисна ръцете ѝ, после бързо ги пусна, обърна се и закричи към „Джени Лин“.

Никога нямаше да забрави как изглеждаше той тази сутрин — капитанската му униформа излъчваше благородство ѝ авторитет, шапката му беше леко килната на една страна, мустаците и брадата — току-що подстригани. Раменете му изглеждаха невероятно широки, тялото му — гъвкаво и подвижно, но едновременно с това набито.

Погледите им за миг се срещнаха над водата. Той закачливо ѝ отдаде чест и се намръщи. Тя му помахаша с ръка и с усилие изписа на лицето си лъчезарна усмивка.

Кендъл запази усмивката, застинала на лицето ѝ, докато „Джени Лин“ излизаше от залива.

После усмивката бавно се стопи, а корабът се превърна в точка на хоризонта.

— Хайде да се връщаме вкъщи, миличка.

Кендъл усети нежно докосване по рамото си, обърна се и видя Ейми Армстронг, която я гледаше с дълбоко съчувствие, изписано на умиляващо пухкавото ѝ лице.

Странно защо, майчинското лице на Ейми докосна някакви струни в сърцето на Кендъл. Обзе я копнеж да се върне в Чарлстън.

Искаше да види майка си и Лоли. Някога майка ѝ я беше подкрепяла с обичта си, беше успокоявала дъщерите си в своите прегръдки.

Но Кендъл не можеше да се върне там. А Ейми Армстронг ѝ даваше повече утеха, отколкото някога се бе надявала да получи.

Тя трябваше да се научи да се справя сама.

— Ще се върна скоро, Ейми — увери я Кендъл и успя да се усмихне. — Обещавам. Ти върви. След малко ще се заема с домакинската работа, която изоставих доста тези дни.

Ейми не изглеждаше особено доволна, но се примири с желанието на Кендъл.

— Добре, дете, но не стой тук сама прекалено дълго.

— Няма.

Ейми си тръгна. Кендъл се загледа зад устието на реката към залива, усети полъха на вятъра и чу шума на гората.

Забеляза лека промяна във въздуха. Обърна се рязко и видя, че зад нея стои Червената лисица.

— Времето минава, Кендъл — тихо проговори той.

— Да, знам.

— Плъзга се като слънцето по хоризонта.

Кендъл кимна.

Червената лисица протегна ръка към нея. Тя я стисна с двете си ръце.

— Тръгвам си — меко каза той, — но винаги ще бъда до теб. Знаеш това, нали?

— Да. — Тя повдигна глава и най-после успя да се усмихне сърдечно. — Знам също, че ще успея да те намеря.

Червената лисица издърпа ръката си. Също както би направил Брент, той посегна да вдигне от бузата ѝ един развят кичур коса.

— До скоро виждане — промърмори индианецът.

Тя кимна и той безшумно изчезна между дърветата.

Кендъл се попита дали някога Брент ще проумее, че макар любовта да беше различна, това, което я свързваше с Червената лисица, бе също толкова силно, колкото чудото, което правеше от тях двамата завинаги едно цяло.

## ГЛАВА ЧЕТИРИНАДЕСЕТА

*Юни, 1862*

За тези, които бяха изпратили свои близки на бой, най-страшните мъки на войната бяха тревожното очакване и скуката на всекидневния живот.

Сутрин Кендъл помагаше на Ейми в обора и градината, а следобед яздеше по пътеките и плажовете.

Лятото беше горещо, непоносимо жарко, но имаше кътчета, ивици бял пясък, засенчени от листата на палмите, където морският бриз полъхваше свежо. Тя обичаше да се скита по брега — така се чувстваше по-близо до Брент.

Кендъл изпита горчиво разочарование, когато той не се върна след плаването си до залива. Освен това не бе успял да постигне почти нищо. Блокадата на Ню Орлеанс беше непробиваема, а Пенсакола си оставаше в ръцете на Съюза. Брент караше от Флорида сол, от която отчаяно се нуждаеха във вътрешността на страната, но му се отдаде да я разтовари само по мочурливото крайбрежие на Луизиана. Надяваше се, че армията ще успее да достави безценната стока до кланиците, за да консервират месо за войските в дълбокия Юг.

Веднага бяха изпратили Брент в Лондон, откъдето му бяха обещали пратка морфин. Нямахше даже един-единствен следобед, който да посвети на Кендъл. С напредването на войната дори многобройните победи на Конфедерацията не бяха в състояние да облекчат болките на ранените. Блокадата се затягаше и войските на Юга страдаха все повече от недостиг на провизии и лекарства. В писмото, което ѝ беше изпратил, Брент с отчаяние описваше съдбата на ранените. Един от неговите артилеристи бил прострелян в крака при устието на Мисисипи. Нямало нито капка упойка, нито капка бренди или уиски, с които да облекчат болката, когато ампутирали крака му. Брент пишеше, че си представя какъв ужас цари на бойното поле.

Нямахше нищо по-важно от морфина.



Кендъл разбираше това, но чакането беше трудно. Четеше и препрочиташе всеки вестник, който успяваше да стигне до селището, и се радваше заедно с Хари на новините за победите на Юга. Колебливата стратегия на генерал Маклелън не се беше увенчала с успех. Стоунуол Джаксън, Джеб Стюарт, старият Джубал Ърли и достойният Робърт Ли предвождаха одрипавелите си войски с дързост и, както винаги, с превъзходна стратегия. Маклелън се славел като човек, който вечно отлагал, каза ѝ Хари, и затова Линкълн отправил доста остроумни забележки по негов адрес, една от които била: „Ако Маклелън няма да използва войската си, да ми я даде за малко назаем.“

И двете страни смятаха, че скоро Маклелън ще бъде сменен. Но засега той просто се примиряваше без големи победи.

Независимо кой побеждаваше — Северът или Югът — смъртта вземаше своите жертви. А ранените стоически понасяха болката.

Кендъл стигна до онова заливче, където Брент я беше завел преди толкова много дни, и дръпна юздите на кобилата. Върза я за едно дърво, събу обувките и чорапите си и повдигна полите си. Зарови пръсти в пясъка, там, където се разбиваше морската пяна.

Смръщи чело.

Въпросът, който я измъчваше още откакто го беше задала на Брент, отново прониза съзнанието ѝ.

Какво ще стане, ако Северът спечели войната?

Закри очите си с ръце. Не можеше да понесе тази мисъл. Нещо безплатно и незаменимо щеше да бъде изгубено. Завинаги.

Свали ръце от лицето си и се загледа във водата с длан над очите, за да ги заслони от блясъка на слънцето. В миг сърцето ѝ се преметна лудо, когато пред погледа ѝ се появи кораб, носен от вятъра. Намираше се на не повече от петстотин ярда.

Беше шхуна, добре снабдена с оръдия. На левия борд успя да различи четири, бяха като онези, които бе виждала на много кораби във Форт Тейлър.

На мачтата се вееше флагът със звездите и лентите. Изплашена, Кендъл побягна, но внезапно се обърна да погледне отново.

Шхуната не беше закотвена. Плъзгаше се без определена посока, сякаш нямаше екипаж, сякаш бе призрачен кораб, който блуждае по вълните.

Скоро ще се разбие в брега, предположи тя. Напрегна очи и видя, че мачтите са овъглени, а платната — окъсани. Трябва да е изоставен кораб.

Хари... трябва да изтичам и да доведа Харолд Армстронг — нашепваше ѝ разумът. Но тя отново се спря. Въпреки че беше засегната тежко, шхуната изглеждаше годна за плаване. И не беше далеч. Всъщност все повече се приближаваше към брега.

Кендъл прехапа устни и погледна назад към дървото, където кобилата спокойно претърсваше редките туфи трева сред пясъка. Отново отправи поглед към кораба.

Ако някой не я, изведеше бързо в по-дълбоките води на пролива, шхуната щеше със сигурност да заседне в плитчините или да се разбие в подводна скала. Беше голяма и вероятно сам човек нямаше да се справи с нея. Но времето беше хубаво, вятърът — слаб. По мачтите висяха достатъчно платна, които щяха да уловят бриза...

Май съм се побъркала — помисли си тя. Може би само ѝ се струваше, че корабът е изоставен. Ако доплуваше до него, можеше да си навлече неприятности. Можеха да я изнасят или убият, най-малкото — да я пленят.

Тя се двоумеше, а секундите летяха. Изведнъж я обзе вълнение, упойващо като наркотик. Винаги чакаше. Чакаше безкрайно дълго. Сега ѝ се удаваше възможност да направи нещо.

Досега се бе ръководила от прищевките на мъжете. Така беше с Джон Мур. Дори тези, които я обичаха, се опитваха да я направляват. Травис, Червената лисица и... Брент. Когато беше с нея, той поемаше командването. А когато я напускаше, сякаш спокойно я прибираще в някое кътче на съзнанието си, Убеден, че ще я намери там, където я е оставил, и насочваше Мислите си към войната.

Кендъл бързо се огледа и реши, че повече няма да чака.

Измъкна се от роклята си и захвърли единствения си кринолин на пясъка. Останала само по долна риза и гащета, тя си пое дълбоко дъх и се хвърли във водата.

Не беше опитна плувкиня, но докато живееше при индианците, се бе научила да се задържа над водата. Като напредваше към все по-сините дълбини на залива, тя усети пронизващ страх и влезе в яростна схватка с него. Понякога в тези води се навъртаха акули. И всякакви други дребни зловни същества — скатове, медузи, баракуди.

А на борда на шхуната може би я очакваха и по-страшни същества. Хора. Щеше да бъде съвсем уязвима, когато излезе от водата, облечена само в прозрачно памучно бельо.

Кендъл зарита още по-енергично в топлата вода. Неочаквано замаха с ръце и се задъха. Осъзна, че изпада в паника.

Поспря и дълбоко си пое дъх. Една вълна я повдигна и посипа капчици върху главата ѝ. Когато вълната премина, тя се успокои. Ако ѝ е писано, ще си навлече неприятности, но няма да се удави по най-глупавия начин — от страх.

Загреба с уверени и плавни движения. Само за няколко минути стигна до шхуната. Но там се сблъска с нов проблем. Как да се качи на борда? Плуваше объркана, забравила, че в заливчето може би кръжат гладни акули. Най-после близо до носа откри място, където корпусът беше повреден. Дъските се бяха разцепили почти до ватерлинията. Ако се хванеше за планшира, щеше да успее да се прехвърли на палубата.

Спря за миг и усети как слънцето жари солената ѝ кожа. Зави ѝ се свят и тя яростно премигна. Дали не се държеше като кръгла глупачка? Какво се бе случило с екипажа на кораба? Може би бяха умрели от някаква болест. Дали и тя нямаше да се зарази?

Улови се за планшира и се намръщи, когато една тресчица се заби в дланта ѝ. Инстинктивно вдигна ръка към устата си да оближе драскотината и се огледа наоколо.

Шхуната не беше голяма като „Джени Лин“, но бе красива и на борда ѝ имаше всичко необходимо. Видя една лодка, окачена на такелажа. На кърмата ѝ с черно беше изписано името на шхуната: „Гордостта на Нова Англия“.

— Добре — промърмори тя и пристъпи бавно по палубата.

— Я да видим дали не можем да те прекръстим например на „Гордостта на Юга“.

Докато се промъкваше предпазливо към щурвала, все повече се убеждаваше, че има някаква причина корабът да бъде изоставен. Може би е участвал в битка и екипажът му просто го е напуснал.

Кендъл се напрягаше и пъшкеше, за да обърне щурвала, и отчаяна, объркана, почти се отказа. Тъкмо изкрещя, вбесена от собствената си безпомощност, и облегна лице на изпотената си ръка, когато вятърът изведнъж се обърна и шхуната се подчини на волята ѝ.

Веднъж предал се във властта ѝ, корабът стана послушен като агънце. Окъсаните платна уловиха вятъра и шхуната се плъзна по повърхността на водата. Приближавайки към устието на дълбокото заливче, Кендъл изведнъж се сети, че след малко ще навлезе в тайното пристанище, където корабите на Юга търсеха подслон, а над главата ѝ се вее флагът на Севера. Като се молеше корабът да не променя курса, тя се затича към бизана и се опита да развърже възела на възето, с което спускаха и издигаха флага. Залови се за работа със зъби и нокти. Продължи да дърпа, докато кожата на пръстите ѝ се разрани. Най-после опърпаният възел се разхлаби и след миг флагът прекъсна гордия си полет.

Но шхуната започна опасно да се накланя. Кендъл се втурна като обезумяла обратно. И този път корабът ѝ се подчини безропотно.

— Само ако можех едновременно да бъда на две места — промърмори тя. — Струва ми се, че щях отлично да се справя дори в открито море!

Но изведнъж осъзна, че е почти гола.

— По дяволите! — промърмори тя.

Скочи и забързано се зае да свива съдраните платна. Задачата беше тежка, защото обгореният от слънцето и разнищен от вятъра такелаж яростно се съпротивляваше. Най-после успя да свие всички платна, освен кливера, и се затича по палубата, за да намери макарата на котвата. Като по чудо тя беше в добро състояние. Твърде късно обаче разбра, че да спусне котва е много по-лесно, отколкото да я вдигне. Но въпреки всички унижения, които бе изтърпяла в живота си, тя притежаваше силно чувство за приличие. Нямахте нищо против да се съблече, за да спаси кораба, но не би се показала гола пред хората. В каютите на екипажа сигурно имаше някакви дрехи. Макар все още да не беше навлязла в протока, тя се намираше зад първата групичка мангрови дървета и дори към залива да се приближеше друг кораб, никой нямаше да я забележи.

Твърдо бе решила да се облече, но когато пристъпи към стълбата, за да се спусне под палубата, отново усети пристъп на страх. Сякаш щеше да се озове в бездната на непознатото. С треперещи пръсти докосна перилата. Но слънцето грееше през страничните отвори и страхът ѝ се стопи. Ако на борда на шхуната-призрак имаше янки, те отдавна щяха да са се появили.

Въпреки това тя се поспря колебливо в тесния коридор, който явно водеше към каютите на офицерите. Отвратителни образи на жестоки и похотливи дезертъори изпълниха съзнанието ѝ. С усилие на волята пристъпи напред и се приближи към една врата. Ако беше страхливка, изобщо не биваше да идва на кораба. Но сега трябваше да направи нещо.

Отвори вратата и въздъхна с облекчение, като видя, че в тъмната каюта няма никого. Предположението ѝ, че екипажът е напуснал кораба, излезе вярно. „Гордостта на Нова Англия“ беше празна.

Бързо разбра, че се е озовала в капитанската каюта. Върху бюрото лежеше отворен корабният дневник, а на стола бе захвърлена куртка с капитански нашивки. С любопитство Кендъл прокара пръст по последната страница на дневника и зачете думите, изписани с внушителен, украсен със заврънкулки почерк:

*31 май, 1862*  
*07,00 часа*

Фрегата на хоризонта, без флаг. Няма съмнение, че е от флотата на Конфедерацията. Ние сме по-бързи, но тя е по-силна. Няма да я нападнем, ще се постараям да минем край нея незабелязани.

*11,00 часа*

Капитан трети ранг Бригс разчете името ѝ — „Окичоби“. Редник Търнър смята, че тя вероятно е капер от Флорида. На хоризонта няма други кораби на Съюза, завиваме наляво, за да избегнем срещата.

*13,00 часа*

Фрегатата настъпва към нас. Не можем да избегнем оръдията ѝ. Тук прекъсвам, за да командвам боя. Отче наш, пази своите синове. Но ти, с твоята божествена мъдрост,

едва ли ще проявиш милост към нас, братоубийците, които проливаме кръвта на своите близки.

Прости греховете ни.

Капитан Джулиън Куспис Смит,  
„Гордостта на Нова Англия“

Сълзи опариха очите на Кеңдъл. Написаното не звучеше като корабен дневник, особено след 13,00 часа. Не излагаше само сухи факти. Не беше само хроника на събитията.

Би било добре, ако познаваше капитан Джулиън Куспис Смит. Той беше човек, а не машина за война.

Тя тихо се помоли капитанът да е останал жив и прелисти предишните страници. „Гордостта на Нова Англия“ бе влязла във флотата на Съединените щати през юни 1860.

Нищо важно, помисли си Кеңдъл тъжно. Въпреки това щеше да вземе дневника на брега и да го предаде на Хари.

Взе синята куртка на капитана и дневника и излезе от каютата. Наметна се и тръгна по стълбите към палубата, замислено прехапала устни, посърнала от трагедията. Изкачи се на палубата с натезало сърце. Искаше й се да не беше чела дневника, да не беше познавала Травис. Много по-лесно е да понесеш войната, когато мразиш врага без съмнения.

— Бре, бре, бре! Я виж ти, какво намирам!

Кеңдъл се стресна и се огледа. До щурвала стоеше човек. Кавалерийската му куртка имаше неопределен цвят, може би беше избеляла или пък мръсна. Панталоните му бяха сини, но това не й говореше нищо, защото много южняци носеха сини панталони под сиви или червеникавокафяви куртки.

Беше среден на ръст и набит. Косата му бе тъмна, брадата — рошава и сплъстена от тютюн за дъвчене. Злобна усмивка се изписа на лицето му.

— Хо, хо, хо, я какво сме имали тук! — хрипливо произнесе той и тръгна към нея.

Тя сграбчи дневника и го притисна към гърдите си, сякаш очакваше закрила от него.

— Кой сте вие? — рязко попита тя с престошена храброст. — Как попаднахте на този кораб?

Той се поспря, явно изненадан от гневния ѝ въпрос. Повдигна рунтавите си вежди и се ухили.

— Малката южнячка имала силен дух, а? Добре, сладурче. Аз обичам жените ми да са буйни.

Кендъл не обърна внимание на намека, измерваше го с поглед и отчаяно търсеше изход.

— Янки ли сте? — запита го Тя. Не можеше да познае нито по говора, нито по дрехите.

— Южняк, янки — к'ва разлика? На стария Зеб мястото му не е във войската.

— Вие сте дезертър.

— Не, сладурче. Само дето умът ми сече. — Хитро присви черните си, подобни на копчета очи и я погледна. — Ще взема този кораб и ще офейкам оттук, мадамче. И много ще ми е добре да те взема със себе си. Да, сладурано, чудно ще е!

Пристъпи към нея и тя забеляза, че в колана му са затъкнати два гладкоцевни револвера. През дебелия му корем беше препасан кожен ремък, от който висеше калъф с дълга, смъртоносна кама. Колкото повече се приближаваше, толкова по-жълти изглеждаха зъбите му и по-силна ставаше вонята, която се носеше от него.

— Този кораб е мой — обяви тя със студен, равен глас. — И вие няма да го вземете.

— Хе, хе! Мадамче! Старият Зеб добре ще си прекара с теб! Хайде, дай ми тази книга и ела да те прегърна.

Ако отстъпеше назад, Кендъл щеше да падне надолу по стълбата. А ако той я докоснеше, щеше да издъхне от ужас. Той имаше оръжие, а тя — само една книга. Мъжът грабна дневника от ръцете ѝ. Капитанската куртка, която бе взела от каютата, падна на палубата и тя остана пред него по мокро бельо, което оставяше много малко за въображението му.

— О, боже, боже... — промърмори той.

Тя усети, че той я притиска, но първо трябваше да се пребори със замайването, което я обзе, щом миризмата му я връхлетя и усети грубите му пръсти върху себе си.

Трябваше да помисли, трябваше да направи нещо...

Тя се принуди да го докосне, а той отърка грапавата си брада в кожата на лицето ѝ и с лакоми устни нанесе мокри, мляскащи целувки по шията ѝ. Едва се въздържа да не го заудря с юмруци.

Остави ръцете си да бродят по гърба му, докато намерят кожения ремък... после калъфа... и дръжката на камата.

Щом ръката ѝ се озова върху нея, тя не се поколеба нито за миг. С един бърз удар заби камата дълбоко между плешките му.

Той изрева от изненада и болка. Грубо я отхвърли от себе си и се хвана като обезумял за гърба. По лицето му избиха пурпурни петна, чертите му се изкривиха от ярост.

— Кучка! Южняшка кучка!

Кендъл бе паднала върху палубата. Бързо скочи на крака и уплашено се отдръпна назад, а той, олюлявайки се, тръгна към нея. Тя изпищя, щом ръката му — къса и дебела, с почернели от мръсотия нокти — посегна, улови дантелата на долната ѝ риза и я разкъса. Не беше успяла. И това гадно чудовище щеше да я накара да пожелае смъртта стотици пъти, преди тя наистина да настъпи.

Отново изпищя, обзета от първичен гняв и отчаяние, когато мъжът протегна ръка към голата плът на гърдите ѝ.

Но не успя да я докосне. Изведнъж се вкамени и очите му се разшириха. Той дълго стоя като увиснал във въздуха. После се строполи като чувал в краката ѝ.

Тя го гледаше озадачена.

Внезапно осъзна, че друг нож се е присъединил към нейния в гърба му.

Уплахата бавно се просмукуваше в нея и я обезсилваше. Тя се огледа.

Червената лисица стоеше безмълвно върху планшира и от дрехите му се стичаше вода. Почти не погледна към Кендъл, мълчаливо скочи на палубата и се приближи към мъжа. Издърпа ножа си от окървавеното безжизнено тяло и го избърса в ръкава на куртката. Същото направи и с камата, после затъкна и двете оръжия в ремъка около прасеца си.

Кендъл беше така зашеметена от появата му, че дори не помисли да събере разкъсаната риза пред гърдите си. Той се изправи и тъмните му очи я огледаха за миг. Наведе се към капитанската куртка и я подаде на Кендъл.



Докосването му я върна към живота. Хвърли се към него разтреперана, а сълзите се стичаха по бузите ѝ.

— Червена лисицо... слава богу... как... откъде се появи?

Той я прегърна за миг, после я отблъсна, прилекна и издърпа умрелия за краката до бордовата ограда. Миг след това трупът полетя към морето.

Водата прие тялото като жертвоприношение, водовъртежът сякаш засмука мъжа към дълбините. Щеше да изплува отново, но засега беше храна за рибите. Червената лисица се обърна към Кендъл.

— Често се навъртам наоколо. Видях те, че тръгваш към кораба и гледах, докато го доведе тук. По сушата стигнах до протока, затова се забавих. Видях как този негодник издърпва лодка измежду храстите и се приближава към теб. Тогава доплувах.

Кендъл се учуди и развълнува като разбра, че Червената лисица я е проследил отдалеч.

— Благодаря ти — кимна тя смутено.

— Ти се справи добре — не обърна внимание на думите ѝ той. — Раната, която му нанесе, беше дълбока, но не и смъртоносна. Още има да учиш, момиче.

Тя кимна в мълчаливо съгласие.

— Ще ме научиш ли?

Той сви рамене.

— Когато му дойде времето. Но не трябваше да се качваш на борда на този кораб, Кендъл.

Тя се поколеба за миг и сведе очи.

— Но сега аз... ние го притежаваме, Червена лисицо. Повреден е, но можем да го поправим.

Червената лисица присмехулно повдигна вежди.

— За какво ни е?

— Не знам... още — неуверено промърмори тя. Но изведнъж усети дръзка решителност. Хрумването, което досега витаеше като смътен облак в съзнанието ѝ, придоби ясни очертания. — Този кораб е мой. Аз го намерих. Аз го спасих. Ако искаш, ще бъде наша обща собственост, но така или иначе той ми принадлежи.

Червената лисица изръмжа нетърпеливо.

— Отново те питам — за какво ти е?

— Да се бия — кратко отвърна Кендъл.

Индианецът вдигна ръце от раздражение и прекоси палубата, за да се заеме с макарата на котвата. Кендъл се затича след него.

— Чуй ме...

— Не!

— Можем да направим нещо, да си поставим цел!

Той се извърна с горящи тъмни очи.

— Глупава жена! Аз се опитвам да те опазя, а ти искаш да се изложиш на опасност и сигурна смърт.

— Не мога да понеса чакането!

— Нощният ястреб ще се вбеси.

— По дяволите Нощния ястреб! — възкликна Кендъл, изумена от собствените си думи, но твърдо решила индианецът да не я види разколебана. — Брент идва за толкова кратко. После пак отплава. Обичам го, но той лесно ме забравя и насочва сърцето си към войната. Той всеки ден рискува живота си, а това не ти се вижда необичайно. Аз не съм нечия собственост, Червена лисицо. Моят живот принадлежи единствено на мен, както и неговият — на него. Моля те, изслушай ме. Можем да свършим добра работа почти без риск. Измъкваме се от залива през нощта, намираме малки блокадни кораби на янките и...

— Без екипаж? — скептично попита индианецът.

— Ще намерим екипаж.

Той изсумтя.

— Къде, Кендъл? Единствените мъже, останали в селищата, са момчета и старци.

— Стар не означава безполезен. А ти имаш своите бойци.

— Белите не се бият заедно с индианците. Съюзават се с тях и ги използват, но не се бият рамо до рамо с тях. Но това няма значение. Това, което предлагаш е... — за първи път Кендъл видя Червената лисица да търси необходимата му дума на английски — абсурдно! — избухна той накрая.

Тя му обърна гръб.

— Казах ти вече, че този кораб е мой. И аз ще плавам на него — с теб или без теб.

От устата му се изсипа порой от ругатни — поне така предположи Кендъл, защото той заговори твърде бързо и разпалено на собствения си език и тя не успя да го разбере. В края на гневната му

реч чу да споменава името на Брент и се обърна още веднъж към него със светнали, умоляващи очи.

— Червена лисицо, Брент няма да разбере! Той няма да се върне още месеци наред! Ние ще се промъкваме в пристанищата и ще предаваме на Конфедерацията всички боеприпаси и кораби, до които се доберем. Аз разбирам малко от оръдия. — Тя се поколеба за миг и блясъкът в очите ѝ помръкна. — Достатъчно дълго време прекарах във Форт Тейлър и понаучих някои неща. Тези са марка „Парот“ — тя посочи оръдията на палубата. — И ако имаме късмет, все още ще стрелят добре. Защо не ме слушаш, Червена лисицо? Не разбираш ли? Ще пребойдисаме шхуната и ще я кръстим „Гордостта на Юга“! Двайсет души екипаж ще е достатъчен — десетина бели и десетина индианци! И...

— Една жена? — с печален скептицизъм попита Червената лисица.

— Да — тихо отвърна Кендъл. — Аз съм добър моряк, Червена лисицо. Доказах го, когато успях да стигна дотук в лодка! Ще внимаваме. Ще изпробваме крилата си, преди да полетим! Аз съм южнячка и трябва да участвам във войната!

— Искаш да се биеш или искаш да си отмъстиш?

— Има ли значение?

— Ако те хванат, знаеш какво ще се случи.

Тя срещна погледа му, без да трепне.

— Да, знам.

Котвата се върна с трясък на мястото си и Червената лисица отново заговори:

— Няма да сторя това на единствения бял човек, когото мога да нарека приятел.

— Тогава аз ще го направя без теб — твърдо отсече Кендъл. Червената лисица въздъхна уморено. Не бяха споменали смъртта на Аполка, но Кендъл знаеше, че той мисли за убитите си жена и син.

— Семейство Армстронг ще те спрат. Никога няма да се съгласят с безразсъдния ти план.

Кендъл сведе очи, за да прикрие усмивката си. Разбра, че го е убедила. А щом беше успяла да убеди един индианец със сърце и воля от стомана, значи можеше да убеди всекиго. „Гордостта на Нова

Англия“ щеше да се превърне в „Гордостта на Юга“. Щяха да боядисат шхуната в сиво и да плават в името на Конфедерацията.

Брент нямаше да е доволен, ако разбереше, но Кендъл се надяваше той никога да не научи.

Сега не можеше да мисли за него. Не можеше да размишлява и върху това, че бе пронизала човек, а Червената лисица хладнокръвно го бе довършил. Нямаше време да се пита какво ще стори, ако се натъкне на Джон Мур.

Червената лисица и Брент никога нямаше да разберат, че иска да влезе в схватка с човека, който бе превърнал живота в ад още преди войната.

А Брент беше заминал отдавна. В безкрайните дни и будните нощи ѝ беше трудно да повярва, че той някога я е прегръщал.

Любовта не беше нещо, което може да се докосне. И сега в този хаос, когато брат проливаше кръвта на брата, тя често се питаше дали някога ще успее да протегне ръка към любовта и да я притисне към себе си...

## ГЛАВА ПЕТНАДЕСЕТА

*Септември, 1862*

„Джени Лин“ успя да се довлече до Норфолк и тръгна нагоре по река Джеймс към пристанището на Ричмънд. Пет снаряда я бяха ударили, но все още плаваше, очукана и повредена, а ценният ѝ товар почиваше спокойно в трюма.

Брент с радост стъпи на твърда земя, но веднага бе посрещнат от офицери на флотата. Той изтърпя възторжените им поздравления и научи, че президентът Дейвис и главнокомандващият флотата Малори го очакват.

Нареди на Чарли да се погрижи за ремонта на кораба, а на Крис — да организира свалянето и разпределението на товара. После се качи в една каруца и потегли по улиците на конфедералната столица.

Колко овехтял му изглеждаше Ричмънд след Лондон!

В Англия коприната и сатенът бяха в изобилие. Усмехнати жени, облечени по последната мода, пристигнала от Париж, красяха разкошните къщи и пазарите със своите премени, без да се съобразяват нито с бедността наоколо, нито с глупавата война, която се водеше зад океана.

Глупавата война...

Ричмънд караше сърцето му да се свива.

По улиците нямаше много хора. Тези, които се виждаха, изглеждаха притеснени и измъчени. И измършавели.

В дома на президента го посрещна негър с изискани дрехи и го въведе в малък салон.

Брент разтърси ръката на Дейвис и си помисли, че президентът доста е остарял от последната им среща преди година. Малори също не изглеждаше добре.

Чернокожият прислужник им наля бренди и предложи на Брент пура. Той я прие и с наслада вдъхна хубавия тютюн. В Англия една свята пура не можеха да свият!

— Чувам, че са стреляли по вас, докато стигнете тук — замислено каза Джеферсън Дейвис.

— Да, сър. Две фрегати ни последваха веднага щом видяха под какъв флаг плаваме.

— Но успяхте — Дейвис поклати прошарената си глава. — Вие сте необичайно явление, капитан Маклейн. Един от хората, на които се опира нашият доблестен Юг — каза той тихо, по-скоро на себе си, отколкото на Брент. После се усмихна сдържано на официалния си гост. — Сигурно забелязахте, капитан Маклейн, че днес сме по-непринудени от обикновено. — Той се подвоуми и на лицето му се изписа болка. — Боевете на север от града са жестоки и затова изпратихме на юг жените, включително съпругата ми, Варина.

Брент кимна, като наблюдаваше лицето на президента. Това, че Джеф Дейвис се намираше тук и предвождаше Конфедерацията, беше нелепо. Той не одобряваше отделянето, докато Линкълн не обяви, че е категорично против участието на робовладелчески щати и територии в Съюза. Дейвис беше служил в Сената на Съединените щати, а при президента Франклин Пиърс бе заемал поста военен министър. После отново се бе върнал в Сената. Той беше човек с горда осанка, висок, слаб и пряк, но постоянно измъчван от болести. Известен с избухливия си нрав, той често се караше с генералите си, освен с Робърт Лий, негов стар приятел от Уест Пойнт.

— Забелязах, че улиците са опустели, сър — отвърна Брент.

— Всъщност не очаквам нашата столица да се окаже в опасност — побърза да го увери Дейвис. — Армията на Северна Вирджиния се ръководи от хора като Джаксън и Ли! — Той присви очи и погледна Брент. — Вие имате роднини в един от полковете на Ли, нали, синко?

— Баща ми и брат ми са в кавалерията на Флорида, сър. Отдавна ме няма. Надявах се да разбера какво става с тях и как се развиват военните действия, особено във Флорида. Опасявам се, че нищо не знам.

Дейвис се изправи неспокойно и закричи към угасналата камина. Флорида го тревожеше. Той надигна чашата си с бренди.

— Предполагам, че ремонтът на кораба ви ще трае две седмици. Ако желаете, през това време можете да се присъедините към армията. Намерете баща си и брат си и прекарайте с тях няколко дни. Що се отнася до войната... мисля, че никога не сме били по-близо до

победата. Ако доставяме боеприпаси... — Президентът не довърши думите си и се усмихна. — Докато разполагаме с хора като вас, капитане, ще постигаме успехи. Много често тези, които се промъкват през блокадата, го правят само за лична изгода.

— Но какво става с Флорида, сър? — тихо настоя Brent. Джеферсън Дейвис въздъхна.

— Не успяхме да си върнем нито един от завзетите фортове, капитан Маклейн. Но и янките не успяха да проникнат по-навътре в страната. Спряхме ги до Сейнт Огъстин и Фернандина. Те напуснаха Джаксънвил, но после отново го окупираха. Ако се интересувате от онзи залив, където заселниците подпомагат каузата на Юга, мога да ви уверя, че всичко е наред. — Той спря за миг. — Мисис Мур все още се намира в безопасност при тях.

Въпреки волята си Brent почувства как лека руменина се прокрадва по загорялото му от слънцето лице. По дяволите, целият свят ли знаеше за него и Кендъл?

Малори, който бе мълчал през целия разговор, тактично се намеси:

— Смятаме, че е наша задача да облекчим тревогите на тези, които служат на Конфедерацията и предприемат опасни пътувания в името на нейната кауза.

— Благодаря — кратко отвърна Brent. Може би беше добре, че всички знаеха за грижите му. През цялото пътуване по море се притесняваше за Кендъл. Постоянно я сънуваше, будеше се, стенеше и се мяташе в леглото. Често сънищата му се превръщаха в кошмари, в които откриваше, че тя е изчезнала. Тогава виждаше заминаващ съюзнически кораб, а на борда му Кендъл, окована във вериги. И винаги в съня се появяваше и Джон Мур, за да го измъчва с думите: „Тя е моя съпруга! Моя съпруга. Моя! Жената, която желаяш, принадлежи на янки, а ти изгуби всичко!“

Той стисна челюсти и преглътна. Господи, как искаше да се върне във Флорида. Да забрави проклетата война и да тръгне веднага към Кендъл, да се увери сам, че го чака, жива и здрава, красива, усмихната и свободна.

Нямаше ни най-малка възможност да се върне, поне докато корабът му беше годен за плаване. Конфедерацията не можеше да му осигури друг кораб и той трябваше да чака, докато ремонтират „Джени

Лин“. После щеше да изкара още една противна нощ и да тръгне отново на път. Заля го вълна на отчаяние и той с мъка я преодоля. Щеше ли да свърши някога тази война? Щеше ли да тръгне някога животът по старому?

Не искаше да търси отговор на тези въпроси. Отговор беше Ричмънд. Нищо нямаше да бъде същото като преди.

— Е... — окашля се Дейвис. — Щом корабът ви бъде готов, бих искал да отплавате към Бахамските острови за оръжие. Ще ви осведомят за подробностите. После ще прекарате товара си нагоре по Мисисипи.

— Мисисипи ли? — глухо попита Brent. — Ню Орлеанс не е ли все още в ръцете на...

— Янките? Да. Опитват се да разделят страната, като държат Мисисипи. Но не бива да им позволяваме. Вие трябва да се промъкнете и да извозите боеприпаси във Виксбърг. Боя се, че този град ще бъде следващата мишена на янките. — Дейвис пропусна да спомене, че иска от Brent да извърши невъзможното. — Но дотогава, капитане, защо не потърсите семейството си? Ще ви осигурим приличен кон. И карта на пътищата, които според нас са безопасни. Сега Ли започва офанзива. Изпратил е Джексън да превземе Харпърс Фери. После ще се срещнат в Мериленд. Изказваме ви сърдечна благодарност, капитане. Не мога да ви опиша какво ще сторят морфинът и лауданумът за нашите храбреци на бойното поле.

Няма нужда да ми описва — мрачно си помисли Brent. Стана и стисна ръката на президента, после внимателно изслуша всичко, което Малори имаше да му казва.

Моряците му приеха с неописуема радост двете седмици отпуски в Ричмънд. Корабостроителите обещаха, че след четиринайсет дни „Джени Лин“ ще бъде като нова. Като знаеше, че кръчмите и публичните домове на конфедералната ще бъдат оживени до късна нощ и че екипажът му ще се възползва от заслужената почивка, Brent с нетърпение потегли. Не беше виждал баща си и Джъстин повече от година и след като му се откри възможност да се срещне с тях, той не искаше да губи никакво време.

Не беше лесно да следваш армията на Северна Вирджиния, дори когато знаеш нейните ходове. Докато пътуваше през Вирджиния,



преливаща от красотата на късното лято, Брент разбра защо генералите на Севера толкова трудно се справяха с Ли.

На него също му беше тежко, като си спомняше кръвта, която вече бе заляла земята на Вирджиния. Край пътеките пееха птици, ливадите и горите се зеленееха. Първите сенки на топлите есенни цветове едва се бяха появили по дърветата, всичко говореше за красота и живот.

Но той не биваше да се успокоява. Вирджиния беше бойно поле. Съзнаваше, че може да се натъкне на съюзнически отряди извън Ричмънд. Ето защо беше постоянно нащрек, движейки се на запад успоредно на железопътната линия край Вашингтон, като следваше маршрута на армията на Северна Вирджиния.

Три дни Брент пътува, избягваше фермите и градовете и прекарваше дълги часове в усамотение. Нощите под небосвода бяха тихи и изпълнени с копнеж. Простите дарове на природата му напомняха за времето, когато заедно с Червената лисица бяха в Евърглейдс. Жадуваше за девствената пустош на неговия роден щат. Прииска му се да се върне вкъщи, но си спомни, че вече няма дом. Ала това нямаше голямо значение, докато лежеше под звездите, облегнал глава на седлото. Можеше да сподели красотата на нощното небе с една жена. Знаеше, че ще се почувства вкъщи там, където е тя.

На четвъртия ден попадна на един разузнавач — за щастие, конфедерат. Двамата се сблъскаха в гъстака. Брент научи, че Стоунуол Джаксън, който предвождал шест дивизии от армията на Ли, току-що превзел Харпърс Фери. Ли очакваше частите на Джаксън да се присъединят към основната армия при Шарпсбърг, близо до рекичката Антиетам Крик. Брент трябваше само да следва пътя, за да открие войската.

— Но да ви предупредя, капитане — рече измършавелият разузнавач. — Ли вече се натъкна на части от войската на Маклелън. Предстои голяма битка. Не е време за приятелски посещения. А пък и вие, от флотата, не сте за битки по суша.

Брент сви рамене.

— Щом кавалеристите на Флорида се бият, и аз ще се бия рамо до рамо с тях.

Разузнавачът присви очи и погледна Брент, после кимна:

— Така си и мислех, капитане. Роднини ли имате в кавалерията?

— Да, баща и брат — отвърна Брент. — Под командването на Стюарт.

— Кавалерията на Стюарт прикриваше Лонгстрийт от страната на Саут Маунтин. Повечето прочути генерали сега се събират тук. Сигурно ще намерите кавалерията на Джеб при Шарпсбърг, ако все още имате желание.

— Да, така е.

— Е, щом сте решили. Ли разположи щаба си в горичката край пътя за Шепърдстаун. Генералът очакваше подкрепа от Мериленд. Обаче няма да получи това, на което се е надявал. Е, няма да ви задържам повече. Сигурно искате да откриете роднините си, докато са още живи. Два часа път и ще стигнете до щаба.

Разузнавачът докосна шапката си за довиждане. Брент продължи напред.

След два часа се изправи лице в лице с тримата мъже, които бяха сърцето на конфедералните сили: Робърт Ли, Томас Джонатън Джаксън и Джеймс Браун Стюарт. Ли изглеждаше изненадан и развеселен, когато посрещна в палатката си морски капитан, но веселостта му бързо изчезна. Положението на армията му беше твърде сложно, за да се забавлява. Брент никога досега не беше срещал Ли, но един поглед му достатъчен, за да разбере, че всичко, което е слушал за възхитителния човек и неговото мълчаливо достойнство, е истина.

При всички случаи Ли се държеше като благородник. Той скри изненадата си и представи Брент на Стоунуол Джаксън и Джеб Стюарт.

— В момента вече се води битка, капитан Маклейн. Днес следобед бяха разменени първите изстрели. Не се намираме в морето, сър. Вие не сте под мое командване и мога само да ви предупредя, че това, което възнамерявате да сторите, няма да е леко. Както обикновено, федералната армия ни превъзхожда по численост.

— Да, сър, разбирам — тихо, но твърдо отговори Брент. — Но тук има кавалерийска рота, съставена от хора, с които съм израснал. Баща ми, брат ми и десетина мъже от Джаксънвил. С тях яздих в мирно време, с тях ще яздя и сега. Аз съм добър стрелец, сър. Няма да ви преча.

— Джеб? — Ли вдигна очи от картите, разтворени пред него. — Кавалерията е твоя. Знаеш ли нещо за семейството на този млад човек?

— Разбира се — отвърна Стюарт. — Капитан Джъстин Маклейн и лейтенант Стърлинг Маклейн. Ще ги намериш на четвърт миля оттук, в крайните палатки.

Брент енергично отдаде чест и се обърна да излезе от палатката на генералите. Ли го повика обратно, сините му очи весело проблеснаха, въпреки негодите на войната.

— Не се оставяй да те убият, млади момко. Чух, че си бил безценен за флотата.

Брент видя конете, завързани за през нощта, преди да забележи кавалеристите на Флорида. Видът на конете го изплаши. Бяха прекалено мършави и уморени, за да понесат гордо в боя достойната кавалерия.

Усети как сърцето му се свива, когато приближи групичка мъже, събрани около огън под тъмното небе, което предвещаваше дъжд.

Хората изглеждаха дори по-зле от конете. Някои нямаха обувки и бяха намотали парчета плат около краката си.

Униформите им бяха окъсани, износени и закърпени. Не изглеждаха по-добре от разузнавача, когото Брент беше срещнал.

Преди да стигне до войниците, един от тях се изправи.

— Брент! За бога, Стърлинг! Това е Брент!

И той се втурна към капитана, като едва не го събори на земята. Силата му бе необичайна за такова слабо същество. Но Брент се засмя. Прегърна възторжения човек и не се възпротиви срещу яростните удари, които се изсипаха върху гърба му. Най-послед той се отдръпна и Брент се вгледа в дълбоките, сиви очи, които удивително приличаха на неговите.

— Татко! По дяволите, добре, че ви намерих! Страхувах се да не би...

— Страхуваше се да не би да са ме убили, а ти да не знаеш? — язвително попита Джъстин Маклейн. — Още не са, синко. Старите ми кости може да са чупливи, а главата — побеляла, но войникът в мен още е жив!

— Брент!

Брент се обърна и прегърна брат си — още един тъжен дрипльо. Отдръпна се от Стърлинг с неловка усмивка.

— Не искам да ви обидя, но и двамата изглеждате ужасно.

Стърлинг сви рамене.

— Това е една от причините, поради които се местим в Мериленд. Вирджиния е опустошена, Брент. Ли не може да ни нахрани и облече, защото всичко наоколо е залято с кръв, ограбено и опожарено. Надяваме се да докопаме нещо от запасите на янките.

— Ти изглеждаш чудесно, сине — гордо заяви Джъстин.

Брент се намръщи.

— Току-що се връщам от Лондон.

— И не си бил още вкъщи? — попита загрижено Джъстин. — От пролетта? Защо? Получавам писма от сестра ти, но въпреки това се тревожа за нея. Пише, че всичко е наред. Янките били в града, но не закачали жителите.

Нещо стегна гърлото на Брент. Явно Дженифър не беше споменала, че от „Саут Сийз“ е останал само споменът за миналото му величие.

— Дженифър изглеждаше добре, когато я видях за последно. Хубава като картинка.

Не виждаше причина да казва на баща си и брат си за „Саут Сийз“. Поне засега, когато ги очакваше битка.

— Какво, по дяволите, търсиш тук, братко? — широко усмихнат го попита Стърлинг. — Няма какво да правиш по морето? Нито пък в Лондон? Как ти се струва това, татко? Ние тук се влачим с дрипи, а той се забавлява в Лондон. Трябваше да се присъединим към флотата, а не към кавалерията! — Стърлинг се засмя гръмогласно и потупа Брент по рамото. — Е, братко, ако търсиш силни усещания, утре ще ги изпиташ. Маклелън ще поведе цялата си армия срещу нас.

— Както чувам — намеси се Джъстин, — Брент вече си е намерил достатъчно силни усещания по морето. Хайде кажи какво правиш тук?

Брент сви рамене.

— „Джени Лин“ беше улучена. Сега е в корабостроителницата на Ричмънд. Налага се да почакам две седмици. И дойдох при вас.

— Чудесно! — одобри Стърлинг. — Тогава ела да поздравим момчетата. Познаваш Клиф Диърфийлд, Крейг Хемптън и някои други. Старият Рейли го убиха при Манасас, но още сме добър отряд.

С Джъстин в средата тримата мъже се хванаха за ръцете и се присъединиха към групата край огъня.

Огньовете бяха угаснали, всички в лагера, с изключение на стражата, бяха легнали в очакване на една неспокойната нощ.

Стърлинг Маклейн, загледан мълчаливо в стената на палатката, побутна брат си.

— Brent.

— Да? — тихо отвърна Brent в мрака.

— Какъв е този слух, че си откраднал жената на някакъв янки?

Brent настръхна, веднага се събуди и застана нащрек.

— Не е слух, Стърлинг. Горедолу е вярно. Само че не аз я откраднах, а Червената лисица. После севернякът си я взе обратно, а тя избяга от него, за да се върне при мен.

Стърлинг подсвирна.

— Толкова години никое момиче не ти харесваше достатъчно! А сега си се забъркал с омъжена жена.

— Съпругът ѝ е звяр, Стърлинг. — Brent замълча за миг. — А тя заслужава да направя всичко, каквото мога, за да я опазя. Ще се оженя за нея веднага щом получи развод. — Brent отново поколеба смутен. — Щом ти си чул за това, Стърлинг, сигурно и татко знае.

— Да.

— Не се срамувам, Стърлинг. Аз я обичам. И не ме интересува, ако ще да ни одумват отгук до небето. Надявам се, че достойнството на татко не е накърнено.

Изведнъж от тъмнината прозвуча глас:

— Достойнството на баща ти ни най-малко не е накърнено, сине. Аз вярвам в твоята почтеност. Ще направиш с това момиче каквото се полага, чуваш ли?

Brent се усмихна в тъмнината.

— Да, татко, чувам.

— Хайде сега, вие двамата млъквайте и оставете стареца да поспи. Като клюкарки на чай сте. — Той помълча и после добави сериозно: — А утре не ни очаква чай. Опитайте се да поспите.

17 септември настъпи — сив и дъждовен. Кавалерията на Джеб Стюарт получи заповед да прикрива фланга на Джаксън и едно разстояние около миля между Джаксън и Потомак. Конната артилерия трябваше да удържа позициите си и да създава илюзията, че фронтът се държи здраво от преносими оръдия.

В седем часа битката вече беше в разгара си. И смъртта бе навсякъде.

Мъжете се биеха в житно поле. Класовете грееха златни, готови за жътва, а стъблата зеленееха. Но вече нямаше жито. Нямаше високи зелени стъбла. Толкова много снаряди се бяха взривили в полето, че не остана изправено стъбло.

Докъдето стигаше поглед, се простираше море от трупове. Там, където преди бе житото, сега лежаха преплетени тела в синьо и сиво.

Кавалерията отблъсна генерал Дабълдей при опита му да излезе на пътя за Хейгърстаун. Полето наоколо беше надупчено като решето от снарядите. Стоунуол Джаксън упорито бранеше фронта, но смъртта, обградила живите, които продължаваха боя, беше ужасяваща.

Брент се биеше рамо до рамо с баща си и брат си — пълнеше оръдието. При оръдието бяха необходими шестима, и ако някой беше улучен, друг заемаше неговото място.

Стърлинг се опитваше да пее и да се шегува през цялата сутрин, докато битката бушуваше и труповете се стелеха върху огромната шир на полето. Сини и сиви. Сини и сиви.

Ръцете на Брент бяха почернели от барута, мускулите му — свити. Едно разбра той през този ден за армията на Вирджиния — тя не отстъпваше. Мъжете бяха упорити бойци. Генералите оцеляваха с дързост и издръжливост.

Трудно беше да се определи кой печели битката. От седем до дванайсет часа боят продължаваше в житното поле край една малка църква. До обяд известията бяха, че конфедератите са изгубили шест хиляди войници, а федералите — седем хиляди. Зашеметяващи цифри. Но това не бяха само цифри. Това бяха купчини преплетени тела върху земята, където някога бе расло жито.

— Какво правим тук, Брент? — уморено попита Стърлинг и избърса потта от челото си. По лицето му останаха петна от черния барут.

— Бием се за Конфедерацията — безизразно отвърна Брент.

Стърлинг се изсмя сухо.

— Конфедерацията. Брент, започнахме войната, за да запазим правата на Южните щати. Наистина, робството беше въпросът на деня, но ние всички се борехме за правата на щатите. А сега аз съм в

Мериленд и гледам как край мен загиват хора, докато в това време домът ми е завладян, а мен ме няма, за да го защитя.

— Внимавай, Стърлинг! — изкрещя Брент в мига, когато един снаряд изсвистя над главите им и избухна на метър. Сякаш силни горещи ръце сграбчиха Брент и го хвърлиха във въздуха като листо. Сгромоляса се тежко на земята. Няколко секунди лежа неподвижен, задъхвайки се в горещия влажен въздух. После се размърда. Нищо строшено. Но във въздуха имаше толкова много барут, че не виждаше нищо. Изправи се на колене и запълзя, слушайки мъчителните стенания на ранените, които се носеха отвсякъде.

— Стърлинг? Татко?

Намери брат си, едва когато димът се разпръсна. Тънка струйка кръв се стичаше от устата на Стърлинг. Но не тя изплаши Брент, а кръвта около раната в корема на брат му, която той притискаше с ръце.

— Брент?

— Тук съм, Стърлинг. Не се опитвай да говориш, ще те изведе.

Стърлинг глухо се засмя, но се задави.

— Помниш ли магнолиите, Брент? Как се надвесваха ниско над алеята? Обичах да препускам по нея, докато видех „Саут Сийз“ да се извисява над дърветата... Помниш ли, Брент?

— Да, Стърлинг, помня. Не говори. Всичко ще се оправи.

Брент го повдигна, за да стегне раната с дрехата си, и брат му изкрещя. Трябваше да го изведе от бойното поле. Да намери хирург. Господи, къде можеше да намери хирург в този хаос от сини и сиви трупове?

Пред тях се ширеше гората. Отвъд нея битката бушуваше край малката църква. В чии ръце е църквата, питаше се Брент. Дали щеше да получи помощ?

Той издърпа брат си от обсега на артилерийския огън и намери спокойно сечище в гората. Стърлинг отвори очи.

— Грижи се за „Саут Сийз“, Брент. И за Патриша и Патрик...

— Мълчи, Стърлинг — сопна се Брент, опитвайки се да скрие тревогата си зад раздражение. — Лежи спокойно и дишай бавно.

— Носилка!

Чул вика, който идваше отблизо, Брент се обърна. От дима не виждаше нищо.

— Носилка! — извика и той. Изглежда наблизко имаше санитарен пункт.

— Идвам... Извикайте пак, за да ви откроя!

Гласът, който му отговори, беше нисък, спокоен и вдъхващ доверие. Брент се надигна и се взря през дима и листата. Видя човек и замръзна на място.

Човекът беше в синя униформа. По златните нашивки на ръкавите му Брент разбра, че е капитан. Рижата му коса беше късо подстригана, кафявите очи — големи, топли и умни. Беше почти на неговата възраст и го гледаше със същото учудване.

Дълго стояха така, кръстосали тревожни погледи. После севернякът обърна очи към Стърлинг.

— Тежка рана, а?

— Така мисля — кратко отвърна Брент.

Капитанът коленичи до Стърлинг и махна импровизираната от Брент превръзка.

— Може и да не е чак толкова тежка — промърмори той, разкъса куртката и ризата и оголи плътта.

— Трябва да го изведе отгук — с пресипнал глас изрече Брент. Беше очевидно, че гората и църквата са в ръцете на янките.

Капитанът се обърна към него.

— Не бива да го местиш без помощ. Това може да го убие.

Брент преглътна, гърлото му беше пресъхнало.

— Не мога да го оставя — прошепна едва.

Капитанът се изправи, прехапал устни.

— Слушай, южняко. Всички слухове за хирурзите на янките, които убивали повече южняци от артилерията, са празни приказки. Аз съм лекар, сър. Положил съм клетва да спасявам живота на хората. Остави го на мен. Това е единствената му надежда. Тази земя вече е окъпана в кръв. Хиляди загинаха и още толкова ще загинат. Не позволявай да умре и той.

Стърлинг изведнъж простена. Брент коленичи до него.

— Стърлинг, чуваш ли ме? Това е капитан... ъ-ъ...

— Капитан Дърбин, медицински корпус — изрече мъжът и коленичи от другата страна на Стърлинг.

— Запознах се с Дърбин в Ню Йорк преди войната — излъга Брент. — Той ще се погрижи за теб.



— Не! Не ме оставяй да умра при янките.

— Ти няма да умреш, Стърлинг! Никога не съм искал да се занимавам с плантацията. Ти трябва да живееш поне заради „Саут Сийз“, Стърлинг! Само янките имат провизии и медикаменти! Само те...

Една ръка докосна рамото му. Брент се вгледа в очите на капитана. Дърбин каза:

— Той изгуби съзнание. Няма нужда да говориш повече. Може да умре, но давам дума, че ще направя всичко възможно да го спася. А ти най-добре изчезвай оттук. Затворът не е най-хубавото място на света. Кажи ми как да се свържа с теб. Ще пиша за състоянието му веднага щом мога.

Брент се поколеба само за миг.

— Дженифър Маклейн, Джаксънвил. Ако умре, сестра ни ще уведоми жена му и сина му.

Капитанът кимна.

— Тръгвай, южняко. Изчезвай оттук, преди да си ме изпратил на военен съд.

Брент се изправи и побягна между дърветата.

Битката продължи през целия следобед. Генерал Худ храбро се опитваше да задържи фронта в един окоп, но янките бяха много. Телата се трупаха по три-четири едно върху друго в окопа и войниците вече го наричаха „кървавата пътека“.

Ли взе решение да прекоси Потомак и да се насочи към Западна Вирджиния. Маклейн не се опита да го спре.

Най-кървавата битка в цялата Гражданска война приключи.

Цяла нощ Брент слушаше виковете на ранените и търсеше баща си.

Капитан Джъстин Маклейн от Втора кавалерийска бригада беше сред изчезналите.

На следващия ден Брент напусна армията на Северна Вирджиния и пое към Ричмънд. Заобиколи сградите на столицата и се отправи към кораба си. Екипажът му, все още в отпуск, не беше на борда. Но Брент не се нуждаеше от компания. Прекара в уединение следващите четири

дни, загледан в тавана. Лежеше, заслушан в чуковете на работниците от корабостроителницата.

Пръв се върна Чарли Макферсън. Беше чул за баща му и брат му и затова не наруши спокойствието на Брент. Но когато моряците започнаха да пристигат един след друг, Чарли се появи на вратата на Брент.

— Капитане, няма да те безпокоя повече, преди да тръгнем. Но в кръчмите чухме странен слух. Може би те интересува?

— За какво става въпрос, Чарли? — уморено попита Брент.

— Май си имаме конкуренция в пробиването на блокадата. Някаква конфедерална шхуна се появявала кой знае откъде и на борда ѝ нямало назначени офицери. Янките казват, че един индианец и една жена я ръководели. Досега е вдигнала във въздуха четири малки платнохода, три шхуни и две фрегати на Съюза. В южните води на Флорида. Името ѝ било „Гордостта на Юга“.

Както лежеше, Брент скочи и краката му удариха пода.

— Какво? — изсъска той.

— Сигурно е истина, капитане. Пише го и във вестниците. Янките са притеснени. Добра работа върши този кораб! Почти като нас!

— По дяволите! — прогърмя гласът на Брент. — Идиотка! Няма представа за какво е цялата тази война, а тръгнала да се бие! Откъде е взела кораб? И екипаж? Индианец, а? Червената лисица, дяволите да го вземат!

Чарли стоеше мълчаливо настрана и си мислеше колко хубаво би било, ако не се чувстваше задължен да съобщава такива вести на капитана си. Брент Маклейн рядко избухваше, но когато това се случеше, сякаш адът се преместваше на земята.

Той крачеше из каютата с неспокойни крачки, а сивите му очи изглеждаха свирепи като тлеещ огън, готов да избухне в буйни пламъци.

Изведнъж спря пред бюрото си.

— Готови ли сме да отплаваме?

— Да, сър. Екипажът е на борда. Трябваше да тръгнем призори...

Брент се взря остро в очите на Чарли.

— Тръгваме веднага. Здрачът е най-подходящото време за преминаване на блокада.

Спря неочаквано на вратата и удари с юмрук ламперията.

— Ще я убия. По дяволите, ще я удуша. Трябва да разбере, че не е непобедима и не може да се разкарва насам-натам като глупачка! Ако се наложи, окови ще ѝ сложа, за да ѝ докажа!

Брент се изкачи на палубата с твърда походка и даде заповеди на екипажа си.

Чарли го последва. Нямахше намерение да му каже, че той самият постъпва глупаво и наивно — присъединява се към войската на Северна Вирджиния само за да участва в кървава битка, а после се втурва през блокадата, сякаш е някакво състезание на яхти.

Глупаци, помисли си Чарли. Глупаци и герои. Няма голяма разлика.

## ГЛАВА ШЕСТНАДЕСЕТА

*Октомври, 1862*

— Няма я, Кендъл! „Гордостта на Юга“ не е тук! Той я взе!

Кендъл мигновено отвори очи и онемяла се вгледа в Ейми Армстронг, която беше нахълтала внезапно в спалнята ѝ и я беше стреснала. Ейми кършеше ръце, а Кендъл се опитваше да прогони съня от очите си и да проумее думите.

Тя беше сънувала, а в хубавите ѝ сънища войната бе свършила, животът отново бе тръгнал по старому, както някога... толкова отдавна. Сънят се въртеше все около Крестхевън, около голямата къща, която се извисяваше величествено сред безкрайната шир на памука, готов за бране.

В съня си се виждаше да върви по една пътека под ръка с Брент и въпреки че страдаха по изгубеното минало, те изпитваха само лека носталгия по страданието, което и Северът, и Югът бяха преживели. Пред тях се ширеше красиво бъдеще.

— Няма я! — недоверчиво ахна Кендъл, отметна завивките и изплува от съня. — Шхуната я няма? Ейми, какво говориш? Как така я няма? Нали сме поставили стражи да я пазят!

Ейми понечи да каже нещо, но остана с отворена уста, защото две загорели мъжки ръце се стовариха върху раменете ѝ и я отместиха. Кендъл ахна от изненада, когато пред нея се появи Брент и изведе Ейми от стаята.

— Аз ще обясня какво става, Ейми, ако нямаш нищо против — учтиво промърмори той. Подчертано учтиво...

Той изглеждаше прекрасно. Само като го гледаше, като слушаше плътния му провлечен глас, Кендъл усещаше как кръвта ѝ кипва и цялото ѝ тяло се разтреперва. Постоянно, всеки ден мислеше за него. Живееше заради малкото безценни мигове, когато той идваше при нея. Искеше ѝ се да се втурне към него, да обвие шията му, да го прегърне и притисне към себе си, да се увери, че е истински и да го обича.

Ала замръзна на място. Чувстваше се така, сякаш горещата кръв във вените ѝ се бе превърнала в ледена вода. Никога не я беше гледал с толкова студен поглед, с такава ярост. Не беше пристъп на внезапен гняв. Той беше спокоен, напълно спокоен. И сдържан. Въпреки това тя имаше чувството, че ако го докосне, ще усети твърда и студена скала.

— Brent — промълви тя, опитвайки се да овладее трепета в гласа си и да запази спокойствие, да не отстъпи пред овладяната ярост, която той излъчваше.

Brent затвори вратата. Кендъл не искаше да си признае, че се е изплашила. Наистина се страхуваше, както тогава, в тресавището след злополучната им среща в Чарлстън. Сега се страхуваше дори повече, защото вече го познаваше.

Познаваше го, но дали го познаваше добре? Какво ли не правеше войната с хората? И нейните ли очи отразяваха понякога тази неописуема болка? Погледът му беше толкова студен, че тя се почувства така, сякаш сърцето ѝ е спряло. Гневът му беше сдържан, но суров... и безмилостен. Външно не се беше променил. Все още носеше своята сива куртка със златните нашивки, която му придаваше вид на благороден рицар. Брадата и мустаците му се нуждаеха от подстригване. Изсеченото му лице изглеждаше малко по-изпито, отколкото на последната им среща. Устните му бяха здраво стиснати. Тя си помисли с тъга, че по-често го е виждала ядосан, отколкото весел.

„Не!“ — извика сърцето ѝ. „Обича ме, знам, че ме обича.“ Последния път, когато бяха заедно, светът ѝ се бе сторил великолепен, въпреки бушуващата война.

Досега той не бе изрекъл и дума, само я гледаше и макар да стоеше неподвижно, неговата избухлива жизненост не го напускаше. От него се излъчваха бързина и сила. Дори застинал, той разпръскваше около себе си завладяваща страст. А тя не можеше да помръдне. Не можеше да направи нищо друго, освен да стои, впила поглед в него, докато в знанието ѝ се прокрадваше болезнената мисъл, че не за такава среща бе мечтала...

Най-после тя се съвзе. Пръстите ѝ нервно запърхаха към високата яка на бялата ѝ нощница. Преодоляла уплахата от тази неочаквана среща, разумът ѝ започна да действа. Ейми беше

споменала, че „Гордостта на Юга“ е изчезнала, а сега пред нея стоеше Брент и я гледаше като че ли всеки момент ще я изпрати на екзекуция.

Кендъл се отърси от сковаващия страх и го погледна с присвити очи. Срещата нямаше да бъде нежна. Проклетата да е, ако му позволи да я унижава!

— Какво си направил с моя кораб? — с твърд глас го запита тя.

Това беше искрата, необходима да запали тлеещия страх и гнева, прикривани зад спокойния израз на лицето му по целия път от Ричмънд дотук.

Ако не беше ходил в Шарпсбърг, ако не беше видял как кръвта се стича във водите на Антиетам Крийк... Ако не беше видял брат си, разкъсан от снаряда, ако не беше принуден да остави Стърлинг при хирурга янки, ако баща му не беше изчезнал...

Може би тогава нямаше да се държи така. Може би тогава щеше да я привлече в обятията си и да ѝ обясни, че вече е изгубил почти всичко, което обича, и че няма да може да живее, ако изгуби и нея.

Треперейки, тръгна с горда походка към Кендъл. Самообладанието му беше разклатено от предизвикателно вирнатата ѝ глава. Знаеше, че ѝ причинява болка, стискайки ръцете ѝ, но не можеше да разхлаби пръстите си. Разтърси я и погледът му се впи в непокорната синева на очите ѝ. Искаше му се да нарани, да окастри гордото хладнокръвие, което можеше да я погуби някой ден, когато той не е наблизо, за да я защити.

— Безразсъдна глупачка! — просъска той през стиснати зъби. — Щом искаш да загинеш, измисли си друг начин! Нямах право да излагаш на опасност старци и деца!

Ръката му ѝ причиняваше болка. Първата ѝ мисъл бе как да се отскубне и избяга.

— Брент, престани! Пусни ме!

Той я пусна и така силно я блъсна, че тя се просна върху леглото. Докато се мъчеше да стане, той се насочи към вратата, спря се пред нея, свали шапката си и прокара пръсти през косата си. Кендъл се мъчеше да се справи с широката нощница, която се бе усукала около тялото ѝ, и да се облегне на грубо издяланата табла на леглото.

Когато се обърна към нея, тя беше готова да скочи и да избяга. Или да се бие.

— Замисляш ли се понякога какво вършиш? — гневно попита той.

Всичко в нея сякаш изведнъж преля — чакането, копнежът, битките... мечтите. Той беше нейният свят. Той, и смътната, сладка илюзия, която избледняваше с всеки изминал ден — Югът.

Без тях нямаше бъдеще. Само студената пепел на опожарения живот.

Тя беше принудена да се бие с янките. Макар Травис да бе чудесен човек — а Кеңдъл познаваше много други почтени хора в сини униформи, — тя трябваше да се бие. Защото никога нямаше да им прости онова, което ѝ бяха сторили. Белезите от камшика по гърба ѝ постепенно заздравяваха, но никога нямаше да се заличат в сърцето ѝ. Никога нямаше да забрави писъците на Аполка... нито своята безпомощност, когато край нея умираха деца.

— Много добре знам какво върша, капитан Маклейн! — произнесе тя гневно. — И отново питам: Какво си направил с кораба ми?

Той се усмихна мрачно и студено, скръсти ръце пред гърдите си и небрежно се облегна на вратата.

— Значи признаваш, че корабът е твой?

Кеңдъл се поколеба.

— Не съм капитан на кораба, ако имаш предвид това. Но е и мой. Аз го намерих и го спасих.

— И плаваш на борда му?

— Не винаги. Само когато сме наблизко и стреляме по враговете, които бродят из околността. Хари и Червената лисица понякога го извеждат и по-надалеч. По дяволите, Брент! Държиш се така, сякаш се бия на страната на янките!

— Разбирам — прекъсна я той. — Всичко е за победата.

— Естествено, глупак такъв, а ти какво си мислеше?

Той повдигна вежди, мускулите над челюстта му се стегнаха, но не каза нищо за гневния ѝ изблик.

— В такъв случай — с равен глас изрече той и тръгна към нея — сигурно нямаш нищо против, че официално предадох кораба на Конфедерацията.

Кръвта се отдръпна от лицето ѝ, щом чу какво бе направил. После гневът ѝ избухна отново като горски пожар. Той винаги беше

далеч. Винаги. И имаше дързостта да се върне и да се меси в живота ѝ, без дори да поговори с нея.

— Да, имам нещо против! — изсъска тя, без да обръща внимание, че той все повече се приближаваше към нея. — Не съм съгласна! Наистина, Брент! Спри...

Той я улови за раменете и я откъсна от облегалката на леглото. Хвърли я по гръб и я затисна с тялото си така, че бедрата ѝ се озоваха до скута му. Блъсна раменете ѝ назад и се надвеси над нея, за да изрече сърдитите си упреци.

— Кога най-после ще почнеш да мислиш, Кендъл? Кога ще се научиш? Знаеш ли какво ще ти се случи, ако те хванат? Ще те разпънат на кръст, Кендъл. Както и Червената лисица. Ако хванат индианец, който потопява кораби на Съюза... Но той поне е мъж. Боец. Знае какво може да му се случи. А ти, глупачка такава...

— Не! — изпищя Кендъл, безсилна да се откъсне от ръцете му, твърдо решила да го накара да я изслуша. — Не ми разправяй за това, че Червената лисица бил мъж! И не ми казвай, че не знам какво върша. Аз бях там, Брент! Бях там, когато избиха семинолите! Мислиш, че една жена не може да умре храбро като мъж? Откъде ти си получил правото да рискуваш всекидневно живота си? Къде е разликата? Ти си толкова рядко с мен и дори когато си тук, мисълта ти е някъде далеч. Поставяш ме на някаква полица в главата си и се посвещаваш на битките. Жената е само за забавление, така ли? Тя трябва да чака смирено и покорно следващото завръщане на мъжа. Грешиш, Брент! Аз не мога само да чакам и да се тревожа!

Кендъл не знаеше какво впечатление му е направила страстната ѝ реч, той продължаваше да я гледа свирепо. Толкова ноци бе мечтала за прегръдките му, а сега, когато я държеше в ръцете си, тя беше раздвоена. Хубаво ѝ беше да го усеща до себе си — топлината и потрепващите му мускули. Но безкрайно ѝ се искаше да го отхвърли, да докаже, че е силна, способна и... равноправна.

— Кендъл — тихо изрече той, а устните му се приближаваха към нейните и пръстите му се забиваха все по-силно в раменете ѝ, — внимавай какво ще ти кажа. Всичко това съм ти го казвал я друг път. Ако янките те хванат, веднага ще те върнат на Джон Мур. Но е възможно първо да се позабавляват с теб. Знаят, че спиш с южняк, че им вредиш с този кораб, независимо дали го ръководиш или не. Ако



животът с Джон Мур по-рано ти се е струвал лош, какъв ще бъде, като те върнат отново при него? Разбира се, ако все още ти е останал разсъдък, след като приключат с теб.

Думите му бяха толкова студени... засипваха я като ледени късчета.

Обичаше ли я изобщо? От месеци не го беше виждала. През това време беше пътувал до Лондон, където жените се обличаха в коприни, поддържаха кожата си кадифена и се държаха изискано и женствено. Дали не е бил с друга жена? С други жени? Тя изведнъж затвори очи, прииска ѝ се да го докосне, да почувства, че е неин.

Той не беше неин. Той беше Нощният ястреб. Идваше и после я оставяше в тъмнината... всеки път. Като вятърът нахлуваше в живота ѝ, и когато бурята отминеше, оставаше само пустота. Можеше ли да разбере какво изпитва тя?

— Brent — кротко рече Кендъл, — знаеш ли, жените се обличат като мъже и се присъединяват към армията? Хари донесе един вашингтонски вестник и в него имаше статия за жените на Севера. Сравняваха ги с южнячките.

— Кендъл...

— Слушай, Brent. Заклевам се, че е истина. Статията била писана, защото в Мериленд край Шарпсбърг се водила страшна битка и сред ранените имало едно момиче...

— Млъкни, Кендъл! — избухна Brent. — Мълчи! Не искам да слушам за това, то е без значение. Ако не можеш да кротуваш, заклевам се, че сам ще те предам на янките. Така поне ще останеш жива.

— Жива! Женското сърце може да спре куршума така, както и мъжкото...

— Кендъл, кълна се, че ако пак си отвориш устата, аз сам ще ти я затворя.

— Няма! Чуй ме...

Остър плясък прекъсна думите ѝ — дланта му се бе стоварила върху бузата ѝ. Той видя болката в очите ѝ, упрека и враждебността. Искаше да се извини, но не можа да го направи и това още повече нарани сърцето му и усили тревогата в душата му.

По-късно си повтаряше, че споменаването на Шарпсбърг бе възпламенило гнева му. Опитваше се да намери и безброй други

оправдания.

Но оправдание нямаше. Чувството за вина, обзело Брент, когато тя заби нокти в него, за да му отмъсти, го караше да продължава да се бори срещу нея.

— Виждаш ли — подразни я той, а жестокостта в гласа му беше прикритие на желанието да я помоли за прошка. Той хвана ръцете ѝ, размахани в отчаян опит да се освободи от хватката му. — Не можеш да избягаш. Този урок сме го учили и преди, но ти май не си го разбрала.

— Пусни ме. — Тя се мъчеше да се пребори със сълзите си. Не можеше да повярва, че я е ударил. Нито че за него това не означаваше нищо. Един джентълмен никога не удряше дама... но може би Брент не я смяташе за такава. Тя беше съпруга на янки и нищо между нея и Брент не можеше да бъде почитено. Беше ѝ нашепвал красиви, страстни слова за любов, но сега се чудеше дали не ги е изрекъл случайно.

Не! Той я обичаше. Тя вярваше в това, трябваше да вярва! Но я беше ударил, а сега я дразнеше и нарочно я предизвикваше.

Тя спря да се бори и го погледна с хладни, присвити очи.

— Капитан Маклейн, вие не сте мой баща, нито мой съпруг. Понякога наистина се съмнявам, че сте ми приятел. Пуснете ме. Вземете си уроците и възгледите и се измитайте. Не искам повече да бъда удряна, обиждана, поучавана и докосвана от вас.

— Държиш се като дете, Кендъл, като разглезено момиченце.

— О, Господи! — изпъшка тя и стисна зъби от ярост и раздражение. — Сериозно ти говоря, Брент...

— Така ли? — той изведнъж се вкамени и настръхна. Тя отвърна на буреносния му поглед и разбра, че не е така. Искаше да се върне назад, да затвори очи и когато отново ги отвори, да открие, че спорът им е бил сън и Брент ѝ се усмихва и е разтворил обятията си за нея.

„Какво иска от мен?“ — помисли си тя и горещо пожела да не го обичаше, да не усещаше как силното му тяло я стопля и утешава.

Затвори очи.

— Не — прошепна тя.

— Кендъл... — промълви Брент.

Тя не разбра дали произнася името ѝ с любов или с трескаво желание. Но това нямаше значение, защото нито можеше да му откаже, нито можеше да обуздае отклика на собствената си плът. Но това,

което изпитваше, не беше желание — бурята на гнева я караше да се чувства така, сякаш се бе разбила в скалите, и всичко, което искаше, бе да намери тих пристан.

Нежност, леко докосване... да разбере, че той я обича, дори ако любовта беше само илюзия.

Ръцете, които я бяха ударили, изведнъж я прегърнаха. Устните, които досега бяха свити в горчива извивка, омекнаха, за да се плъзнат по нейните. Отначало като бриз, после жадно... с порив, който не оставяше място за нежност.

Кендъл се притисна към него, устоявайки на бурята. Тя не се съпротивляваше срещу ветровете, а се оставяше да я носят. Отново усети неговия вкус, допир, мирис, мъжествеността на настоятелните му устни...

Познатите устни, които ѝ липсваха, за които копнееше... Обви ръце около врата му, с радост вдъхна уханието на слънце, на море и мъжка сила. Но дори докато го прегръщаше и усещаше допира на устните му, на зъбите и езика, докато тръпнеше при чувственото докосване на мустаците и брадата му и топлината на жилавите му ръце, тя се съпротивляваше срещу суровата му мощ.

Беше уморена от неговите уроци.

Време беше и той да понаучи нещо. Брент Маклейн винаги командваше. Спореха, когато той кажеше, любеха се пак когато той кажеше.

Най-после той се откъсна от нея, но тя не успя да разгадае мъглата на погледа му. Разтърси я лек трепет, толкова трудно ѝ беше да мисли, когато той стоеше наблизо. Неудържимата мощ на неговото докосване приличаше на опиат, който завладяваше сетивата и разума ѝ. Но тя не биваше да отстъпва. И за да запази разсъдък си, трябваше да докаже своята правота.

Дари го с ослепителна усмивка.

— Толкова ми липсваше, Брент — прошепна тя, дрезгавият трепет в гласа ѝ не беше престорен.

Той не отговори и тя протегна разтреперана ръка към бузата му. Обичаше мекия допир на брадата му и гладката загоряла кожа. Съществуваше ли на света друг човек, който да е по-достойно въплъщение на рицаря? Винаги джентълмен, така убийствено красив, и все пак суров и непреклонен като вечно променящия се пейзаж.

Кендъл изпитваше тъга, въпреки че се усмихваше. Може би Брент не я разбираше, защото тя разрушаваше самия идеал, за който той се биеше — жената на Юга. Онази кротка, безгрижна дама, нежното цвете, което мъжете храбро защитаваха. Идеалът беше красив, рицарски, истинска мечта.

Но мъжете така и не разбираха, че Югът раждаше силни жени. И съпругите на бедните фермери, и красавиците, които се омъжваха и управляваха огромните плантации — всички се справяха със суровата си съдба.

А Брент беше готов да защитава до последен дъх честта на жената. Винаги би поставил нейния живот над своя собствен.

— Ти ми взе кораба — меко каза тя. — В какви неприятности още ще се забъркам според теб?

Той отвърна на въпроса ѝ с въпрос:

— Защо рискува живота си, Кендъл?

— Тази война е и моя, Брент.

Той поклати глава.

— Не, Кендъл. Ти не разбираш войната. Заложила си всичко на карта заради безразсъдната си надежда да убиеш Джон Мур.

— Не. Грешиш, Брент. Никога не съм поемала ненужни рискове. Червената лисица и Хари ръководеха „Гордостта на Юга“, те превзеха няколко кораба. Червената лисица не търсеше отмъщение — той не убиваше янки. Наистина аз бях зад всичко това и веднъж се намирах на борда, когато потопиха една фрегата. Да, Брент, тогава изпитах прекрасната сила и устрема на победата. Харесваше ми да се бия. Но никога не съм мечтала да убия Джон. Ако някога можех да забравя всичко, което се случи, бих изпитвала съжаление към него — сърцето му отдавна е мъртво.

Кендъл го погали по косата и се наслади на мекото кафеникаво злато. Отново се усмихна. Косата му бе пораснала покриваше яката. После усмивката ѝ изчезна.

— Отслабнал си — нежно отбеляза тя. Той се изправи и щом усети, че е свободна, Кендъл се измъкна от ръцете му, уж безцелно обиколи леглото, седна от другата страна и хвърли поглед към нощната масичка с извитите крака. В чекмеджето беше ножът, който Червената лисица я бе научил да използва след произшествието на шхуната. Тя

ловко отвори чекмеджето, незабелязано извади ножа и го скри под себе си.

— Да се е случило нещо лошо в Лондон? — попита го тя.

— Не. Всичко мина гладко.

Защо тогава се държеше така? — искаше ѝ се да изкрещи. Сякаш между тях се издигаше непробиваема стена и това, което тя смяташе да направи само щеше да влоши още повече нещата.

— Говори ли... с Червената лисица?

— Да.

— Той знае ли, че си взел кораба?

— Разбира се.

Без съмнение Червената лисица е доволен, че „Гордостта Юга“ вече я няма — помисли си с горчивина Кендъл. — Сигурно се радва, че е освободен от отговорността постоянно да се тревожи за мен...

Кендъл настръхна, щом чу, че Брент става и бавно заобикаля леглото. Той свали ножницата и сабята си, небрежно разкопча куртката и я захвърли настрана, преди да застане пред нея и да вземе брадичката ѝ в дланта си. Нежно я накара да го погледне.

— Кендъл — с пресипнал глас изрече той, — за теб боят свърши. Моля те, слушай ме, защото искрено вярвам в това, което ще ти кажа. Ако чуя пак за някакви твои подвизи, ще те намеря и ще те заведа насила в друга държава, където ще останеш до края на войната. Разбра ли ме?

— Брент...

Тя чу само шумоленето във въздуха — той бе коленичил и извади нож от ремъка около прасеца си.

Сега държеше ножа срещу гърдите ѝ.

Устните му беше само една черта върху стиснатата му челюст. Тя го погледна смаяна.

— Ами ако бях янки, Кендъл? Какво щеше да направиш? Острието е опряно в гърдите ти.

Той плъзна ножа между копчетата на нощницата ѝ и зацелува плътта, като я дразнеше с хладното острие, заплашваше я, но не оставяше дори драскотина. Очите ѝ бяха приковани в неговите, това беше хипноза, гняв. И тя стисна зъби, но не каза нищо, докато той режеше копчетата едно след друго. Ножът ѝ беше скрит под нощницата, но тя не посегна към него. Времето беше нейното оръжие.

— Какво щеше да направиш, ако бях янки, Кендъл? — повтори той.

Тя вдигна брадичка.

— Не всички янки са жестоки изнасилвачи, Брент.

— Не, не са. Нито пък трябва да очакваш всички южняци да бъдат образец на благородство. Разбираш ли в какво положение се намираш, Кендъл?

— Да — отсече тя с горчивина.

Той стана, прибра ножа и свали ремъка около прасеца си. Обърна се с гръб към нея и издърпа ризата от панталоните си.

— Нямам много време — каза ѝ той, все още с гръб към нея.

— Ти никога нямаш време — безизразно отвърна тя.

Той се извърна.

— Не мога да променя това, Кендъл.

— Ммм... — промърмори тя и сведе мигли. — Неустрасимият мъж трябва да бърза за фронта.

— Стига, Кендъл.

Тя остана неподвижно, заслушана в тихото шумолене на свличащи се дрехи.

— Сутрин е, нали знаеш — глухо изрече тя.

— И какво от това?

Значи така — влизаш и ме подмяташ насам-натам, даваш нарежданията си и скачаш в леглото. А аз, Бог да ми е на помощ, още те обичам, още те желая. Но ти ще си тръгнеш още докато леглото е топло. Ще се сетиш за мен чак когато си готов а се върнеш отново.

— Разбирам, Брент, че репутацията ми и без това е накърнена, но мисля, че Ейми все още е в къщата.

— Кендъл — нетърпеливо изръмжа той и коленичи на леглото до нея. — Не съм се връщал много, много отдавна изобщо не може да става въпрос за твоята репутация. Ние се намираме в необичайна ситуация. И съм сигурен, че семейство Армстронг напълно разбират желанието ни да бъдем едно.

Тя не искаше да усеща чувственото привличане на телата им. Не искаше да повдигне мигли и да се обърне към него. Тялото ѝ вече се вълнуваше от неговия допир, кръвта кипваше, сърцето туптеше в сладостно очакване. Той повдигна косата ѝ и притисна устни към тила ѝ, леко пощипвайки плътта, милвайки я с устни и с връхчето на езика

си. Топлина се просмукваше през нея, топлина, разтапяща и напиреща с всяко нежно, мъчително докосване.

Не биваше да отстъпва...

Погледна го, когато той сложи ръце на раменете ѝ и я притисна към леглото. Очите му не се откъсваха от нейните, докато разтваряше разцепения от ножа плат и оголваше гърдите ѝ. Легна до нея, впи поглед в твърдата могила, обгърна я с ръка и с едно докосване на палеца си накара зърното да щръкне. Наведе глава и остави устните си да вкусят закръгления връх.

Кендъл разроши косата му, опитвайки се да не мисли за болезненото желание. Огънят на копнежа и жаждата изригна от незнайни дълбини.

Ръката му се плъзна под края на нощницата и пропълзя като тропическа жегата от глезена до вътрешната страна на бедрото ѝ. Там закръжи в мъчително бавни кръгове по уязвимата ѝ плът. Той спря за миг и като дърпаше нощницата, прошепна с дрезгав глас до гърдите ѝ:

— Да махнем това.

Тя преглътна и застина.

— Целуни ме, Брент.

— Целувам те.

— По устните, Брент. Моля те, целуни ме.

Той послушно се премести и бавно приближи устни към нейните.

Тя ловко протегна ръка, извади ножа си от скривалището му и го опря в гърлото му.

В очите му трепна изненада, после гневът превърна тлеещото сиво в оттънък на черното.

Тя бързо изрече:

— Какво ще направиш сега, Брент? Едно леко движение и ще ти прережа гърлото.

Той тихо изруга, гласът му беше глух и заплашителен. Кендъл отново преглътна, но погледът ѝ, закован в него, не трепна.

— Всички сме уязвими, Брент. Всички можем да умрем. Твоят живот за мен е по-скъп от моя собствен, но ти си принуден да го рискуваш. И дори не питаш дали съм съгласна.

— Различно е, Кендъл.

— Как така? — тя притисна острието и по шията на Brent избиха ситни капчици кръв. — Аз съм жена. Да, ти наистина си посилен. Но сега аз мога да сложа край на живота ти.

Той ѝ се усмихна. Умело и спокойно посегна към ръката ѝ, улови я и я стисна, докато тя изохка и пушна оръжието. Въпреки че го гледаше с широко отворени очи, не успя да помръдне. Той взе ножа от възглавницата и яростно го запрати другия край на стаята.

— Взех ножа ти, Кендъл.

— Само защото аз ти позволих.

— И ти успя да го опреш в гърлото ми, само защото аз ти позволих. А понеже си жена, ти ми позволи да ти го отнема.

— Това нямаше нищо общо с факта, че съм жена! Позволих ли, защото те обичам.

— Ти изгуби спора, Кендъл.

— Изгубих, когато се влюбих в теб — с горчицина отвърна тя.

— Обичаш ме и въпреки това опираш нож в гърлото ми?

Кендъл затвори очи. Но ги отвори веднага щом той здраво вплете пръсти в косата ѝ. Целуна я отново — гневно, настоятелно и жадно. В очите ѝ имаше сълзи, но тя не можеше да се пребори с него, нито да разбере дълбините на горещата му ярост.

Той не каза нищо, не прошепна обнадеждаващи, нежни слова. Силните, тръпнеци от нетърпение ръце разкъсаха остатъка от нощницата и тя се намери на пода. Той я люби ненаситно. Поглъщаше, завладяваше, превземаше всяка част от тялото ѝ. Силният копнеж ѝ позволи да настигне страстта му, да откликне с жар на злия дух, който го бе обладал.

Утрото премина в мъглата на трескава буря. Сладката насита идваше, пламъците отново се възпламеняваха. Но думи не бяха разменени, нямаше обещания за мир. Накрая, изтощена въпреки обедния час, Кендъл се отпусна в неспокойна дрямка. Краката ѝ бяха сплетени с неговите, изящната ѝ ръка почиваше върху гърдите му. Когато се събуди, слънцето все още блестеше... но Brent го нямаше. Тя огледа стаята — търсеше някакъв знак, нещо, останало от него. Но от Brent нямаше и следа. Нито сабя, нито шапка с перо. Нищо не показваше, че е наблизо.

Кендъл се опита да скочи от леглото, но успя само да простене, когато разбра колко наранено и натъртено е тялото ѝ. Премигна, после



се надигна по-внимателно, изми се и се облече.

Намери Ейми в градината да бере рози. Поколеба се, преди да се приближи към добрата жена, приглади косата си и се замоли лицето ѝ да не издаде интимните ѝ преживявания.

— Ейми — промълви тя със сведени очи, — къде е Брент?

Повдигна мигли, защото Ейми дълго не отвърна. Объркана и разстроена, тя най-после проговори:

— Ами тръгна си, миличка. Той говори с Хари и Червената лисица, преди да дойде при теб. Ние... ъ-ъ... ви разбираме. Вие, двама млади хора, имате толкова малко време един за друг. А на него не му е леко. Баща му е сред изчезналите, а брат му — тежко ранен и в ръцете на янките.

— Ейми, за какво говориш?

— Доколкото разбрах, корабът му трябвало да се ремонтира в Ричмънд, преди да дойде тук. Отишъл да види баща си и брат си в армията на Ли. Бил с тях в онази ужасна битка край Шарпсбърг, там брат му бил ранен и взет от янките. Баща му изчезнал.

— О, Господи — изстена Кендъл.

— Хари се разстрои като чу, че съм ти казала за кораба преди Брент, но... тогава още не знаех всичко, пък и мислех, че имаш право да научиш за кораба. Не мога да разбера защо Брент е тръгнал, без да ти каже! — добави тя.

— Аз май разбирам — печално прошепна Кендъл и се обърна, преди Ейми да види, че в очите ѝ бликват сълзи.

— Кендъл...

— Нищо ми няма, Ейми. Искам само... да остана сама.

Втурна се по пътеката към конюшните и после към заливчето, без да вижда, намирайки пътя инстинктивно. Когато стигна брега, тя падна на колене в пясъка и заплака.

Брент беше ранен. В сърцето, в душата. Тя трябваше да му помогне. Вместо това...

Сигурно е бил по-гневен, отколкото бе предположила. Достатъчно разярен, за да я остави. Тя дори не се беше опитала да разбере какво го вълнува, а го беше дразнила и поставяла на тясно. И вероятно наистина го беше изгубила...

Кендъл остана в заливчето, докато слънцето залезе. Изплакала сълзите си, уморено се върна в къщата.

## ГЛАВА СЕДЕМНАДЕСЕТА

*Юни, 1863*

*Виксбърг, щат Мисисипи*

Скъпа Ейми,

Нямам представа кога и как това писмо ще стигне до теб, но се моля все някога да го получиш. Тук, в болницата, сме прекалено заети, за да завързваме приятелства, затова се надявам, че ще изтърпиш моите излияния. Вярата, че ще прочетеш и разбереш думите ми, е голяма утеха за мен.

Положението тук с всеки изминал ден става все по-опасно. Да живееш в обсаден град е, най-меко казано, непоносимо. Не те обвинявам за това, скъпа Ейми! Никоя от нас не знаеше какво ще се случи, когато ми съдейства да напусна Флорида, за да дойда тук и да помагам на брата на Хари в болницата. Чувствам се странно доволна. Страдам мъчително заедно с мъжете, които пристигат тук в окаяно състояние, но се радвам, че им помагам! Полезна съм, Ейми! А за мен това е много, много важно. Заета съм от тъмно до тъмно и почти не ми остава време да мисля за Брент, да тъгувам и плача...

Кендъл се стресна от гърма на избухнал съвсем наблизно снаряд. Тя отдръпна за миг ръката си от хартията и затаи дъх. Газената лампа върху грубото дъсчено бюро издрънча. Стените наоколо се разтресоха и застенаха.

Но нищо друго не се случи. От гърдите ѝ се откъсна дълга въздишка на облекчение. Вече два месеца Виксбърг беше под обсада, а тя все още не бе свикнала със снарядите, които постоянно се сипеха над града. Болницата, разположена далеч от реката, се намираше в

безопасност, но въпреки това снарядите бяха разрушили две отделения и бяха убили мъжете, които лежах там.

Кендъл се послуша, но не чу повече свистене във въздуха.

Янките се бяха оттеглили за през нощта. Тя погледна писмото и бавно го нахъса на парчета.

Да пише за Брент беше лудост. Да мисли за него беше лудост. Не го беше виждала от девет месеца. От последния път, когато си бе тръгнал, без да ѝ каже довиждане.

Чуваше за него, разбира се. Капитан Брент Маклейн все още беше герой на Конфедерацията. Южните вестници твърдяха, че той сам изхранвал една пета от армията и че бил отговорен за превземането и потопяването на петдесет федерални кораба.

Къде ли беше сега? Тя замислено потропа с дръжката на перото си по бюрото. Беше ли се върнал в залива? Поинтересувал ли се е изобщо дали тя е добре? За последен път беше получила вести от Ейми през февруари, скоро след като се бе преместила във Виксбърг.

Не можеше да остане в залива след последната среща с Брент. „Гордостта на Юга“ ѝ беше отнета и тя бе сигурна, че Брент никога няма да се върне.

При нея.

Кендъл не посмя да отиде в Чарлстън, не можеше да се довери на втория си баща, докато той все още дишаше. Безпокоеше се малко от това, че Джон Мур служи под командването на Фарагът някъде по Мисисипи, но тогава още никой не вярваше, че на западния фронт янките ще отблъснат войските на Юга. Заобиколен от планини и разположен край реката, Виксбърг изглеждаше непристъпен. През февруари, когато тя взе решение да помага на доктор Армстронг в болницата, никой не си представяше, че е възможно Виксбърг да бъде обсаден.

Поне никой на Юг. От самото начало на войната конфедератите не притежаваха нищо друго освен смелост и гордост. Но колкото и да бяха храбри мъжете, тяхната воля не можеше да удържи устрема на безбройните оръдия на Севера.

Кендъл стана, протегна се и сложи ръце на схванатия си кръст. Беше много уморена. Но колкото и да се мъчеше, не можеше да забрави Брент. Да бъде далеч от него беше тежко, но поносимо, когато

знаеше, че той ще се върне. Когато можеше да мечтае за общото им бъдеще.

Но сега мечтата ѝ си беше отишла завинаги, както някогашното величие на Виксбърг. Споменът не избледняваше, а я тормозеше всекидневно. Дори след толкова време виждаше лицето му, когато се опитваше да открадне час неспокоен сън. Помнеше смеха му. Рицарската усмивка, която се появяваше изсеченото му лице, сивите очи, които се превръщаха от леещ огън в летен зной и сгряваха по-добре от лъчите на слънцето.

Премигна и прехапа устни. Към спомените си за Брент трябваше да прибави и това, че той бе способен да жили като камшик, да бъде безочлив, груб и нагъл. Той беше глупакът, решил да се самоубие.

Защо не е възможно — размишляваше тя горчиво — да избягам от любовта? Червената лисица ѝ беше казал, че това е невъзможно... и сега времето и разстоянието доказваха, че е бил прав. Той се беше опитал да я убеди да не тръгва. С раздражение ѝ беше, повтарял същото, което и Брент — че се държи като дете. Убеждаваше я, че Брент ще я търси там, където я е оставил.

Но тя не можеше да повярва, че Брент ще пожелае да я потърси...

Червената лисица ѝ липсваше. Той беше най-близкият приятел, когото някога бе имала. Липсваха ѝ тихите му думи, присъствието му, спокойната, непоколебима красота на духа му.

Липсваше ѝ и защото той беше връзката ѝ с Брент...

Трябваше да забрави Брент, да се потопи в работа, докато изтощението я завладее и пречисти съзнанието ѝ от мечтите.

Работеше от тъмно до тъмно. Поради блокадата болницата беше препълнена с ранени и понякога на Кендъл ѝ беше трудно дори да се движи между носилките.

Конфедералният генерал Джон Пембъртън се опитваше отчаяно и храбро да удържи града, но съюзническият генерал нямаше да отстъпи лесно. А населението на стария южен град бе издръжливо и стоически се примиряваше с трудностите.

Но докато тягостните седмици се нижеха, куражът и храбростта се стопяваха заедно с провизиите. Към трапезите вече си проправяха път коне, кучета и котки. Броят на тези животни също намаляваше, и за вечеря понякога поднасяха печени плъхове.

Някой почука на вратата на стаичката ѝ.

— Да? — бързо отвърна Кендъл, радостна, че някой я изтръгва от тъгата.

— Трябваш ми, Кендъл. Последният снаряд улучи няколко души. Току-що ги донесоха.

— Веднага идвам, доктор Армстронг!

Тя приглади с ръце роклята си и механично погледна в потъмнялото огледало над умивалника. Нещо в отражението привлече вниманието ѝ и тя трепна при вида на хлътналите си бузи.

Изглеждаше ужасно. Морави сенки се бяха настанили под очите ѝ. Помисли си, че прилича на скелет — само кожа и кости. Въздъхна, прибра кичур коса в кока си и решително даде гръб на огледалото.

Умиращите мъже сигурно не се интересуваха от това как изглежда, важното беше да полага нежни грижи за тях и да поднася вода към пресъхналите им устни.

Дейвид Армстронг, силен и внимателен човек, приличаше много на брат си. Трудеше се неуморно. Кендъл се привърза към него по същия начин, както към Ейми и Хари. Срецна го в коридора, когато той запретваше ръкави пред умивалника.

— Кендъл, веднага в залата. Имаме три ампутации.

Тя видимо пребледня, но кимна. Най-много мразеше тази част от работата си. Мъжете крещяха и се съпротивляваха. Плачеха и молеха за милост.

Но гангрената беше един от най-големите врагове и за двете страни. Гноясалите рани убиваха тези, които куршумът бе пощадил.

— Имаме ли упойка?

Доктор Армстронг тъжно я погледна.

— Не.

Кендъл отново кимна и усети, че ѝ се повдига.

— Хайде — твърдо рече Армстронг. Тя го последва.

Не можеше да спаси крака на нещастния млад войник, но знаеше, че е безценна за доктор Армстронг. Повечето от физически здравите мъже отбраняваха града и нямаше кой да работи в болницата. Вече познаваше добре доктора и беше готова да му подаде скалпел или друг инструмент още преди да го е поискал. Превързваше ампутираните крайници, шепнеше утешителни думи и полагаше грижи за ранените. Но всеки път в операционната се страхуваше, че

ще ѝ прилошее и ще разстрои още повече и без това измъчените пациенти.

Доктор Армстронг работеше бързо, умело и методично. Най-после изнесоха и третия човек и виковете му заглъхнаха по коридорите.

Доктор Армстронг я прегърна през раменете.

— Знаеш ли — тихо промълви той, — най-трудно ми е да гледам птиците. Това клане продължава, а те знаят само, че лятото сменя пролетта. И цветята... те не спират да растат. Да, Кендъл. Животът продължава. След сеитбата винаги идва време за жътва.

Кендъл го погледна, учудена от въображението му. Той ѝ се усмихна.

— Кендъл, ти би трябвало да ходиш по балове, облечена в коприна и муселин, да флиртуваш с младите мъже. Представям си, дете мое, какъв трябва да бъде животът ти. Красив, без грижи, без тревоги. Тук не е място за изискана млада дама.

Кендъл се намръщи.

— Доктор Армстронг, вече не съм убедена, че някога съм била изискана млада дама.

Той мъдро поклати прошарената си глава.

— Ти винаги ще бъдеш най-изисканата, момичето ми. Ти си силна. Ще оцелееш след всички страдания. За разлика от много други.

Домъчня ѝ.

— Вярваш ли, че... че Виксбърг ще падне?

— Кендъл, това не е въпрос на вяра. Огледай се. Всички загиваме от глад. Виксбърг е в руини. Жителите му търсят подслон в пещери и мазета. А всеки ден прииждат нови и нови янки. Генерал Пембъртън се отбранява храбро, но докога неговите одрипавели, боси и гладни мъже ще удържат добре нахранената и снабдена с всичко необходимо армия? Да, ако не стане чудо, Виксбърг ще падне. Също и Югът...

Той внезапно млъкна, като видя посърналото ѝ лице.

— Не ми обръщай внимание, момиче. Аз съм просто един уморен работен кон, съсипан преждевременно.

Тя си оставаше тъжна и уязвима. Доктор Армстронг отново се опита да премахне болката, която явно ѝ бе причинил.

— Утре ще получим малко морфин — бодро изрече той. — Изпратихме човек по реката да се промъкне през редиците на янките.

Ще го посрещнем заедно утре вечер.

Кендъл се усмихна едва доловимо.

— Морфин — промълви тя. — Чудесно.

Вдругиден щяха да режат хора, които нямаше да викат толкова силно. Какво щастие!

— Сега си лягай, Кендъл. Опитай се да поспиш.

Тя си легна и заспа. Ужасни кошмари измъчваха съня ѝ. На операционната маса крещеше мъж, облечен в сиво. Обърна се и видя, че това е Брент.

Събуди се разтреперана, после се опита отново да заспи. Но пак ѝ се присъни операционната маса. Върху нея лежеше друг човек. Кожата му беше меднокафява, а от многобройните рани изтичаше кръв. Той се обърна към нея и прошепна:

— Ще отмъстя!

Беше Червената лисица.

Тя се втурна да бяга, но той започна да я преследва. Докато тичаше, пред нея се появи Брент, целият в кръв, красивата му униформа беше разкъсана, а краката — боси. Очите му я обвиняваха.

Нямаше къде да избяга. Закри лицето си с ръце, свлече се на колене и запищя. Тези хора някога я бяха обичали, а тя им бе причинила неопишуема мъка... и в съня си се страхуваше от тях.

Отново се събуди. Избухване на снаряд заглуши писъка ѝ. Беше сутрин. С мъка се изправи и изми лицето си. Повдигна очи към огледалото и видя, че тъмните кръгове под очите ѝ са почернели още повече за изминалата нощ.

Пак си припомни, че умиращите не се интересуваха как изглежда, достатъчно им беше да се грижи за тях.

Денят сякаш нямаше край. Грант ги обстрелваше от сушата, а адмирал Портър — от реката. Заедно с ранените войници пристигаха и гражданци — старци, жени и деца, попаднали в огъня. Кендъл се разстройваше най-много, като гледаше децата. Измършавели, окъсани малки създания, които не разбираха нищо. Знаеха само, че ги боли.

Най-сетне обстрелът за този ден приключи. Лекарите, които спяха през деня, се събудиха за нощната смяна. Кендъл се върна в стаичката и старателно се опита да измие от тялото си вонята на смърт и гной.

— Кендъл!

Тя чу гласа на доктор Армстронг и почукването му на вратата.

— Да?

— Идваш ли с мен?

— О! Морфинът! — Беше я помолил да го придружи. — Да, да, веднага идвам!

Тя забързано навлече една обикновена памучна рокля ѝ отвори вратата.

— Хайде, скъпа — каза той с блясък в очите. — Тази вечер ще се разходиш с мен!

Гледката на обгорелите останки от величествените някога домове беше тъжна. Но докато крачеха из тъмните, притихнали улици, Дейвид Армстронг ѝ сочеше различни къщи и ѝ разправяше забавни анекдоти за някогашните им обитатели.

Във въздуха се усещаше лятото. Свежият полъх откъм реката ѝ се струваше много приятен след зловонието в болницата.

Завиха наляво, градът и позициите на конфедератите останаха назад. Чуха тихо подсвирване, доктор Армстронг спря и силно стисна ръката ѝ. От храстите изскочи едно момче И тръгна към тях.

— Докторе, не знам какво се е случило. Лодката се вижда, но не идва насам. Погледнете. Виждате ли я, носи се по течението. Ето, сега ще я видите — луната излиза от облаците. Защо не гребат насам? Били трябва да се е промъкнал.

Доктор Армстронг се загледа към реката.

— Не знам — рече най-сетне той. — Течението скоро ще я отнесе. Дали е успял да вземе морфина?

Кендъл погледна момчето, което беше на не повече от тринайсет, после — застаряващия доктор. Сякаш прочело мислите ѝ, момчето отново заговори:

— Бих се опитал да я достигна, но не мога да плувам, доктор Армстронг. Мама все казваше, че ще ни съдере от бой, ако ни хване край реката.

— Аз мога да отида — предложи Кендъл.

Доктор Армстронг я загледа, сякаш беше обезумяла.

— Не, Кендъл, не мога да позволя на една жена...

— Защо? — раздразнено настоя тя. — Момчето не умее да плува, а ти, не ми се сърди, не си вече млад. Освен това си необходим на ранените в болницата.



Докато говореше, тя започна да се съблича. Трябваше да се освободи от ненужното, иначе щеше да се удави. Не смееше да каже на доктор Армстронг, че се страхува до смърт. Все още не беше опитна плувкиня. Опита се да убеди себе си, че ако не се поддава на страха, ще се справи. Лодката не беше далеч, но течението можеше да я отнесе.

— Кендъл, ще повикаме някой друг.

— Няма време. Морфинът ще изчезне при янките, а те сигурно няма да ни го опаковат и изпратят като подарък!

Тя изхлузи обувките си и тогава забеляза, че момчето я гледа с широко отворени очи. Засмя се, за да разведри атмосферата.

— Знаеш ли какво — промърмори тя и погледна гащетата и скъсания си корсаж, — ясно ми е, че това не е най-новото от журнала на Гоуди, но можем да го наречем дамски плувен костюм.

— Кендъл — доктор Армстронг плахо се опита да възрази. Но тя не го остави да се доизкаже. Шмугна се сред високите треви покрай брега на реката. През нощта водата беше студена и тя стисна зъби, като си представи какви животинки може би се спотайват в нея. Веднага протегна ръце да заплува, защото не ѝ се искаше да стъпва повече по калното дъно. Направи няколко удара във водата и спря, ритайки яростно с крака, за да потърси с поглед малката, носена от течението, лодка. Замръзна от страх, като видя, че се намира на неколкостотин фута от нея. По-добре беше да се върне...

Но споменът за мъжете, които стенеха в операционната, я накара да продължи. Дълбоко си пое дъх и отново заплува, като се опитваше да гребе с равни удари. Спря и погледна целта си още веднъж. Беше толкова далеч! Пак пое дълбоко въздух и си припомни, че е по-добре да продължава напред, отколкото да остави крайниците си да замръзнат.

Погледна напред. Още малко... още съвсем малко.

Най-после стигна до лодката. Протегна ръка и се улови за планшира, после се облегна на дървения корпус и задиша дълбоко. Искеше да си почине, преди да се опита да се прехвърли от водата в лодката.

Обзе я чувство на гордост и щастие. Страхуваше се, но бе успяла да се добере до целта. Благодарение на нея толкова много хора щяха да намерят успокоение за болките си...

Изведнъж от гърлото ѝ се откъсна вик — две силни гроби ръце я сграбчиха и задърпаха.

— Качвай се на борда, шпионино! — весело я покани един глас.

— Не! — изпищя Кендъл и уплашено замахна срещу ръцете. Но те я измъкнаха от водата и я стовариха върху седалката в средата на лодката.

— Дяволите да ме вземат, сержанте, ако това не е жена.

— Няма да споря с вас, редник Уолкър — отвърна приятен мъжки глас. — Наистина е жена.

С отчаяние в широко отворените си очи Кендъл гледаше ту към човека в синьо, седнал на носа, ту към мъжа на кърмата, който с плавни удари на греблата сега караше лодката към отсрещния бряг.

— Почакайте! — замоли се тя. По гласа на сержанта ѝ се стори, че той е почтен човек. — Почакайте, моля ви! Морфинът ни трябва!

— Какъв морфин? — попита сержантът и лицето му се сгърчи в хиляди бръчици. — На тази лодка никога не е имало морфин! Само огнестрелно оръжие. Заловихме човека, който се опитваше тайно да внесе оръжие във Виксбърг.

— Не разбирам... — започна Кендъл.

Сержантът се засмя.

— Съжалявам, госпожо, но вашият човек не е бил филантроп. Сигурно е решил, че ще изкара повече пари от оръжия, отколкото от лекарства. Но не се притеснявайте, той ще прекара остатъка от войната в затвора.

В затвора... мили боже! — със закъснение проумя Кендъл. Тези хора бяха янки и я водеха към позициите на Съюза. А тя седеше между двамата само по корсаж и гащета, от които се стичаше вода.

Скочи на крака и лодката се разлюля опасно. Но преди да успее да скочи във водата, сержантът я улови и тя се строполи обратно в лодката.

— Извинете, госпожо — промърмори той, — но вече си имаме доста работа с красавици като вас. Ще ви заведем при лейтенанта.

Тя не усети болката в ребрата си, там, където се беше ударила. Затвори очи, внезапно изгубила съзнание от страх.

Не можеше да каже, че са се държали зле с нея. Веднага щом стигнаха на брега, войниците ѝ дадоха одеяло да се загърне. Ако някой отправеше към нея похотлив поглед, веднага биваше строго смърян.

Извървяха половин миля покрай брега, преди да я заведат на мястото, където бяха разпънати множество палатки. Хиляди мъже в синьо седяха около огньовете, но те само за миг откъсваха очи от вечерята си, за да погледнат шествието, което преминаваше между тях.

Най-сетне спряха пред една голяма палатка. Сержантът бързо се шмугна зад платнището на входа, след малко се появи отново, отметна го и подкани Кендъл да влезе.

Тя застана безмълвно с мокра, прилепнала към лицето коса. Погледна младия лейтенант, който седеше зад бюрото.

Изненада се от това, че той веднага се изправи учтиво. Усмихна й се и тя видя, че е дори по-млад, отколкото й се бе сторило в първия миг, само че лицето му бе посърнало. Очите му, живи, но уморени, имаха цвят на златен лешник.

Държеше се спокойно и авторитетно.

— Значи вие сте нашият конфедерален шпионин — промърмори той.

— Не съм шпионин — отвърна Кендъл, по-скоро уморена, отколкото разтревожена. Смело и предизвикателно срещна погледа му. — Нуждаехме се от морфин и аз заплувах към лодката, за да го взема.

— Ние открихме тази лодка пълна с оръжие.

— Разбрах.

— Така ли? А разбрахте ли, че щом я заловихме, използвахме лодката за примамка, за да разберем кой се промъква в редовете ни и краде оръжие?

— Не.

— Как се казвате, госпожо.

Тя се поколеба.

— Кендъл — промърмори. — Кендъл... Армстронг.

— Гладна ли сте, мисис Армстронг?

— Аз...

— Глупав въпрос. Кой ли не е гладен във Виксбърг?

Лейтенантът мина край нея и застана на входа на палатката.

— Редник Грийн! Донесете храна на нашата гостенка! Бързо!

— Слушам, сър!

Върна се обратно, усмихна се и вежливо й посочи сгъваем стол срещу бюрото си. Не й оставаше друго, освен да седне.

— Лейтенанте — промълви тя, — уверявам ви, че не съм шпионин. Безполезно е човек да разузнава каквото и да било сега. Виксбърг е обречен. Никаква информация не би могла да го спаси, нали?

— Да го спаси — не — отвърна лейтенантът. — Но да удължи мъките му — да. Знаем, че превозвачът на оръжие е свързан с хора на крайбрежието. А, ето я и вечерята. Заповядайте.

Искаше ѝ се да откаже храната, но не можеше. В чинията имаше прясно говеждо. И хляб — без плесен. И масло.

— Благодаря — с разтреперан глас промълви тя и се нахвърли върху храната, веднага щом я лъхнаха апетитните миризми.

— Яжте бавно — посъветва я лейтенантът любезно, върна се на мястото си и я загледа. Изпод бюрото си извади тъмна бутилка с алкохол и я постави на масата.

— Южняшките дами имат ли нещо против глътка уиски? — с лека насмешка попита той.

— Тази тук няма — тихо рече Кендъл.

Той затърси чаша в един шкаф. Кендъл глътна наведнъж течността. Тя опари гърлото ѝ, но я стопли. После отново се наведе над чинията. Почти не забеляза, че мъжът безмълвно я наблюдава.

— Не знам какво да правя с вас — най-последно изрече той. — Тази вечер ще ви сложим в палатката до моята, под стража, разбира се. До утре хората ми сигурно ще намерят дрехи за вас. А аз ще говоря с генерала.

Кендъл остави вилницата и седна с ръце в скута си, навела поглед. Не искаше да спори с този човек. Той сигурно не вярваше, че тя е шпионин. И вероятно щеше да я освободи.

Отново се яви редник Грийн. Заведоха я в една палатка с чисто походно легло и груби, но топли одеяла.

Тя очакваше, че цяла нощ ще се върти неспокойно в леглото, но като по чудо сънят надви уплахата ѝ и всички тревожни мисли. Заспа дълбоко, без сънища.

Събуди се от сигнала за утринен сбор и от последвалата го какофония от дрънчене и говор, докато войниците се строяха.

Тя се уви в одеялото и се заслуша в шумовете, които долитаха от лагера на янките. Още веднъж затвори очи и се помоли: „Господи,

моля те, накарай тези хора да ме пуснат, преди да разберат, че съм изчезналата съпруга на лейтенант от федералната флота.“

— Мис Армстронг, хвърлям ви една рокля. Моля ви облечете се веднага. Редник Грийн ще ви чака, за да ви доведе в моята палатка.

Кендъл затаи дъх и видя как в палатката ѝ пада една червеникавокафява памучна рокля. Гласът беше на лейтенанта, който снощи се бе държал учтиво. Но сега в гласа му се долавяха други нотки...

Не ѝ се искаше да напуска постелята. Изведнъж я обзе страх да се изправи срещу новия ден.

„Брент Маклейн! — ридаеше тя с безмълвен, гневен укор. — Ти взе кораба ми и настоя да не рискувам, да се държа като жена. На кораба поне можех да се бия. А тук не мога. Безпомощна съм. Ти, ти си виновен!“

Но това не беше цялата истина. Той искаше тя да остане във Флорида, в безопасния залив... а тя бе дошла във Виксбърг и наивно бе решила да улови носената от течението лодка.

„Не можех да постъпя по друг начин“ — с въздишка си помисли тя. Принуди се да стане и да облече роклята. Подозрението ѝ, че нещо се е променило, се потвърди, щом влезе в палатката на младия лейтенант.

Той не беше сам. Двама по-възрастни офицери със сурови лица седяха от двете му страни.

Лейтенантът не се изправи. Нито я покани да седне. Гледаше я студено и обвинително.

— От лявата ми страна, госпожо, седи интендант Джордан от флотата на Съединените щати. Сигурно знаете, че обсадата на Виксбърг е плод на обединените усилия на армията и флотата ни. Интендант Джордан наскоро бе прехвърлен в нашите редици след кратък престой на островите Кий Уест. Снощи ви е видял, като идвахте. Убеден е, че ви познава. Твърди, че сте били на борда на конфедерална шхуна, която хвърлила във въздуха кораб на Съюза. Какво ще кажете по обвинението, госпожо?

— Отричам, разбира се — отвърна Кендъл, като се опитваше да говори убедително и да потисне тръпките, които я побиваха.

— Освен това — лейтенантът продължи, сякаш не беше чул думите ѝ — имало слух, че жената, която нападала нашите кораби, била съпруга на офицер от флотата ни. Името ви, госпожо, е Кендъл Мур, а не Армстронг.

Хванаха я и знаеха, че са я хванали. Тя се чувстваше така, сякаш земята се изплъзва изпод краката ѝ, но реши да не се издава.

Изправи гръб и рамене, повдигна леко брадичка. Лейтенантът бутна стола си назад, стана и се приближи към нея.

— Виновна сте, госпожо, за саботаж срещу въоръжените сили на Съединените щати. Наказанието за това е тежко, мисис Мур. При нормални обстоятелства бихме ви изпратили в лагер за военнопленници. Ако бях на ваше място, щях да благодаря на Бога, че съм омъжена за офицер от флотата на Съюза. Ще ви предадем под опеката на съпруга ви.

— Не! — прекъсна го остро Кендъл с леден глас.

— Моля? — Младият лейтенант изглеждаше объркан.

— Казах не. Не искам да бъда предадена под опеката на съпруга ми.

— Може би не разбирате. Другата ви възможност е затворът.

— Много добре разбирам — с хладно достойнство изрече Кендъл. — Предпочитам затвора.

Младият лейтенант се вгледа в нея. Забеляза твърдата решителност и волята в ясните сини очи. Секундите летяха.

Накрая той вдигна ръце с раздражение. Върна се зад бюрото си и надраска нещо на лист хартия.

— Това ме огорчава — с пресипнал глас каза той. — Никога не съм предполагал, че ще осъдя жена на подобна участ. Мисис Мур, помислете още веднъж. Съпругът ви сигурно ще ви се сърди, но тъй като сте негова жена пред Бога...

— Не, лейтенанте — твърдо го прекъсна Кендъл. — Няма да променя решението си.

Младият човек трепна. Сложи подписа си върху хартията.

— Редник Грийн! — извика той, без да сваля поглед от Кендъл.

Войникът веднага се появи и отдаде чест. Лейтенантът нави заповедта на руло, завърза я и му я предаде.

— Сержант Матлинг отговаря за конвоя. Мисис Мур трябва да бъде отведена в Кемп Дъглас в Чикаго. Ще бъде задържана там до края

на войната.

Кемп Дъглас. Кендъл усети как сърцето ѝ се свива. Мястото бе известно като най-страшния затвор на Севера, където въшки, болести и глад съсипваха хората...

Устните ѝ затрепериха, тя здраво ги стисна и с усилие на волята задържа брадичката си високо вдигната. Дори Кемп Дъглас бе за предпочитане пред Джон Мур...

Поне така си мислеше, докато не пристигна в затвора четири дни по-късно. Адът сигурно не можеше да се сравнява с Кемп Дъглас.

## ГЛАВА ОСЕМНАДЕСЕТА

Кендъл щеше да помни вонята в Кемп Дъглас до края на вота си, а може би и след това.

Младите войници, които отговаряха за преместването ѝ, предупредиха, че началникът на затвора е деспот, според когото непокорните южняци трябва да бъдат подложени на мъчения. Но условията в лагера сами гарантираха мъките на затворниците, нямаше нужда от допълнителни усилия.

Ала когато пред погледа ѝ се появили безкрайните стени на затвора и редиците от мрачни постройки, тя усети, че ѝ прилошава и краката ѝ се подгъват.

Пристигнаха следобед и след като порталът се отвори, за да ги пропусне, тя видя, че няколко затворника се разхождат в широкия двор между постройките. „Изглеждат по-зле от градински плашила“ — помисли си тя. Бяха в окаяно състояние — мършави, окъсани и мръсни.

Не ѝ се наложи да наблюдава дълго тази гледка — заведоха я право в кабинета на началника.

Той дори не вдигна поглед към нея, докато преглеждаше документите ѝ.

— Пратете я при затворниците от Джорджия — кратко нареди той.

— Сър — редник Грийн се покашля неловко и се опита да възрази, — затворничката е мисис Мур!

— Щом е пожелала да се бие с южняшките си приятели, нека сега да гние с тях. — Най-послед той насочи поглед към нея и презрителна усмивка разтегли брадясалото му лице. — Струва ми се, че тя предпочита компанията на тази измет пред своя съпруг янки. Хайде. Отведете я. Нека сама разбере какви кавалери са тези негодници. Повечето от тях не са виждали каквато и да било жена в продължение на месеци. Да видим дали все още ще изпитва желание да се бие за Юга, след като прекара няколко нощи с тази сган.



Поведе я не редник Грийн, а помощникът на началника.

Кендъл се отскубна от ръцете му и се върна обратно при човека зад бюрото.

— Капитане? — със звънлив глас се обърна към него.

— Какво има? — той вдигна очи и бавно я огледа.

Кендъл се изплю на пода.

— Предпочитам да бъда изнасилена от хиляда южняка, вместо да бъда докосната от един-единствен янки.

— Махнете я оттук — изръмжа началникът. — Скоро ще запее друга песен.

Напълно е възможно — помисли си Кендъл след миг.

Поведоха я покрай дълга редица от еднакви постройки. Стигнаха до една заключена врата, отвори я и я блъснаха вътре.

Трябваше ѝ известно време, за да привикнат очите ѝ към мрака след ярката слънчева светлина. Когато това стана, тя потръпна от ужас.

В тясното помещение бяха натъпкани около трийсетина души. Мръсни, парцаливи, измършавели, небръснати и противни. Лъхна я миризма на изпражнения. В ъгъла се беше събрала застояла вода, която се стичаше от пукнатина в тавана.

Мъжете, които отвърнаха на изпитателния ѝ поглед, изобщо не приличаха на войници от великата армия на Конфедерацията. Някогашните им униформи бяха неузнаваеми.

Приличаха на свирепи хищници. Впиваха в нея погледи като гладни плъхове. Един от тях, приличащ на скелет, се надигна от пода и пристъпи към нея.

— Дяволите да ме вземат! Това е жена!

Той се приближаваше все повече, обикаляше около нея, а безжизнените му пожълтели очи проблясваха от любопитство.

Кендъл отстъпи назад към вратата, която вече беше затръшната и заключена. Подпря се на нея и отвърна на учудения му, прехласнат поглед.

С горчивина си помисли, че войникът е почти на нейната възраст. Навярно дори би бил красив, ако не беше толкова мършав. И ако не беше покрит с мръсотия от сплъстената си коса до босите си крака.

— Ах, сладурано — задъхано изрече той и закова ръцете си от двете страни на главата ѝ в тежката дъбова врата. — Отдавна не съм виждал нещо меко и закръглено.

Той посегна да я докосне и тя в миг се отърси от съчувствието. Изпищя и се свлече на пода. Закри лицето си с ръце.

— Недейте... моля ви... моля ви...

Покъртителният ѝ стон заглъхна и в стаята настъпи пълна тишина. Изведнъж се чу тътрене на крака и Кендъл усети раздвижване в зловонния въздух. Един човек пристъпи напред. Той коленичи до нея, нежно приглади косата ѝ, после се изправи и се обърна към другарите си. Фигурата му изглеждаше горда и предизвикателна въпреки мехурите по краката и окаляните дрипи, които висяха по тялото му.

— Ние все още сме войници от армията на Конфедералните щати — изрече той внушително, а в гласа му прозвучаха нотки на достойнство. — Ние сме горда и храбра нация, момчета. А не шайка изнасилвачи! Тази дама очевидно се е борила срещу врага и затова се намира в този пъкъл. Ние, момчета, няма да помагаме на противника, като увеличим страданията на това нещастно момиче. Трябва да докажем, че сме способни да останем джентълмени докрай, че ние тук сме последните останки от една благородна нация.

Той отново се наведе над Кендъл. И тя видя застаряващото му обветрено лице, топлите кафяви очи, които излъчваха съчувствие и доброта.

— Аз съм майор Бю Рандъл от редовната армия на Джорджия. Не мога да ви предложа много, госпожо, но съм на вашите услуги.

Кендъл не можа да понесе добротата му. Заплака, а той я прегърна, за да я утеши.

Още от първия ден Бю Рандъл даде пример на останалите как да се отнасят към Кендъл.

Харесваше ѝ мисълта, че нейното присъствие облекчава ужасното им съществуване. Всичките трийсет мъже жадуваха за любов, тя не можеше да им я предложи, но отваряше сърцето си за тяхното приятелство. И благодарение на тези войници вярата ѝ в човешкия дух се възвърна. Разбра, че мъжете не се различават чак толкова в чувствата си от жените. Женените говореха с копнеж за съпругите и дъщерите си, а ергените — за своите мечти, за годениците и приятелките си, които ги очакваха.

Тя беше убедена, че заради нея внимават как се държат. Това крепеше достойнството им и им припомняше, че са хора, а не животни,

затворени в клетка.

Но понякога не успяваше да облекчи мъките на затворническия живот. Мнозина от мъжете страдаха от дизентерия и скорбут. Дневната дажба беше оскъдна и малцина имаха сили да се противопоставят на болестите. Броят на жертвите бе потресаващ.

Всяка сутрин в шест часа тръбите свиреха заря. Затворниците се строяваха в двора и проверката започваше. Никой не смееше да напусне строя, болните и немощните бяха подкрепяни от приятелите си. Отклоненията от правилата се наказваха строго. Присъдата за една непредпазлива дума беше тежка работа часове наред. Надзирателите наказваха нарушителите с карцер или намаляваха дажбата им, което можеше да има фатални последици.

Въпреки че началникът на Кемп Дъглас беше жестокосърдечен човек, повечето от надзирателите не бяха лоши хора.

След проверката оставяха затворниците на мира. Подобродушните надзиратели понякога им носеха вестници и писма от дома. По цели дни Кендъл жадно четеше и препрочиташе вестниците. Четеше на глас за няколко войници от Джорджия, които не знаеха да четат. Всеки път, когато се доберяха до вестник, мъжете сядаха в полукръг около нея и слушаха.

Краят на юли им донесе тъжни вести. Виксбърг беше паднал. На четвърти юли генерал Пембъртън официално бе признал капитулацията пред Грант. На същия ден завършила и още една битка — край малкото градче Гетисбърг в Пенсилвания. Генерал Ли бил отблъснат. И янките, и южняците бяха дали много жертви в тази битка, продължила от първи до четвърти юли...

По ирония на съдбата всичко това се бе случило в Деня на независимостта...

Всички се умърлушиха, когато Кендъл дочете последната дума и гласът ѝ стихна. Мълчаливо се разпръснаха в различни посоки, за да намерят усамотение в собствените си мисли.

Тя седна до стената, обгърнала коленете си. Опитваше се да разбере причината за внезапно обзелото я вцепенение. Искаше ѝ се да изпита болката на хилядите войници, загинали при Гетисбърг.

Но не чувстваше нищо. Войната беше вкаменила сърцето ѝ.

Усети, че някой се приближава към нея, вдигна поглед и видя Бю Рандъл. Той се отпусна на земята до нея.

— Добре ли си?

Тя кимна.

— Наистина ли?

Кендъл се намръщи.

— Май имам въшки.

Бю се засмя.

— Цяло чудо щеше да е, ако нямаше. Всички страдаме от тая напаст.

Кендъл се усмихна за миг, после пак се намръщи.

— Бю, двете страни не разменят ли вече пленници? Има ли надежда да излезем оттук?

Той въздъхна.

— Боя се, че надеждата е малка. Генерал Грант се опасява, че ние веднага ще се върнем на фронта и ще му се наложи да унищожи цялото население на Юга, за да спечели войната. Той знае, че неговите момчета страдат в нашите затвори. Знае дори, че много от тях ще умрат. Но може да получи нови попълнения за редовете си, без да прибегва до освободените пленници. А нашият Робърт Ли не може.

— Значи няма надежда — промълви Кендъл.

— Има надежда, Кендъл. Винаги има. И янките са хора, и те не изпитват удоволствие да ни гледат как гладуваме и страдаме. Обзалагам се, че много от тях могат да бъдат подкупени, стига да има с какво. Аз...

Бю не довърши мисълта си, защото двамата отправиха поглед към вратата на помещението. Чува щракването на тежката ключалка. С любопитство погледнаха войника, който влезе.

— Мисис Мур! — Очите му пробягнаха по посърналите лица на затворниците и се спряха върху Кендъл. — Има бележка за вас.

Кендъл стана с мрачно лице и взе бележката от тъмничаря.

Бю застана до нея.

— Какво е това?

— Не знам — смутено промълви тя и разкъса плика. Зави й се свят, като видя строгия почерк на мъжа си.

Адът сега започва. На първи септември ще дойда в Чикаго, за да те взема със себе си. Нашият добросърдечен

президент, мистър Линкълн, беше потресен, като разбра, че една дама се намира в Кемп Дъглас. Споменавай в молитвите си мистър Линкълн, Кендъл.

Твой предан съпруг  
Джон

— Какво има? — попита я Бю, като видя, че лицето ѝ пребледнява.

Кендъл се облегна на рамото му и той взе листа от ръцете ѝ. Прочете написаното.

— Кендъл, ти ще излезеш оттук. Това е чудесно!

Тя поклати глава, неспособна да отговори.

— Ти... не разбираш — промълви най-сетне тя. — Той ще ме убие!

— Не, Кендъл, никой мъж не може да ти се разгневи чак толкова, че да те убие. Той сигурно ще те разбере. В тази война често се случва брат да се бие срещу брат, и син — срещу баща.

Кендъл отново поклати глава.

— Джон не е като останалите. Той не познава значението на думата „милост“.

Избухна в плач на рамото му и докато той я утешаваше тя му разкри историята на живота си. Разказа му за бягството Чарлстън — толкова време оттогава! — и за Червената лисица, и за индианците, и всичко за Brent.

— Brent Маклейн? — недоверчиво попита Бю. Кендъл не забеляза недоверието му. Кимна. — Чувал съм, че бил истински герой. И ми се струва — гласът му омекна, — че е много влюбен в теб.

Кендъл се засмя през сълзи.

— Не е влюбен, Бю. Той ме изостави.

— Но, Кендъл, той е морски офицер. Трябва да се подчинява на заповедите. — Бю се подвоуми за миг. — Маклейн... Тук има един Маклейн. Лейтенант Стърлинг Маклейн.

— Това сигурно е брат му — промълви Кендъл, зарадвана, че е жив — все още. — Ранили го тежко при Шарпсбърг миналата година.

— Сега изглежда добре. Поне колкото нас — добави Бю с гримаса. — Говорих с него няколко пъти. Понякога ни изкарваха,

заедно на двора — войниците от Флорида и от Джорджия.

— Радвам се, че е добре — прошепна Кендъл. — Разбрах от една... приятелка, че е ранен и че баща им бил сред изчезналите. Сигурно го смятат за загинал. Толкова съм щастлива, че Стърлинг се е възстановил.

Бю сложи ръце на раменете ѝ и се вгледа в очите ѝ.

— Кендъл, казваш, че Брент те е изоставил наскоро след като се е върнал от Шарпсбърг. Скъпа, не разбираш ли как се е чувствал тогава? Мога да ти кажа какво си е мислил.

— Какво? — равнодушно попита Кендъл.

— Току-що е бил изгубил баща си и брат си. Не е могъл да понесе мисълта, че могат да те заловят или убият. Битката при Шарпсбърг беше ужасяваща. Поголовна сеч. Нищо чудно, че е бил разярен от това, че ти поемаш такива рискове. Не е искал да изгуби и теб. Тръгнал си е, защото те е обичал, а не е можел да те спре отново да се хвърлиш в боя.

Кендъл сви рамене.

— Съмнявам се. Не съм го виждала цяла година. Сигурно не помни вече как изглеждам. Ха! Не вярвам да ме познае сега. Дори майка ми няма да ме познае. — Тя тъжно изхлипа. — Той изобщо не се върна повече... а аз го послушах и станах болногледачка, както подобава на една жена. Янките ме заловиха по чиста случайност... Но какво ли значение има това? — глухо въздъхна тя.

Беше толкова уморена от сълзите си, че всичко ѝ беше безразлично. Облегна се на рамото на Бю и затвори очи.

— Сега поне знаеш защо Джон ще ме убие — прошепна тя.

— Не губи надежда, Кендъл — отвърна ѝ той и се загледа пред себе си. — Никога не губи надежда. Ще измислим нещо. Обещавам ти.

— Няма значение — каза тя. В този миг наистина нищо нямаше значение за нея. Войната, гладът, болестите — това беше животът ѝ. И Джон... страшен като глада и епидемиите. Нищо друго не ѝ оставаше.

А някога притежаваше толкова много! Златното време на надежди и щастие...

Брент. Все още го виждаше ясно в съзнанието си болезнено ясно. Все още го обичаше. С цялото си сърце и душа... Но беше сигурна, че никога вече няма да го види.

Джон Мур идваше да я вземе. Не усети как започна да се моли на Бога дните ѝ в Кемп Дъглас никога да не свършват.

— Толкова съм уморена, Бю.

— Почини си — меко отвърна той. Не каза нищо повече. Остави я да спи на рамото му.

Тя потъна в дълбок сън и той внимателно положи главата ѝ на пода. Намери бележката, която бе паднала на земята, и помоли мъжете да му дадат молив. На хартията нямаше много място, затова внимателно обмисли думите си.

Остана доволен от написаното и заопипва ризата си. В подплатата на едно малко джобче той откри това, което търсеше. Последната му златна монета. Сви я грижливо в дланта си и се загледа към вратата в очакване да дойде надзирателят от нощната смяна. Той беше най-добродушният от тъмничарите, имаше шест деца и винаги се нуждаеше от пари. Бю си помисли, че ако му обещае още много златни монети, имаше шанс бележката му да излезе от затвора.

Можеше само да се моли писмото му да стигне навреме. „Но дори и да стигне, какво от това?“ — питаше си той. Брент Маклейн беше геният на флотата, но не беше магьосник. Как можеше да измъкне Кендъл от Кемп Дъглас? Янките вероятно щяха да го застрелят на място.

*Островите Флорида Кийс*

*18 август, 1863*

Шхуната се носеше на крилете на вятъра, после рязко зави наляво и изчезна зад острова.

Загледан в тази точка между синия океан и синьото небе, където преди малко се намиреше шхуната, Травис Деланд прокле лошия си късмет.

Предчувстваше клопка. Не беше успял да види името на шхуната, а на мачтата ѝ нямаше флаг. Ако притежаваше малко разум, трябваше да се върне назад.

Въздъхна. Беше получил изрична заповед на всяка цена да спре всички, които се опитват да пробият блокадата.

Ако успееше да спре притока на провизии към гладуващия Юг, Северът щеше да спечели войната. Но дръзки капитани се промъкваха

под носа на федералните кораби и сновяха между стотиците острови и дивото крайбрежие на Флорида.

— Капитане? — обади се лейтенант Хансън откъм щурвала.

Травис поклати глава и отново въздъхна дълбоко.

— Последвайте шхуната, лейтенанте. Най-много да ни мамят. Но не бива да позволяваме на врага да избяга.

Травис стоеше нащрек. Ясно си спомняше един подобен случай. Тогава беше попаднал право в капана, заложен от Брент Маклейн...

Завиха покрай носа на острова. Пред тях беше шхуната. Изведнъж Травис усети разтърсващ удар; килът на кораба му бе остъргал коралов риф.

По дяволите! — изруга той ядно. Пак го бяха подмамили. Той излая някаква заповед на екипажа и се загледа към шхуната.

Тя беше издигнала бяло знаме. Травис се намръщи и примижа срещу заслепяващите лъчи на лятното слънце. Върху името на шхуната бяха нанесли слой боя и над нея не се вееше друго знаме освен бялото. Едва ли се предаваше!

Примирие? Той огледа формата на шхуната и сърцето му замря. По всяка вероятност това беше „Джени Лин“, корабът на Маклейн.

— Спуснете лодка — рязко нареди той.

— Слушам, сър. Да ви придружа ли? — попита го Хансън.

— Не, ще отида сам.

— Може да е опасен капер?

Травис се изсмя.

— Капитанът на този кораб е най-опасният човек, когото познавам. Но не и за мен.

След петнайсет минути вече стоеше пред Брент Маклейн.

Южнякът беше без риза. Загорял, жилав, със стоманени мускули. Дълбоките бръчки около очите му бяха единствените белези, които войната бе оставила върху него.

Хората му стояха мълчаливо край него, докато Травис се изкачваше на борда. Брент Маклейн му подаде ръка. Странно, но Травис се почувства така, сякаш се ръкуваше със стар приятел.

— Заповядайте в каютата — кратко изрече Брент. После бързо се извърна, не толкова да поведе госта си, колкото да овладее внезапното вълнение, което го бе обзело.

Ужасно се страхуваше, че няма да открие Деланд навреме.



Съобщението от Кемп Дъглас стигна до него чак на десети август. За щастие току-що се бе върнал в Ричмънд. Господи! Какво щеше да стане, ако в това време се намираше в Лондон или на Бахамските острови? Не му се мислеше за това. Все пак беше в Ричмънд. И стигна до островите Кийс за три дни, а янките го следваха непрекъснато по петите. Още пет дни на тревога и безумен страх му бяха необходими, за да намери и хване натясно Травис Деланд. А това бе само началото. Не биваше да изпада в паника. Всичко трябваше да тръгне като по часовник.

Едва не изкърти вратата на каютата, докато я отваряше. С усилие на волята си пое дълбоко въздух и влезе вътре.

Щом седнаха, Брент смая Травис, като му подхвърли една измачкана, мръсна, често сгъвана бележка. Травис се помъчи да разчете драсканиците. Вкамени се, като разпозна почерка на Джон и прочете думите. Дълбоки бръчки набраздиха челото му, щом видя съобщението, написано от друга ръка:

Кендъл е тук. Също и Стърлинг М. Положението е отчайващо. Мур идва на 1 септември. Ако имате приятели сред янките, използвайте ги.

Б. Рандъл,  
Кемп Дъглас

Потресен, Травис захвърли бележката на масата.

— Кога получихте това? — с пресипнал глас попита той. — Чух, че Кендъл е във Виксбърг. Не са взимали пленници, когато градът се предаде.

— Доколкото разбрах — с равен глас отвърна Брент, — са я пленили преди капитулацията. Доктор Армстронг очаквал да получи морфин. Видели лодката, която трябвало да го докара, в нея не забелязали никого. — Той сви рамене и бавно въздъхна. — Познавате Кендъл. Тя заплувала към лодката. В нея имало двама янки.

Травис отново взе бележката. Преглътна и заговори:

— Може би Джон се е променил? Не съм го виждал близо година. Назначиха го край Мисисипи...

Брент го прекъсна с груба ругатня.

— Много добре знаете, че той ще я убие, ако отново се добере до нея.

Травис не отрече.

— Тук пише, че и брат ви е в Кемп Дъглас.

— Да.

Травис тежко въздъхна.

— Не знам какво да направя. Това може да ви изненада, но Линкълн е добър и внимателен човек. Той посети затвора във Вашингтон и беше потресен. Според мен той смята, че върши добро на Кендъл, като заповядва да я върнат на съпруга ѝ. Нямам никаква власт над Джон. Няма начин да уредя освобождаването ѝ, защото...

— Не искам да уреждате освобождаването ѝ. Искам да ме заведете в Кемп Дъглас като ваш пленник.

— Какво? Вие сте полудели, Маклейн. Каква полза от това? Вие ще сте в затвора, а Джон ще си тръгне с Кендъл...

— Мой проблем е как ще изляза оттам — прекъсна го Брент. — Само ме заведете на мястото. И ми дайте назаем шепа златни монети, моите конфедерални пари са без стойност. Останалото оставете на мен. Сега ще дойда с вас. Чарли Макферсън ще поеме управлението на кораба ми.

— Но аз не съм старши офицер във Форт Тейлър. Командирът може да реши да ви изпрати в друг затвор.

Брент присмехулно повдигна вежди.

— Янките не се ли опитват да докажат своята чест?

Травис застина.

— Командирът е почтен човек.

— В такъв случай сигурно ще разбере, че когато съм се предавал, вие сте ми дали дума да ме изпратят в Кемп Дъглас, при брат ми.

— Надявам се да не ви убият по пътя — промърмори Травис.

Брент се засмя.

— Май аз имам по-голяма вяра в честността на янките, отколкото вие, Деланд. Хайде да тръгваме. Нямаме много време.

Кендъл седеше в ъгъла на двора и гледаше към разхождащите се мъже, но не ги забелязваше.

Въпреки усилията на Бю да я развесели, тя си оставаше безжизнена.

Беше обзета от апатия. Нямаше как да се измъкне от Кемп Дъглас. Беше обречена. Времето минаваше и денят, когато Джон Мур щеше да дойде и да я вземе, приближаваше.

Толкова много хора бяха загинали във войната. Защо не и Джон?

Тя се отвращаваше от това, че желае смъртта на човек. Но въпреки това не можеше да се освободи от тази мисъл. Всеки път, когато вратата се отваряше, тя се свиваше в ъгъла. Разтреперваше се винаги, когато някой се приближеше към нея, дори Бю.

— Кендъл? Извинете, вие сигурно сте мисис Мур.

Кендъл видя прашните боси крака пред себе си. Погледът се отмести от краката към лицето на човека. Тя се стресна, косата му беше тъмна, а тялото — трогателно мършаво, но в го имаше нещо, което ѝ бе до болка познато.

Сиви очи... Не, очите му бяха сини, но със същите онези буреносни облаци в тях...

— Извинете — бързо промълви човекът и се поклони. Стърлинг Маклейн се изплаши от бледността на нежното ѝ лице. В първия миг му заприлича на луда — заплетената ѝ червеникаворуса коса, безжизнена и без блясък, се спускаше в безпорядък към кръста, роклята ѝ бе овехтяла и изпокъсана, а кожата — болнава.

Но под мръсотията и парцалите той долови изящна красота. Тя струеше от невероятно сините очи, които го гледаха с тревога. Спотайваше се под мръсните петна, които покриваха изпъкналите скули, и в нежните като венчелистчета устни.

— Извинете ме — повтори Стърлинг. — Не исках да ви изплаша. Аз съм Стърлинг Маклейн.

— Знам — меко отвърна тя. — Приличате на Brent.

Стърлинг се усмихна:

— Не, той прилича на мен. Аз съм по-големият.

С радост видя как устните ѝ се извиха в усмивка. Наистина беше красива.

Стърлинг се покашля.

— Майор Рандъл ми е говорил за вас. Той е много разтревожен. Ние... всички се тревожим. Вразумете се! Майорът казва, че от една седмица не се храните. Май искате да умрете. Не правете това, Кендъл. Войната така или иначе ще свърши. Ще се намерят хора, които да ви помогнат. Освен това... Брат ми ви обича.

— Цяла година не съм виждала брат ви — тихо продума Кендъл.

— Това не променя нищо. Познавам го.

„Наистина?“ — чудеше се Кендъл. Отчаянието отново я обзе. Имаше ли значение? Никога вече нямаше да го види... Опита се да се усмихне на Стърлинг Маклейн.

— Не се тревожете за мен. Ще се оправя. Напоследък нямам голям апетит. — Тя се помъчи да се засмее, но звукът приличаше повече на грачене. — Трябва да признаете, че храната тук едва ли може да се нарече апетитна!

— Пазете силите си — горещо настоя Стърлинг. — Никой не знае какво му готви бъдещето...

Изведнъж думите му секнаха. Кендъл с любопитство погледна напрегнатите му черти. Забеляза, че сезира в средата на двора, и учудено свъси вежди. Мършавото му лице грейна от изумление. Той тръгна през двора, като леко накуцваше. После се затича и накуцването му стана още по-явно.

Кендъл го погледа известно време, после сви рамене, като разбра, че той просто е отишъл да поздрави някакъв затворник. Августовското слънце блестеше в очите ѝ и тя успя да различи човек в окъсана сива униформа. Униинето отново я обхвана и тя се загледа с невиждащи очи в земята.

След миг един силует закри слънцето. Сърцето ѝ спря помисли, че янките са дошли да ѝ кажат, че Джон...

Страхът ѝ изчезна, щом плъзна поглед нагоре по сивите панталони. Този затворник явно беше нов. Много по-здрав от останалите. Все още имаше жили и мускули и...

— О, Господи! — разтрепери се тя.

Гледаха я две сиви очи. Стоманеносиви, без никакъв син оттенък. Недоверчивият ѝ поглед срещна едно лице, познато като диска на слънцето и като него изпълнено с гореща, лъчиста сила. Брент... Тя примигна, но това не беше мираж, той стоеше пред нея от плът и кръв със своята груба красота и увереност.

Колко безкрайни нощи беше копняла по него, беше жадувала само да го зърне! И сега беше тук...

А тя изглеждаше ужасяващо. Измършавяла, измъчена и мръсна. Гърдите ѝ бяха хлътнали, тялото ѝ приличаше на скелет. Косата ѝ беше разрошена и обърквана, кожата — смъртно бледа.

— Брент? — прошепна тя. — О, не... не!

Кендъл се изправи с мъка и се притисна към стената. Закри лицето си с ръце, от очите ѝ потекоха сълзи и ридания разтърсиха тялото ѝ.

— Не! — отново извика тя ужасена, намери сили и побягна. Той улови ръката ѝ, дръпна я назад и я притисна към гърдите си.

— Кендъл... — промълви той.

Не забелязваше мръсотията по лицето ѝ, нито се интересуваше, че блясъкът на косата ѝ е изчезнал. Не обръщаше внимание на това, че е слаба и мършава, а роклята ѝ е парцалива и мръсна. Виждаше пред себе си само жената, която обичаше... и която почти бе изгубил.

— Кендъл... — повтори той и я докосна с благоговение, сгуши главата ѝ до рамото си и погали тила ѝ.

— Прости ми, любов моя — прошепна той. — Прости ми.

Чу се пронизително изсвирване. Времето за разходка беше изтекло. Брент се отдръпна и тревожно я погледна в очите.

— Ще се махнем оттук — обеща ѝ той.

— Как? И как попадна тук? О, Брент, невъзможно е.

— Имай ми доверие. Сега нямам време да ти разказвам. Затворен съм заедно с кавалерията на Флорида. Ти бъди готова за тръгване. Разбра ли ме?

Кендъл кимна.

— Обичам те, Брент.

— Знам — каза той и устните му се извиха в дяволита усмивка. — И аз те обичам. Хайде, тръгвай, преди да са ни видели заедно.

Той я побутна към помещението на пленниците от Джорджия, после се обърна рязко и забърза след момчетата на Флорида, които унило се влачеха към своята постройка.

Кендъл не можеше да помръдне. Едва осъзна, че Бю се приближава до нея и я хваща за ръката. Поведе я. Краката ѝ се движеха с него, но очите ѝ оставаха приковани в Брент. Гледа след него, докато той изчезна зад вратата. После се остави Бю а я заведе до килията. Чу възбудените му думи:

— Той дойде! И има страхотен план, Кендъл. Всички ни ще мъкне оттук!

— Всички? — промълви Кендъл. Беше въодушевена и опиянена. Смаяна, неспособна да мисли и да върши каквото и било.

— Е, поне кавалерията на Флорида и ние. Господи, Нощният ястреб дойде. Неговото име е паролата, Кендъл — Нощният ястреб. Наостри уши. И се ослушвай.

Тя се усмихна замислено. Щеше да се ослушва за Нощния ястреб и да го чака. Винаги...

## ГЛАВА ДЕВЕТНАДЕСЕТА

— Нощният ястреб!

Думите бяха прошепнати от един надзирател. Той влезе помещението и затвори вратата след себе си.

Кендъл дремеше. Едно от предимствата на недохранването беше това, че сънят идваше бързо в омаломощеното тяло, независимо колко силна бе възбудата или тревогата в съзнанието. Но тя чу тихите думи. Мигновено скочи, погледът ѝ се стрелна от надзирателя към Бю.

— И добре да ме ударите по главата — каза надзирателят. Не искам да ме изправят пред военен съд или да ме застрелят.

Той подаде на Бю револвер.

Бю кимна.

— Може да разчиташ на мен. Всичко наред ли е?

— Да. Само се движете тихо по двора. Половината от надзирателите вече са в безсъзнание и са натъпкани в стария склад. Войникът на портала си взе парите, но ние няма да получим останалата сума, докато не излезете оттук. Вървете един след друг и внимавайте. Ако събудите не когото трябва, всички ще загазим. Хайде, майоре.

С широко отворени очи Кендъл видя, как Бю кимна. После той плавно вдигна ръка и стовари приклада на револвера върху главата на надзирателя. Човекът падна на пода, без да издаде звук.

Бю огледа свъсените, измършавели хора.

— Кендъл тръгва първа. После останалите — един след друг. Всички чухте какво каза надзирателят — движете се тихо.

— Къде отиваме? — попита Кендъл.

— В задния двор. При ковчезите.

— При... — тя отвори уста, но Бю я избута навън и затвори вратата след нея. Тя преглътна, опитвайки се да потисне надигащия се в нея ужас. Трябваше да бъде спокойна, да действа бързо и хладнокръвно...

Огледа се. Наоколо нямаше никой, който да я спре. Забърза по тъмния притихнал коридор и излезе на двора. Замръзна на място.

И тук не я очакваха стражи — само голяма товарна кола, запретната с четири яки коня. По земята бяха разпръснати ковчези.

Неочаквано една ръка притисна устата ѝ. По вените ѝ се стрелна уплаха. Опита се да изпищи.

— Аз съм, Кендъл. Brent. Ела. Бързо.

Очите ѝ се разшириха, но не каза нищо. Той беше облякъл синя униформа на капитан от Съюза.

Brent видя учудването в очите ѝ, докато вървяха към колата.

— Все някой трябва да седне на капрата — обясни той.

Не ѝ даде време да възрази. Докато стигнаха до ковчезите, тя остана без дъх. Страхът отново я обзе, щом видя още двама мъже в сини униформи да правят нещо сред чамовите сандъци. Brent сигурно бе усетил уплахата ѝ, защото прошепна:

— Това са Стърлинг и един от неговите сержанти. Хайде, момиче, бързо!

— Влизай вътре!

Стърлинг Маклейн беше отворил капака на един от ковчезите и с жест ѝ сочеше да легне в него.

— Аз... не мога — потресена изпъшка тя.

— Влизай, Кендъл! — заповяда ѝ Brent.

— Единственият начин да излезеш оттук е като труп — обясни Стърлинг, опитвайки се да сдържи вълнението в гласа си. Кендъл тревожно погледна към гърба на постройките. Там двама мъже хвърляха нещо в един ров.

Истинските трупове — осъзна тя. Хората, които бяха умрели през този ден в Кемп Дъглас.

— О, Господи. — Тя усети, че ѝ прилошава. — Оскверняваме мъртвите.

Brent изруга нетърпеливо. Стърлинг се опита да я убеди.

— Кендъл, те са мъртви. Били са храбри конфедерати. Сигурно биха одобрили усилията ни да оцелеем. Сега.

— Влизай в ковчеза! — изсъска Brent. — Още двама души чакат ред.

Кендъл се сви в сандъка. Когато затвори капака, тя стисна юмруци и зъби, за да не изпищи. Вътре цареше пълна тъмнина и тя



имаше чувството, че ще се задуши. Страхът ѝ се усили, щом усети, че мъжете вдигат ковчега и го поставят в колата. След миг сложиха още един сандък върху нейния и тя потрепери.

„Не викай, не плачи, не изпадай в паника“ — повтаряше си непрекъснато. Отново я разтърси удар — конете потегляха. След малко колата спря и тя разбра, че са стигнали портала. Приглушеният глас на Брент долетя до ушите ѝ сякаш отдалеч:

— Само мъртви южняци! Изпращаме ги обратно на юг за погребение!

— Отворете портала! Погребалната кола тръгва.

Кендъл затаи дъх. Сякаш мина цяла вечност. Цяла вечност в ужасния тесен ковчег. Тъмнината и затвореното пространство я потискаха. Искаше ѝ се да пици, да вие, да удря с юмруци по дървения ковчег, който миришеше на смърт.

Изведнъж колата потегли отново. Кендъл се притисна към стените на чамовия сандък. Времето едва течеше. А изтезанието беше непоносимо.

Най-после конете спряха. Чу се стържене на дърво в дърво, докато мъжете издърпваха ковчезите от колата. Накрая изтеглиха и нейния сандък и го свалиха на земята. Сълзи на облекчение бликнаха в очите ѝ.

Капакът се отвори. Очите на Брент, сурови и загрижени, се спряха върху нея. Той протегна ръце и ѝ помогна да излезе.

За един безкрайно кратък миг я притисна към гърдите си, после я бутна в ръцете на брат си.

— Продължаваме — властно нареди той.

Кендъл се огледа. Стърлинг бе сложил ръце върху раменете ѝ, готов да я защити от всяка опасност. Намираха се в стара гора, единствената светлина идваше от благосклонната луна. Кендъл разпозна войниците от Джорджия, които забързано помагаша на останалите „трупове“ да излязат от ковчезите. Разпозна и няколко души от кавалерията на Флорида, които случайно бе срещала по време на разходките из двора.

— Почти петдесет души сме — тихо каза Брент на мъжете, които се събраха около него. — Разделете се на групи по десет. Избирайте черните пътища и се хранете с каквото намерите из гората. Движете се

на юг колкото може по-бързо и не забравяйте нито за миг, че се намирате на вражеска територия.

— Бог да е с нас — обади се Бю.

— Амин! — тихо продумаха мъжете и благодариха на Брент.

Кендъл усети как Стърлинг я побутна пред себе си.

— Да вървим, Кендъл, — тихо рече той.

— Ами Брент...

— Той ще ни настигне. Хайде!

Улови ръката ѝ и двамата затичаха заедно. Тя чу стъпки зад себе си, но един поглед към спокойното, осветено от луната лице на Стърлинг я увери, че това са останалите от групата.

Нашествието на хората стресна нощните птици: изпълнена с живот, гората зашумя. Пътечката, която Стърлинг бе избрал, ставаше все по-тясна. Листа и клони удряха ръцете на Кендъл, корени и камъни заплашваха да я спънат. Една кукумявка, която прелетя над тях със сърдит писък, ги стресна, но продължиха да тичат. Бледото лице на луната се показваше между дърветата и им сочеше пътя.

Изведнъж Кендъл почувства, че ако направи още една стъпка, ще издъхне. Краката я боляха, игли сякаш пронизваха петите ѝ. Сърцето ѝ биеше лудо, а дробовете ѝ щяха да се пръснат. Задъхана, се отскубна от ръката на Стърлинг и се облегна на един дъб.

— Стърлинг, не мога...

— Още малко, Кендъл. Аз ще те нося.

— Не! — Не можеше да позволи на един уморен от глад и страдания човек да се нагърби с тежестта ѝ. — Нищо ми няма.

С усилие на волята продължи да тича, докато стигнаха едно сечище, оградено от мощни дъбове и гъст листак. В средата имаше стара порутена колиба, която едва се забелязваше между дърветата.

Стърлинг даде сигнал — крясък на нощен ястреб. От колибата му отвърнаха. Той улови ръката ѝ и я задърпа към разнебитените стълби. Когато отвори вратата, тя инстинктивно се сви, но ги посрещнаха Бю и трима от войниците от Джорджия, пристигнали в колибата преди тях.

— Добре ли си, Кендъл? — загрижено попита Бю. — Джейк, донеси малко вода.

Редник Джейкъб Търнър веднага се подчини на заповедта на майора и наля един черпак от кладенеца зад колибата.

— Водата е хубава — увери я Търнър.

Тя жадно изпи половината и подаде черпака на Стърлинг.

— Къде се намираме? — тревожно попита Кендъл. — И къде е Брент?

— Той и още четирима войника от Флорида отидоха да изпратят конете и колата обратно в Кемп Дъглас, за да не събудим подозрения у янките. Тази колиба е на ваш приятел янки. Брент не ми каза нищо повече. Той уредил тук да ни чакат дрехи. Щом Брент се върне, тръгваме — каза Бю. — Лейтенант Маклейн — обърна се той към Стърлинг, — най-добре свалете тази униформа. Ще привлича вниманието като минаваме покрай фермите.

Стърлинг кимна и бързо съблече куртката. Кендъл забеляза, че окъсаните сиви униформи, които Бю и останалите носеха досега, са изчезнали и на тяхно място са се появили цивилни дрехи в кафяво и бежово.

— И за теб има дрехи, Кендъл. Ще изчакаме отвън да се преоблечеш.

Мъжете тактично излязоха от колибата. Кендъл пристъпи с любопитство към роклята, метната върху един люлеещ се стол.

Сълзи ужилиха очите ѝ като разбра, че дрехата е нейна. Беше семпла дневна рокля от фин памук с висока яка и дълги ръкави, набрани в раменете. Често я бе носила във Форт Тейлър.

Травис... Скъпият Травис. Заедно с Брент той бе поел голям риск, за да я освободи.

— Кендъл?

Беше гласът на Стърлинг. Учтив, въпросителен.

— Почти съм готова — отвърна тя и забързано свали затворническите парцали, за да облече чистата рокля. Трябваше да се изкъпе. Вече бе свикнала с мръсотията в Кемп Дъглас, но сега...

Сега Брент беше с нея. Беше казал, че я обича, въпреки че бе измършавяла и изтощена... Сигурно миришеше ужасно.

Но удоволствието да се изкъпе трябваше да почака. Тя решително закопча кукичките на роклята и със замах отвори вратата тъкмо навреме, за да види, че Брент и четиримата кавалеристи от Флорида приближават колибата. Сърцето ѝ спря да бие, прииска ѝ се да се втурне към него и да го прегърне, но... едновременно с това имаше желание да се скрие. Знаеше, че все още положението им е

отчаяно и че най-важното беше да оцелеят. Въпреки това не можеше да понесе Брент да я гледа такава — изпита, бледа, едва напомняща за онази изискана дама, която бе срещнал на вълнолома в Чарлстън преди цяла вечност.

Сивите му очи я потърсиха и откриха, но после той насочи поглед към Бю.

— Дрехите тук ли са?

— Да, вашите са вътре.

— Вода има ли?

— Да, чиста е.

— Храна?

— Не става за ядене. Оставили са провизии, но някакво животно изглежда ги е отнесло. Беше останало само малко плесенясало говеждо месо.

— По дяволите! — изруга Брент. Завъртя се на пети и се обърна към мъжете зад него: — Пийнете малко вода и се преоблечете. Вижте дали няма обувки. Моят приятел обеща да ни осигури. Стърлинг, намери в какво да си налеем вода за из път. И да тръгваме. Колкото по-бързо се махнем оттук, толкова по-спокоен ще бъда. Хайде!

Продължиха в нощта. Брент вървеше напред, беше оставил Кендъл да крачи редом с Бю и Стърлинг. Когато слънцето пропълзя на небето, Брент заповяда да спрат за почивка под прохладната сянка на дърветата, докато отново падне мрак. Кендъл се сви под един чворест дъб и се обърна с гръб към мъжете.

Но не успя да се скрие от Брент. Той легна зад нея, обгърна я с ръка и я привлече към гърдите си. Тихи сълзи потекоха по бузите ѝ и въпреки усилията ѝ да скрие чувствата си, раменете ѝ се разтърсиха от ридания. На ярката светлина от сутрешното слънце той я обърна към себе си и с тревога се вгледа в лицето ѝ.

— Какво има?

— Моля те, не ме докосвай — промълви тя. — Не сега, когато изглеждам така. О, моля те, Брент, не сега, когато съм така отвратителна. Ти... ти няма да можеш да ме любиш. Аз съм тънка като вейка и лицето ми...

Той сложи пръст на устните ѝ и я накара да млъкне. После проследи крехките линии на скулите и брадичката ѝ.

— Лицето ти, Кендъл, никога не ми се е струвало по-красиво от сега. Наистина то е променено. Станали са ти сенки. Но с времето ще изчезнат, Кендъл. Ще останат само храбростта и достойнството, които са ги причинили. Кендъл, искам да те прегръщам. Не се отдръпвай от мен. Няма да те любя — не защото си по-малко примамлива отпреди, а защото си уморена и изтощена от глад. — Той силно притисна крехкото ѝ тяло към своето. — Кендъл, обичам те. Не мога да те моля да ми простиш, че те изоставих. Аз сам не мога да си простя. Мислех си, че ако те оставя, ще успея да те забравя. Ти изглеждаше решена да изложиш живота си на опасност. Опитах се да разбера какво те тласка и разбрах, че ние с теб много си приличаме. Но аз видях толкова смърт и страдания. Баща ми... баща ми изчезна в онзи водовъртеж от кръв и смърт, толкова ужасяващ, че никога няма да го забравя. Искях ти да ме чакаш, Кендъл. Трябваше да знам, че се бия за нещо. Че когато войната свърши, някой, когото обичам, ще ме чака вкъщи. Тогава всичко това щеше да има смисъл.

— А аз така се страхувах, че не ме обичаш... че няма да можеш да ме обичаш след онова, което направих.

— След като опря нож в гърлото ми? — тихо попита той. — Бях много ядосан. Ти ме надхитри, любов моя. И наистина доказа своето. Накърни достойнството ми. Но не уби любовта, която изпитвам към теб. Нищо не може да я убие. Тогава бях обзет от страх и егоизъм. Не можех да бъда при теб и да те защитавам. — Млъкна, погали косата ѝ и сгуши главата ѝ до гърдите си. — Кендъл — най-сетне промълви той с нисък и замислен глас, — намираме се в голяма опасност. Трябва да изменим дълъг път, преди да стигнем вкъщи.

Вкъщи... Той имаше предвид Флорида, но Кендъл не възрази. Чарлстън вече не беше неин дом. Отдавна. Също и Ню Йорк. Виксбърг беше само временно убежище.

— Как ще стигнем? — попита тя.

— Ще вървим на юг през Илинойс. После по пътя към границата между Кентъки и Вирджиния. Съюзът е завзел по-голямата част от Кентъки, но населението поддържа Конфедерацията. Всичко е много рисковано. Ще трябва да вървим пеш и да избягваме главните пътища. Кендъл, помни, че всеки, когото срещнеш, може да те убие или да те предаде на властите.

Пеш... от Илинойс до Вирджиния. Не можеше да повярва, че ще успеят да извървят цялото това разстояние, но... нали също не вярваше, че ще им се отдаде да избягат от Кемп Дъглас.

— Брент?

— Хм?

— Травис ли ти помогна да се озовеш в Кемп Дъглас?

Той дълго се колеба, после отвърна:

— Да. Ние го подмавихме навътре в морето край островите Кийс. После аз предадох кораба на Чарли, а себе си — на Травис Деланд. Трябваше да бъда заловен.

Кендъл усети как по тялото ѝ се разлива тръпка. Топлите лъчи на слънцето я галеха, но тя беше убедена, че топлината идва от допира до Брент... и от нежно изречените му думи.

Беше оставил кораба си, хората си, Конфедерацията и беше дошъл за нея.

— Благодаря ти, Брент — промълви тя, взе ръката му, която почиваше върху кръста ѝ и я поднесе към устните си. — Безкрайно много ти благодаря.

Изведнъж в очите ѝ се появиха сълзи.

— О, Брент, не бива да ме прегръщаш. Не бива да се доближаваш до мен. Може да хванеш въшки!

Той се засмя нежно, закачливо и прогони страховете ѝ.

— Кендъл, престани да плачеш. Ще намерим силен сапун и всичко ще се оправи. Сега си почини, любов моя. Щом се мръкне, ще трябва да вървим бързо. Джон Мур ще вдигне на крак цялата войска на Илинойс, като разбере какво се е случило.

Джон... той се намираше някъде далеч в съзнанието ѝ, животът с него беше далеч във времето, а тя едва не се беше предала на смъртта заради него. Ала сега сред войната и кръвопролитията беше щастлива. Лежеше мръсна и изтощена в една гора на територията на Съюза, но топлината на слънцето никога не ѝ се беше струвала по-приятна и тя никога не беше изпитвала такова удоволствие да лежи на тревата и да усеща прегръдката на мъж.

Каквото и да се случеше в бъдеще, тя щеше да носи в сърцето си спомена за този миг и опияняващата наслада от това, че Брент е рискувал всичко за нея.

— Кендъл?

— Да, Брент.

— Дължим свободата си на твоя приятел Деланд.

— Знам. — Кендъл се намести върху рамото му. — Брент, ако тази война някога свърши, бих искала вие двамата да станете приятели.

— Войната ще свърши, Кендъл. Сега заспивай.

Кендъл затвори очи. Искаше да говори с него за още толкова много неща. Да му каже, че ужасно съжалява за баща му и се радва, че брат му е добре. Искаше да разбере как са Ейми и Харолд Армстронг, какво правят Червената лисица, семинолите и микасуките. Но беше съсипана от умора и съзнаваше, че ще трябва да се придвижват бързо през нощта, за да избегнат клопките, които Джон можеше да им постави.

Щяха да имат много дни, през които да говорят. И някога тя щеше да възвърне способността си да мечтае. Да мечтае за времето, когато ще бъде чиста и достатъчно силна да протегне ръка и да го докосне с любов.

Но засега щеше да си отдъхне в силата на прегръдките му, в подслона на неговата обич.

Брент набеляза строга програма — трябваше да изминават по двайсет мили на ден. Най-важното бе да оставят зад себе си територията на Съюза, особено Илинойс.

Кендъл не си беше представяла досега, че един щат може да бъде толкова огромен. Вървяха през нощта, почиваха през деня, а сякаш нищо наоколо не се променяше. Избираха обиколни пътища, за да избегнат градовете и селата, и понякога изминаваха много ненужни мили, за да не се натъкнат на ферми.

Всяка сутрин когато зората се пукваше, Кендъл изтощена потъваше в дълбок сън. Брент се тревожеше за крехкото здраве на групата, но знаеше, че не трябва да спират.

Храната беше оскъдна. Въпреки изобилието на лятото, рядко се осмеляваха да откраднат нещо от нивите, а нямаха оръжие, с което да ловуват в гората. Благодарение на времето, прекарано с Червената лисица, Брент се беше научил как да направи прашка от клони и камъчета. Всички в групата бяха добри стрелци, но бяха принудени да ловуват и готвят храната си потайно. Сега тя беше по-добра от дажбата в затвора, но пак си лягаха полугладни.

Многобройните поточета по пътя утоляваха жаждата им. За Кендъл най-голямото удоволствие беше да се къпе. Ала собствената ѝ голота я ужасяваше — тя все още бе слаба като вейка. Радваше се, че имат спътници, не би понесла Брент да види без дрехи мършавото ѝ тяло. Бю или Стърлинг винаги я чакаха наблизко, когато се къпеше в поточетата, и тя беше доволна, че Брент е твърде зает, за да отиде при нея. Между тях се бяха установили странни взаимоотношения, които им помагаша да изтърпят дългите дни. Бяха приятели, не любовници. Той почти не говореше с нея нощем, докато пътуваха, но винаги я държеше в обятията си, когато спяха.

Понякога Кендъл се тревожеше от неговото въздържание. Брент изглеждаше здрав и силен както винаги. Мощното му тяло бе привикнало към тежки условия. Минаха седмици, той малко поотслабна, но от това изглеждаше още по-жилест. Як, жизнен, бликащ от енергия...

А тя все повече се плашеше. Когато не изпълняваше ролята на безцеремонния капитан Маклейн, той се държеше към нея по-нежно от всякога. Но дори добротата му я плашеше — не желаше той да я съжالياва. Искаше да я люби самоуверено, страстно, но се питаше дали онова бурно влечение все още съществува в нея. Войната беше оставила своите белези.

Лятото полека премина в есен и Илинойс остана далече назад. Тържествено отпразнуваха октомврийския ден, в който прекосиха границата на щата. Бю и неговите войници избухнаха във възторжени викове. Стърлинг тихо им припомни, че независимо на чия страна е населението на Кентъки, по-голямата част от щата е в ръцете на Съюза.

Брент благоволи да им отпусне време за веселие, но не се присъедини към дивото им щастие. Гледаше, облегнат на едно дърво.

— Господа, по-добре да си запазим радостта за мига, когато пристигнем в Тенеси — тихо продума той. — Ако продължаваме със същия ход, съвсем скоро ще бъдем в безопасност.

Но нищо не можеше да спре възторга на сърцата им. Бяха преминали Илинойс. За тях това беше победа, особено след като знаеха, че янките са претърсили целия щат, за да ги намерят.

Късно следобед на втория ден в Кентъки шепот разбуди Кендъл. Тя се размърда и усети, че Брент не е до нея. Учуди се и се надигна.



Видя, че той разговаря шепнешком с Бю. Обзета от любопитство, тя отметна кичур коса от челото си, стана на крака и се приближи към тях.

— Казвам ти, Брент, тя е възрастна жена и живее съвсем сама във фермата си. Убеден съм, че е на наша страна.

— Как, по дяволите, ще го докажеш, Бю? — недоверчиво попита Брент.

— А какво може да ни стори, ако не е? Деветима мъже и млада жена срещу една старица. Покани ни на обяд, Брент. Представяш ли си, току-що изпечен хляб, варени зеленчуци, печено свинско, овесени ядки и грах...

Брент се подсмихна на копнежа в гласа на Бю.

— Не мога да те обвинявам, майоре, за лакомията. Добре. Ще спрем във фермата. Но ще поставим стражи наоколо.

Кендъл пристъпи към тях.

— Какво се е случило? — смръщи тя чело в недоумение.

— Бю отишъл да отмъкне нещо за ядене и срещнал някаква старица в полето. Поканила ни е на обяд. Не одобрявам напълно, но...

Кендъл си представи дъха на домашно приготвена храна. Тя се втурна с отворени обятия към Брент, наклони глава назад и отправи към него умолителен поглед.

— Брент, какво лошо ще ни стори някаква възрастна жена? Моля те...

— Майорът вече се възползва от този аргумент, Кендъл. — Брент сви рамене и я погледна с искри в очите. — Наблизо май има ручей и жената ни е предложила цял калъп от най-хубавия си сапун. Програмата за деня ми изглежда готова.

Сапун... какво удоволствие!

— Какво чакаме тогава? — нетърпеливо попита Кендъл.

Брент отново сви рамене, но не изглеждаше особено доволен.

— Отиваме! — весело се провикна Кендъл. — Ще събудя останалите!

След малко Бю ги поведе през неизорана житна нива към една порутена къща. Околността беше притихнала в есенната си премяна и те не срещнаха жива душа, докато стигнаха къщата. Портата се отвори и една висока слаба жена със стоманеносива коса ги посрещна широко усмихната.

— Радвам се, че те виждам отново, Бю. Това ли са твоите приятели?

— Да, госпожо — отвърна Бю. — Предупредих ви, че сме доста.

Безцветните очи на старицата огледаха групата, но усмивката ѝ си остана все така любезна и гостоприемна.

— Толкова е хубаво човек да има гости. Колкото повече, толкова по-добре. Хайде, влизайте всички. Цяла сутрин готвя за вас с най-голямо удоволствие!

— Благодаря ви, много мило от ваша страна, госпожо.

— Казвам се, мисис Хънт, младежо. Хана Хънт.

Бю посочи поред всички и каза имената им. Хана Хънт кимаше на всекиго, после се отмести от вратата и с жест ги покани да влязат. Бю тръгна по входните стълби, но се спря разколебан и тихо каза:

— Редник Танер, сержант Маршъл, заставите първи на пост. Хъдсън и Лауъл ще ви сменят след малко.

Ароматите, които долитаха от къщата, подлудяваха Кендъл. Но щом последва Бю, някакво шесто чувство я накара да спре и да се обърне. Брент гледаше към къщата и в очите му се четеше озадачение, лицето му беше напрегнато.

— Какво има, Брент? — попита го тя.

Той трепна, после сви рамене.

— Не знам, тревожа се.

— Капитане — чул думите му. Бил Танер, един от войниците на Бю, се обърна към него, — бъдете спокоен. Аз имам зорко око, сержантът — също.

— Не се съмнявам в това — съгласи се Брент. Пак сви рамене и прегърна Кендъл. — Ще хапнем ли, Кендъл?

— Разбира се! — отвърна тя с блясък в очите. Тревожеше се за Брент и внимателно го наблюдаваше, когато седнаха около голямата дървена маса в кухнята на Хана Хънт. Кендъл предложи да ѝ помогне, но Хана настоя да си остане на мястото. Поднесе им огромни чинии с печено свинско, изобилно полято с апетитен сос, и Кендъл се отпусна, като видя, че и Брент се е успокоил. От масата се понесоха хвалби за готвачката. Кендъл беше убедена, че в живота си не е опитвала нищо по-вкусно. Хана участваше в разговора, като се оплакваше от войната.

— Едно време всеки ден трябваше да храня по десет гърла. Но после пораснаха и влязоха в армията. Едни в южната, други в

северната. И сега какво ми остана? Разни войници обикалят нивите и ме крадат. Първо, ония южните генерали, Кърби-Смит и Брактън Браг, окрадоха всичко. После дойдоха тия от Севера... — Тя изведнъж спря. — Боже, как съм се разприказвала. Щях да забравя, че съм ви опекла пай с боровинки.

Кендъл не можа да се докосне до пая. Стомахът ѝ се беше свил от дългото гладуване, а тя вече го беше претъпкала с печено, хляб и зеленчуци. Но не искаше да обиди жената и затова с намигване отстъпи парчето си на сержанта, който седеше от дясната ѝ страна. И той ѝ намигна в отговор и го изяде с удоволствие.

Кендъл чу шум от местене на стол и видя, че Брент става. Той заобиколи масата и пошепна нещо в ухото на Хана Хънт.

Тя се засмя, извади нещо от едно чекмедже и му го подаде. След миг той застана зад стола на Кендъл и тя с любопитство вдигна глава към него. Забеляза, че тревогата напълно е изчезнала от лицето му. Устните му бяха извити в едва забележима усмивка, в очите му тлееше огън. Той се наведе и прошепна в ухото ѝ:

— Хайде да се поразходим.

Дръпна стола ѝ, тя стана, като се чудеше какво ли е намислил. Брент учтиво се извини и я хвана за ръка.

— Хъдсън и Лауъл след малко ще ви сменят — каза Брент на Маршъл и Танер, като минаваха покрай тях.

— Добре, капитане — отвърна Бил Танер. — Тази добра жена ни донесе пай тук отвън.

— Да. — Джо Маршъл избухна в смях. — И Танер изяде и моето парче. Една хапка не ми остави.

— Ама ти каза, че искаш първо да ядеш печено! — възрази Бил.

Кендъл се засмя. С две години по-млади от нея, и двамата вече бяха войници. Тя се радваше, като ги гледаше как се шегуват след всички страдания, които бяха преживели.

— Къде отивате, капитане? — попита Танер.

— На разходка зад къщата — отвърна Брент. — Искам да се насладя на залеза с пълен стомах.

— Къде отиваме всъщност? — попита го Кендъл след миг когато навлязоха в боровата гора зад къщата.

Той я погледна и стисна ръката ѝ.

— Отиваме да видим залеза.

Пред тях изникна поточе, чието ромолене беше като лека и приятна музика за ушите им в прохладната вечер. Боровете се полюшваха зад тях, а слънцето хвърляше златни отблясъци в бълбукащата вода.

— О, Брент! Колко е красиво! — ахна Кендъл, отскубна се от него и се затича към ручея. Потръпна от удоволствие като взе студената вода в шепите си и наплиска лицето си.

— Да — тихо продума той. — И аз си мислех, че ще е красиво.

Кендъл усети дрезгавината в гласа му и се обърна смутена. Лицето му отново беше напрегнато, очите — потъмнели. Многозначително обхвана тялото ѝ с поглед. Видя тревогата ѝ и се усмихна. Приклепна до нея и извади нещо от джоба си. Бавно разтвори пръсти и ѝ го поднесе като подарък. На дланта му лежеше калъп сапун.

— Какво ще кажеш за едно къпане по здрач, любов моя?

Кендъл местеше поглед от него към сапуна и се бореше с нелепия страх от това, което предстоеше.

— Студено е, Брент. И двамата ще настинем.

— Не е студено, прохладно е. А аз ще те топля.

Кендъл пак погледна сапуна върху дланта му.

— Кендъл — той хвана брадичката ѝ и нежно я накара да срещне погледа му. — Искан да ти дам време да закрепнеш. Да ме опознаеш отново. Да ми се довериш. Но имай милост към мен, скъпа. Полудявам, като лежа до теб всяка нощ.

— Аз... се страхувам — промълви тя.

— От мен?

— Не от теб. Заради теб.

— Заради мен? — повтори той и в дълбините на очите му заиграха весели, любопитни пламъчета. Седна на земята и я привлече към себе си. — Как така заради мен?

Гласът му бе гальовен. Той прокара пръсти от тила към рамото ѝ.

— Ти винаги си така... силен, Брент. Нищо не може да те промени, да те сломи. Ние умираме от глад, а ти сякаш още повече заякваш. О, Брент...

— Кендъл — твърдо я прекъсна той и я обърна така, че сега тя гледаше към водата. Почувства, че пръстите му разкопчават кукичките на гърба на роклята ѝ, но щом се опита да го спре, той улови ръцете ѝ

и ги отблъсна. — Мустаците ми не са подстригвани толкова отдавна, че вече приличат на неокосена ливада. И двамата не сме за пред хора.

— Брент, моля те. Недей, аз...

— Красива си.

— Не, не съм. Ребрата ми се броят.

— Кендъл, аз умирам от нетърпение да ги преброя. Гласът му прозвуча като дрезгав, страстен шепот, който погали ухото ѝ. Пръстите му се впиха в раменете ѝ. — Кендъл, в мен гори огън. Толкова те желая, че това поглъща мислите ми. Както си вървя всеки ден, забравям къде се намирам, накъде отивам, защото те гледам и си спомням какво е да те усещам до себе си, да докосвам гърдите ти с устни и да те притискам. Любима моя, това е болка, копнеж, треска. Не го ли усещаш, Кендъл? Желанието... гладът...

Тя преглътна и навлажни устни, разтреперана. Усещаше го, о, да — усещаше го сега, когато думите и докосванията му разпалваха в нея тръпнеща жажда. Но все още се страхуваше, че ще се... провали, че няма да му хареса, че ще открие, че вече е неспособна да лети...

— Брент, понякога си спомням само виковете на хората в Кемп Дъглас. Страданията, мръсотията. Не мога да си спомня красивите неща.

— Аз ще те накарам да си спомниш — каза ѝ той. Думите му бяха твърди, но нежни. После стана и я повдигна. Обърна я с гръб към себе си и разкопча последните кукички. Ръцете му се плъзнаха под роклята и я освободиха от раменете ѝ. Тя падна на облак в краката ѝ.

Не посмя да се обърне. Чу, че той съблича дрехите си зад нея. Едва дишаше, когато ръцете му обхванаха кръста ѝ. Той свали обувките и овехтелите ѝ гащета. Кендъл облегна глава на рамото му и потрепери в хладния вечерен въздух, а той я взе на ръце и нагази в кристалната вода на поточето.

— Водата е ледена! — извика тя.

— Не. Слънцето я е затоплило.

След миг я остави да стъпи. Здрачът се спускаше върху тях. Тя срещна тихите пламъци в тъмносивите недра на очите му. Във водата беше студено, но там, където той я докосваше, кожата ѝ се затопляше. Острият мирис на сапуна се носеше между тях и когато ръцете му започнаха да обливат раменете ѝ с вода, чистотата ѝ се стори прелестна. Не можеше да откъсне поглед от него. Водата искреше с

последните златисти вълни на деня и се отразяваше в сивата жар на очите му.

Брент спря за миг, притисна сапуна до рамото ѝ и със свободния си палец проследи линията на скулите ѝ до брадичката. Прокара пръсти по шията ѝ, по ямичката между ключиците. Все още беше много слаба, но изящните ѝ форми не се бяха предали на глада. Сякаш красивите линии на тялото ѝ бяха подчертани от четката на художник. Той искаше да я докосне, да целуне вдлъбнатите сенки и женствените извивки, устояли на разрухата, обзела цялата нация.

Ръцете му обхванаха гърдите ѝ, дланите му намериха зърната. Лек стон се изтръгна от нея, тя разтвори устни и задъхано си пое въздух. Очите ѝ все още бяха приковани в него, вечно сини, виолетови с настъпването на нощта. Дланите му се плъзнаха към ребрата и той разбра, че наистина може да ги преброи. Талията ѝ беше станала миниатюрна, но под нея все още се извиваха примамливи бедра.

Той дрезгаво простена и силно я притисна към себе си. Сега трескаво изучаваше гъвкавата равнина на гърба, падината в основата му и съблазнителните възвишения под него. Тя усети твърдото му желание до себе си — пулсиращо от жажда и сурова мъжка сила, която той не можеше да удържи. Тялото му се напрегна от копнеж... и любов.

— Сега спомняш ли си? — с пресипнал глас пошушна той, хвана косата ѝ и наклони главата ѝ назад, за да срещне погледа ѝ. — Ето... това. Помниш ли, любима моя? Красотата, копнежа, които се надигат в теб и молят за ласки и засита. Каж ми, любов моя, помниш ли?

Дали помни? Да... не... да... но това не беше спомен, това се случваше сега. Горещината и разтопяването... огънят. Кръжеше, виеше се, блещукаше в нея. Омаломощаваше я, после ѝ даваше сила. Сладък огън, препускащ по вените ѝ. Караше я да потръпва при допира, да се извива, да търси...

— Кендъл!

Той леко я разтърси и тя усети лудото биене на сърцето му, жилестата сила на мускулите, удивително топлата гола мъжка плът, докосваща се до кожата ѝ. Почувства неговата мъжественост — пулсираща, жива, нажежена дамга. Тя навлажни устни и... я докосна. Нова вълна от удоволствие се разля по нея, когато той простена и я понесе към брега.

Любиха се с нова страст. Бурята, която се надигаше в него, вилнееше неудържимо. Но сред мълниите и гръмотевиците той успяваше да вкуси насладата от нейната трескава прегръдка. Гъвкавите крака го обвиваха, женствените бедра се надигаха да се слоят с настоящите му тласъци.

Дива, чувствена, красива. Слънчев проблясък в сгъстяващия се мрак...

Нямаше друга жена като нея. Той можеше да преброди стотици морета, да спре в хиляди пристанища. Но винаги щеше да се връща при нея.

Държеше я в обятията си, тръпнещ след изригването на вулкана от любов и удоволствие.

А тя лежеше до него, въздишайки, сгушена в прегръдката му.

Останаха така доволно притихнали, докато Брент усети, че тя потръпва.

— Най-добре да се облечем — нежно я подкани той. Тя поклати глава.

— Не, Брент. Искам да си измия косата. И после...

— И после?

— Искам пак да се любим. Няма да бъдем сами чак докато стигнем вкъщи.

Той се засмя тихо и стана. Помогна ѝ да се изправи.

— Надявам се, че напълно съм възстановил спомените ти.

— О, да — промълви тя и клепките с цвета на нощта се спуснаха върху порозовелите бузи. Обърна му гръб и забърза към водата. Той хвана ръката ѝ и я спря. Тя остана със сведени очи, а лицето ѝ руменееше все повече, защото знаеше, че той я оглежда от глава до пети.

— Кендъл, красива си. Не се крий от мен. Дай ми малкото, което имаме.

Тя се хвърли към него, обви ръце около гърдите му и притисна буза към мускулестата, покрита с косъмчета плът.

— О, Брент, толкова те обичам!

Притисна го за миг към себе си, после се изтръгна и се втурна към водата.

Той я последва с усмивка, помогна ѝ да си измие косата, и настоя тя също да му помогне.

После отново се любиха, бавно, с наслада, изследвайки телата си с жарки целувки, откривайки отново оттенъците на удоволствието и дълбоката интимност на любовта без свян и задръжки. Пламъците на тяхната страст ги топлеха под есенната луна, огънят на любовта гореше ярко в тъмнината.

Брент беше толкова изморен, че сънят го пребори. Но само след минута се надигна:

— Хайде, любима. Наистина ще настинем, ако не се приберем скоро. Искам да заведа хората в гората, където е по-сигурно.

Кендъл се размърда с неохота. Усмихна се тъжно, но се надигна и лениво се остави да я облече. После закопча униформата му и го прегърна през кръста. Облегна се на него и той я поведе в мрака.

Спокойствие и разбирателство цареше между тях. Споделено щастие и покой. Кендъл знаеше, че ще преодолее всички несгоди, докато Брент съществува...

Чудото на нощта изведнъж бе разбито от тревожен вик.

— О, господи! Господи, помощ!

После се чуха стъпки, тежки стъпки между боровете.

— Брент! Къде си? Ела бързо. О, боже! Брент!

— Идвам! — извика Брент. Кендъл усети, че тялото му настръхва от напрежение. Той стисна ръката ѝ и те затичаха между дърветата, а страхът запрепуска по вените им.



## ГЛАВА ДВАДЕСЕТА

Джо Маршъл едва не се блъсна в тях, когато излязоха от гората.

— Капитане, нещо става с Танер. Майорът сега е при него. И на другите момчета им е лошо.

Брент стисна още по-силно ръката на Кендъл и я повлече след себе си.

Върнаха се във фермата навреме, за да видят как Танер се гърчи на стълбите. Брент пусна ръката на Кендъл и приклепна до превиващия се човек. Вик раздра гърлото на Танер, в адските си мъки той молеше Бога за помощ.

— Танер — започна Брент, опитвайки се да спре спазмите на страдащия войник. Но изведнъж Танер отново изкрещя и се вкамени. Завинаги. Брент и Бю гледаха мъртвия с невярващи очи. После Бю затвори клепачите над изцъклените му очи, които отразяваха последната агония на живота дори след като смъртта беше убила болката.

— Господи, какво по дяволите... — понечи да каже Бю, но беше прекъснат от други викове, които идваха откъм къщата. Слисана, Кендъл последва Брент, Бю и Джо Маршъл в гостната.

Стърлинг Маклейн се опитваше да помогне на Хъдсън и Лауъл, които се гърчеха също като Танер.

— Лауъл, опитай се да ми кажеш! Какво ти е? Какво те боли?

— Вътрешностите! Ще се пръснат! Господи...

Крясък прекъсна думите му. Той се строполи на пода притиснал стомаха си. Струйка кръв потече от устните му. Присви се още веднъж и застина.

Бю, Стърлинг и Брент се спогледаха озадачени, опитвайки се да намерят отговор на загадката. Бю неочаквано се втурна към кухнята. Двама от неговите кавалеристи седяха край масата, с отпуснати върху нея глави. Бю докосна лицето на сержанта. Беше студено. Той бе мъртъв.

Кендъл застина на прага и се взря в Бю. Brent и Стърлинг се спуснаха след нея. Brent се приближи до масата. Огледа остатъците от храната, разтроши хляба, помириса месото.

— Паят — неочаквано извика Стърлинг. — Brent, Бю, ядохте ли от него?

— Не — в един глас отвърнаха те.

— Кендъл?

— Не.

— Джо?

— Не, сър.

Brent намери останало парче от сладкиша. Той заби пръсти в пълнежа от боровинки и стри една от тях.

— Отрова — отсече той.

— Отрова? — глупаво повтори Кендъл.

— Тази жена е сложила отровни боровинки в пая. — Той млъкна за миг и погледна Бю. — Къде е тя, по дяволите?

— Аз... не знам. Направи ни кафе. Дремех в гостната, когато Танер се развика.

— Стърлинг? — тревожно попита Brent.

— Аз бях с Бю, но чух някаква врата да се затръшва.

— Сигурно се е втурнала да доведе войници на Съюза. Да тръгваме.

Минаха край Кендъл, оставяйки я с мъртвите, които в продължение на месеци бяха нейното семейство.

— Чакайте! — изкрещя тя. Тръпки я бяха побили, като видя израза на лицата им. Бю, Стърлинг, Джо Маршъл и особено Brent бяха готови да убият старата жена.

Тя се завтече след тях, в бързината се препъна и падна върху тялото на Танер. Ужасена, отскочи от мъртвия. В сърцето, в съзнанието ѝ цареше суматоха. Шестима мъже бяха умрели в неописуеми мъки, но тя не можеше да позволи на Brent и останалите да си отмъстят в порив на свирепа ярост. Не знаеше точно защо, но ѝ се струваше, че да убият жестоко една стара жена...

— Чакайте! — отново извика тя, изправи се и се затича след тях.  
— Чакайте!

Видя ги на полето — жената беше възседнала едно старо сиво магаре, а Brent, брат му, Бю и Джо Маршъл се опитваха да я настигнат.

Кендъл хукна през стърнището.

Настигна ги тъкмо на време за да чуе злобните викове на Хана Хънт:

— Всички заслужавате да умрете! Заради вас започна войната! Заради вас и вашето робство!

Джо Маршъл се обади, по лицето му се стичаха сълзи.

— Бил Танер не е притежавал нито един роб в живота си. Господи! Как можахте да издържите виковете му?

Джо се нахвърли върху Хана и дръпна кокалестия ѝ крак. Кендъл се взря в Бю, в Стърлинг, в Брент. Очите им искряха като лед на бледата светлина на луната.

— Не! — изкрещя Кендъл. Хвърли се върху гърба на Джо Маршъл. Нейният устрем запрати и двамата на земята. Кендъл се претърколи и зашеметена чу гръмогласната ругатня на Брент и приглушения тропот на копита. Разбра, че Хана Хънт е избягала.

— Хванете я! — изкрещя Стърлинг.

— Кендъл Мур, какво, по дяволите, става с теб? — избухна Джо, освободи се от нея и я загледа свирепо. Преди да успее да отговори, Брент грубо я вдигна на крака. Погледът, който впи в нея, беше изпълнен с ледена ярост.

— Как можа да го направиш? — крещеше той и я разтърсваше, неспособен да овладее гнева си.

Кендъл се отпусна, безсилна срещу непреодолимата мощ на гнева му. Зъбите ѝ тракаха, цялата се тресеше. Неговата ярост беше бурна и страдна като любовта му.

— Това щеше да е убийство! — процеди тя през зъби.

— Убийство! Справедливост! Ти сляпа ли си? Не видя ли как умряха нашите хора? Сега тя ще ни предаде на янките. Глупачка! Трябваше да те оковат във вериги още в началото на войната! Знаеш ли какво щяха да направят с теб янките, ако те бяха хванали да взривяваш корабите им? А тази жена извърши нещо още по-лошо — хладнокръвно обмислено, жестоко, кърваво убийство. Как искам да те...

— Да ме набиеш? — прекъсна го Кендъл. Не можеше да сдържи собствения си гняв — той я стискаше грубо и всяка негова дума бе като удар с камшик. — Започвай, но поне ми спести речите си! Държахте се като сган! Нямаме право да раздавате справедливост!

— А ти какво предлагаш? Да се обърнем към съда на янките? Кендъл, ти си била в затвора с тези хора! Те бяха твоите приятели, твоите близки толкова месеци!

— Brent, не е нужно да ми напомняш за...

— Трябва да изчезваме оттук — намеси се Бю, неочаквано изникнал от мрака. — Тя избяга. След малко може да доведе цял отряд.

Brent отблъсна Кендъл от себе си с такава сила, че тя се удари в Стърлинг. Той улови раменете ѝ, за да не падне, но ръцете му бяха студени и груби като ръцете на брат му. Brent злобно изруга под нос.

— Прав си, Бю. Да тръгваме.

— Трябва да погребем Танер и останалите — настоя Джо Маршъл, без да се срамува от сълзите, които се стичаха по младото му лице.

Brent постави ръка на рамото му.

— Нямаме време, Маршъл. Танер беше добър войник. Би разбрал.

Brent стисна ръката на Кендъл и я отскубна от Стърлинг.

— Надявам се, че сте заредена с енергия, мисис Мур, благодарение на вас ще трябва да се носим по-бързо от вятъра цяла нощ.

Кендъл преглътна отговора си и скришом отмести поглед от Brent към Джо Маршъл, после към Стърлинг и Бю.

Те изглеждаха така, сякаш с удоволствие биха убили нея вместо старицата, която им избяга. Дори в очите на Бю не се четеше разбиране.

Щом Brent я назова с фамилията на съпруга ѝ, тя разбра, че яростта му е много по-дълбока, отколкото изглеждаше на пръв поглед. Наистина ли постъпката ѝ беше предателство? Не, тя имаше право. Ако можеше да се върне назад, щеше да направи пак същото. Нямаше да им позволи да се превърнат в диваци.

Отново щеше да дойде време за живот и тогава човечността щеше да се завърне. Но бъдеще можеше да има само ако съществуваха хора като Бю и Brent — и Травис Деланд. Като Линкълн, президентът на Съюза, който умираше по малко с всеки паднал на бойното поле.

Кендъл тихо простена, когато Brent дръпна ръката ѝ и я повлече обратно през стърнището. Той не можеше да я разбере. И вероятно

никога нямаше да проумее постъпката ѝ. Но сигурно не беше престанал да я обича... или пък...

Чувстваше се така, сякаш нямаше нито един приятел на света.

Стърлинг притича до брат си.

— Трябва да спрем за малко в къщата. Танер имаше пистолет, а Лауъл — пушка. Може да ни потрябват.

— Така е — задъхано отвърна Brent. — Най-добре ще е да минем през гората и да прекосим поточето, в случай че пуснат хрътки след нас. Колкото може по-бързо трябва да се доберем до Тенеси. И дано да настигнем някой отряд от войските на Юга.

Стърлинг кимна и се обърна към Бю и Джо, които крачеха плътно зад тях:

— Хайде, елате. Ще спрем за малко. После ни чака голямо тичане.

Оставиха Кендъл пред къщата, докато вземат оръжието. След миг вече летяха между дърветата, после зашляпаха през поточето. Brent дърпаше Кендъл след себе си и тя затвори очи. Не можеше да повярва, че той е способен да се държи така студено и жестоко с нея, а преди по-малко от час я беше любил с цялото си сърце и душа на същото място, от което сега бягаха задъхани.

Петимата почти не размениха дума през тази дълга нощ. Когато най-сетне денят настъпи, намериха подслон в една пещера край верига от хълмове. Изтощени се отпуснаха върху студената земя.

Кендъл спа сама. Brent лежеше далеч от нея.

В следващите дни и нощи Стърлинг, Бю, дори Джо Маршъл постепенно омекнаха. Или поне възвърнаха доброжелателното си отношение към нея. Първият сняг падна в нощта, когато навлязоха в Тенеси. Бю я прегърна, за да я стопли.

Но Brent си оставаше студен като белия сняг.

Намираха се в гола местност, а суровото време забавяше хода им. Храната ставаше все по-оскъдна. Но никоя от тези несгоди не терзаеше Кендъл така, както постоянната болка в душата ѝ.

Тя би могла да се извини. Би могла да отиде при Brent и да го помоли за прошка, за разбиране, да му каже, че е само жена, че в гърдите си носи женско сърце.

Но не можеше да го стори. Беше постъпила правилно. През месеците, които прекараха заедно, беше научила едно: че трайна

връзка не може да се изгради само върху няколко ноци на безумна страст; че чувствата трябва да бъдат много по-дълбоки. Колкото и да го обичаше, колкото и да страдеше от студената, мълчалива война между тях, тя упорито вярваше, че той ѝ дължи извинение.

Бю и Брент се страхуваха от фермите, дори след като прекосиха границата и продължиха да крачат през планини и долини, решени да не спират, докато не стигнат в някой по-голям град. Натъкнаха се на една изоставена стара колиба. Брент и Стърлинг предпазливо се промъкнаха да разузнаят. Така се снабдиха с два чифта почти нови обувки, малко брашно и кутийка, пълна с игли. Кендъл успя да измайстори от завесите и покривките за легла, които намериха в колибата, топли наметки. Въпреки това през нощта всички зъзнеха.

На Коледа, когато тя почти заспиваше, Брент най-после дойде при нея. Тя се стресна, щом ръката му докосна рамото ѝ. Гърбът ѝ инстинктивно настръхна и тя се обърна към него с присвити, искрящи очи.

Той сложи пръст на устните ѝ и прошепна „шт“, като посочи спящите мъже зад себе си, които се бяха сгушили край огъня. Подаде ѝ ръка да стане и я заведе навътре в пещерата, където скалата беше образувала усамотено кътче.

Кендъл понечи да каже нещо, но успя да изрече само името му, преди устните му да я целунат и ръцете му да я обгърнат.

По-късно се чудеше как се бе оставила така лесно да я съблазни. Силните настойчиви ръце нещо съблякоха дрехите ѝ, дръзките целувки я оставиха без разсъдък. Плътта ѝ пламна до неговата плът, удоволствието от допира на голото му тяло беше опияняващо. А сърцето ѝ нашепваше, че щом е дошъл при нея, значи ѝ се извинява. Тя беше готова да му прости, с радост да посрещне докосването му — пламъка на любовта. Когато той навлезе в нея, тя усети, че се превръща в лава, че става част от него и той може да моделира податливото ѝ тяло според волята си, да дърпа конците като опитен кукловод. Той шепнеше заповедите си и тя се подчиняваше — въртеше се, извиваше се, прегръщаше го, напълно покорна и готова да изпълни желанията му. Той я доведе до върха на удоволствието, отдръпна се и я обсипа с целувки. Като я извиваше както му хрумне и прокарваше влажни устни от гръбнака към бедрата ѝ, той я накара да изпадне в

екстаз от въздишки. После отново се сля с нея, отново я увлече в трескавите пламъци, в неудържимото избухване на страстта.

Тя лежеше до него и придърпваше роклята към себе си, неочаквано усетила студа, който той бе прогонил.

— Брент — лениво прошепна тя, потърка бузата си в гърдите му и зарови пръсти във влажната плетеница от косъмчета. — Много се радвам, че най-после си проумял правотата ми. Мъчно ми беше като...

— Какво? — рязко я прекъсна той.

Тя повдигна глава и го погледна доверчиво.

— Приемам извинението ти.

— Какво извинение? — избухна той и присви тъмносивите си очи. — Все още с удоволствие бих ти дръпнал един...

— Какво? — този път тя го прекъсна със студен глас.

— Ти можеше да убиеш всички ни. Наистина се държа като глупачка и всеки път, когато се сетя, кръвта ми закипява. Най-добре да не ми споменаващ повече за това.

— Да не споменавам! Наглец! Защо тогава се любиш с такава глупачка!

Кендъл гледаше как тъмносивите очи стават жестоки и студени, а кестенявите клепки се надвесват над тях. Виждаше как пулсът му гневно бие под златистите косми на брадата.

— Някои потребности — изръмжа той — нямат нищо общо с наивния женски мозък!

Кендъл се стегна и усети, че я обзема нов пристъп на ярост. Не успя да сдържи гнева си, скръцна със зъби и замахна да го удари. Той улови китките ѝ, но не достатъчно бързо, тъй че ноктите ѝ оставиха следи по бузата му.

— Кендъл — предупредително изсъска той, — не се впускай битка без никакви оръжия. И не давай това, което не би искала сама да получиш.

— Капитан Маклейн — с леден глас произнесе тя и се освободи от ръцете му, — струва ми се, че сте прав. Наистина сглупих в отношението си към вас. Аз не съм храна, която съществува за утоляване на глада ви. Боя се, че тъпият ми мозък е част от моето тяло.

— Кендъл, ти си чувствена жена. Не смятам, че несъгласието ни по някои въпроси е станало причина да не изпиташ удоволствие с мен.

— Добре! Brent, ти си съвсем прав. Любенето е като яденето, нали така? Каквото и да се случва, ние всички се нуждаем от храна и вода. Досега не мислех така. Но съм сбъркала, че те обичах. Щом съм чувствена, ако изпитвам потребност, поне имам избор за разлика от теб. Тук има още трима мъже.

— Престани да говориш като курва!

— Пък и Бю се държи много по приятно от теб. Защо ми трябва да...

Пръстите му се впиха болезнено в косата ѝ.

— Какво? Войната не ти стига, а? Искат ти се да ни видиш двамата с Бю хванати за гушите?

Кендъл поклати глава и затвори очи.

— Не — прошепна тя.

Той пусна косата ѝ и, разтреперан, нежно я прегърна.

— Съжалявам, Кендъл. Не исках да кажа това. Заболя ме, когато ме нарече наглец и исках да ти го върна.

Плачеше ѝ се. Беше толкова хубаво да усеща нежността му, да докосва душата му. Да чува шепота му...

— Ако можеше само да не се бъркаш в нещата, които не те засягат — замислено промърмори той. — Когато не знаеш какво вършиш, наистина се държиш глупаво, Кендъл.

Тя решително се отдръпна от него.

— Brent — рече хладно, — засяга ме всичко, което става с нас. И не съм се държала глупаво. Никога. Вярно е, че много от това, което направих, имаше страшни последици и че се нуждаех от помощ. Но нищо не бих променила. Ако не можеш да приемеш това...

Той се надигна рязко и седна. Улови я за раменете, очите му горяха.

— Искам поне веднъж да ми се довериш. Не ми се спори с теб. Наистина си жизнена и умна. И смела. Но не можеш да промениш хода на войната, Кендъл. Старицата уби петима мъже. Хана Хънт си беше за бесило. Като ѝ позволи да избяга, ти ни изложи на голяма опасност. Ако ни бяха хванали, мен щяха да обесят или застрелят, а теб — да върнат на Джон Мур. Казвам ти — веднага щом мога, ще те изпратя някъде, където ще стоиш мирно. И само да мръднеш оттам, ще те намеря, ако ще война да бушува, ако ще краят на света да дойде. Надявам се, че си ме разбрала.



— Чакай малко! — троснато рече тя. — Това не е честно! Ти ме изостави. Затова отидох във Виксбърг.

— Не съм те изоставил. Аз съм длъжен да се бия, а ти — не.

— Вече не си длъжен. Беше в затвора.

— Кендъл, аз трябва да поема командването на кораба си. Стърлинг ще се върне отново в армията на Северна Вирджиния. Бю и Джо ще отидат в своите отряди.

— А аз трябва да си седя в клетката като добро момиче? — горчиво попита тя.

— Точно така, любов моя.

— Брент...

— Кендъл, ти никога ли не слушаш?

Той стана нетърпеливо и започна да се облича. Кендъл бързо грабна роклята си, беше решила тя да е тази, която ще си тръгне първа.

— Брент... — започна тя.

— Кендъл — прекъсна я той, — обичам те.

Сълзи опариха очите ѝ.

— Не е възможно да ме обичаш, Брент, и да ме наричаш глупачка.

В ъгълчетата на устните му се появи усмивка.

— Напротив, мога.

— Според мен не можеш. И ако сега ми кажеш, че моето мнение е без значение, ще те разкъсам!

Той се засмя внезапно и протегна ръка към нея, вдигна я на крака. И ѝ помогна да закопчее кукичките на роклята, въпреки възраженията ѝ.

— Мадам, ако желаете, някога ще си отделим един ден за голяма кавга. Но сега най-важното е да оцелеем. Хайде да поспим малко. Не искам останалите да се събудят и да открият, че сме изчезнали.

Кендъл отвори уста да възрази, но се отказа. Все още се ядосваше, че спорът им остава нерешен. Но той имаше право — трябваше да оцелеят.

Върнаха се на мястото, където спяха останалите. Двамата с Брент легнаха до огъня, но чак когато Кендъл се предаде на съня, гърбът ѝ се отпусна и прие уюта и топлината на прегръдката му.

Тази нощ те се криха в шубрака, защото огньовете в далечината ги предупреждаваха, че са се натъкнали на отряд войници. Брент и

Стърлинг решиха да разузнаят и се прокраднаха в нощта. Върнаха се бързо и радостно съобщиха, че най-после са намерили военна част на Конфедерацията.

Беше Коледа... Имаха вълшебното чувство, че са се добрали до родината. Беше прекрасно да споделят оскъдната храна с войниците и да пеят коледни песни край огъня.

Но беше и страшно. Войниците не изглеждаха по-добре от тях. Някои бяха увили краката си в парчета плат, защото нямаха обувки. Униформите им бяха износени и изпокъсани. Имаше хора, облечени в сини куртки, откраднати от загинали янки.

Кендъл седеше до Брент, пиеше рядко кафе и разсеяно слушаше песните и тихите разговори на мъжете. Някой разправяше на Бю, че половината от отряда била поразена от дизентерия, а миналия месец двайсет и четирима умрели от треска. Изведнъж я обзе хладно спокойствие.

Югът щеше да изгуби войната. Беше сигурна. Знаеше, че много хора от войската на Тенеси също са убедени в това. Гордите, печално замислени очи ѝ го казваха.

Щяха да се бият до последен дъх, но вече бяха притиснати към стената и се отбраняваха от ударите на противника...

— Кендъл, чу ли ме?

— Какво?

Тя се обърна и срещна замисления сив поглед на Брент.

— Утре един фургон тръгва на изток. Ще закарат ранените в Ричмънд да образуват, ако се наложи, отряд за последна защита на града. Могат да те вземат със себе си. Нямах нищо против да се грижиш за тези, които все още се възстановяват, нали?

— Разбира се, че нямам. Ами ти и...

— Имат място само за теб. Ние ще продължим пеш, дори кон не могат да ни дадат. Но скоро ще стигнем във Вирджиния.

— Аз...

— Тръгваш, Кендъл. Казаха ми, че в последно време Ричмънд е в безопасност и съпругата на президента Дейвис се е върнала в града. Тя е моя отдавнашна позната и ще те наглеж... ще се радва да ѝ погостуваш, докато аз пристигна и разбера къде е „Джени Лин“.

— А после?

— После, ако мога, ще те заведа вкъщи.

— Къде е това „вкъщи“, Брент? — тихо попита тя. Въпросът го накара да млъкне за миг. „Саут Сийз“ вече не съществуваше. Вкъщи беше всичко на юг от Тенеси.

— При Ейми — уморено отвърна той. — Кендъл, твърде изтощен съм, за да споря.

Тя въздъхна.

— Аз не споря, Брент. Само попитах.

Не възрази, когато той я поведе към малката палатка, която им предложиха за през нощта.

Беше щастлива да лежи до него, да посреща любовта му отново и отново, въпреки че единствените разменени думи бяха настойчивите страстни слова. Раздялата беше станала част от живота им през тъжните години на войната.

Сутринта Брент я изпрати до фургона, който щеше да я закара в Ричмънд. Без да каже дума, той се качи заедно с нея. Наведе се и ѝ прошепна:

— Кендъл, чакай ме в Ричмънд. Стой там, където те изпращам.

Тя иронично се усмихна.

— Къде другаде мога да бъда, Брент?

— Никога не знам и това постоянно ме тревожи.

Кендъл сведе мигли.

— Ще стоя там, Брент. Обещавам.

Изплющя камшик и фургонът се раздруса. Конете потеглиха в лек тръс. Дрезгавият му шепот докосна ухото ѝ.

— Обичам те, Кендъл. — Отдръпна се назад, за да я погледне, и видя, че напирашите сълзи придават на сините ѝ очи виолетов блясък.

— Независимо, че си глупава жена — добави той с дяволита усмивка.

Тя опита да се усмихне, но не успя.

— И аз те обичам, въпреки че си наглец.

Той я целуна, наслаждавайки се на последната любовна милувка на пухкавите ѝ устни. После ловко скочи на земята, макар фургонът да бе в движение. Очите ѝ бяха приковани в него. Прелестно сини. Тъжни и смирени. Но в тях той прочете любов... и силен дух, който щеше да живее вечно.

Остана загледан след фургона, докато той изчезна в блясъка на утринното слънце.

## ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА

*Март, 1864*

Брент не дойде веднага в Ричмънд. Въпреки че ѝ беше мъчно, това не беше изненада за нея. Най-после бе опознала Брент добре и когато пристигнаха вести, че янките планират настъпление от Джаксънвил към столицата на Флорида, Кендъл не се учуди, че морският капитан се е отказал от морето и заедно със Стърлинг е заправил на юг, за да се бие по суша.

Ако не го обичаше толкова силно и не се тревожеше, че някой куршум може да си пробие път към храброто му сърце, тя би проумяла напълно какво го тласка към боя дори когато нито честта, нито военният му чин го задължаваха.

Вече три години се биеше във войната, но почти не бе имал възможност да помогне на своя роден щат. Двамата със Стърлинг бяха получили специално разрешение да участват в битката при Олъсти. Кендъл прочете във вестниците за победата на южняците и изпита щастие заради Брент. Столицата Талахаси беше спасена и докато войските на Юга претърпяваха поражение след поражение, Флорида бе извоювала вълнуваща победа. Тя си представяше колко доволен е бил Брент и се чувстваше близо до него, защото знаеше какво е да се биеш от сърце.

Получаваше писма от него. Нейната участ не беше по-лоша от участта на която и да било друга жена от Конфедерацията. Някои не бяха виждали съпрузите си откакто войната бе започнала, а други нямаше да ги видят никога вече.

Кендъл поне беше в Ричмънд. Варина Дейвис, първата дама на Конфедерацията, се държеше сърдечно с нея. Взе я под опеката си от първия ден, в който Кендъл пристигна. Кендъл се наслади на гореща баня, после ѝ поднесоха вкусно ястие от риба и я поканиха да седне до камината с чаша хубаво бренди. Варина беше уредила Кендъл да получи стая в една стара странноприемница близо до Белия дом на

Конфедерацията и често я канеше на обяд или на чай, за да я информира за хода на войната и за капитан Брент Маклейн.

Кендъл ѝ се възхищаваше. Първата дама на Юга говореше с приятен глас и притежаваше достойнство. Тя бе изгубила сина си през войната. Малкото дете паднало от верандата в дома им. Кендъл бе чувала тъжни разкази как детето умряло в ръцете на баща си, как писмата и решенията за хода на войната трябвало да почака няколко часа — само толкова време било дадено на двамата родители за скръбта им. Мислите за сина на Варина накараха Кендъл да си спомни и за едно друго дете, което беше умряло твърде рано — момчето на Червената лисица. Родителите никога нямаше да забравят ужаса, който бяха преживели, и до последния си час щяха да носят в сърцата си тъгата по изгубените си деца. Но Варина не се предаваше на мъката. Другите ѝ деца се нуждаеха от грижи. Кендъл се радваше на многобройната челяд на семейство Джеферсън. Проумя, че тя самата много обича малките деца и копнее за свое. Знаеше, че ситуацията, в която се намира, не ѝ позволява това — беше презряна съпруга на един мъж, любовница на друг. И все пак...

Съдържателката на странноприемницата беше вдовица с две дъщери, едната на пет, другата на четиринайсет години, и Кендъл прекарваше много часове в тяхната компания — шиеше, четеше и играеше с тях.

Мечтаеше светът да не е това, което беше и тъгуваше по Брент. Копнееше за истински дом. Понякога я обземаха страхове, че няма да има деца или че двамата с Брент никога няма да заживеят истински семеен живот.

Но не всичко беше толкова лошо, колкото изглеждаше. Кендъл научи от Варина, че вместо да я осъждат, хората я смятат за героиня. Фактът, че бе любовница на прочутия капитан Маклейн изпълваше историята ѝ с романтика и чар, особено вълнуващи за младите дами в Ричмънд.

Кендъл смяташе, че това е нелепо, тъй като все още се намираще в опасност. Въпреки че хиляди мъже бяха загинали, Джон Мур беше жив и невредим. За Съюза тя беше шпионин. А Кендъл, макар никога да не би изрекла мислите си на глас пред все още непреклонните южняци, беше убедена, че войната ще има само един изход. И когато янките дойдеха на власт...

Трябваше да запланува бягство. Повече от две години не беше виждала съпруга си, но добре го познаваше. Знаеше, че веднага щом може, той ще я открие. Дори ако войната продължеше още пет или десет години.

Тя трябваше да избяга. Може би в Европа... Но не можеше да тръгне, преди да дочака Брент.

И така, тя запълваше времето си с работа в болницата, страдаше заедно с ранените войници и никога не се отвърщаше от зловонието и болката. Войната я беше калила, а във Виксбърг бе придобила опит.

Работата изсмукваше силите ѝ. Понякога виждаше познати лица — хора, с които беше израснала в Чарлстън. Помагаше им, облекчаваше болките им, пишеше писма на близките им и това я връщаше в отминалите времена. Някогашните приятели на баща ѝ си спомняха за него, по-младите ѝ пациенти с тъга говореха за градинските увеселения, за ловните дружини, за баловете...

В края на март Варина Дейвис ѝ предаде писмо от Брент. Беше го писал в края на февруари. Пишеше, че двамата с брат му ще се опитат да се промъкнат в Джаксънвил и да се видят със сестра си, а после ще потеглят на север към Ричмънд. По пътя Стърлинг щял да навести жена си и сина си. Не бил ги виждал от зимата на 1861 година. Стърлинг бил длъжен да се яви в кавалерията на Джеб Стюарт до края на април, а Брент предполагал, че Чарли Макферсън, който отново бил потеглил с „Джени Лин“ към Лондон, ще се завърне през април или май.

Писмото не беше многословно. Кратко и сбито, написано на гърба на някакъв стар документ. Но беше подписано „С любов, Брент“ и тези три думи стоплиха сърцето ѝ и ѝ дадоха сила.

Въпреки това нещо в писмото я притесняваше, но тя осъзна какво е то чак когато няколко седмици по късно срещна в болницата още едно познато лице.

Както се беше навела да даде вода на един трескав войник, Кендъл усети, че някой я дърпа за полата. Отметна кичур коса от челото си и се обърна. Видя пред себе си странно познат израз. Лицето на войника беше мръсно, брадата му бе израсла като гъст храсталак. След няколко минути внимателно взирание тя го позна — беше нейният зет.

— Джийн! Джийн Макинтош! О, господи, как си? Колко съм глупава! Ти лежиш в болница, а аз те питам...

— Ще се оправя, Кендъл. Един куршум ме улучи в рамото миналата седмица, докато разужнавах. Докторите успяха да го извадят. След ден-два излизам оттук. Кендъл, от толкова време се тревожим за теб. Лоли винаги ми пише, че те споменава в молитвите си.

Кендъл сведе мигли и прехапа устните си.

— О, Джийн! Исках да пиша на майка и на Лоли, но все още се страхувам от втория ми баща.

— Кендъл — прекъсна я Джийн, явно изненадан, — той е мъртъв.

— Да не би да са го убили във войната? — смаяна попита Кендъл.

— Не — изсмя се Джийн. — Джордж умря от задушаване, докато се опитваше да изяде всичкото си говеждото, преди войската да му го поиска.

Кендъл съзнаваше, че не е редно да изпитва радост при вестта за нечия смърт. Но не можеше да не остане доволна от това, че на света все пак май имаше справедливост.

— Как са Лоли и майка? — попита тя. — Виждал ли си ги скоро?

— Отидох си в отпуск преди Коледа — отвърна Джийн. — Не знаеш, че си станала леля, нали, Кендъл? Ние с Лоли имаме момиченце, роди се миналото лято. Много е красива. Очите ѝ са сини като небето, а косата ѝ е златна като лъчите на слънцето.

— Прекрасно, Джийн! Аз съм леля! А Лоли и майка — те добре ли са?

— Да. Но понякога малко се тревожа за тях. Говори се, че янките ще сринат със земята Южна Каролина, ако се доберат до нея, защото смятат, че ние сме започнали войната.

— О, Господи...

— Не се притеснявай, Кендъл. Не биваше да ти казвам това. Ние имаме най-добрите войници и генерали на света. Янките никога няма да стигнат до Чарлстън.

Напротив, ще стигнат — помисли си Кендъл, но премълча пред Джийн.

— Кендъл, защо не си отидеш вкъщи да видиш майка си и сестра си?

Въпросът на Джийн я накара да осъзнае какво я е притеснявало в писмото на Брент. Семейството. Той я обичаше, но неговото семейство бяха брат му и сестра му. А тя не беше виждала майка си от деня, в който Чарлстън се отдели от Съюза.

— Ще отида, Джийн. Няма да е задълго, но ще отида.

Тя бързо целуна зет си по челото и се обърна, решила веднага да говори с главния лекар. Но пак се върна при Джийн и попита:

— Джийн, сигурен ли си, че ще се справиш?

— Напълно — увери я той и широко се усмихна.

Лоли получи известието за смъртта на мъжа си в деня, когато Кендъл пристигна.

Двете сестри бяха прекарвали два часа в щастие и възторг. После на вратата почука войник с писмо от старшия офицер на Джийн. Той бил починал в резултат на инфекция след хирургическа намеса.

Кендъл си помисли, че е добре да е тук до сестра си точно сега. Сестра ѝ бе заякнала през годините на войната, но нейният брак беше действително по любов и в този ден част от нея умря.

Тя бе мечтала да прекара тези дни в сладки разговори със сестра си, в смях и наслада от лудориите на малката си племенница.

Вместо това трябваше да организира погребение и да подкрепя крехкото, раздирано от плач тяло на Лоли, докато с военни почести полагаха Джийн в пръста на семейната плантация.

Майка ѝ бе на легло заради тежка простуда.

Но Кендъл поне успя да я прегърне и целуне, въпреки майчинските ѝ предупреждения, че ще се зарази.

— Не ме интересува, ако ще цял месец да съм на легло, майко. Целувката си струва това.

Майка ѝ се разплака и я прегърна. Толкова отдавна не беше виждала по-голямата си дъщеря.

— Страхувам се за мама — честно призна Лоли пред Кендъл, опитвайки се да спре за малко сълзите си и да се погрижи за момиченцето, което никога нямаше да види баща си. — Тя толкова често се простудява. Няма никакви сили, а и аз не издържам вече. Не мога да се оправя и с двете плантации. Кендъл, не можеш ли да останеш тук? Крестхевън ще бъде твой.

— Не, Лоли — тъжно отвърна Кендъл на молбата на сестра си. — Трябва да се върна в Ричмънд. Но ще намеря болногледачка за



майка и ще наема хора да ти помагат.

— Кого ще наемеш? — горчиво попита Лоли. — Всички мъже са във войската.

— Някои вече са се върнали — уверено рече Кендъл. През следващата седмица тя откри една свободна негърка, която чудесно се справяше с майка ѝ, и двама мъже, на които имаше доверие. Назначи ги за управители на плантацията. Лоли я погледна със съмнение, като разбра, че е наела ампутирани бивши войници, но после с безразличие сви рамене. Кендъл знаеше, че не бива да очаква душата на сестра ѝ да се възстанови скоро.

Въпреки че бе осигурила подкрепа за Лоли, преди да тръгне, Кендъл откровено ѝ каза:

— Лоли, тук няма да сте в безопасност, ако...

— Ако янките спечелят войната? — невъзмутимо попита сестра ѝ.

— Да.

— И какво предлагаш?

— Не съм напълно убедена, но мисля, че знам едно място, където няма да има тежки последици от войната. Скоро ще ти пиша.

Кендъл видя, че на лицето на сестра ѝ се появява студена усмивка:

— Не сме чували за теб откакто започна войната и сега, като казваш скоро...

— Не е честно! Много добре знаеш, че не можех да дойда в Чарлстън.

— Можеше да ми пишеш. Кендъл, мразиш ли ме за това, че ти беше продадена на Джон Мур вместо мен?

— Не! — ужасена възкликна Кендъл. Яростно поклати глава. — Лоли, никога не съм те мразила. Аз бях по-голяма и по-силна. Вторият ни баща мислеше, че аз ще му донеса повече пари.

Лоли се засмя и за миг русата ѝ красота засия, въпреки трагедията, който тъй скоро бе преживяла.

— Кендъл, аз съм изтощена. Аз не бих издържала това, което ти преживя: брака с Джон, затвора, бягството. Умирам от желание да видя твоя капитан Маклейн. През цялата война все за вас двамата се говореше!

— Няма да има „вас двамата“, ако не се върна в Ричмънд — промърмори Кендъл.

Майка ѝ плака, когато дойде време да тръгва, но тя вярваше, че дъщеря ѝ ще се погрижи за тях и ще се върне да ги отведе със себе си на безопасно място. Беше твърде слаба, за да стане от леглото, и Кендъл се сбогува само с Лоли.

Открили, че войната е заздравила връзката между тях, двете сестри се прегърнаха. После Кендъл целуна детето, удивена от чудото на новия живот, и се опита весело да се сбогува.

— Кендъл — тихо промълви Лоли.

— Да?

— Не е ли странно, че Джийн умря, а Джон — не.

— Да, странно е, Лоли. До скоро виждане — добави Кендъл.

Лоли се усмихна и помахна с ръка.

Кендъл мислеше само за семейството си, когато се качи на влака за Ричмънд. Не забеляза, че по пътя имаше много войници, които изглеждаха разтревожени.

Въпреки песимизма си по отношение на войната, тя не разбра, че нещо не е наред чак докато не пристигна в странноприемницата и не откри, че Варина Дейвис се е опитвала да се свърже с нея. Освежи се и веднага забърза към първата дама на Конфедерацията.

Посрещна я черен иконом и я заведе в стаята на Варина.

— О, Кендъл, скъпа! — Гласът ѝ, както винаги, беше нежен и мелодичен. Но гласът на Варина щеше да си е все така нежен и изискан, независимо дали се готвеше да ѝ каже, че денят е прекрасен, или да ѝ съобщи, че янките са завзели Ричмънд. Тя наистина беше възхитителна жена — изтънчена, благовъзпитана, любезна и изпълнена с достойнство.

— Какво се е случило, Варина? — попита я Кендъл. Варина не отговори веднага. Усмихна се и се приближи към нея, а кринолинът шумолеше под сребрилата коприна на роклята ѝ.

— Най-напред, скъпа, да ти кажа, че отново ще напусна града. Онзи ужасен генерал Грант настъпва към нас. Трябва да ти съобщя и нещо, което се опасявам, че ще те нарани. Капитан Маклейн беше тук по време на отсъствието ти. Той се надяваше да те намери тук, а също и да поеме командването на кораба си. Но лейтенант Макферсън още не се е върнал. Той отново беше изпратен в Лондон. О, само ако

англичаните пожелаеха да се намесят и да ни предложат помощта си! Но това е невъзможно. Капитан Маклейн се присъединява към отряда на брат си. Затова смятам, че за теб ще бъде най-добре да напуснеш Ричмънд заедно с мен.

— О, не! — прекъсна я Кендъл и усети, че кръвта се отдръпва от лицето ѝ и го оставя бяло като сняг. — О, не! Брент е бил тук, а аз...

— Всичко е наред, скъпа. Той беше в болницата и разбра, ти си отишла да погостуваш на семейството си...

Варина млъкна, защото Кендъл се изправи рязко.

— Но аз му обещах да бъда тук.

— Кендъл, ние сме във война. Сигурна съм, че капитанът те разбира.

Кендъл енергично поклати глава.

— Трябва да го намеря. Знаеш ли къде отиде?

— На север, по железопътната линия към войската на Ли, но ти не можеш да тръгнеш след него, Кендъл. Околността е пълна с янки.

— Трябва да отида! Трябва! Моля те, Варина! Ако можеш, помогни ми. На всяка цена трябва да го настигна.

Варина въздъхна.

— Президентът Дейвис няма да е доволен. Но добре. Ще разбере кога тръгва следващият куриер и ще уредя да тръгнеш с него. Ще се наложи да пътувате бързо по черни пътища, Кендъл. Важно е писмата от съпруга ми да стигат до генерал Ли колкото е възможно по-бързо.

— Повярвайте, мисис Дейвис, вече съм свикнала с черните пътища и опасностите по тях!

Кендъл и капитан Мелбърн, куриерът, комуто бяха поверени писмата на президента до генерал Ли, пристигнаха в лагера на войската след два дни. Кендъл отново беше поразена от вида на окъсаните, изгладнели войници.

Но не това беше главната ѝ тревога в този миг. Сърцето ѝ биеше лудо през цялото пътуване, страх и ужас я бяха обзели.

Брент ѝ беше казал да стои в Ричмънд и независимо дали тази негова заповед беше справедлива или не, обещанието, което тя му бе дала, превръщаше отсъствието ѝ в предателство. А миговете, прекарани заедно, бяха толкова кратки... и ценни. Тя силно желаше да го види, но се страхуваше как ще я посрещне той. Отново и отново

репетираше думите, които смяташе да му каже, докато капитан Мелбърн я водеше към кавалерията...

Веднага го забеляза. Той се беше облегал на един дорест кон и отпиваше кафе от тенекиено канче, заслушан в разговорите около себе си. Очите му станаха наситено сиви, когато някой направи остроумна забележка. Засмя се и устните му се извиха в широка усмивка.

Изглеждаше съвсем различно от последния път, когато го беше видяла. Брадата и мустаците му бяха подстригани. Косата му се спускаше над яката, но прическата беше хубава и модерна. Униформата му бе овехтяла като на останалите войници, но въпреки това той бе съвършеният образ на офицер от Юга — мъжествен и възпитан, високомерен и галантен.

Искаше ѝ се да го повика, името му вече беше на устните ѝ, но тя не успя да го изрече. Изведнъж някой подсвирна. Един от мъжете я беше видял и бе изразил изненадата и възторга си.

Сивите очи на Брент се обърнаха към нея и се разшириха от учудване. Сърцето ѝ спря да бие, докато чакаше реакцията му. Сигурно щеше да се ядоса, да я отблъсне, да се отрече от нея...

Но той се усмихна и тя се изплаши, че ще припадне от радост и облекчение. Той тръгна към нея, дългите му крачки погълнаха разстоянието между тях и Кендъл усети трепетната му прегръдка около тялото си и силните му пръсти в косата си. Той я притисна към себе си. После пред всички свои другари я целуна нежно, страстно, с обич. Сълзи бликнаха в очите ѝ от сладката милувка на устата му, от неговия мирис, от неговия допир. За един дълъг миг забрави войната, забрави света около тях, а земята и небето се завъртяха пред очите ѝ.

Но после той зашепна в ухото ѝ, думите и гласът му бяха изпълнени с тревога.

— Кендъл... какво правиш тук?

— Трябваше да те видя. Нали обещах да стоя в Ричмънд...

— Кендъл, тук се готвим да посрещнем цялата армия на Грант!

— Но аз...

— Чакай! — прекъсна я Брент. Все още държеше ръцете ѝ. Ослепителен огън проблесна в мъгливите сиви дълбини на очите му и той посочи развеселената публика зад тях. — Струва ми се, че трябва да си намерим по-усамотено местенце.

Някой се покашля, после се засмя.

— Наблизо има едно малко ханче, братко. Този лагер едва ли е място за жена.

Кендъл се обърна към говорещия.

— Стърлинг! — възкликна тя и радостно го прегърна. Той я завъртя в кръг, без да обръща внимание на намръщения си брат.

— Кендъл, изглеждаш прекрасно! Всички войници сигурно си мислят, че са видели ангел! Но тук не е безопасно. Брент — обърна се той към брат си, — трябва да я заведеш някъде.

— Знам. Но...

— Аз ще те извиня пред Стюарт. По дяволите, Брент, ти си от флотата. Изобщо не си длъжен да бъдеш тук.

— Ще се върна призори — обеща Брент. После видя, че целият отряд ги гледа. Повдигна изящната ръка на Кендъл и каза:

— Кендъл, запознай се с момчетата от кавалерията на Флорида. Момчета, това е Кендъл Мур. Бързо си кажете здравей и довиждане.

Кендъл се изчерви от одобрителните викове на мъжете, но не за дълго, защото Брент я повдигна от земята и я сложи да седне пред себе си на седлото. Пришпори коня и излезе от лагера в бърз тръс. Няколко пъти ги спираха, но Брент казваше на предните постове, че придружава дамата до безопасно място, и те им разрешаваха да продължат.

Не проговориха, докато не стигнаха порутеното ханче. Брент завърза коня, свали я на земята и я поведе навътре. Здравно стиснал ръката ѝ, той взе единствената свободна стая от съдържателя, който като видя униформата на Брент поиска да разбере какво става в лагера.

Брент не го излъга.

— Скоро ще има битка. И то наблизо.

— Не сте дезертър, нали, капитане?

— Не, сър, само прекарвам няколко часа с моята... съпруга. После ще се върна на фронта.

Най-после влязоха в една занемарена стая. Брент се огледа, после сви рамене и я придърпа към себе си.

— Съжалявам, че не можах да осигуря нищо по-добро.

Кендъл се усмихна.

— Ако си спомняте, сър, прекарах много нощи в пещери. Това напълно ме задоволява, докато вие сте с мен.

— С теб съм — дрезгаво прошепна той.

— Брент — започна Кендъл, — съжалявам, че не бях в Ричмънд. Обещах ти, но не те очаквах точно тогава и затова...

— Ще ми разкажеш по-късно, Кендъл... много, много... по-късно.

Думите му бяха прекъсвани от горещите влажни докосвания на устните му по шията, по ушите, по тила ѝ. Пламъците на желанието се надигаха в нея на вълни, тя се притисна към него и повдигна глава да срещне стоманеносивия му поглед с ослепителен син блясък в очите си.

— По-късно — съгласи се тя. — Много по-късно...

И наистина след много време, когато слънцето бе залязло луната се бе появила, те се сгушиха заситени и доволни един друг и заговориха. Брент беше мушнал ръка под главата си и се взираше в тавана. Другата му ръка бе около Кендъл. Пръстите му лениво приглаждаха косата ѝ, а тя бе положила буза върху влажните му гърди.

— Кендъл, не ти се разсърдих. Радвам се, че те виждам, но бих искал да не беше идвала. Утре тук ще се води бой. Ли планира да посрещне Грант в пущинака, смята, че горският терен ще му даде предимство. Янките многократно ни превъзхождат по численост.

Кендъл прокара пръсти по гърдите му.

— Брент, ти не си длъжен да се биеш. Моля те, не участвай в тази битка. Страхувам се.

Той замълча за миг.

— Кендъл, поне пет пъти досега ми се е искало да те удуша, но в последните няколко месеца имах време да премисля нещата. В известен смисъл не бях справедлив с теб. Обичам те, Кендъл, истински те обичам, и се опитах да те разбера. Войната, времето, разстоянието не могат да променят това, което сърцето ми изпитва. Но знам, че теб нищо не може да те пречупи. Само се надявам, че ще успея да те опитомя. Поне малко. Кендъл, аз трябва да участвам в тази битка. Конфедерацията се нуждае от всеки човек.

Кендъл потисна сълзите си, но когато проговори, в гласа ѝ се усещаха преглътнатите ридания.

— Не те разбирам, Брент. Няма причина.

Той веднага я прекъсна.

— Съществуват много причини, Кендъл. Съществува Югът, съществуваш ти, аз, всички ние.

— Югът е обречен, Брент.

— Не казвай това — грубо отсече той.

— Това е истината и ти я знаеш. Знаеше я още онази нощ, когато се срещнахме, нощта, в която Южна Каролина се отдели от Съюза. Тогава аз се заблуждавах.

— Кендъл, не знам нищо друго освен това, че утре трябва да се бия. Ние притежаваме само боен дух и упоритост — нищо друго. — Изведнъж той легна върху нея и притисна ръцете ѝ към леглото. — Кендъл, не винаги умеем да различим доброто от злото, защото светът не е само черно и бяло. Винаги има оттенъци на сивото. Вършим това, което ни се струва правилно. Ти си омъжена за друг, но в нашата любов няма нищо лошо, независимо къде ни отвежда тя. А в Кентъки, когато се карахме заради онази старица, последиците от твоите действия биха могли да докажат, че те не са били правилни. Но ти мислеше, че имаш право. Мисля, че сега те разбирам. Ох, Кендъл, ние винаги ще сме в спор!

— Брент!

— Но аз те обичам точно за това. Обичам те, защото си горда и решителна и никой не може да те пречупи, дори аз. Моля те да ме разбереш, че трябва да участвам в битката. И да ми обещаеш нещо.

— Какво? — с пресипнал глас попита тя, раздвоена между желанието да го удари за това, че я е нарекъл досадна, и потребността да обвие ръце около него толкова силно, че той никога да не може да си тръгне.

— Искам да се прибереш вкъщи колкото може по-бързо. Имам предвид при Харолд и Ейми. В Ричмънд няма да е безопасно.

Кендъл отвори уста да възрази, но той я затвори с нежна целувка.

— Веднага щом мога, ще дойда при теб — увери я той. — Хайде сега, обещавай ми.

Тя не успя да продума, а той изглежда остана доволен от кимването ѝ.

Сълзи замъгляваха очите ѝ, докато се любеха, и мокреха бузите ѝ дори когато полетяха в бездната на екстаза. Той ги попи с устни след утихването на страстта и я прегърна. Точно преди да заспи, тя чу шепота му:

— Ще дойда при теб в заливчето, Кендъл. Обещавам.

Когато тя се събуди преди зората, той беше изчезнал.

Денят настъпваше с грохота на оръдията и свистенето на снарядите. Битката в пущинака бе започнала.

Никога в живота си Брент не беше виждал нещо по-ужасно от тази битка.

Конният им отряд беше един от първите, които влязоха в боя. Гората изглеждаше спокойна, а небето — ясно и свежо. Той чуваше птиците, вдишваше сладкия дъх на зелените дървета и красти.

Насред път влязоха в първата схватка. Дъжд от куршуми се изсипа отляво. Конете се подплашиха, мъжете бързо скочила от тях. Намериха прикритие край пътя.

После започнаха оръдията.

И гората лумна.

Брент видя, че Стърлинг заповядва на хората си да се оттеглят. Самият той започна да отстъпва, но видя Били Крисчън, малкият барабанчик от Талахаси.

Момчетата не биваше да участват във войни. Но Били Крисчън се биеше още от самото начало на войната, поне така му беше казал Стърлинг. Оставаше му една седмица, за да навърши тринайсет, но мъжете имаха чувството, че винаги той е биел барабана за тях. Били беше сирак, чичо му Джош бе неговият единствен роднина. Джош беше дошъл в отряда.

И бе загинал. Но Били беше останал.

Ала сега, в хаоса от трупове, цвилещи коне, горящи клони и задушаваш дим, Били лежеше на земята. Прострелян в крака.

Брент чу писъка на момчето и полека тръгна към него, като зорко следеше обхванатите от огъня дърветата. Чу пукота на един падащ клон и се отдръпна навреме, усети само как летящите искри минаха покрай лицето му. Намери Били, видя раната му. Момчето отвори изпълнените си болка очи и се взря в Брент.

— Капитане, обзалагам се, че отсега нататък няма да мръднете от морето — опита се да се пошегува Били.

Нов вик се изтръгна от гърлото му и Брент разкъса крачола на панталоните си, за да превърже крака му под коляното. Били вероятно щеше да изгуби крака си. Брент се надяваше да спаси поне живота му.

— Капитане, изчезвайте оттук. Гората сигурно ще избухне — предупреди го Били.



— Да, така е.

Брент взе момчето на ръце. Отчаяно се опитваше да намери път през дима и черния барут. Закрачи напред, олюлявайки се. Реши, че е открил вярната посока. Двамата бяха сами в гората, поне така им изглеждаше. Сами в ада.

Огромно дърво изпраця и се стовари зад тях. Брент ускори крачка. Стори му се, че чува тропот на копита пред себе си. Забърза.

Наистина напред имаше кон. Яздеха го един войник е простреляна ръка и друг, с рана в корема. Ранените спряха веднага, щом видяха Брент и момчето.

— Сър, можем да ви дадем коня — каза човекът с раната в корема и лицето му се изкриви от болка, още докато произнасяше благородното си предложение.

— Аз нямам дори драскотина по себе си, а вие се нуждаете от спешна помощ. Няма защо да ми давате коня — отвърна Брент.

— Но можем да вземем още един човек с нас, преди тази стара кранта да издъхне — обади се мъжът с кървящата ръка.

— Аз мога да вървя пеш — увери ги Брент. — Вие изведете Били оттук.

— Слушам, капитане — отвърна мъжът и отдаде чест. Той протегна ръце и Брент качи момчето на коня.

Мършавата кранта изглеждаше така, сякаш нямаше да успее да се помръдне, но когато войникът я пришпори, тя неочаквано се понесе в тръс надалеч от огъня и смъртта.

Брент тръгна след тях с колкото е възможно по-бърза крачка. Горещината ставаше нетърпима. Беше невъзможно да си поемеш въздух.

След малко той изгуби ориентация, после си помисли, че е открил посоката, но не след дълго му се стори, че вижда през дима и мъглата някаква колиба. Надяваше се да не се върти в кръг. Спря за миг.

И тогава огънят обхвана дървото зад него. Той чу пращенето на пламъците, чу пукота. Обърна се, готов да отскочи настрана.

Успя да избегне ствола на дървото. Но един тежък клон, който току-що започваше да тлее, се откърши. Брент вдигна ръце, но не достатъчно бързо, за да предотврати удара. Клонът се стовари върху черепа му. На сивия фон, разкъсван от огнени ивици, той видя

кадифено небе и звезди. Бореше се да не изгуби съзнание, но падаше в бездна...

„Все още съм жив“, помисли си той след миг. Или пък беше в ада? Горещината беше непоносима. Опита се да стане. Не можеше да победи сивотата. Щом надигна глава, отново изгуби съзнание.

Не биваше да умира. Беше обещал на Кендъл, че няма да умре.

Като затвореше очи я виждаше. Тя тичаше по плажа, бистрата тюркоазена вода се плискаше в краката ѝ. Слънцето светеше в косите ѝ, а той се връщаше вкъщи при нея...

После отново се озова в пламтящата гора. Умираще. Надигна се с усилие. Беше ѝ обещал да остане жив.

— Кендъл! — прошепна името ѝ.

Някой стоеше над него. Виждаше буйна коса. Кендъл...?

Тук...? Но това не беше Кендъл. Косата беше прошарена. Опита се да стане и видя възрастна жена с тъжно лице ѝ мършаво тяло.

— Госпожо, трябва да се махна отгук — каза ѝ той.

— Вие сте почти мъртъв — отвърна тя. Той направи опит да се усмихне.

— Почти?

Тя отвърна на усмивката му. Била е красива някога. Може би преди войната.

Лицето ѝ изчезна. Хвана го за глезените. Главата му се удари в земята.

Кендъл...

Беше ѝ дал обещание. Господи, колко много я обичаше. Трябваше да се върне при нея. Щеше да се, върне, щеше да се върне, по дяволите, щеше да оживее!

Гората сякаш запищя, обхваната от огъня.

После горещината изчезна, болката изчезна.

И светът се изгуби в мрак.

Още преди обяд стана ясно, че малкото ханче скоро ще се окаже на фронтовата линия. Кендъл слезе в избата заедно с другите цивилни.

С времето обстрелът се усилваше. По обед ханчето вече се бе превърнало в щаб на южната войска. Салонът беше препълнен с ранени войници и мъже, които ги бяха донесли дотук, вълн от обсега на вражеския огън.

Кендъл не можеше повече да търпи чакането, затова напусна избата и се качи горе. Южняците се изненадаха като я видяха, но не възразиха срещу компанията ѝ, щом осъзнаха ползата от нея. Тя превърза ранените, занесе вода на тези, които се биеха. С настървение слушаше вестите, които пехотинците донасяха.

Кавалерията на Джеб Стюарт беше навсякъде около тях и твърдо държеше фронта. Оръдията странно замлъкнаха. Кендъл научи, че и двете страни не смеят да ги използват, защото димът от пламналата гора беше много гъст и снаряжите можеха да убият не вражеските, а собствените отряди.

Когато мракът се спусна, битката затихна. Кавалеристи идваха в ханчето, за да си отдъхнат за миг, преди отново да се присъединят към своите уморени и разпръснати другари.

Кендъл отправяше молитви към небето да види Брент. Сърцето ѝ подскочи, когато разпозна униформите на кавалерията на Флорида и видя Стърлинг Маклейн. Канеше се да го повика, когато забеляза, че той с тревога оглежда помещението. Сигурно търсеше нея.

— Кендъл, мили боже, ти си още тук! Трябва да се върнеш обратно в Ричмънд. Можеш да тръгнеш с медицинските фургони.

— Къде е Брент? — прекъсна го Кендъл.

Стърлинг се поколеба.

— Не знам.

— Нали двамата бяхте заедно? Какво се е случило с него. Стърлинг?

Стърлинг я хвана за раменете и леко я разтърси.

— Гората наоколо гори! Хората умират не само от вражеските куршуми, а и от огъня. Не можеш да видиш собствената си ръка, не знаеш кой стои пред теб — враг или приятел.

Кендъл се освободи от ръцете му, почти изпаднала в истерия.

— Аз отивам, Стърлинг. Той е някъде там. Може би умира.

Тя мина покрай Стърлинг и се затича към гората.

— Кендъл, чакай — опита се да я спре той. — Огънят е навсякъде!

Тя чу, че той тича след нея, но не се обърна. Втурна се в гората, ала след няколко крачки спря и се огледа. Кашляше и се задушаваше от гъстия дим. Стърлинг беше прав. Спускащият се здрач и сивият дим,

който се кълбеше около нажежените пукащи дървета, ѝ пречеха да види дори на сантиметър от себе си.

— Брент — изкрещя тя. Отговори ѝ злокобна тишина, а после един огромен дъб изстена и с грохот отстъпи пред яростта на пожара. Тя извика и отскочи назад. Спъна се в купчина тела. Една ръка улови глезена ѝ.

— Помощ! За Бога, помогнете ми.

Кендъл се взря в измъченото, покрито със сажди лице, което я гледаше. Беше на млад човек и се бе сгърчило от страх и болка. Униформата на войника беше синя.

— Поне ме застреляйте. Не ме оставяйте да изгоря. Моля имайте милост.

— Можете ли да се хванете за мен? — изстена Кендъл.

— Да, но кракът ми е прострелян на няколко места.

Кендъл се наведе и сграбчи човека през кръста. С огромни усилия успяваше да го влачи. Той изкрещя от болка, но когато тя спря, я накара да продължи.

— Благословена да сте, госпожо. Вие сте светица.

— Аз съм южнячка — сухо отвърна Кендъл.

— Значи, светица от Юга...

Димът започна да се разпръсва. Кендъл видя пред себе си хора. Движеха се като сенки, призрачни сенки в зловещата нощ.

— Помогнете ми! — извика тя.

Един човек се приближи към нея. За неин ужас тя видя, че той е в синя униформа.

— Госпожо — той взе товара от ръцете ѝ, — трябва да се махнете отгук. Гората ще избухне като барутен погреб!

— Аз... трябва да откроя един човек.

— Южняк?

Кендъл прехапа устни и кимна.

Изведнъж оранжево сияние озари нощта и страшен грохот разцепи въздуха. Цялата гора зад нея изригна в един огромен пламък, който сякаш се извиси до небето.

— Няма да ви позволя да се върнете там, госпожо, и без това няма да намерите нищо живо. Елате с мен. Ще ви заведе при лейтенант Бауър.

Усети, че той я улови за рамото, но това не я интересуваше вече. Беше покрита със сажди, уморена и отчаяна. Брент беше изчезнал в пожара. Вече нищо нямаше значение. Съвсем нищо.

Сякаш вървяха с часове. Бяха двайсетина души и носеха ранените на носилки. Трябваше да се движат на зигзаг, за да избегнат горящите участъци. Първо я заведоха в един лагер далеч на север.

Изправиха я пред уморен старец с огромни бакенбарди. Тя разбра, че и той е участвал в боя. Синята му куртка беше почерняла и обгорена и миришеше на пушек, също като нейните дрехи.

— Открихме в гората тази красива южнячка, лейтенант Бауър — каза младият янки, който я беше намерил. — Какво да правим с нея сега?

Зелените очи на лейтенанта я огледаха с учудване, но и със съчувствие. Тя сигурно представляваше печална гледка — цялата бе покрита със сажди, косата ѝ — разбъркана, раменете — увиснали от отчаянието.

— Как попаднахте в този ад? — попита я лейтенантът и поклати глава. — Няма значение. — Той се обърна към войника.

— Щом дамата е южнячка, ще я върнем на хората ѝ. Уредете предаването.

Добротата му я просълзи.

— Благодаря ви, сър — успя само да прошепне.

— Около нас има достатъчно ужас и болка — отвърна той кратко и приключи въпроса.

Върнаха я на кон при позициите на южната войска. Предадоха я на един от емисарите на Робърт Ли, но тя така и не успя да види генерала. Джеб Стюарт бил смъртно ранен и Ли бил при своя приятел. Опитвал се да изпрати великия предводител на кавалерията в Ричмънд.

Тя все още бе вцепенена и не се интересуваше от нищо. Просто стоеше, загледана в огъня, докато офицерите шепнешком обсъждаха какво да правят с нея. Изведнъж усети как някой докосна ръката ѝ.

Беше Стърлинг. Обърна я към себе си и притисна в обятията си.

— Кендъл, слава Богу. — Той помълча за миг, после се отдръпна от нея и погледна в безжизнените ѝ очи. — Скоро ще потегли фургон за Ричмънд с ранените. Кендъл, трябва да тръгнеш.

Тя поклати глава, заслепена от сълзите.

— Не мога.

— Кендъл, няма да помогнеш на Брент, ако отново попаднеш на янки или като изгориш жива в пожара. Ще държа връзка с теб. Ако наистина обичаш брат ми, погрижи се за себе си. Върни се във Флорида веднага щом можеш. — Стърлинг се поспря и я прегърна. — Ти може би носиш детето му, Кендъл.

Кендъл се съмняваше, но не каза нищо. Беше минало толкова време... досега би трябвало да зачене. Но съдбата ѝ бе отказала дори това.

— Кендъл, трябва да отидеш — настоя Стърлинг.

— Ще чакам в Ричмънд — отвърна тя. Стърлинг понечи да възрази, но се отказа.

— Ще държа връзка с теб. Обещавам.

Той удържа на думата си. Тя получаваше писма от него поне веднъж в месеца. Брент не бил намерен, писа ѝ той, но и тялото му не било открито. Според него имало надежда и той не вярвал, че брат му е мъртъв.

Кендъл също не вярваше. Но въпреки че в писмата си Стърлинг постоянно настояваше да напусне Ричмънд, тя винаги отказваше. Отказа дори когато на вратата ѝ почука Чарли Макферсън и ѝ предложи да я закара при Ейми на борда на „Джени Лин“.

— Ще се върна след два месеца — твърдо каза Чарли. — И тогава ще тръгнете с мен. Капитанът би искал това.

Кендъл му се усмихна неопределено. Знаеше, че няма да тръгне.

Минаха месеци, октомври се изниза, а Брент все още бе сред изчезналите. Както бе обещал, Чарли Макферсън отново се появи на прага ѝ.

— Няма смисъл, Чарли. Няма да тръгна никъде, докато не разбера какво се е случило с...

Думите ѝ секнаха, когато един човек мина край Чарли. Той изглеждаше необичайно в цивилизованата ѝ стая.

— Червена лисица — смаяна прошепна тя.

Той пристъпи към нея, тъмните му очи бяха сурови и непроницаеми, ръцете — силни и уверени.

— Ще тръгнеш, Кендъл. Когато може, Нощният ястреб ще дойде при теб.

— Аз...

— Добре познавам своя приятел — твърдо рече Червената лисица. — И ще заведе неговата жена там, където той би желал.

Облегната на силното рамо на индианеца, Кендъл си спомни думите на Брент. Да, когато можеше, той щеше да дойде при нея в заливчето. И тя щеше да го чака... В Ричмънд с всеки изминал ден ставаше все по-опасно. Бичът на янките все повече тегнеше над града.

— Ще дойда — прошепна тя.

Лесно се промъкнаха през блокадата. Чарли се бе научил на много неща от своя капитан.

През цялото пътуване Кендъл стоеше плътно до Червената лисица. Имаше му доверие и близкото му присъствие я успокояваше.

Но една нощ, както стояха под кадифеното небе и звездите, той се отдръпна от нея.

— Кендъл Мур, аз обичам Нощния ястреб. И усещам, че той е жив. Но аз съм мъж от плът и кръв, макар кожата ми да е червена. Ти си красива жена и аз много те обичам. В своята невинност ти идваш при мен и ме подмамваш да предам своя брат.

Кендъл го гледаше с широко отворени, учудени очи. Осъзна, че той наистина я обича и е самотен — също като нея. И ако Брент Маклейн никога не бе съществувал, тя би могла да обича Червената лисица. Той беше един от най-силните мъже, които познаваше!

Но и двамата обичаха Брент. И двамата вярваха че той се върне.

— Съжалявам — прошепна тя и се отдръпна назад. Той протегна ръка към нея.

— Не си отивай. Той е мой брат, ти — моя сестра. Няма да изгубим нашето приятелство.

Да — съгласи се тя и се взря в мъдростта на дълбоките кафяви очи. — Няма да го изгубим.

Пристигнаха в залива през ноември. В началото на новата година Югът се намираше в изключително тежко положение. Шърман започна своя „марш до морето“, подпали Джорджия, разруши всичко, което не можеше да бъде отнесено. Кендъл се разтревожи за семейството си и когато Чарли спря в залива през февруари, тя го помоли да отиде в Чарлстън и да доведе на юг майка ѝ, сестра ѝ и малката ѝ племенница.

Лоли и детето пристигнаха в един ветровит мартенски ден. Кендъл научи, че майка ѝ е починала в края на януари.

Не можа да усети истинска болка. Отдавна се намираше във вцепенение. Може би това беше за добро. Майка ѝ нямаше сили да види как Югът се разпада.

Ейми Армстронг бе във възторг от детето. Често се грижеше за малката Юджиния, което беше добре за нея, тъй като и Лоли като Кендъл беше безчувствена. Хари ѝ помогна да ремонтират една стара колиба близо до неговата къща и Лоли прекарваше повечето време там. Държеше се любезно, но не забелязваше какво става около нея. Най-често бе сама.

Телеграфните и железопътните връзки на Юга бяха прекъснати. Много рядко до заливчето достигаха вести. Но чувството за обреченост си оставаше. Когато в края на март Чарли отплава, Кендъл се питаше дали ще го види някога отново.

Дойде пролетта. И въпреки буйството на живота, въпреки синята ведрина на небето, дните минаваха в сива тъга.



## ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ВТОРА

*Пролетта на 1865*

Кендъл прекарваше колкото е възможно повече време в заливчето.

Знаеше, че останалите я съжеляват и я смятат за глупачка, защото продължава да чака.

Но животът без надежда би бил твърде мрачен, за да го понесе. Месеците се нижеха един след друг и тя знаеше, че вероятността Брент да е жив става все по-малка. Но в сърцето си не спираше да вярва, че той е непобедим.

И че ще се върне при нея.

Опитваше се да се държи разумно. Работеше заедно с Ейми в градината, шиеше и кърпеше. Пое голяма част от домакинската работа. Усецаше, че Ейми се тревожи за нея. Колкото и да обичаше Брент, Ейми смяташе, че той е мъртъв и че за Кендъл не е добре да живее с надежди и да се държи за миналото. Лоли нямаше мнение по въпроса. Тя прекарваше времето си в чистене на колибата, която Хари ѝ бе дал, и в опити да я направи удобна за себе си и детето.

Само Червената лисица я разбираше. Кендъл знаеше, че понякога той идва в заливчето и я наблюдава, а после безшумно изчезва. Беше трогната от неговата грижовност и благодарна за това, че я разбира. От време на време я канеше в Евърглейдс и тя винаги отиваше. Радваше се, че той не се опитва да я поучава и да ѝ налага мнението си. Нито я спираше да прекарва дните си в усамотение. Червената лисица обичаше Брент като свой роден брат и когато беше с него, Кендъл се чувстваше близо до капитана. От онази вечер на борда на „Джени Лин“ те не се бяха докоснали никога повече, но приятелството, което ги свързваше си остана.

Независимо какво казваха хората, тя щеше да чака.

С ръце на коленете, подпряла брадичка върху тях, тя седеше и замислено гледаше морето. Април беше хубав месец. Приятен ветрец

се носеше край нея, а яркото слънце блестеше във водата. Постоянният ритъм на прибоя сякаш приспиваше болката в сърцето ѝ. Тя затвори очи и се заслуша в музиката около себе си — в непрестанния прилив и отлив на водата, шумоленето на палмовите листа и плясъка на птичи крила.

Изведнъж долови нещо. Не го чу, само усети движение. Усмихна се и отвори очи, погледна пак към морето.

— Червена лисицо, не е нужно да ме следиш. Познаваш ме добре и знаеш, че няма да се хвърля в морето, за да се удавя.

Отговор нямаше. Тя усети, че гърбът ѝ настръхва. Бавно извърна глава и сърцето ѝ сякаш спря, после заби лудо.

Би трябвало да е смаяна, но не беше. Винаги бе вярвала, той е жив... и че ще се върне при нея. Тук. В заливчето. Той беше тук. В окъсаната сива куртка със златните нашивки. Жив. Както винаги — с широки рамене и загоряла кожа. Очите му димяха, гледаше я, без да продума. Болката и копнежът в замечтаната сивота на очите му бяха по-красноречиви от всякакви думи.

— Brent... — прошепна тя и се изправи, но продължи да го гледа, сякаш да се увери, че наистина е там. После осъзна, че тича към него, разтвори ла обятия, че го прегръща, целува го и плаче от щастие.

Дълго останаха притиснати един към друг. Кендъл имаше чувството, че едва сега животът започва да тече. Brent беше топла плът и кръв, в него се събираше всичката сила на света. Тя усещаше как нежният пролетен ветреца шуми около тях, усещаше топлината на слънцето и приспивната песен на разбиващите се в брега вълни. Дълго, много дълго не продумаха, стояха прегърнати, наслаждавайки се на нежното докосване и обичта си.

Най-сетне тя се отдръпна, избърса сълзите от бузите си и предизвикателно го попита:

— Къде беше? Защо не ми писа? Почти обезумях след битката в гората...

— Изпратих ти съобщение — отвърна той. Изучаваше лицето ѝ и докосваше кичурите коса, паднали над челото и. — Но изглежда всички телеграфни връзки се били прекъснати.

— Какво се случи с теб? Къде беше досега?

Той отново я прегърна.

— Пострадах в пожара. Лежал съм там дни наред. В ужасна треска. Една жена ме намерила и ме прибрала у дома си. По-късно ми разказа, че дълго съм бил в безсъзнание. Бил съм толкова слаб, че не съм могъл да правя нищо друго, освен да шептя несвързани думи. До август не можех да стана от леглото. Чак през ноември успях да се върна в Ричмънд. Първото нещо, което направих, бе да ти изпратя съобщение. Чарли преди малко ми каза, че изобщо не си го получила.

Кендъл зарови лице в топлата плът на гърдите му.

— Това вече няма значение... Важното е, че си тук. През цялото време знаех, че ще дойдеш, Брент...

Гласът ѝ замлъкна, защото усети, че той настръхва. Отдръпна се и срещна погледа му със страх и объркване.

— Какво има, Брент?

— Кендъл, ние все още сме във война.

За миг тя остана загледана в него с невярващи очи, после се отскубна от ръцете му и отстъпи назад.

— Не! Няма да си тръгнеш отново! Брент, войната свърши! Тук не получаваме много вести и дори тези, които стигат до нас, вече са остарели. Но даже един глупак би разбрал, че всичко е свършено. Шърман опустоши Джорджия! Атланта е опожарена. Кълъмбия — също. Всичко е свършено! Войската на Ли е унищожена.

— Не ми говори за войската на Ли! — възкликна Брент. — Току-що идвам оттам. Те все още се бият. Кендъл, сега е по-важно от всякога доставките да стигат до тези мъже.

— Не! — изкрещя Кендъл. — Няма да те пусна! Освен това нямаш кораб, с който да тръгнеш? Чарли Отплава с „Джени Лин“ към Бахамските острови.

— Дойдох тук на борда на „Гордостта на Юга“ — тихо изрече той.

Кендъл го гледаше и не можеше да повярва. Корабът, който тя бе намерила, — нейният кораб! — щеше да го отнесе далеч от нея.

— Не! — отново изкрещя тя, втурна се към него и се нахвърли с юмруци срещу гърдите му. — Не! Конфедерацията няма да ми отнеме нищо повече! Няма да тръгнеш! Няма!

Той улови ръцете ѝ и ги изви зад кръста, притисна женствените ѝ извивки към себе си, но тя продължаваше да се бори като подивяла.

— Кендъл, аз се върнах, за да бъда с жената, която обичам, а не да слушам пискливите заповеди на някаква харпия!

— Така ли? Че ти вече четири години ми заповядваш! — побесня Кендъл, почти изгубила разсъдък от ярост. Чашата беше преляла. Толкова пъти ѝ го отнемаха. Не можеше да понесе това още веднъж. Имаше чувството, че ще се разпадне на хиляди парченца. — Не, не! Не! — пищеше тя, гневът ѝ бе толкова силен, че успя да се отскубне от ръцете му и отново го заудря с юмруци.

— Кендъл! Престани! — извика той. Хвърли се срещу нея, хвана китките ѝ, улови с крак глезена ѝ и я тя падна в пясъка, останала без дъх. Той легна върху нея, притисна ръцете ѝ нагоре и се опита да спре съпротивата ѝ с тежестта на тялото си.

— Кендъл, ако не се подчиня на заповедите, ще бъда обвинен в дезертърство. А ако не спечелим войната, няма да имаме нищо. Доколкото знам, Джон Мур все още е жив. Ако янките победят, ще е почти невъзможно да получиш развод. Кендъл, чуй ме — нашата съдба зависи от съдбата на Конфедерацията.

— Не ме интересува дали някога ще получи развод! — извика Кендъл. — Няма да имам никаква полза от него, ако ти си мъртъв. Брент, моля те! Можем да отплаваме нанякъде. Да избягаме в Англия или на Бахамските острови.

— Кендъл, никой от нас не може да отплава и ти много добре го знаеш.

— Нищо подобно не знам! — В очите ѝ бликнаха сълзи и за да ги скрие, тя започна да се дърпа яростно от него, като се опитваше да го отхвърли настрана или да му избяга. Успя само да скъса двете горни копчета на роклята си и да разкрие пред погледа му възвишенията от слонова кост. Усети как пулсът му се ускори и тялото му настръхна. Видя познатите тлеещи пламъци в очите му. Само преди мигове беше извън себе си от щастие. Бе готова да разкъса дрехите си и да посрещне докосването му. Не беше забравила силата на тяхната страст. Желанията, копнежите, които през цялото това време лежаха приспани в нея, се надигнаха за нов живот още като го видя. Дори сега знаеше, че тялото ѝ ще издаде решението ѝ да наложи своята воля върху него.

Тя си пое рязко въздух.

— Брент, да не си посмял...

Той не само посмя. Устата му се нахвърли с ненаситен глад върху нейната и ловко се справи с протестите и съпротивата ѝ. Със силата на бурен вятър той преодоля всички прегради по пътя си. Езикът му търсеше сладкия нектар на устните ѝ, гмуркаше се и дълбаеше, с грубост изискваше отговор.

Тя се отбраняваше, докато имаше сили, докато дъхът ѝ секна и развилнялата се буря отнесе разума ѝ. Нейните собствени желания бяха твърде силни, за да ги отхвърли, пламъците в нея се издигнаха и се сляха с неговия огън и тя, огорчена от откритието, че не може да му откаже нищо, отвърна на целувката му с гневна страст.

Усети как ръката му потъна в разреза на роклята ѝ. Дланта му погали гърдите ѝ, кожата, която одраска зърното, беше грапава и дразнеща. Лавата в нея се надигна и тя се разтрепери, ядосана, но откликваща на докосванията му. Сведе мигли, когато Брент я повдигна, за да свали роклята, която му пречеше. Треперещите му пръсти бяха груби и непохватни. После Кендъл усети пясъка под голия си гръб, а той издърпа гащетата ѝ. Тя чу как той се задъхва при гледката. Времето и животът в залива ѝ се бяха отразили добре. Гърдите и бедрата ѝ си бяха възвърнали пищните извивки, а талията ѝ все още можеше да се обгърне с длани.

Кендъл отвори очи, когато той започна да съблича дрехите си. Но щом застана гол над нея, тя веднага ги затвори, защото ѝ се зави свят. Беше строен и жилав като пантера, със стегната фигура и широки рамене. Мъжествеността му бе жива и твърда като безмилостния му стоманеносив поглед.

Обичаше го, обожаваше го, имаше нужда от него и го желаше... Завинаги. Ако той умреше, животът ѝ нямаше да има смисъл. Тя вече бе разбрала това през дългите месеци на чакане.

— Не! — внезапно извика тя и скочи.

— Какво по дяволите... — започна той и протегна ръка към нея, но тя бе по-бърза. Втурна се гола към храстите.

— Кендъл! — изкрещя той гневно. Не можеше да повярва на очите си.

Тя побягна между палмите. Но той я настигна. Хвана дългата ѝ коса и я дръпна. После я обърна към себе си и я притисна към голите си гърди.

— Кендъл!

Тя риташе с крака и махаше с юмруци срещу него, тласкана от горчивина и безумие. Но ръцете му се заключиха около нея и двамата паднаха върху купчина уханни листа. Тя отметна глава и не пожела да го погледне.

— Няма да ти позволя да умреш. Няма...

— Кендъл, няма да умра!

— Не, Брент, моля те! Толкова усилия положих, за да се науча да живея без теб. Сега ти си тук, но пак ще тръгнеш. О, Господи, не мога да понеса отново да те загубя. Не мога!

Но изведнъж Кендъл разбра, че не може повече да се съпротивлява. Ръцете ѝ обгърнаха шията му и тя потърси устните му с огнена страст. Пръстите ѝ се вплетоха в косата му, тя избегна устните му, за да притисне уста до рамото му и да се сгуши до него. Беше го излъгала — не се бе научила да живее без него. И сега го желаше, а слънцето и листата галеха голите им тела. Желаше го винаги, навсякъде и щеше да го прегръща, докато можеше.

— Брент...

— Кендъл, о, господи, Кендъл. Обичам те. Обичам те. Мечтаех за теб ден и нощ, живеех само, за да те докосна отново, да те прегърна, да те любя.

Тя усети как коленете му разделят бедрата ѝ с уверено и ловко движение, как ръцете му я повдигат, за да посрещне внимателният му тласък. И тя изкрещя от желание, а слънцето сякаш щеше да избухне в нея и да я издигне във висините на небето, в красотата на бурята. Името му се смеси с горчивите сълзи, докато вълните на страстта ги поглъщаха в дълбините си. Долавяше всичко наоколо — пролетния въздух, милувката на листата под тях, топлината на слънчевите лъчи, възпламеняващи с блестящото си злато. Тя добре познаваше неговия мъжествен мирис, чудното докосване на кожата му, мускулестите бедра, грубия допир на брадата му, острите косъмчета по гърдите, уверения мощен живот, който я изпълваше, заплашваше да я разкъса, но завладяваше с красотата си. После почувства как тази красота вътре в нея се извисява като морска вълна и се разбива, изпълвайки я с течна лава, лава, на която тялото ѝ отвърна с екстаз.

Светът бавно спря да се върти. Тя отново видя небето, земята и ложето от листа. Той легна до нея, пръстите му нежно погалиха бузата

й, но тя ги отблъсна. Нуждаеше се от него отчаяно. Но той щеше да си тръгне.

— Остави ме — прошепна тя и закри очите си с ръка.

— Кендъл, моля те, дръж се разумно.

— Аз се държа разумно! — Тя скочи и той се изправи след нея.

Но още преди да я докосне, тя поклати глава. — Няма да избягам гола, не се бой. Ще си взема дрехите. И ще се държа разумно.

— По дяволите, Кендъл! Тръгвай! Но аз не съм казал, че си отивам веднага. Имам три дни.

— Не ме интересува, дори да имаш четири седмици!

— Най-добре се изкъпи в студената вода! — извика той след нея.

— Никъде не можеш да избягаш. Довечера ще се разберем.

Кендъл намери дрехите си и бързо ги навлече. Хвърли поглед към сивите панталони, сивата куртка и високите черни ботуши.

Яростно сграбчи куртката и я хвърли в морето. Вълната я върна обратно и тя избухна в плач. Обърна се и се промъкна през гората, за да избегне пътеката и Brent. Не се върна в къщата на Ейми, а се скита безцелно часове наред. Искеше й се да мисли, но се чувстваше вцепенена.

Трябваше да му попречи да тръгне.

Отново и отново повтаряше думите в съзнанието си, докато бродеше. Когато се озова до устието на реката, седна на песъчливия кален бряг и се загледа във водата. „Гордостта на Юга“ беше закотвена в устието и Кендъл се питаше дали няма начин да потопи шхуната. Присви очи и се взря в нея, после нехайно погледна към залива след устието.

Внезапно сърцето й заби лудо в гърдите. На хоризонта видя кораб, който се носеше към тях. Над него се вееше знамето на Съюза.

Тя скочи на крака и яростно замига. Но корабът не изчезна от хоризонта. Вкаменена, за миг остана втренчена в него. После побягна колкото можеше по-бързо и задъхана стигна до къщата на Ейми.

Ейми спокойно работеше в градината. Тя погледна към Кендъл и в очите й заблестя щастие.

— Кендъл, не е ли прекрасно? Ти беше права за Brent! Но къде е той сега?

Кендъл замръзна на място.

— Не е ли тук?

— Не, отиде да те търси.

— О, господи! Ейми! Един федерален кораб се носи право към нас!

Ейми изпусна цветята, които държеше.

— О, Кендъл! Тръгвай веднага. С лодката нагоре по реката и в тресавището. Трябва да се скриеш!

— Не мога, поне докато не намеря Brent.

— Brent ще се оправи, ако не се тревожи за теб. Не искахме да ти казваме, но Хари чул, че съпругът ти се е върнал във Форт Тейлър. Може би той те търси. Трябва да се махнеш оттук бързо!

Кендъл усети, че ѝ се завива свят. Светлината на деня изчезна.

— Джон...

Ейми я побутна.

— Тръгвай, Кендъл!

— Чакай! Трябва да взема Лоли и детето. Един бог знае какво може да им направи заради мен.

— Отивай в лодката, Кендъл. Аз ще ги доведа. Намери скривалище. Ти познаваш тресавището, нали? И не излизай оттам, докато някой от нас не дойде да те вземе.

— Но янките...

— Нищо лошо няма да ни направят, скъпа. Нямаме нищо, което да ни поискат. Бързо влез в къщата и вземи храна. После тичай в лодката. Аз ще доведа сестра ти.

Кендъл прехапа до кръв долната си устна. Не искаше да тръгва без Brent, но Ейми беше права. Ако той знаеше, че тя е в безопасност, имаше много по-малка вероятност да рискува живота си. Ейми вече тичаше към Лоли. Кендъл се втурна в къщата, бързо наля манерка вода и завърза в една кърпа хляб, плодове и пушено месо. През цялото време се молеше Brent да се появи, но той не дойде и тя разбра, че не може да го чака повече.

Затича се към реката и хвърли вързопчето в лодката. След миг видя през дърветата русата коса на сестра си. Лоли скочи в лодката. Погледна Кендъл без укор в очите и тя с всички сили загреба към тресавището.

Те не проговориха, докато Кендъл не отмина първия завой на реката и не намери пътечка, която щеше да ги отведе далеч от погледа на приближаващия се кораб.



— Лоли, съжалявам — прошепна Кендъл. — Мислех си, че тук ще си в безопасност. Не предполагах, че Джон ще дойде. Той е толкова отмъстителен. Способен е на всичко.

— Направила си това, което си сметнала за добре — спокойно отвърна Лоли.

Кендъл навлажни устни и продължи да гребе.

— Нагоре има една горичка, където би трябвало да сме в безопасност. Само индианците я знаят.

Лоли се усмихна.

— Разчитам на теб.

— Не разчитай на мен. Аз нося нещастие.

Лоли се усмихна отново.

— Видях твоя капитан, Кендъл. Той едва ли е нещастие! Ще дойде да ни вземе, сигурна съм.

По здрач стигнаха в горичката. Лоли се занимаваше с малката Юджиния, а Кендъл се опитваше да направи подслон. След цял час напразни усилия и опити успя да запали огън, край който да се грее в прохладната пролетна нощ.

— Знам, че рискуваме да забележат огъня — каза тя на сестра си, — но той ще ни пази от змии и насекоми.

— Предпочитам да ме нападне змия, вместо янки — промърмори Лоли, — но щом смяташ, че така трябва...

Детето потъна в сън в скута на Лоли, но двете сестри бяха твърде неспокойни, за да заспят. Те говориха с часове. Сякаш бяха разменили ролите си. Сега Лоли беше по-силната, а Кендъл разкри пред нея сърцето си и призна страстта, която изпитваше към Брент и която побеждаваше волята ѝ. Лоли смяташе, че Кендъл греша като му се противопоставя.

— Не можеш да промениш един мъж, който воюва за идеалите си, Кендъл. Можеш само да се молиш да оживее. — Неочаквано Лоли се засмя. — Все пак май сте се сдобрили! Погледни роклята си!

Кендъл се изчерви като забеляза, че все още е без две копчета. Лоли отново стана сериозна.

— Кендъл, не разбираш ли? Това е краят. Време е един от тях — Брент или Джон — да предяви правата си над теб.

Тръпки полазиха по гърба на Кендъл от думите на сестра ѝ. Тя потърси очите ѝ, но Лоли не гледаше към нея. Беше се втренчила в

храстите.

Кендъл проследи погледа ѝ. Гласът на Лоли беше изпълнен с ужас.

— Там има един индианец, който ни гледа.

— Червената лисица! — радостно промълви Кендъл. Втурна се към него, хвърли се в обятията му и намери спокойствие и сигурност до силните му гърди.

— Какво правиш тук? — попита я той с пресипнал глас.

— Янките... янките дойдоха — тя погледна в тъмните му очи. —

А Брент...

— Знам. Той се върна с „Гордостта на Юга“.

— Откъде знаеш? — учудено попита Кендъл.

— Той ме намери днес следобед. Точно сега отива към устието на реката.

— Сам? — ужасена попита Кендъл. Щеше да попадне право в клопката. — О, Господи! Трябва да го намеря!

— Оставаш тук, Кендъл — твърдо рече Червената лисица. — Аз ще отида за Брент.

Той погледна към Лоли, която го зяпаше с отворена уста.

— Коя е тя?

— Сестра ми.

Червената лисица кимна повелително.

— Тя ще остане при теб. Аз тръгвам. Ето, вземи ножа ми. Знаеш как да го използваш.

— Да — отвърна Кендъл, но преди ехото от гласа ѝ да заглъхне, той беше изчезнал.

— Индианец! — възкликна Лоли и потръпна. — Кендъл, как може да се доверяваш на дивак?

— Той не е дивак, Лоли, но това е дълга история.

— Разкажи ми я. Говори ми нещо. Трябва да правим нещо, за да издържим.

Приказваха цяла нощ. Когато детето се събуди и се заплака от глад, те все още разговаряха. Сънят бягаше от тях, а вече се съмваше.

Следобед Кендъл забавляваше малката Юджиния с шепка камъчета — тя ги поставяше в шепата си, а детето ги изсипваше на земята. Беше очарована от красотата на момиченцето. Очите му бяха

ясни като пролетното небе, а косата — също като косата на майка му, беше по-златна от слънцето.

Лоли лежеше и гледаше небето. Тя се усмихна на Кендъл.

— Един ден от теб ще стане чудесна майка. Кендъл сви рамене и се опита да отвърне безгрижно:

— Аз май не мога да имам деца, Лоли.

За нейна изненада Лоли се разсмя.

— Защото си била много пъти с твоя капитан през последните години и нищо не се е случило? Не бъди глупава, Кендъл. Когато бъдете заедно през цялото време, ще станеш майка.

— Ако изобщо го видя някога вече — промълви Кендъл. Лоли не отговори.

Когато се мръкна Кендъл реши отново да запали огън. Лоли и детето се бяха сгушили и спяха, но тя не можеше да си откъдне. Потърси сухи съчки и започна да ги търка една в друга. Беше така погълната от работата си, че мина време, преди да осъзнае, че е чула изпукване на клонка. Усети, че зад нея има някой.

С мрачно предчувствие се обърна бавно и погледна. Обзе я ужас. Пред нея стоеше Джон Мур.

Войната не го беше променила. Изглеждаше така, както при последната им среща в тресавището. Същият онзи човек, който някога беше познавала болезнено добре.

Тя скочи и се вгледа в него, без да продума. Заля я вълна от страх и хиляди други чувства! Времето беше спряло. Не можеше да забрави онзи ден, когато по негова заповед бяха избити невинни жени и деца. Дори сега споменът се завръщаше в кошмарите ѝ. Помнеше и нощта на злобното му отмъщение...

— Кендъл!

Изрече името ѝ отчетливо и любезно, сякаш ѝ бе дошъл на гости. После се усмихна бавно.

— Знаех си, че ще те намеря, ако потърся достатъчно добре.

Тя все още не можеше да продума. Отстъпваше назад, а той се приближаваше. Впила поглед в него, тя се страхуваше да мигне.

— Всичко свърши! — осведоми я той с глас, все още тих и приятен. — Може би си мислила, че ще те забравя? Ако е така, подценила си ме. Не си ме познавала достатъчно добре, а аз си мислех, че ме познаваш. Смятах, че знаеш всичко за мен. В края на краищата,

ти си моя съпруга. И ето, дойде денят, в който отново сме заедно! Чудесен ден. Отново си моя, Кендъл. И ще се върнеш с мен. Трябва да наваксаме пропуснатото!

Отвращение и ужас завладяха сърцето ѝ. Никога. Не и след всичко, което беше изтърпяла.

— Защо? — с пресипнал глас попита тя и леко поклати глава. Все още не можеше да повярва, че я е открил, че стои пред нея. Най-странното бе, че той си оставаше красив мъж. Фигурата му изглеждаше стройна във военната униформа. Извитите нагоре мустаци бяха елегантни, сините очи се открояваха на фона на тъмната коса, която падаше на вълни. Той би могъл да срещне жена, която да го обича и да бъде щастлив и... нормален.

Би могъл.

Травис някога вярваше в това. Познаваше Джон от малък. Но дори той се отдръпна от него през последните години, като видя ужасяващите промени в характера му. Кендъл изпитваше съжаление към този човек, който бе станал жертва на собствената си наранена гордост. Но между тях лежаха толкова неща, които не можеха да бъдат простени, и сега тя чувстваше само страх и омраза.

— Защо? — повтори той въпроса ѝ и се усмихна. — Не знам, Кендъл. Разбрах, че те искам от първия миг, в който те видях. Молах се да ме излекуваш. Никога не бях виждал толкова красива жена... — Той сви рамене. — Бих платил всяка цена. И наистина платих доста голяма сума! Но от самото начало беше очевидно, че ме мразиш, че се смяташ за нещо повече от мен. Също като всички тези самохвалковци, които сега плуват в кръвта си. Великите войници на Юга! Ти не ме излекува, Кендъл. А заби втори нож в мен. Но от последната ни среща нещата се промениха. Разбрах, че причината за болестта ми е била нервно разстройство. Но като всяка рана и тази зарасна. — Той млъкна, наведе се и погледна към все още спящата Лоли и детето. — Хлапето не е твое, нали?

— Не е! — увери го Кендъл и енергично поклати глава. Винаги се страхуваше от това, което той би могъл да направи на другите заради нея. — Детето е на сестра ми. Само като ги погледнеш си личи. Косата му е платиненоруса като на Лоли.

— И двете със сестра ти сте руси — припомни ѝ той. — Твоят южняк също не е с много тъмна коса. Или по-точно — не беше...

— За какво говориш? — разтревожено попита тя. Ужасно се страхуваше от отговора, но въпреки това, докато говореше, се опита незабележимо да погледне през рамо и да разбере как е дошъл и дали е сам. Язвителната му усмивка показва, че е забелязал движението на очите ѝ.

— Ах, искрата на страха засиява във величествените ѝ сини очи! — подразни я той. — Приятно ми е да гледам страха ти, Кендъл. Не, не съм срещнал прочутия капитан Маклейн — все още. Но войната свърши, нали знаеш. Преди два дни Робърт Ли капитулира пред Грант. Джеф Дейвис избяга от Ричмънд, а докрай верният на Юга губернатор на Флорида се самоуби. — Джон я гледаше, лицето му ставаше все по-сурово, докато чакаше новините да проникнат в съзнанието ѝ. Какво удоволствие беше за него да разказва това! — Свършено е, Кендъл. С твоя величествен Юг, с твоя рай. От него остана само пепел и прах. Ако хората ми не открият капитан Маклейн, аз сам ще го намеря и ще го убия. С времето ще те накарам да го забравиш. В Ню Орлеанс срещнах много вълнуващи млади красавици. Беше просто невероятно с какво желание забавляваха офицерите на Севера. Знаеха, че само ние имаме пари за копринени чорапи. Но знаеш ли какво, Кендъл? Дори след като открих, че съм излекуван, че все още съм мъж, аз пак желях теб. Теб, с твоето високомерие, страст и ярост, дори с омразата ти. Не искаше да правиш нищо с мен. Но сега всичко ще се промени. Ти си ми длъжница, моя любов, моя съпруго. Имаме цял живот пред себе си. Има достатъчно време да се предадеш и да изплатиш дълговете си. Всичко ще се промени. Ще те накарам да забравиш.

— Нищо никога няма да се промени! — изсъска тя отвратена. — Никога няма да забравя. Господи, Джон! Не исках да се омъжвам за теб, но не те мразех, докато не открих колко си жесток. Може би си се променил, но аз няма никога да забравя миналото. Не това, което стори на мен, а жестокостта към другите. Недалеч оттук ти унищожи хората, които обичах. Жени, деца. Бебета! Сърцето ми няма да се промени, Джон. Независимо дали сме изгубили войната или не, аз обичам Брент Маклейн.

— Кендъл, това няма никакво значение. Аз те открих и ти идваш с мен. Веднага.

— Не! — прошепна тя яростно.

— На борда на кораба ми има двајсет и четирима добре въоръжени мъже. Ще бъдат тук всеки миг. Не можеш да се бориш с мен, Кендъл. Ти си ми съпруга. При това — шпионин на Конфедерацията и избягала затворничка. Законът е на моя страна.

Законът...

Никога.

Червената лисица ѝ беше дал ножа си. И отдавна я беше научил как да го използва. Само да можеше да стигне до ремъка около глезена си...

Тя се усмихна и седна на земята, сякаш бе решила да не мръдне от мястото си.

— Джон — тихо рече тя, — от четири години вода борба. Сега не е по-различно.

Ловко посегна под роклята си и извади ножа. Може би той бе очаквал това или пък знаеше колко е отчаяна. Играеше с един ход напред. Преди тя да успее да се хвърли срещу него, той сграбчи сестра ѝ и опря нож в гърлото ѝ. Лоли продължаваше да спи — невинна и уязвима като ангел.

— Хвърли ножа в краката си. Веднага! — нареди Джон. Кендъл преглътна.

— Няма да я убиеш, Джон, дори ти няма да я убиеш...

— Хвърли ножа!

Не беше сигурна на какво е способен и не смееше да поеме риска точно сега. Победена, тя хвърли ножа. Очите ѝ плузнаха в сълзи, раменете ѝ увиснаха. Беше стигнала толкова далеч! Толкова далеч и да изгуби! Помисли си за Брент и за последните му прегръдки след дългото чакане, след надеждите и молитвите. Беше се върнал при нея. Войната ги разделяше, но не можеше да спре буйния растеж на любовта им. За последен път го беше докоснала... и бе избягала от него в пристъп на гняв.

Но никога не си беше представяла, че е възможно да не го види повече, че след дългото чакане, след надеждите и молитвите, всичко ще свърши така.

Той се усмихна мрачно и прибра оръжието ѝ, после се изправи и пристъпи към нея. Острието на ножа му блестеше на слънцето.

— Би трябвало да издълбая на челото ти буквата „П“, за да знаят всички, че си прелюбодейка. Или по-добре на бузата...

Дръпна я, за да стане, и притисна ножа към лявата ѝ буза. Тя отвърна на погледа му, като се мъчеше да не трепне. Той заплашително плъзна студената стомана по шията ѝ. После надолу към долината между гърдите ѝ, отрязвайки едно копче от роклята.

— Има и други подходящи места. Може би най-добре ще е на гърдите! Хората няма да приказват, а ти два пъти ще премислиш, преди да се разголиш пред някой друг любовник.

Кендъл стисна зъби. Трепна, когато острието се притисна по-силно към плътта ѝ. Задъха се от болка. Капки кръв потекоха по кожата ѝ. С ужас разбра, че той говори сериозно. А тя стоеше беззащитна пред него. Беше сама. С една изтощена спяща жена и малко дете.

— Джон, не...

— Трябва да платиш, Кендъл. Знаеш това, нали? Падни на колене като родната си страна. Хайде, Кендъл. Помоли ме да ти подаря живота.

От ледената студенина на суровите му очи тя разбра, че няма голямо значение какво ще направи. Два пъти се беше отказала от него — веднъж заради друг мъж, а втория път бе предпочела затвора. Той наистина щеше да я накара да плати.

Остана изправена. Очите ѝ се замъглиха от сълзи, но тя храбро се пребори с тях. Смътно видя, че от малка лодка, изтеглена на брега до лодката, с която явно бе дошъл Джон, към тях се приближава човек. Носеше синя униформа.

Нямаше кой да ѝ помогне. Хората му сигурно бяха озлобени като него. Те може би също смятаха, че тя трябва да плати.

Гневът на Джон изведнъж избухна с пълна сила.

— Кендъл, кучко, ще те убия!

Още по-силно притисна острието към гърдите ѝ и го завъртя. Тя изкрещя от болка. Отправи поглед към него, а устните ѝ бяха готови да го помолят за милост. Но не каза нищо. Вместо злорадството, което бе очаквала да види в студените му сини очи, тя срещна странен, зареян в далечината поглед.

Ножът падна от ръката му.

Джон Мур политна напред и се строполи на земята. Смаяна, Кендъл проследи движението му и видя, че от рамото му стърчи нож. Погледна напред.

Човекът в синьо се приближаваше към нея. Мъка, съжаление и загриженост бяха изписани на лицето му.

Травис Деланд спря за миг пред Кендъл и се увери, че раната ѝ е само повърхностна. После коленичи до Джон. Кендъл видя как раменете му натежават и кокалчетата на пръстите му побеляват... Неочаквано пронизителен писък раздра въздуха. Някой се втурна покрай Кендъл и се нахвърли върху Травис.

— Проклет янки! Остави сестра ми! Ще те убия, ще те разкъсам с голи ръце!

— Лоли! — изпищя Кендъл. — Чакай!

Твърде късно. Лоли и Травис се търкаляха по земята. Нейната златокоса, крехка сестра се бореше възхитително и изливаше върху Травис всичката си скръб, омраза и гняв, насъбрали се в нея през войната.

Травис галантно се опитваше да не нарани Лоли, докато се отбранява, което не беше лесна задача.

— Спри, опърничава жена! — изрева той, хвана я за раменете и разтърси главата ѝ, сякаш да я вразуми.

— Спрете и двамата! — намеси се Кендъл и се хвърли да ги разтървава. — Травис! Лоли!

Но изведнъж някой я улови и я бутна настрана. Тя познаваше тези ръце. Груби и нежни. Винаги би ги познала. Брент. Брент...

Който мислеше, че Травис ги е нападнал. Той изкопчи Травис от Лоли и схватката стана смъртоносна. Двамата мъже се затъркаляха по земята.

— Слава богу! — извика Лоли. — Убийте го, капитан Маклейн, убийте го!

— Не! — изпищя Кендъл. Огледа се и видя, че Червената лисица също е дошъл и наблюдава боя между двамата. — Червена лисицо! Спри Брент! Спри го, Травис ме спаси!

Индианецът сви рамене.

— Нищо лошо няма да си направят...

— Травис ми спаси живота! Той е мой приятел! — твърдо отсече тя и се втурна към мъжете. — Спрете! И двамата! Веднага спрете!

Юмруци летяха във въздуха и сипеха удари, от които ѝ прилошаваше. Отчаяна, Кендъл затича към реката. В една от лодките



намери кофа. Напълни я със студена вода, върна се при двамата мъже и я изля върху главите им.

Смаяни, те се отърсиха от водата и впиха гневни погледи в нея.

— Недей да се месиш, Кендъл! — изсъска Брент. — Този човек нападна теб и сестра ти!

— Проклет да бъда, ако съм ги нападнал! — възрази Травис.

— Той не ни нападна! — потвърди Кендъл. — Аз не мога да не се намеся! Травис спаси живота ми, а ти ще го пребиеш!

— Виж какво, Кендъл — с негодувание възкликна Травис. — Да не мислиш, че не мога да се справя сам? Той не се бие кой знае колко добре!

— Точно така, ти добре се справяш, Травис! — глас, студен като острието на меч, долетя иззад гърба на Кендъл. Тя се опита да се обърне, но разбра, че не може. Кървава ръка я хвана през кръста, остър като бръснач нож потрепна до гърлото ѝ. Едва успя да преглътне.

Джон! Бяха го забравили в разправията, мислеха, че е мъртъв. Той трябваше да е мъртъв. Господи, този човек никога ли нямаше да умре!?

Травис и Брент прекратиха спора си. И двамата се изправиха безмълвни. Пребледняла, Лоли застана зад тях. Червената лисица стоеше встрани.

Най-неочаквано той се бе изправил срещу тях. Може би беше полумъртъв, но все още имаше достатъчно сили, за да застраши живота на Кендъл.

— Проклети копелета! — изсъска Джон и ги огледа със свиреп поглед, който заблестя от гняв, щом попадна върху Травис. — Всички до един сте проклети копелета!

Брент пристъпи към него с черен дим в очите си и с напрегнато изражение.

— Пусни я! Веднага!

— А, ето го най-сетне смелия, неустрашимия, великолепия капитан Маклейн! Прелъстителят на чужди съпруги! Е, сър, моята няма да си струва усилията, след като приключи с нея. Но както и да е, тя е моя! Моя, проклет южняко! И сега си тръгва с мен!

Ножът трепереше в ръцете му. Кендъл не смееше да си поеме дъх. Усещаше острието, притиснато към вената ѝ, имаше чувството, че след малко от нея ще потече кръв...

— Джон! — извика Травис. — Пусни я, за бога! Аз съм този, който...

— О, да! Ето го моят първи приятел! Човекът, който заби нож в гърба ми! Ще дойде време, когато ще си уредя старите сметки и с теб, Травис. Но сега ще отделя внимание само на Кендъл. Няма да я убия. Освен ако не ме принудите. Затова стойте по местата си. Моята съпруга се връща вкъщи с мен. Връща се в моите нежни прегръдки! Тя вече няма да е същата южняко, това ти го обещавам. Харесваше лицето ѝ, а? Погледни го добре за последен път. Гърдите ѝ бяха красиви, нали? Това и аз го знам, но те вече няма да бъдат същите. Може би ще ти позволя да я видиш пак някой ден. Може би ще се срещнем отново някога — в ада!

Той тръгна заднишком към лодките и повлече Кендъл със себе си. Тя не смееше да си поеме дъх. Но щом Джон се помръдна, дрезгав вик разцепи като гръм гората.

Брент летеше към нея. Погълна разстоянието между тях със силата и устрема на пантера. Отчаяният му безразсъден скок беше точен. Хвърли се върху Джон, повали го на земята и го отблъсна от Кендъл.

Джон Мур изрева от гняв и се опита да заби ножа в гърдите на Брент. Кендъл изпищя, но Брент не се нуждаеше от предупреждението ѝ. Улови китките на Джон и ги удари в земята. Ножът се изплъзна от ръката му. Брент сви юмрук и яростно го стовари върху лицето на Джон. Гледаше го с ледени сиви очи и каменно изражение. Понечи да го удари отново.

Кендъл изведнъж изпищя ужасена, втурна се към него и падна на колене.

— Брент, той вече не представлява опасност. Брент, моля те...

Тя даже не можеше да намери думите за това, което искаше да му каже. То беше онова същото чувство, обзело я в деня, когато го бе видяла да преследва заедно с другите жената, която им беше дала отровния пай. Джон може би заслужаваше да умре заради делата си, както и онази жена. Но Кендъл не искаше Брент да е съдникът.

Той отправи поглед към нея. Сякаш минаха години, сякаш гората край тях беше мъртва, сякаш вятърът бе спрял и ги чакаше. После Кендъл усети, че той е разбрал това, за което тя нямаше думи. Брент въздъхна. Протегна ръка към нея и погали бузата ѝ.

— Господи, колко много те обичам — прошепна той. Стана, подаде ѝ ръка и я привлече към себе си. Двамата направиха няколко крачки от мястото, където лежеше човекът, причинил им толкова болка. Изведнъж замръзнаха. Сребърно острие прелетя като мъгла край тях.

Чуха рязка въздишка и едновременно се обърнаха. Джон се беше опитал да стане и да достигне ножа си. Очите и устата му бяха подути и окървавени. Изглежда искаше да убие или нея, или Брент — кого от двамата, Кендъл никога нямаше да разбере.

Но така и не беше успял да достигне ножа. Сега от гърдите му, точно над сърцето, стърчеше дръжката на кама. Тъмночервена кръв шуртеше от застиналото му тяло и попиваше в униформата.

Червената лисица мина край Лоли, край Травис, край Брент и Кендъл. Наведе се над трупа. Този път Джон беше мъртъв, без съмнение. Но това нямаше значение. Червената лисица коленичи, извади камата и я заби отново в тялото му.

— Първият удар — за Аполка, моята жена, моят живот. Вторият — за сина ми. Моята кръв.

После се изправи.

Брент застана пред Травис.

— Деланд — с пресипнал глас рече той, — моля за извинение. Но сега ще ви помоля, сър, да се махнете от нашата територия, преди да...

— Брент! — извика Кендъл. — Това вече не е наша територия. Всичко свърши, Брент. Войната приключи.

Той я погледна. Премигна. После се извърна към Травис. Поклати глава.

— Кендъл...

— Генерал Ли е капитулирал! — продължи тя. — Травис, кажи му, убеди го!

Брент отново се взря в Травис. Травис кимна тъжно.

— Кълна се, Маклейн. Ли се предаде официално в Апоматокс на десети.

Брент се задъха. Все още стоеше изправен, но пусна ръката на Кендъл. Пръстите му се забиха в дланите, кокалчетата побеляха.

— Ли не е единственият генерал. Кърби-Смит сигурно още се бие на запад. Нищо не е свършило. Не е възможно. По дяволите, не е

възможно! Толкова години, толкова жертви, толкова кръв!

— Да, Брент, жертвите бяха много — съгласи се Кендъл. — Брент, моля те, повярвай! Всичко свърши!

В гората настана тишина. После детето на Лоли се разплака.

Брент остана неподвижно само миг, преди да тръгне към лодките. Той сякаш не виждаше нищо пред себе си, вървеше като сляп.

— Маклейн! — извика Травис след него. — Упълномощен съм да помилвам всеки южняк, който хвърли оръжие!

Брент се поколеба за малко, после продължи към реката. Кендъл се втурна след него, но Червената лисица я спря.

— Остави го — тихо ѝ каза. — Той те обича. Беше готов да жертва живота си за теб. По-късно ще живее само за теб. Сега го остави да се примири с поражението.

Кендъл остана смълчана, загледана след Брент, който гребеше нагоре по реката, и имаше чувството, че сърцето ѝ ще се разкъса. Като в просъница чу как Лоли взе на ръце разплаканото дете и се обърна към Травис с открита враждебност.

— Е, янки, кажи какво сте направили ти и твоите приятели със селището?

— Нищо! — троснато отвърна той. — Казах вече, че войната свърши. Наредих на хората ми да се оттеглят.

Лоли тръгна към лодката, която ги бе довела тук.

— Индианец... после някакъв янки... — несвързано мърмореше тя. — Кендъл, можем да си отидем вкъщи, ако този янки казва истината и ако все още имаме дом.

— Разбира се, че казвам истината — настоя Травис раздражен, изоставил галантността си.

— Кендъл? — отново попита Лоли.

— Още не — промълви сестра ѝ. Не изпитваше мъка заради смъртта на Джон, но знаеше, че двамата с Травис бяха длъжни да го погребат.

— Е, добре — промърмори Лоли. — Май не мога да се отърва от този индианец.

Червената лисица се засмя.

— Трябва да внимаваш с диваците, Златокоса жено. Но заради сестра ти ще те заведа вкъщи.

Кендъл гледаше как двамата се настаняват в лодката. После се обърна към Травис:

— Ти ми спаси живота. Знам какво ти струваше това.

Травис сви рамене, но очите му издаваха, че не му е било леко.

— Джон трябваше отдавна да умре. Той от години всъщност е мъртъв. Но някога беше мой приятел. Дано да почива мир.

— Дано — прошепна Кендъл.

Хванаха се за работа. Изкопаха гроб с едно от греблата и кофата за вода. Погребаха Джон, а с него и миналото.

След като поставиха кръст над гроба, те се отправиха към лодката. И докато гребяха към устието на реката, разговаряха — за бъдещето.

Както бе очаквала, Кендъл намери Брент в малкото заливче. Той гледаше към морето. Чу я, но не помръдна.

Кендъл седна до него. Той нито я погледна, нито проговори. Тя облегна глава на рамото му и се загледа заедно с него в нощното море.

— Обичам те — каза му нежно.

Тръпка премина по тялото му. Най-после я прегърна.

— Загубихме Юга, Кендъл. Войната нямаше смисъл. Нищо не ни остана.

Кендъл потръпна от отчаянието в гласа му. Тя сложи ръце на рамената му, коленичи в пясъка пред него и обърна стоманения му поглед към себе си.

— Брент, ние имаме всичко.

— Всичко ли!? — избухна той. — Кендъл, аз нямам нищо! „Саут Сийз“ изгоря. Нямам нито цент освен конфедерални пари, с които можем само да си запалим огън. Старият начин на живот също си отиде. Югът си отиде.

— Не си е отишъл! — възрази Кендъл. — Земята все още е тук, Брент. Ще трябва да построим всичко отново, но нали земята е тук. О, Брент, изгубихме много, но и спечелихме. Живи сме! И аз те обичам. Докосни ме, Брент. Аз съм жива и имам нужда от теб. Най-после можем да имаме нещо — нещо истинско, нещо завинаги. — Тя сграбчи ръката му и я постави между гърдите си, където сърцето ѝ биеше в ритъма на живота. Сълзи се надигнаха в гърлото ѝ. — Господи, Брент, всичко свърши и можем да започнем отначало! Моля те, моля те...

Тя рухна до него и отчаяно зариде. Беше го изгубила заедно с войната. Той нямаше да се примири с поражението. Щеше отново да я напусне и да потърси южняците, които продължаваха да се бият.

Но най-после тя усети пръстите му върху косата си. Той разсеяно я погали.

— Кендъл, вече нямам какво да ти предложа. Нямам дом. Дори не знам, къде е „Джени Лин“.

— Брент, аз нямах нищо, докато не открих теб — прошепна Кендъл. — Можем да си построим дом тук. Травис каза, че почти нищо няма да се случи тук. Никой не се интересува от някакво малко селце край тресавището. — Тя се поколеба за миг, но намери смелост, докато той я галеше собственически. — Травис би искал да построи пристанище и да работи тук.

— Какво, искаш да работя заедно с някакъв си янки? — възкликна Брент и пръстите му гневно се впиха в косата ѝ.

Кендъл трепна, но отвърна с достойнство:

— Не, само те моля да обмислиш предложението на един човек, който винаги е бил наш приятел.

Тя почувства как той застива и после се отпуска. Повдигна глава от гърдите му, с опакото на дланта си изтри сълзите от бузите си и срещна погледа му. Очите му бяха стоманеносиви и намръщени, но той повдигна брадичката ѝ.

— Добре, ще го обмисля.

— О, Брент! — щастливо въздъхна Кендъл и се хвърли на шията му така, че и двамата паднаха назад в пясъка. Бързо го целуна, преди той да възрази или да се отдръпне. Отначало устните му бяха студени и застинали, но после ръцете му я обгърнаха и устните му отговориха на целувката ѝ. Животът, топлината, желанието се върнаха при него и устните му с наслада погалиха нейните. Когато тя го погледна, на смръщеното му лице изгряваше лека усмивка.

— Обичам те, малка южнячке — промълви той. Ръцете му все още я притискаха здраво, а гласът му бе дрезгав. — Може би наистина имаме всичко. Докато имам теб, винаги ще виждам пред себе си храбростта и красотата на Юга.

— О, Брент — прошепна Кендъл и се облегна на гърдите, усещайки топлината и силата му под връхчетата на пръстите си.

Известно време полежаха под палмите, любувайки се а тишината на красивата нощ. После тя отново заговори:

— Брент, Травис ми направи и друго предложение.

— Така ли?

Кендъл усети как тялото му се вкамени и не устоя на изкушението скришом да се усмихне, докато нарочно се бавеше с отговора.

— Да...

— Кендъл! — ръцете му я стиснаха здраво.

Тя повдигна ослепително сини очи към него.

— Предложи ми да се оженим на борда на неговия кораб. Напълно законно е.

Брент се засмя и Кендъл разбра, че най-после битките им наистина са приключили. Щеше да мине време, докато изградят отново живота си и излекуват душите си, но между тях вече цареше истински мир.

— Струва ми се, че предложението е добро — промърмори той и я привлече към себе си.

Тя му даде целувка, но после се опита да се измъкне от обятията му.

— Брент, ще ни ожени тази вечер, ако искаш.

— Искам.

— Е? — попита тя.

Сивите му очи проблеснаха чувствено.

— След малко — прошепна той. — Преди да стана семеен, искам един последен час под луната с момичето, което ми направи предложение преди толкова години.

Кендъл сви устни. Но после бавно се усмихна, покорена от силата на ръцете му. Луната беше прекрасна... а те имаха нужда от това време... време за нежност. Време, за да зараснат душевните им рани...

Два часа по-късно Брент Маклейн се ожени. И южняците, и янките присъстваха на церемонията. Командирите им бяха заповядали да се държат учтиво. И така, те стояха един до други, — сини униформи и изпокъсани сиви куртки.

В първия миг напрежението беше ужасяващо. В очите на янките се четеше укор за негодите, които бяха преживели. А южняците не можеха да приемат, че всичко е свършено, че смъртта, кръвопролитията и разрухата са били напразни.

Но когато Бог бе призван на брачната церемония, всички те бяха завладени от чувство, което не можеше да слее в едно синьото и сивото, но по някакъв тайнствен начин ги накара да осъзнаят, че войната наистина най-последно е свършила. Дори земята се обновяваше — беше пролет. Вече не бяха длъжни да убиват непознати. Можеха да си идат вкъщи.

Когато кратката церемония приключи, хората се смесиха. Отначало изпитваха неудобство и враждебност, но после се разприказваха за това, какво ще правят, когато вече няма да воюват. И колкото повече говореха, толкова по-силно ги обземаше желанието да настъпи мир.

Брент и Кендъл излязоха на палубата. Пролетният ветрец приятно подухваше, острият свеж мирис на морето ги омайваше. Кендъл посочи към устието на реката и доволно се облегна на рамото на мъжа си.

— Погледни, Брент.

„Гордостта на Юга“ беше закотвена там и леко се полюшваше от слабото вълнение. Наистина изглеждаше като горда жена пред тях — красив силует в нощта. Мачтите ѝ се извисяваха високо към небето и сякаш докосваха луната. Странно защо корабът ѝ напомни, че не всичко е изгубено. Гордостта, честта и храбростта принадлежаха на мъжете и жените, които оставаха дори след смъртта на борещата се нация. Гордостта, честта и храбростта бяха неосезаеми, но тя и Брент щяха винаги да се държат за тях така, както се бяха държали за своята любов.

Брент постави брадичка върху главата ѝ и Кендъл усети, че той бавно се усмихва. Дали си мислеше същото, което и тя? Беше сигурна, че отговорът е да.

— Ще намеря начин да запазя този кораб — каза ѝ той. И тя разбра, че наистина ще го запази.



## ЕПИЛОГ

*Декември, 1865*

Нощта беше тъмна, времето — студено и влажно. Настроението в Чарлстън не беше празнично. Градът страдаше от законите на Реконструкцията. Тук беше обявено излизането на първия щат от Съюза, тук бяха дадени първите изстрели на войната.

Сега мъжете и жените на Юга мъчително се отърсваха от нея. Понасяха твърдо наложените върху родината им санкции, които дори се засилиха след убийството на Ейбръхам Линкълн. Онези непоколебими хора, които бяха създали една от най-издръжливите армии на всички времена, сега отново се връщаха към мирния живот.

Един от тези мъже стоеше сега на вълнолома, обърнал изсеченото си лице към морето, пъхнал силните си загрубели ръце в джобовете на куртката. Беше южняк и винаги щеше да си остане южняк. Но се беше издигнал над поражението и твърдо вярваше, че ще изградят Юга отново. Наистина той вече никога нямаше да бъде същият. Носталгията по изгубеното често щеше да го спохожда. Но той щеше да работи за бъдещето, да го създаде със собствените си ръце.

Мрачно вперил стоманеносивия си поглед към водата, той размишляваше над изминалите години. Тук беше започнала войната. Тук бе започнало поражението... но и сияйната красота в неговия живот. И всичко добро. Бъдещето му.

Той се усмихна. Мислеше си дали Кендъл някога ще разбере, че тя е неговата сила. Смяташе го за непобедим. А той не беше. Но когато почти се бе предал на отчаянието, тя застана до него и му върна красотата, върна му честта и гордостта, с които да живее.

На вълнолома беше студено. Не знаеше защо продължава да стои, загледан в морето, с лице към пронизващия зимен вятър. По-добре би било да потърси подслон в удобната капитанска каюта на борда на „Гордостта“. Малко уиски — и щеше да се стопли...

Някакво леко движение на север по вълнолома привлече вниманието му.

Видя жена — по-скоро силует, очертан на светлината от пристанището и блясъка на луната. Тя беше твърде далеч, за да я чуе — сигурно само движението ѝ бе привлякло погледа му.

Сега тя не помръдваше, приковала поглед в морето.

Той забърза усмихнат към нея.

— Госпожо — започна, а тя се обърна към него с ослепителна усмивка на розовите си устни. Той я прегърна и за хиляден път си помисли, че е невероятно хубава. Погледът му срещна поразително красиви сини очи — тъмни и развълнувани като нощното море, очи, които омагьосваха, обкръжени от мигли като кадифе с цвета на нощта.

— Защо стоиш тук? — попита я с дрезгав глас. Обгърнал раменете ѝ, той я поведе по вълнолома към своя кораб.

— О, не знам, Брент — промълви тя. — Унесла съм се в мисли. Чарлстън е толкова променен! Натъжава ме.

Той я прегърна още по-силно.

— Раните се нуждаят от време, за да заздравеят, Кендъл.

— Знам. Жалко, че Лоли реши да се върне тук.

— Това е нейно право. Как е тя?

— Огорчена е. Обезумяла от това, че успя да запази имота си само благодарение на Травис. Тя ми е сестра, Брент, и аз я обичам. Но ако бях на мястото на Травис, щях да ѝ кажа да върви по дяволите.

— Кендъл!

— Точно така. Тя се държи отвратително с него.

— Нали е твоя сестра...

— Това пък какво означава?

— Нищо, любов моя, нищо — засмя се Брент. — Те не са деца. Сами трябва да решат проблемите си.

Когато стигнаха до мостика към кораба му, той се спря и взе ръцете ѝ в своите.

— Нямах ли да ми казваш нещо друго? — запита я, присвил сивите си очи в очакване на отговора.

Миглите ѝ се спуснаха дяволито и уж невинно затрепкаха.

— Какво друго? — сладко попита.

— Кендъл — предупреди я той и хвана още по-здраво изящните ѝ ръце. — Не се прави на наивна точно сега, любов моя. Искам да чуя

отговора ти.

Тя се засмя щастливо.

— Септември.

— Септември?

— Да. Доктор Ласитър каза, че бебето ще се роди в дата на сеп...

Не успя да се доизкаже. Той я вдигна във въздуха и я понесе на ръце. Ловко скочи на мостика и оттам върху палубата на „Гордостта“.

— Брент! — задъхано изрече Кендъл и обви с ръце шията му. — Закъде си се разбързал така?

— Ще ставам баща! — отвърна той и се завъртя в кръг. — Разбира се, вече го знаех, но да чуя потвърждението на доктор Ласитър...

Не довърши, втурна се заедно с нея в капитанската каюта и я положи на леглото. После се обърна и тръгна към вратата.

— Брент? Къде отиваш? — извика Кендъл след като се намръщи озадачена.

Той се засмя.

— Да дам заповед за отплаване. Искам да се любя с моята жена. Господи, умирам от нетърпение да те прегърна!

— Но защо трябва да отплаваме, Брент?

— Може би съм суеверен, но ме е страх да правя любов в пристанището на Чарлстън.

— Брент... — опита се да възрази тя.

Но той беше изчезнал, преди тя да каже нещо повече. Върна се само след миг. Още не затворил вратата, той захвърли куртката си на пода, а след няколко секунди стоеше гол пред нея и дръзко сваляше кат след кат безбройните ѝ дрехи.

— Брент! — не знаеше да се смее ли, или да се противи на нетърпението му.

С бърза целувка той я накара да замълчи.

— Скъпа, нямам нищо против да се любим в открито море.

Кендъл въздъхна и доволно вдигна очи към него.

— И аз, капитане. И аз.

# ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

**МОЯТА БИБЛИОТЕКА**



<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.